

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAEVE KERRIGAN SERİSİ - 11

YA EN KÖTÜSÜ
SANDIĞINIZ ŞEY
ASLINDA YALNIZCA
BAŞLANGIÇSA?

CRIME SCENE DO NOT CROSS CRIME SCENE DO NOT CROSS CRIME SCENE

AİLEDE BİR YABANCI

THE SUNDAY TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JANE CASEY

Çeviren: Aslı Dağlı

HER ANNENİN EN KORKUNÇ KÂBÜSÜ...

Dokuz yaşındaki Rosalie Marshall-bir yaz gecesi hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Onun sırra kâdem basışı ailesini paramparça edecekti.

Aradan on altı yıl geçmesine rağmen Rosalie'den hiçbir iz yoktu. Derken bir gün annesi Helena ve babası Bruce, yataklarında ölü bulundu. İlk bakışta cinayet-intihar vakası gibi görünse de Çavuş Maeve Kerrigan ve Müfettiş Josh Derwent çok geçmeden bu vakada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlayacaktı.

Helena ve Bruce'un ölümlerini araştırırken on altı yıl önceki olayların gündeme gelmesi de kaçınılmazdı. Marshallların sırları bir bir gün yüzüne çıkacaktı fakat bir sırrı olan yalnızca onlar değildi.

Birileri, sırlarının ortaya dökülmesini engellemek ve gerçeği örtbas etmek için cinayet işlemeye hazırды ve Maeve, Rosalie'nin başına ne geldiğini ortaya çıkarana kadar hiç kimse güvende değildi...

Öte yandan Maeve, Josh'un ondan bir şeyler sakladığına emindi ve ne pahasına olursa olsun onu konuşturmaya kararlıydı. Josh da Maeve'den uzak durmaya. Tabii becerebilirse...

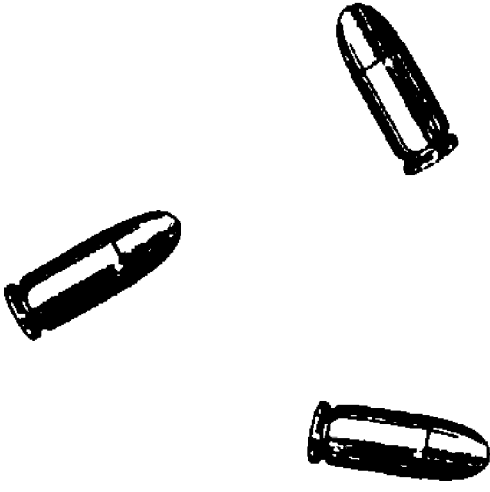

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

“Gerçek hayatımın mazide kaldığı ve şu anda ölümden sonraki hayatı yaşadığım gibi bir hisse kapılıyorum durmadan.”

John Keats'in son mektubu
30 Kasım 1820

1

S*ıra dışı bir şey fark ettin mi?*

Sonrasında, olayın bütün dehşeti gözler önüne serildikten ve masumiyetleri –ya da daha ziyade ne kadar vicdan azabı çekmeleri gerektiği– onları tanıyan ve tanımayan pek çok insan tarafından enine boyuna tartışıldıktan sonra, akılda kalan hep en küçük, en rahatsız edici ayrıntılardır.

Onunla birlikte kaybolanlar ve kaybolmayanlar.

Bir ay önceki tatilde neler olduğu.

İki gün önceki tartışma.

Plakası kırık araba ve evin yakınlarında kaç defa görüldüğü.

Zemininde kan olan o minicik, çıplak oda.

O hafta eve gelip giden misafirler.

Öncesindeki mektuplar.

Sonrasındaki telefon görüşmesi.

Açık kapı.

Nehir.

Morluklar ve çizikler.

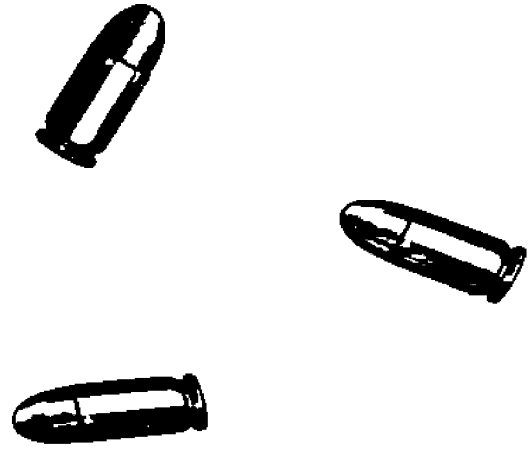
Abilerinin tepkisi veya tepkisizliği; söyledikleri ve söylemedikleri.

Babasının gözyaşları.

Annesi. Annesi. Annesi.

Fakat en önemlisi, kaybolduğu fark edilene kadar aradan ne kadar zaman geçtiği.

2

Helene Marshall bir süredir her sabah panik içinde uyanıyordu. Bu, günün başladığının farkına varmasına bile kalmadan sillesini yediği ani bir korku yumruğuydu. Dahası bugünün de önceki günlerden farkı yoktu.

Göz maskesini sıyrıp gözlerini kırpıştırarak tavana, muhtemelen tozunu alması gereken lamba başlığına, vaktizamanında kanlı canlı bir sivrisinek olan köşedeki lekeye, sıva boyunca uzanan çatlağa ve örümcek ağına baktı. Ev örümcek kaynıyordu çünkü ağustos ayında soğuk havaya hazırlanmaya başarlardı ve burası çerçevelerinin içinde gevşemiş giyotin pencereleri, döşeme tahtalarının aralarında boşlukları, yatak odalarında şömineleri ve temizlenmesi gereken bacaları olan eski bir evdi. Şimdi düşününce bacaların gerçekten de temizlenmesi gerektiğini fark etti ama baca temizleyicisi son gelişinde çok *kaba* davranmıştı.

Yatağının yanında defterle kalem duruyordu ve derhâl kendine bir yapılacaklar listesi hazırlayabilirdi –*başlığın tozunu al, örümcek ağından kurtul, yeni bir baca temizleyicisi bul*– fakat bunların hepsi çok sıkıcıydı. Üstelik bu şeyleri ondan başka fark eden ya da üstlenen yoktu. Evi ve çocukları çekip çevirmek, okul ayakkabılarını almak (okul ayakkabıları! Bunun da yapmadığı yapılacaklar listesine eklenmesi gerekiyordu) en başından beri onun görevi olmuştu ve aslında vakit geçirebileceği daha hoş meşgaleleri vardı. Yapılması gereken işleri.

Yanında kocası uzun, titrek bir horultu koyverdi. Şayet erkek olsaydı kimse ondan baca veya oluk temizliğini dert etmesini beklemezdi (ki olukların da gerçekten temizlenmesi gerekiyordu; üç ya da dört yerde minyatür birer yağmur ormanı serpilmişti, dahası ağustos ayı o kadar yağmurlu geçmişti ki tuğlaların rutubeti alıp duvar kâğıdına resmedilmiş gri çiçeklerden oluşan bir buket hâlinde ona takdim etmesi için hiçbir bahaneye ihtiyacı kalmamıştı).

Saat (loş ışıktaki gözlerini kısarak görebildiği kadarıyla) altıyı on geçiyordu. Güya güneş doğmuştu fakat hava kapalıydı, yine yağmur yağacağı tahmin ediliyordu ve *bunun* o anki ruh hâline en ufak bir faydası yoktu.

Yaşın, demişti Doktor Fuller. Bugünlerde doktora sorduğu her sorunun cevabı yaşıydı sanki. Eklem ağrıların. Hafızasının zaman zaman kaypaklaşmasının. Sabahları, akşamları ve tek bir kadeh şaraptan sonra teninin aldığı rengin. Gittikçe yaklaşan kıyamet hissinin. Hiçbirinin ardında başka bir sebep yoktu. Hayatı dolu dolu ve tatmin ediciydi. Zamanın güzelliğiyle meşhur suratında yaptığı değişiklikleri görmek hoşuna gitmiyordu ama olan buydu.

İyi şeylere odaklan.

Helena yattığı yerde odaklanmayı denerdi. İşinde *üstüne düşeni* yapıyordu ve bu, şuursuz insanların tatsızlık çıkarması anlamına gelse bile hiç yoktan iyiydi.

Kocası zengindi, gayet hoş biriydi, ona her daim arka çıkardı ve arkadaşlarının yine gençmiş gibi davranabilecekleri yeni hayatlara sürüklenen kocalarının aksine şimdiki zamandaydı. Bruce ondan on üç yaş büyüktü ki bu da onu elli dokuz yaşında yapıyordu (ve Helena'nın kocasının altmışıncı doğum günü için bir parti planlaması gerekiyordu; olmayan vaktini alacak bir şey daha). Akranlarından daha geç tanışmışlardı, ilişkileri altıncı ayını doldurmadan evlenmişlerdi ve o günlerde bile Bruce orta yaşın rahatlığına teslim olmuştu. Helena ise

küçük bir yıldızdı; gece kulüplerinden ya da at yarışlarından çıkarken çekilen fotoğraflarının sık sık gazetelerde boy göstermesine yetecek kadar şöhretliydi. Kimse nedenini tam olarak kestiremese de partilerin ve lansmanların davetli listelerinde adı geçen bir ünlümsüydü. Helena, Bruce'un harika biri olduğunu düşünürken Bruce da Helena'nın güzelliğine vurulmuştu, ki bu o zamanlar gözüne gayet yeterli görünmüştü.

Sonrasında sıra evliliğe ve anneliğe gelmiş, Helena'nın hayatı tamamen değişmişti.

Helena sorunlarından kaçan insanlardan değildi fakat zaman zaman çantasını toplayıp bir haftalığına ya da bir aylığına çekip gitmenin, tanıştığı alelade bir yabancıyla çılgınca bir yasak aşk yaşamamanın ve ancak hazır olduğunda örümcek ağlarına, seçmelere, ev ödevlerine, çamur içindeki beden eğitimi eşyalarına ve insanı çileden çıkaran sorulara dönmenin hayalini kuruyordu. Tatilde aşırı tepki vermemesinin sebebi de *buydu*.

Keza Bruce'un hâlâ yanında horluyor olmasının sebebi de.

Helena ense kökündeki ağrıyı dindirme umuduyla kıpırdanarak kürek kemiklerini şilteye bastırdı. Herhâlde oğlanlar hayatındaki iyi şeyler listesinin en başında gelmeliydi. Ivo on dört yaşındaydı ve sadece bir gecede iyi huylu, uysal bir çocuktan kaşlarını çatıp kös kös oturan birine dönüşmüştü. Yalnızca spor yaparken mutlu görünüyordu (en azından bir şeyde iyiydi). Magnus on iki yaşındaydı ve (ne yazık ki) derslerine odaklanmakta güçlük çekiyordu. Tembeldi fakat tembelliğinin yanına kâr kalacağı kadar zeki değildi. Karnesi bu konuyu görmezden gelmelerini imkânsız kılmıştı, tabii notları düzelmezse Magnus'un başka bir okulda daha mutlu olabileceğine dair öğretmeninden aldıkları telefon da. Dolayısıyla yazın başından beri bir özel öğretmene çuvalla para ödüyorlardı.

Bir de Rosalie vardı. Rosalie dokuz yaşındaydı. Evin en küçük odası onunkiydi ve sağdan soldan aşırıldığı kozmetik malzemeleriyle temizlik maddelerinden parfüm üretme deneyleri

sağ olsun, odasının yeni bir halıya ihtiyacı vardı. Helena, Rosalie'nin eserini görünce dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı fakat Bruce gülmüştü. Rosalie inatçı bir çocuktü, oğlanların hiç olmadığı kadar talepkârdı. Zamanında Helena'yı kızların farklı olduğu konusunda uyarmışlardı.

Helena tercihlerini kendine saklardı fakat illa bir seçim yapmak zorunda kalsa –mesela yangın falan çıksa– önce oğlanları kurtarırdı (o ikisinin arasından da Magnus'u seçerdi çünkü ona kıyamıyordu fakat bu başka kimsenin bilmediğini düşündüğü bir şeydi. Ivo iyi çocuktü ama Magnus'un kendince bir albenisi vardı). Sonra Rosalie'yi almak için eve geri dönerdi. Tabii *yangını çıkaranın* o olmadığını farz ederek. Helena kendine sık sık Rosalie'nin *kafadan kontak* bir kız mı yoksa kendine zarar verecek denli zeki biri mi olduğunu soruyordu. Zekiydi. Meraklıydı. Bilgiyi sünger gibi çekerdi. Münasebetsiz sorular sormaya ve istediği cevabı alana kadar directmeye meyilliydi. Hiç oyun meraklısı bir çocuk olmamıştı. Helena zamanla değişeceğini düşünmüş fakat yanılmıştı.

Ağır ağır birkaç derin nefes alarak iyi şeylere odaklandı: Pek çok insanın hayallerindeki kadar mutluydular.

Bu kadar sızlanmak yeterdi.

Zorla da olsa yataktan kalktı, cesaretini toplayıp banyoya girdi (serindi), aynaya baktı (cadı gibiydi) ve sabahlığını sırtına geçirdi. Artık ayakta olduğundan tüm kaygıları enerjiye dönüşmüştü. Günlerden cumaydı ama yaz tatilinin sonlarındaydılar; yani diğerlerinin kalkmasına daha saatler vardı.

Helena ani bir kararla aşağı inmek yerine yukarı çıktı. Üst katın tavanı daha alçaktı ama burada iki büyük yatak odası ve Bulgar temizlikçinin kafasını iki yana sallamasına sebep olan bir banyo vardı. Esas önemlisi oğlanların arada sırada orada duş alıyor olmalarıydı. Helena çocukluklarında tenlerine işlemiş o mis gibi sabun kokusunu özliyordu. Şimdi Ivo'nun kapısını

açarken spor salonlarındaki erkek soyunma odalarına has ter, misk ve çorap karışımı bir koku tarafından karşılandı.

Yüzükoyun yatmış, başını yan çevirmiş, kollarıyla bacaklarını yataktan aşağı sarkıtmıştı. Helena bir şefkat dalgasının benliğini istila etmesiyle yorganı düzelterip üşümesin diye oğlunun (kocaman! nasırlı!) ayaklarını örttü. Odası derli topluydu. Ivo tertipli bir çocuktü, hep öyle olmuştu.

Sıradaki Magnus'un odasıydı. Ortalık savaş alanına dönmüş gibiydi. Helena yere bakınca yatağa ulaşma şansı olmadığını anladı. Yer kıyafetlerle ve atmasına müsaade edilmeyen çeşitli ıvır zıvırlarla kaplıydı. En sevdiği çocuğu uyuyan bir çöl faresi gibi yorganına sarınmıştı. Bir tek ipeksi, açık renk saçlarının küçücük bir tutamı görünüyordu.

Nefes alıyor muydu? Gece ölmüş olabilir miydi? Uyandığından beri peşini bırakmayan o karamsarlığın sebebi bu muydu?

Helena kımıldamayan yorgan öbeğine baktı. Bebeğinin uykuda ölmesinden korkan, çiçeği burnunda bir anne oluverdi aniden. Yorgan muhakkak alçalıp yükselecekti; muhakkak...

Derken Magnus kıpırdandı ve örtülerin arasından pes bir osuruk sesi duyuldu. Porselen kırılğanlığındaki yenidoğan gideli çok olmuştu. Helena gerileyerek odadan çıkıp oğlunun kapısını kapattı. Oğullarını uyurlarken kontrol etmeyeli uzun zaman olmuştu ve aynısını bir daha ne zaman yapabileceğini merak ediyordu ki bu bir hayli moral bozucuydu. Neydi o laf? *Günler uzun, yıllar kısa* mı?

Ses çıkarmamaya çalışarak basamaklardan inerken ürperdi. Bir yandan da *Telegraph* için kaleme aldığı makaleyi, öfkenin dozunu kaçırıp kaçırmadığını, ifade şeklinin insanların gözünü korkutup korkutmayacağını düşünüyordu. Neticede üslup çok önemliydi.

Zemin katta bir an bile duraksamadı. Rosalie'yi yoklamayı bir an bile düşünmedi. Sonrasında bunu açıklamakta zorlanacaktı fakat Helena'nın yazı yazarken istediği son şey birinin, özellikle

de neyi neden yaptığına dair sorularıyla ona rahat vermeyecek olan Rosalie'nin başına musallat olmasıydı. Helena ne derse desin kara gözlü bir hayalet misali odada dolanıp duracaktı.

Çalışma odasına girdi, bilgisayarını açtı ve dalgın dalgın notlarını karıştırdı. Çok geçmeden çalışma odasından oturma odasına geçti; kanepenin üstündeki yamulmuş kırlentler ve burnuna çalınan bayat koku yüzünü ekşitmesine neden oldu. El çabukluğuyla ortalığı topladı, kâğıtları yerden aldı, kırlentleri kabarttı. Bir yandan da aklına gelen güzel satırları kendi kendine mırıldanıyordu.

Evladını seven bir annenin sergileyebileceği en yüce davranış, çocuğunu ona daha fazlasını verebilecek birine teslim etmektir. Sevgi kan bağı değildir, şefkattir, nezakettir, yol göstermektir...

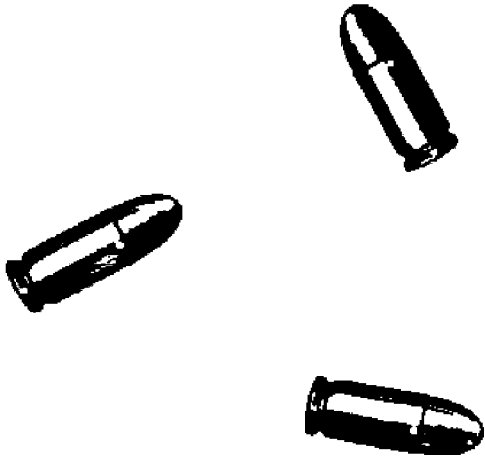
Yazısı henüz paylaşılacak kıvama gelmemişti ki bu da *Kadın Kuşağı*'nda boy gösterdiği son seferden beri aldığı mesajlar düşünüldüğünde bir bakıma rahatlatıcıydı. Fakat gözdağıyla onu susturmalarına izin veremezdi. Basamaklardan inip evin arka cephesindeki mutfığa girdi ve su ısıtıcısını doldurdu. Tüm bunlar önemliydi, zaten sorun da buydu. Hatta hayat memat meselesiydi. Birtakım şeylerin farklı olmasını dilemenin kimseye faydası yoktu fakat bu süre içinde çocuklar zarar görüyordu. Helena'ya kalırsa bir çocuğun yeri sevgi dolu bir ailenin yanındı. Her çocuk doğuran anne olamıyordu ve...

Arka kapının kenarından incecik bir çizgi hâlinde solgun gün ışığı sızıyordu. Tam kapanmamıştı. Helena oğlanlarla kocasından önce yatmıştı, yani kapıyı açık bırakan onlardan biri olmalıydı. Terliklerini, birkaç saat sonra olay yeri inceleme uzmanlarının kafalarını iki yana sallamalarına neden olacak bir kayıtsızlıkla sürüye sürüye mutfığı boylu boyunca arşınladı. Elini attığı kapı kolu yapış yapıştı. Helena iç çekti ve eviyenin yanından çamaşır suyuyla bez aldı. Boyalı yüzeye pislik –koyu renk bir şey– bulaşmıştı; o da lekeden eser kalmayana kadar var gücüyle

ovaladı. Anahtar ne kilide takılıydı ne de normalde durduğu kancaya asılıydı. Helena tekrar iç çekip çay yapmaya gitti.

Bir an bile endişe duymadı çünkü evin neredeyse bütün odalarına girip çıkmıştı ve gözüne çarpan hiçbir eksiklik olmamıştı.

3

Toyota Land Cruiser engebeli patikada sarsıla sarsıla ilerliyor, dört çarpı dört araç Windholt Evi'ne giden yegâne yoldaki büyük taşlarla ve derin tekerlek izleri açılmış vıcık vıcık çamurla güçlkle başa çıkıyordu. Tepelerine tel örgü döşenmiş ağır demir kapılar iki kilometrede bir patikayı keserken tabelalar gelen gideni buranın özel mülk olduğuna dair uyarıyordu. Yolun iki tarafındaki araziler tam bir çamur deryasıydı ve çimenler artık koyunlar tarafından kemirilmediklerinden iyice bakımsız kalmışlardı. Öyle ki koyunların yokluğu araziye amaçtan, yaşam emaresinden yoksun bırakmış gibiydi.

Günlerdir durmaksızın yağmur yağdığından üçüncü kapı kocaman bir su birikintisinin ortasında kalmıştı. Aracın şoförü arabadan inip küfrede küfrede suya girdi, kapıyı çekerek açtı, arabayla kapıdan geçti, durdu, tekrar arabadan indi ve kapıyı kapattı. *Yanımda biri olsaydı işim daha kolay olurdu,* diye düşündü fakat bu düşünce karşısında da suratını ekşitti. Bu sık sık yaptığı bir yolculuk değildi.

Bugün farklıydı.

Bugünkü acil bir durumdu.

Kaygıdan direksiyonu tutan elleri kasıldı ve midesi âdeta bir asit denizine döndü. Mektup yolcu koltuğunda, fırlattığı yerdeydi. Üzerine tanıdık bir el yazısıyla adının yazılmış olduğu bu masum görünümlü, beyaz zarfı haftada bir kontrol ettiği posta kutusunda bulmuştu.

*Bunu ne zaman okuyacağını bilmiyorum ama
çok geç kalacaksın.*

Son kapının önünde durdu. O, arabadan inerken yağmur iyiden iyiye şiddetlenip başını, omuzlarını dövmeye başladı. Eve neredeyse varmak üzere olduğundan içeride bulacaklarından korkuyordu fakat onu esas korkutan bulamayacaklarıydı.

İlk bakışta ev gözüne olması gerektiği gibi göründü: Land Rover ön kapının yanında park hâlindeydi. Antrede yanan ışık pencerelerin usul usul parlamasına neden oluyordu. Yüzünü rüzgâra dönünce nefesinin kesilmesine rağmen telaşlı adımlarla evin yan tarafına doğru seğırtti.

Bahçedeki köpek kulübesi boştu fakat bunun hiçbir anlamı yoktu. Köpek, yani çoban köpeği Noel'den evvel ölmüştü. Adımlarını hızlandırdığı anda ayağının altında yumuşak bir şeyin nahoşça ezildiğini hissetti. Yanlışlıkla üstüne bastığı şey çamur içindeydi fakat yine de onu yerden alıp silkeledi. Rengini tahmin etmenin imkânsız olduğu, yakasına inci pambesi düğmeler dikilmiş, el örgüsü bir hırkaydı.

Alçak sesle inledi ve az ilerideki arka kapıya baktı.

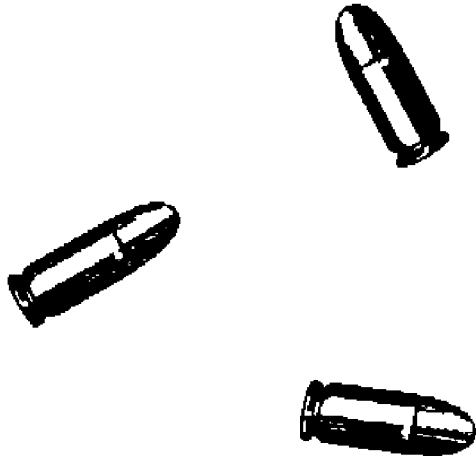
Açık duruyordu.

Arkasında çamurlu bot izleri bırakarak evin içinden geçip koridora daldı. Kapıları birbiri ardına savurarak açarken artık tedbiri elden bırakmıştı. Odaların hepsi boştu. Alçak sesle dua ederek üst kata koştu.

Onu burada nasıl bırakabilmişti?

Başka ne yapabilirdi?

Elini soğuk, pirinç tokmağa atıp çevirdi ve kapıyı bir kâbusa açtı.

4

"Sakıncası olmadığından emin misiniz?" Ivo Marshall'ın sesi güçlükle duyuluyordu. Diğ r adam bitişikteki odada bangır bangır bağır n televizyon yüzünden onu duymakta zorlanıyor, yarış spikerinin tınıdan yoksun, yavan ama hızlı sesi dairede yankılanıyordu.

"Elbette sakıncası yok. Onlarla zaman geçirmek bana külfet gibi gelmiyor. Özellikle de aradan onca zaman geçmiş ken."

"Onları bu vaziyette görmenin sizi daha derinden sarsacağını sanırdım."

"Zaman hepimizden yılların hesabını soruyor." Bastonunu kaldırdı. "Benim de eski hâlimden eser kalmadı."

Ivo gülümsedi. "Hiç değışmemişsiniz, Bay Hood."

"Dennis de lütfen. Ve Lydia öldüğünden beri bir hayli yavaşladım." Uzanıp genç adamın koluna pat pat vurdu. "Bir hafta sonu kafanı dinle, Ivo. Eşinle vakit geçir. Ben anne babanla ilgilenirim, tabii şu canavar gibi genç hanımın yardıma ihtiyacı olursa."

"Sabiha mı?" Ivo bakıcının gelmesine daha bir saat olmasına rağmen sanki aniden arkasında beliriverecekmiş gibi etrafına bakındı. "Gerçekten canavar gibi, öyle değıl mi?"

"Giderken onu kaçırmak niyetindeyim. Yakında ben de bakıma muhtaç hâle gelirim."

"Lütfen onu Bristol'e sür klemeyin. Onsuz hayatta yapamayız."

Hood gözlerini kırptırdı. “Sadece şaka yapıyordum, Ivo. Çok zor olduğunu görebiliyorum. Annen...”

“Şimdiki hâlini görünce şok olmuşsunuzdur herhâlde.”

“Helena hep çok güzeldi. Kıpır kıpırdı.”

“Hatırlıyorum,” dedi Ivo tekdüze bir sesle. “Fakat uzun zamandır öyle değil.”

“Evet. Elbette.” Hood gülümsemeyi denedi. “Zavallı Lydia’m onu bu vaziyette görse çok üzülürdü. Acaba... felç falan mı geçirdi? Hiç iyileşme ihtimali yok mu?”

“Kendini öldürmeye kalkıştı fakat işler istediği gibi gitmediği için kalıcı beyin hasarı oluştu. Yani hayır. Hiç iyileşme ihtimali yok.” Ivo’nun sesine belli belirsiz bir tahammülsüzlük tınısı nüfuz etti fakat yaşlı adamın irkilerek gerilediğini görünce hemen pişman oldu. “Ama pek öyle mutsuz da görünmüyor. Babam için daha zor.”

“En azından hâlâ birlikteler.”

“Hastalıkta ve sağlıkta. Babam sözünün eriymiş.”

“Lydia’yla ben de aynıydık. Onun için her şeyi yapardım. Fakat annenin durumundan haberim yoktu.” Hood ellerini bastonunun sapında kavuşturdu ve vücudunu hafiften bir titreme aldı. “Richmond’dan ayrıldığımızda henüz kızılca kıyamet kopmamıştı.”

“Hatırlıyorum. En sevdiğimiz komşularımızdınız.” Ivo bir anlığına dalıp gitti. “Siz giderken arkanızdan el salladığımızı hatırlıyorum. Beşimiz birden. Rosalie kaybolmadan önce.”

“Çok korkunç.” Hood bunu içten bir anlayışla söyledi. “Aklım hayalim almıyor. Hiçbirimiz bilemezdik.”

“Evet. Pek tabii.”

“Tahmin edebileceğin gibi Lydia’yla benim hiç haberimiz olmadı. Düşündük ki... Ah, neyse. İrtibatı koparmamalıydık.” Konuşmayı sürdürdü. “Ama seni temin ederim ki aileni görmek ve seni bir nebze olsun rahatlatabilmek benim için bir zevk.”

“Buna gerçekten ihtiyacım var.” Ivo elini saçlarının arasından geçirip gözlerini kırptırdı. Bitkin görünüyordu. “Cumartesi gecesi şehir dışında olacağım fakat bana ihtiyacın olması ihtimaline karşı Londra’dan çok uzaklaşmayacağım.”

“Magnus hiç yardım etmiyor mu?” Hood bu soruyu çekinerek, âdeta sorunun ağzında kötü bir tat bırakmasından korkarak sordu.

“Hayır.” Ivo dudaklarını birbirine bastırdı. “Magnus pek yardımsever biri değildir.”

“Peki tek başına zorlanmıyor musun?”

“Seçme şansım var da benim mi haberim yok?”

“Ah.” Hood, Ivo’nun suratında beliren ifade karşısında irkilerek geriledi. “Söylediğim çok aptalcaydı.”

“Hayır. Hayır. Kusura bakma. Sana çıkışmamalıydım.”

“Dennis?” Televizyonun sesinin kısıldığını ikisi de fark etmemişti. Bruce Marshall’ın sesi hâlâ gürdü. “Orada mısınız?”

“Evet, geliyorum.”

Ivo suratını ekşitti. “Emin misin, Dennis? Yarın geri dönebilirim. Alıştım artık.”

“Saçmalama.” Hood total bacağına rağmen çevik hareketlerle dairenin oturma odasına doğru ilerledi. “Sen gidip dinlen. Hiçbir şeyi dert etme. Ben yapılması gereken her şeyi yaparım. Bana güvenebilirsin.”

Ivo onun peşinden annesiyle babasının yanmayan bir şöminenin iki yanındaki berjerlerden eski moda, geniş ekranlı bir televizyonu izlemekte oldukları oturma odasına girdi. Atlar bir bulanıklık hâlinde kameraya doğru dörtlüğe koşuyorlardı. Ekranın kontrast ayarı o kadar yüksekti ki yarış pistinin çimlerinin rengi fosforlu yeşile çalıyordu. “Baba, ben artık gidiyorum. Dennis hafta sonu yanınızda kalacak. Bir şeye ihtiyacın olursa ondan isteyebilirsin. Hemen ayarlar.”

“Sen gelmeyecek misin?”

Ivo durdu, Dennis Hood'la göz göze geldi ve her zamankinden daha sert bir üslupla, "Bana ihtiyacın olmadığı sürece hayır," dedi.

"Hımm." Bruce ellerini karnının üstünde kenetleyip iki büklüm duran karısına mutsuz mutsuz baktı. Kadının gözleri boş bakıyor, ağzı aralık duruyordu. Omuzlarına dökülen saçları ağarmıştı. Dennis Hood sanki rahatsız olmuş gibi gözlerini kadından ayırdı. Ivo ise eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Eğer bana ihtiyacın olursa hemen gelirim, söz veriyorum."

"Bırak gitsin, Bruce." Dennis arkadaşının yanındaki sandalyeye oturup kolunu sıvazladı. "Biz de seninle hasret gideririz."

Ivo ceketini giyerken, "Sabiha yemeği hazırlayıp annemi yatıracak," diye hatırlattı babasına. "Ayrıca Dennis yarın da uğrayacağına söz verdi."

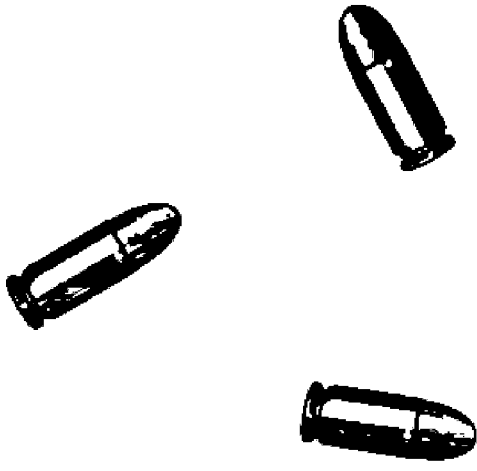
"Bütün gün burada olacağım," dedi Hood. "Pazar günü de öyle. Golf izleriz."

"Ah, çok iyi olur." Bruce başıyla onayladı ve tek elini teşekkür edercesine kaldırdı. "Sen git, Ivo. Birkaç güne görüşürüz. Dennis'le sohbet etmek güzel olacak."

Ivo annesine doğru eğilip alnına yalandan bir öpücük kondurdu, dudaklarını annesinin tenine doğru düzgün değdirmekten. O odadan çıkarken Dennis Hood hınzırca Bruce'a doğru eğildi. "Sammy Moguel'i hatırlıyor musun?"

Bruce ellerini çırpıp, "Hatırlamaz mıyım? O kadını nasıl unutturum?" diye şakıdı.

İkisi de ön kapının kapandığını duymadılar. Helena farkına vardıysa bile çaktırmadı.

5

Adresi duyar duymaz nereye gideceğimi şıp diye anladım: Battersea'de park manzaralı, tarihi bir apartman blokuna. Yine de ayrıntıları el alışkanlığıyla defterime not ettim fakat aklım başka yerdeydi. Eskiden ben de Battersea'de otururdum ve mutluydum.

Normal şartlarda olay mahalline değil, vakaya odaklanırdım. Ne var ki bugünkü işim bir hayli basitti, trajik olmasına rağmen çetrefilli değildi. Arabamı sürerken kendimi tanıdık sokaklarda, uzun zamandır uğramadığım yerlerin önünden geçerken buldum ve beni neyin beklediğinden ziyade geçmişi düşünmeye daldım.

Adres Prince of Wales Yolu'ndaydı. Boş bir park yeri bulup arabadan indim fakat dosdoğru olay mahalline gitmek yerine olduğum yerde dikildim. Hava temizdi ve mis gibi toprak kokuyordu. Yakınlarda bir yerde su kuşları melankolik bir melodi tutturmuyordu. Çıplak dallar parmaklıkların üstünden yola ve yolun karşısındaki kırmızı tuğlalı, tarihi apartman blokuna doğru uzanıyor, simetrik ve görkemli yapı beyaza boyalı kat silmeleriyle ihtişamlı bir doğum günü pastasını andırıyordu. Ayrıcalığın, zenginliğin ve Viktorya dönemi mimarisinin yankısı gibiydi ve muhtemelen, eski elektrik santralinin sağlam beyaz bacalarının çevresinde türeyen cam ve metal gökdelenlerden iki kat daha uzun süre ayakta kalacaktı.

Parkın kapılarından birinin yanına park etmiştim. Hiç düşünmeden kapıdan girip zamanda geriye gittim. Hiçbir şey değişmemişti. Göldeki ördekler, el örgüsü kazaklar giymiş iki küçük çocuğun attığı yemler için dalaşıyor, anneleri çocukların üstüne titriyordu; bir köpek gezdirici birbirleriyle uzaktan yakından alakası olmayan birkaç köpeği aynı anda idare etmeye çalışıyordu ve tabii bir de ikili gruplar hâlinde çene çalan, yaşını başını almış, ağırbaşlı hanımlar vardı. Tempolu yürüyordum, ayrıca yolumdan sapmış da sayılmazdım fakat kendimi şımartmak adına bir iki dakikalığına anılarımda kayboldum.

Ta ki o dönemden kalma en nahoş anılarımdan biri su yüzüne çıkana dek. Yine bu parkta olduğum bir gün canımı yakma niyetiyle beni izleyen bir adam. Huzursuzluktan tüylerimin diken diken olmasıyla durup arkamdaki patikayı kolaçan ettim. Ağaçlar, sabah sporu niyetine koşan birkaç kişi ve el ele yürüyen bir çift dışında hiçbir şey görmedim. Tehlike hissi yine de geçmeyince bir sonraki kapıdan çıkıp kendime değil de işime odaklanacak olmak beni memnun etti. Daha önce yüzlerce defa bu parkta koşuya çıkmıştım, miskinlik etmek istediğim kış günlerinde civardaki barlarda oturup gazete okumuştum, nehir kıyısında erkek arkadaşımı öpmüştüm ve bu tarihi apartman bloklarında kimlerin yaşadığını merak etmiştim.

Şimdi nasıl öldüklerini merak etme vaktiydi.

Kapıdan çıktığım anda bir el dirseğimi kavradı.

“*Tanrım.*” Hiç düşünmeden kolumu çektim ve zihnimde başına buyruk süzülmekte olan kaygılarım suratıma pis pis sırtan adamda yoğunlaştı.

“Tamam. Sadece benim.”

Paniğim yerini hızla kızgınlığa ve ihtiyata bıraktı. Müfettiş Josh Derwent’in gözünde hınzır bir parıltı vardı.

“Ne yapıyorsun? Yoksa beni mi *izliyorsun?*”

“Eğer senin için sakıncası yoksa doğa yürüyüşünü bitirip işe koyulmanı *bekliyordum.*”

“Tek yaptığım parkın etrafından dolaşmak yerine içinden geçmekti,” diye lafa girdim fakat sesimdeki savunmacı tını canımı sıktı. Hep aynı şey oluyordu: Ben savunmaya geçerken Derwent kendinden emin ve iddialıydı.

“Biliyorum.” Derwent başını yana eğip bana bakarken ben de fırsattan istifade ona şöyle bir göz attım: Onda bir değişiklik vardı fakat ne olduğunu bir türlü çözemedim. Takım elbisesi her zamanki gibi kusursuzdu, saçları derli topluydu ve yüzünde benimle paylaşmadığı bir espriye içten içe güler gibi bir ifade vardı. Daha zayıf görünüyordu; maratona mı hazırlanıyor yoksa ortada başka bir neden mi var diye merak ettim.

Bana bakarken aklından neler geçtiğini kestiremedim.

“Pek eğleniyor gibi bir hâlin yoktu,” dedi en nihayetinde.

“Sanki biri bana bakıyormuş gibi hissettim, anlayacağın tadım kaçtı,” dedim onu suçlarcasına.

“Daha önce olduğu gibi.”

Belli ki düşünceleri benimkilerle aynı yönde ilerliyordu. “Hatırlamana şaşırdım. Üstünden epey uzun zaman geçti.”

“Hatırlıyorum. Başını belaya sokmak konusundaki engin deneyimin göz önünde bulundurulduğunda bence arada sırada arkana bakabilirsin. Kafanın içindeki o sese kulak versen hiç fena olmaz.”

“Arkama baktım.”

“Biliyorum.”

Kollarımı kavuşturdum. “Belki burada pusu kurmuş olmasaydın kendimi izleniyor gibi hissetmezdim. Çoğu insan sadece merhaba derdi.”

“Ben çoğu insan değilim.” Bana yaklaşarak sesini alçalttı. “Ne olduğumu biliyorsun.”

Bir anda kelimeler zihnime üşüşüverdi: *arkadaşım, ev sahibim, meslektaşım, başımın belası, en kötü kâbusum, neredeyse sevgilim.* Doğru olanda durdum.

“Patronumsun.”

“Aynen öyle.” Sırıttı. “Eee? Olay yerine bakacak mısın yoksa işi boş verip yürüyüşe mi çıkacaksın?”

“İşi geciktiren biri varsa o da sensin.” Yanından süzülürcesine geçip gittim. “Hadi, gidelim.”

Derwent kendi kendine gülümserken Leinster Konakları’na doğru yürümeye koyulduk. Yolun ortalarına yakın bir noktada bulunan altı katlı, güzel bir yapıydı. Önünde polis araçları, üniformalı polisler ve adli tıp panelvanları vardı. Polis şeridinin hemen dışınaysa tipik mahalle sakinlerinden seçmece bir kalabalık toplanmıştı: küçük köpekleri olan çelimsiz yaşlılar, aşırı fit koşucular ve muhtemelen uyuşturucu satıcısı olan, değilse de nereden temin edileceğini bilen birkaç adam. Eğilerek şeridin altından geçtim, görevli memura kimliğimi gösterdim ve Derwent’in soluğunu ensemden hissederek koşar adım ikinci kata çıktım. Dairenin kapısı açıktı ve o açıklıktan, duvarına katlanır bir tekerlekli sandalyenin yaslanmış olduğu dar ve karanlık bir koridor görünüyordu. Kafamı içeri uzatıp az da olsa gün ışığı vadeden sol tarafa baktım. Kâğıt tulumlarını giymiş iki olay yeri memuru koridorun ortasında derin bir sohbete dalmıştı. Kev Cox’u görür görmez tanıdım. Kel, orta yaşlı, iyi huylu ve çalışkan bir adamdı. Ayrıca harika bir olay yeri yetkilisiydi.

“İçeri girebilir miyiz?”

Kev etrafına bakınıp gülümsedi. “Maeve. Yolda olduğunu duymuştum. Bastığın yere dikkat et. Doktor Early’yi bekliyoruz.”

“Durum nedir?” diye sordu Derwent omzumun üstünden.

“Odak noktamız ebeveyn yatak odası, koridorun sonunda,” dedi Kev. “Oradan buraya doğru sırasıyla ikinci bir yatak odası, ardından bir banyo, mutfak ve son olarak oturma odası var. Bir hayli geniş bir daire.”

“Kalburüstü bir mahalle.”

Kev suratını ekşitti. “Benim için biraz fazla boğucu. Daha şimdiden oturma odasının balkonunda çok gürültü yaptığımız için azarlandık.”

“Ne yapıyordun?” diye sordum. “Don’t Cry for Me Argentina’yı mı söylüyordun?”

Gülerken gözleri gerçekten ışıldayan tanıdığım nadir insanlardandı. “Evita taklidimle ünlü olduğumu biliyorsun.”

“Zaten tipiniz de benziyor,” dedi Derwent.

“Daha neler!” Kev başıyla oturma odasını işaret etti. “Meslektaşınız içeride.”

Kaldırım taşı gibi dizilmiş metal plakalara basmaya özen göstererek açık kapılardan ilkine gittim ve Dedektif Memur Liv Bowen’i içeride görünce gülümsemeden edemedim. Doğum izninden döneli üç ay olmuştu ve o günden beri aramıza döndüğü için yıldızlarıma şükretmediğim tek bir an bile olmamıştı. Parka yukarıdan bakan geniş bir pencerenin kenarında duruyordu, gözleri telefonundaydı. Bir anlığına durup eski moda dekorasyonu inceledim: duvarlar şeftali rengiydi, halı koyu yeşildi, mobilyalar kocamandı ve perdeler fazla süslüydü. Pencerelelerin diğer tarafında ince uzun bir balkon vardı.

Aslında burada yaşayan insanların karakterlerine dair ipuçları arıyordum fakat pek bir şey bulamadım. Kitap yoktu, odanın ortasında geniş ekranlı, eski bir televizyon duruyordu, duvarlardaysa birkaç yavan tablo asılıydı. Buradaki bir kemerin altından, cilalanmış olsa da kullanılmadığı her hâlimden belli olan ve işgal ettiği alana biraz büyük kaçan uzun, maun bir masanın bulunduğu yemek odasına geçiliyordu. Bir tablo yüzü duvara bakacak şekilde bir kenara yaslanmıştı. Masanın üstünde haftanın günlerinin yazılı olduğu bir ilaç kutusu, sandalyelerden birinin arkasındaysa bir baston göze çarpıyordu. Sehpanın üstünde çerçeveli, tek bir fotoğraf vardı. Sıcak bir yerde yapılan bir tatilde çekilmiş aile fotoğrafı. Bir ağacın altındaki masanın etrafında oturmuş, yaprakların arasından süzülen güneş ışığının beneklerle bezediği bir anda hapsolmuşlardı. Biri kamburunu çıkarmış, diğeri ergen sııklığıyla yayılmış iki oğlan, kocaman açtığı gözleriyle dosdoğru kameraya bakan koyu renk saçlı bir

kız, fotoğraf çekildiği esnada konuşuyormuş gibi ağzı açık öylece kalakalmış baba ve başını yana eğmiş, geniş çerçeveli siyah güneş gözlüğü yüzünden suratındaki ifade bir türlü anlaşılamayan, açık renk saçları fönü anne.

“Elimizde ne var?” diye sordu Derwent.

“Ah, pardon.” Liv telefonunu cebine tıktırdı.

“Her şey yolunda mı?” Ona doğru yürüdüm, kaygılanmıştım.

“Sonny’nin bakıcısı kahvaltıda pek bir şey yemediği için şifayı kapmış olabileceğini düşünüyor. Bir daha hasta olmasına dayanamam, Maeve. Zaten ona gitmeye başladığından beri yine burnu akıyor.”

“Gayet normal değil mi? Diğer çocuklarla aynı ortama girmesi, mikroplarını birbirlerine bulaştırmaları. Bağışıklık sistemi için iyi.”

“Ama benim için değil. Uyumaya ihtiyacım var.” Gözlerinin altında koyu renkli halkalar belirmişti. “Hasta olduğunda illa birini yanında istiyor ve onunla ilgilenmek üzere yataktan kalkan da hep ben oluyorum. Joanne dibinde top patlasa uyanmıyor.”

“Sinir bozucu,” dedim içtenlikle fakat bir yandan da anlayışsız görünmeden vakayla ilgili en erken ne zaman soru sorabileceğimi merak ediyordum.

“Joanne kendimi gereksiz yere paraladığımı söylüyor.”

“Öyle mi?” Peki, Liv çocuğuyla işi arasında helak olurken Joanne ne yapıyordu?

Derwent boğazını temizledi. “Çok ilginç ama cinayetle ilgili bir şeyler duymayı umuyordum. Tabii mümkünse.”

“İki ceset. Karı koca. Adam kadını öldürdükten sonra intihar etmiş,” dedi Liv. “Bakıcıları cesetlerini bu sabah yatak odasında bulmuş.”

Ürperdim. “Böyle vakalardan nefret ediyorum. Çok iç karartıcı. Muhakkak arkasından hüzünlü bir hikâye çıkar.”

“Anlayacağınız ortada suç falan yok.” Derwent araya girmeden Liv hatasını düzeltti. “Yani soruşturulacak bir şey yok demek istiyorum.”

“Ne olduğunu bildiğinden gayet emin görünüyorsun.” Derwent kollarını kavuşturdu. “Cesetleri gördün mü bari?”

“Doğrusunu istersen bence her şey kabak gibi ortada.” Liv’in yanakları hafiften al al oldu.

“Kev iki yatak odası olduğunu söyledi. Tek başlarına mı yaşıyorlarmış?” diye sordum çarçabuk.

“Sabah akşam uğrayıp yemeklerini pişiren ve temizliklerini yapan bir bakıcıları varmış. Yataktan kalkmalarına ve yatmalarına da o yardım edermiş fakat bakıcıyı saymazsak karı koca bir başınaymış. Zaten ikinci yatak odası pek kullanılabilir durumda değil.”

“Nedenmiş o?”

“Arşiv kutularıyla dolu. Hem de yerden tavana kadar. Bir tek çalışma masasına yer kalmış.”

“O kutulara göz atmaya değer,” dedi Derwent. “Tam sana göre bir iş, Liv.”

Liv neye uğradığını şaşırmıştı. “Ama orada yüzlerce kutu var.”

“O hâlde Kev’den izin koparır koparmaz işe koyulsan iyi edersin.”

“Neden?” diye sordum. “Neden önemli olduğunu düşünüyorsun?”

“Ölüm nedenlerine dair bir şey çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum fakat ilginç olabilir.” Derwent’in bakışları beni aşır Liv’i buldu. “İkisi hakkında öğrenebildiğin başka bir şey olmadı mı? İsimleri neymiş?”

Not defterimi açıp isimlerini okudum.

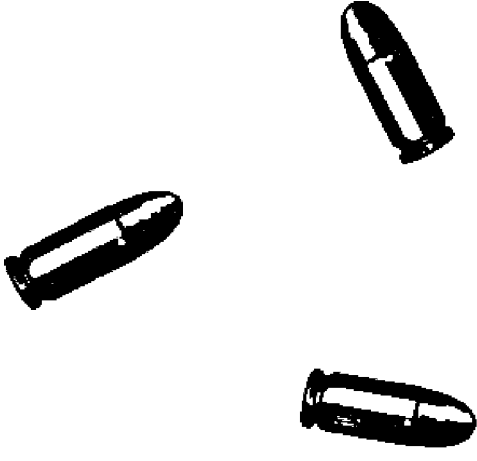
“Bruce ve Helena Marshall.” Birden isimleri tanıdık geldi. “Yirmi yıl önce kızları kaybolan çift olamazlar, değil mi?”

“Ta kendileri,” dedi Derwent bir parça tatminle. “Soyadları bir yerden tanıdık geldi ama aileyi esas şuradaki fotoğraftan tanıdım. Aslında bu yaz tam on altı sene olacak. Öbür odadaki kutuların soruşturmayla ilgili olduğuna kalıbımı basarım.”

“Bir şeyler hatırlıyor gibiyim.” Liv parmaklarını şıklattı. “İnsanlar Bruce’la Helena’nın kıza bir şey yaptığını düşünüyordu.”

“Asıl suçladıkları da Helena’ydı ama nedenini bir türlü anımsayamıyorum,” dedim yavaşça.

“Bence öğrenmeye değeri, peki ya sizce?” Derwent tatlı tatlı laf sokmaya devam ediyordu. “Belki biri onları suçlayıp durmanın yeterli olmadığına karar vermiştir.”

6

"Neyi bekliyoruz?"

Taş çatlasın on dakikadır dairedeydik fakat Derwent sabırsızlıktan kafesteki bir kurt gibi ileri geri volta atmaya başlamıştı. Gecikmeler en kötü yanını gün yüzüne çıkarırdı ve en iyi hâli de pek iç açıcı sayılmazdı.

"Doktor Early'yi," dedim. "Kev'in de söylediği gibi."

"Doktor Kusura-Bakmayın-Geciktim." Liv'e döndü. "Yatak odasına girmemiz yasaksa burada kalmamıza ve sağı solu kurcalamamıza neden izin veriliyor?"

"Yatak odası adli açıdan ihlal edilmemiş tek yer. Çağrıya cevap veren memurlardan sonra olay yerine ilk intikal eden bendim, yani yatak odasındaki manzarayı gördüğümde Kev henüz gelmemişti. Ve buraya girmenize izin veriliyor çünkü bu odayı çoktan elden geçirdi." Liv etrafına bakındı. "Dediğine göre, bakıcı sağ olsun, incelenecek pek bir şey çıkmamış. Sabiha Qureshi. Sabah ilk iş buraya gelmiş."

"Şimdi nerede? Onunla konuşabilir miyiz?"

"Sıradaki hastasına gitmek zorunda kaldı. Ajansı onun yerine bakacak birini bulamamış. Fakat daha sonra kendisiyle görüşebileceğiz," dedi Liv çabucak, Derwent'in suratının asıldığını görünce. "Ama onunla zaman çizelgesinin üstünden geçtim."

"Sabiha dün gece buradan kaçta ayrılmış?" diye sordum.

"Yedide. Bu sabah sekize çeyrek kala da geri gelmiş. Kapıyı kendi anahtarıyla açmış. Bruce'un henüz kalkmadığını görünce

biraz şaşırmış çünkü normalde kapıdan girdiğinde onu kahvaltı ederken bulurmuş. Hâliyle dinlendiklerini varsaymış ve ev işlerinden bazılarını hallederken birkaç dakika daha uyumalarına izin vermiş.”

“Temizlik de buna dâhil mi? Burası mobilya cilası kokuyor.”

“Evet.” Liv suratını ekşitti. “Kev’i hiç bu kadar keyifsiz görmemiştım. Sabiha oturma odasının yanı sıra mutfakla banyoyu da temizlemiş.”

“Tanrı aşkına,” dedi Derwent. “Azıcık tembel olsaydı ne olurdu? Ne parmak izi var ne de DNA. Yanılmıyorsam kızları kaybolduğunda da aynen böyle olmuştu.”

Bir süredir not alıyordum. “Sabiha genelde onları yediden önce mi yatırır mı? Biraz erken değil mi? Kaç yaşındalar?”

“Bruce yetmiş beş, Helena ise altmış iki yaşında fakat asıl bakıma muhtaç olan Helena. Bakıcı onu yatırmadan gitmezmiş ve dün gece de istisna değilmiş. Bruce, Helena’yla aynı saatte yatacak diye bir kaide yokmuş ama burada onsuz televizyon izlemekten hoşlanmazmış. Uykusu yoksa ikinci yatak odasına gider ve orada ya bir şeyler okur ya da bir şeyler karalarmış. Kendi başına kalkarmış, ayrıca epey erkenciymiş. Helena, sabah Sabiha gelene kadar yataktan çıkmazmış.”

“Bugün hakkında ne dedi?”

“Kısaca mı? Daire derli topluymuş ama yatak odasının kapısını çalmadan evvel çabucak şöyle bir temizlemiş. İçeri girene kadar da bir terslik olduğunu anlamamış.”

Derwent, “İçeri zorla girildiğine dair bir emare yok mu?” diye sorunca Liv kafasını iki yana salladı.

“Peki not var mıydı?” diye sordum.

“Yoktu.”

“Bruce’un kapıya bir not bırakmasını beklerdim.” Derwent düşünceli görünüyordu. “Sevgili Sabiha, içeri girme, polisi ara, sevgiler Bruce. Bunu yazması en fazla on saniyesini alırdı.”

“Belki de karısını öldürmeyi planlamakla meşgul olduğundan not yazmayı akıl edememiştir,” dedim ve verdiğim rahatsızlıktan ötürü dik bakışlara maruz kaldım.

“Sabiha yatak odasının kapısını sekizi beş geçe çalmış. Kapı kapalı olmasına rağmen kilitli değilmiş. İçeri girdiğinde perdeleri kapalı, baş ucu ışıklarından birini ise açık bulmuş. İkisi de yataktaymış ve bir hayli ölüymüş.” Liv not defterini kapattı. “Kadının anlattıkları bu kadardı. İlk iş oğullarını değil, hafta sonunu Bruce ve Helena’yla geçirdiği için bir aile dostunu aramış. Yaptığının doğru olduğundan emin değilmiş fakat oğlan şehir dışında olduğundan onun emirlerine uyup aile dostunu aradığını söylüyor.”

“İki oğulları yok muydu?” Tatil fotoğrafına şöyle bir göz attım.

“Ben de aynı soruyu sordum. Diğer oğlanın anne babasıyla pek irtibatı yokmuş. Aile dostlarının adı Dennis Hood. Haberi alır almaz buraya gelmiş, bakıcı kadının yanılmadığından emin olmak için etrafı çabucak kolaçan etmiş –gerçi insan böyle bir konuda nasıl yanılabilir ki– ve ardından hemen bizi aramış.”

“Peki şimdi nerede?” diye sordu Derwent.

“Yan dairede. Sorgulanmayı bekliyor. Bir hayli sarsılmıştı, o yüzden komşular onu evlerinde misafir ettiler. Zavallı adam. Karşılaştığı manzara, insanın bir pazartesi sabahından bekleyeceği türden değildi.”

“Cesetleri görmeden onunla konuşmak istemiyorum.” Derwent kol saatine bakıp iç çekti. “Peki ya oğulları? Yerlerini hâlâ tespit edemedik mi?”

“Henüz değil.”

“Neden?” Derwent bu soruyu öldürücü bir nezaketle sordu ama Liv onu geri adım atmayacak kadar iyi tanıyordu.

“Çünkü buradaydım. Sizi bekliyordum.”

“Bilgilendirilmeleri gerekmez mi? Hani en yakın akrabaları olarak?”

“Hemen ilgileniyorum.” Liv kıpkırmızı kesilmiş hâlde apar topar odadan çıkınca başımı iki yana salladım.

“Bu yaptığın hem gereksiz hem de kabaydı.”

“Kendini işine vermeli.” Arkası bana dönük vaziyette parka bakıyordu. “Çocuğuna değil, işine odaklanmalı.”

“Elinden geleni yapıyor.”

“Hayır, yapmıyor.” Bana baktı. “Seninle çalışıyorsa sürekli diken üstünde olmalı. O çocuk bakıcısıyla telefonda lak lak ederken senin başına bir şey gelmesini istemiyorum.”

“Başımın çaresine bakarım.”

Gözleri samimi bir gülümsemeye kısıldı. “Buna inanman çok tatlı. Fakat genelde birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor.”

“Ah, sen öyle mi yapıyordun? Pek iyi bir iş çıkarmışsın gibi gelmiyor da.”

“Düşün artık, ben de olmasam kim bilir başına daha neler gelirdi?”

“Belki de bir şey gelmezdi?” dedim. “Daha iyi de olabilirdim.”

“Maeve...” Bu defa sesinde sitem vardı.

Ona sataşmayı bırakıp oturma odasıyla yemek odasında gezinerek dikkatimi çeken birkaç kişisel eşyaya yakından baktım. Her şey buranın pek eve benzemediğine dair kapıldığım ilk izlenimi güçlendiriyordu.

Yemek odasının duvarına dayalı duran tabloyu aldım ve doğrulduğum anda Derwent’i birkaç santim ötemde buldum.

“Ne var orada?”

Birlikte bakabilmemiz için tabloyu havaya kaldırdım. “Belki sen bilirsin. Bu... eski evleri mi?”

“Öyle görünüyor. Evleri Richmond’daydı, değil mi? Nehir kenarında.”

“Bahçelerinin bittiği yerde nehir başlıyordu. O kadarını hatırlıyorum.” Tablo acemi işiydi, ince boya katmanının altından ruval görünüyordu fakat yine de çatı pencereleri ve vasistaslarıyla

ram bir George mimarisi örneği idi. Etrafı ağaçlarla çevriliydi ve ön planı geniş bir çimenlik dolduruyordu. Çerçeveyi eğerek ressamın imzasını okumaya çalıştım ama gelişigüzel bir karalamaydı. “Teorilerden biri, kızın boğulduğu yönündeydi.”

“Cesedini hiç bulamadılar.”

“Bütün cesetler yüzeye çıkmaz. Yani kız boğulmuş olabilir.”

“Başına pek çok şey gelmiş olabilir. Havada bir sürü te-
orinin uçuştığı fakat tek bir kanıtın bile bulunamadığı şu
vakalardan biriydi. Çocuk kaçırma, kaza, cinayet, aklına ne
gelirse... Ne var ki bir daha kızı ölü ya da diri gören olmadı.”
Derwent düşüncelere daldı. “Vakaya ilk atanan Kıdemli So-
ruşturma Memuru’nu tanırdım. Nezaketen onu anneyle baba
hakkında bilgilendirsem iyi olur.”

“Her şeyin bu kadar çabuk unutulmasını tuhaf buluyorum,”
dedim. “İkimiz de ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyoruz. Kur-
ban zengin bir aileden gelen güzel, küçük bir kız olduğundan
medyanın vakayı tekrar tekrar gündeme getirmesini beklerdim
fakat hikâye bir anda gözden düştü.”

“Anne ünlü değil miydi? Medyatik biriydi sanki. Demek
ki kendilerinden olanı kolluyorlar.”

Bilinçli olarak zevkli kıyafetler giyen ve rimel sürmeden
ekrana çıkmayan bir sarışını hayal meyal hatırlıyor gibiydim. Bir
tür kampanyacıya dönüşmeden önce de ünlü olmakla ünlüydü.
“Medyatik olup olmadığından emin değilim ama anımsadığım
kadarıyla halkın öfkesini körüklemekte üstüne yoktu.”

Derwent arkamda dikiliyordu fakat o kadar yakınımdaydı
ki serin yemek odasında vücudunun sıcaklığını tenimde his-
sedebiliyordum. Olay mahallini en iyi şekilde korumak adına
dairenin kaloriferleri kapatılmıştı ve kalın paltomu giymediğime
bin pişmandım. Derwent son zamanlarda hem kelimenin söz-
lük anlamıyla hem de duygusal anlamda mesafeliydi, öyle ki
yanlış bir şey yaptığımdan şüphelenmeye başlamıştım. Gerçi

bu hâlinin benimle hiçbir ilgisi olmaması da gayet mümkündü. Belki de geç de olsa profesyonelliğe teslim olmuştu.

Belki de bu, geçtiğimiz yazdan beri ikimizi de kor gibi yakan çekimle baş etmenin en iyi yoluydu. Kendi adıma o çekimin varlığını bir daha asla ama asla itiraf etmeyeceğim gibi kölesi de olmayacaktım.

Ayrıca Derwent kız arkadaşına, oğluna ve banliyö hayatına sadık olduğundan bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Yine de ona yaslanmak için yanıp tutuşuyordum. Bir anlığına bile olsa.

“On altı yıl önce olanlar,” dedi. “Sence burada yaşananları tetiklemiş olabilir mi? Matem insana ağır gelebilir. Uzun yıllar saklanır ve sonra seni bir anda pençesine alır.”

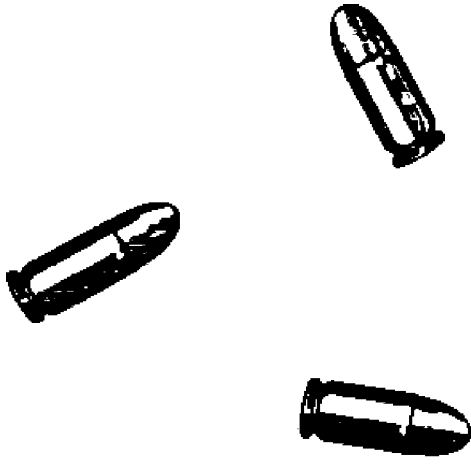
Aklı fikri işindeydi, hiç öyle âşık havası yoktu. Zihinsel anlamda şöyle bir silkinip kendime geldim. “Başka neyle yaşamak zordur, bilir misin? Vicdan azabıyla.”

“Kızı yüzünden mi?”

“Orasını bilemem ama neler olduğuyla ilgili dedikodular dönüyordu. İki ebeveyn de farklı zamanlarda tutuklandı, öyle değil mi? Soruşturma ekibi her hâlükârda ikisini de titizlikle araştırdı. Belki de yeni bir bilgiye ulaşmışlardır.”

“Arkadaşımla konuşmak için bir neden daha. Ekibin küçük kız hakkında gerçekte ne düşündüğünü öğrenelim.”

“Böldüğüm için özür dilerim.” Kev açık kapıdan başını uzattı. “Doktor Early nihayet teşrif etti.”

7

Acayip sert bir tip olmasına rağmen Derwent'in birtakım hassasiyetleri de vardı. Beni koridor boyunca Marshallların cesetlerinin bulunduğu yatak odasına doğru çekiştirdi.

“Doktor termometresini çıkarmadan şu işi halledelim.”

Ona karşı çıkmadım; kastettiği şeye tanık olmaya benim de pek can attığım söylenemezdi.

Kev kapının yanında dikiliyordu. “Eldivenler. Metal plakalara basmaya özen gösterin. İçeride fazla dolanmayın ve hiçbir şeye dokunmayın.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Derwent kaşlarını kaldırarak. “Hâlâ mı?”

Kev suratını buruşturdu. “Ne olur ne olmaz. Mahkemede geçireceğin tek bir kötü gün sonsuza dek tedbirli olmana yeter.”

Odaya girdiğimde zayıf fakat hareketli doktoru cesetleri incelerken buldum. Başını kaldırıp baktı.

“Kusura bakmayın, geciktim.”

Derwent arkamda kıkırtısını öksürerek gizlemeye çalıştı.

“Cesetleri görmüş müydün?” Kafamı iki yana sallayınca cesetleri işaret etti. “Gel de bak.”

Kev tripodların üstüne oturttuğu kör edici beyaz halojen lambalarla olay mahallini en acımasız ayrıntısına kadar aydınlatmıştı. O kadar ki Bruce Marshall'ın yattığı taraftaki baş ucu ışığının sıcak parıltısı bile ağarmıştı. Şifonyerin üstünde kablosuz bir telefonla birkaç kitap duruyordu. Helena'nın tarafında ise

ağızına kadar dolu bir bardak suyla bardağın üstüne örtülmüş peçete dışında hiçbir şey yoktu. Oda derli topluydu. Yatağa bakan komodinin üstünde gözüme batan hiçbir şey yoktu: saç fırçaları, ayna, erkek saati. Krem rengi halı, krem rengi duvarlar, mavi yeşil çizgili perdeler, evin geri kalanına hâkim olan demode dekorasyon anlayışının aynısı. Bir an boğulacak gibi oldum. Derken perdeler hafif bir esintinin etkisiyle usulca kıpırdandılar. Eldivenli elimle en yakınimdaki perdeyi açtım. Pencere birkaç santim aralıktı fakat iki tarafta da pencerenin daha fazla açılmasına müsaade etmeyen stoperler vardı. Sağlam olup olmadığını görmek için şöyle bir sarstım, sağlamdı. Kimse buradan içeri girmiş ya da dışarı çıkmış olamazdı.

Ve nihayet odanın ortasındaki çifte vahşete odaklandım.

Helena Marshall sırtüstü yatıyordu, yüzü ölülerinki gibi gevşeyip çökmüştü. Onu uzun boylu, göz alıcı bir kadın olarak hatırlıyordum ama yataktaki kadın kırılğan ve çelimsizdi. Kaşlarıyla kirpikleri seyrelmiş, saçları cansız tutamlar hâlinde yastığa dağılmıştı. Aralık ağzı karanlık bir boşluktu. Fenerimi suratına tutarken onu rahatsız ettiğim hissine kapıldım. Balmumu sarısı teni kılcal damar kanamasına işaret eden kırmızı beneklerle kaplıydı. Yatağın ona ait tarafında, sanki biri oracıkta elinden düşürmüştü gibi buruş buruş bir yastık duruyordu.

O sessizlikte Derwent, “Muhtemelen onu öldüren budur,” deyince yerimden sıçrayıverdim, sanki yüksek sesle konuşursak onları rahatsız edecekmişiz gibi.

“Fotoğrafları çekildi,” dedi Kev. “Birazdan delil torbasına yerleştireceğim.”

“Kadını boğarak öldürmek için kullanıldıysa yastığın üstünde tükürüğe rastlamayı beklerim,” dedi Doktor Early ve Kev başıyla onayladı.

“İplikçik emareleri için de kontrol etmekte fayda var.”

“Kan yok mu?” diye sordum.

“Şu anda görebildiğim kadarıyla hayır,” dedi Kev. Her zamanki gibi ketumdu.

“O hâlde *şundan* önce ölmüş olmalı.”

Şu derken kastettiği, yatakta yanında yatan, yatak başlığının arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan ve abajurla telefonun üstüne sıçramış olan şeydi: Yani ağırlıklı olarak kırmızıydı. Bruce Marshall’ın kafasının tepesi kan, beyin ve toza dönmüş kemik parçalarından ibaret vıcık vıcık bir bulamaçtı ve suratı, kafatasını parçalayan patlama kuvveti yüzünden korkunç şekilde çarpılmıştı.

“Kendini vurduğundan haberim yoktu.”

“Liv bu küçük ayrıntıyı atlamış.” Derwent’in suratı asıktı. Silaha daha yakından bakmak için Bruce’un yattığı tarafa geçti. “Webley. Buna pek sık rastlamayız. Silahlı intiharlarda genellikle av tüfeği kullanırlar.”

“Bulması daha kolay da ondan. Sence bu silah eskiden beri onlarda mıydı?”

“Yani Tottenham’a gidip eski dostlarından ödünç aldığını sanmıyorum.” Derwent yatağın yanına çömelmiş, dikkatle silaha bakıyordu. “Bunun beylik tabancası olduğuna bin papeline iddiaya girerim. Babasının İkinci Dünya Savaşı’nda kullandığı silah bile olabilir. Fi tarihinden beri temizlenmemiş.”

“Dunblane’den sonra ateşkes ilan edildiğinde teslim etmiş olmalıydı.”

“Onlarca yıl önce çekmeceye ya da tavan arasına kaldırılmış ve artık kimsenin orada olduğunu bile hatırlamadığı binlerce ateşli silah olmalı. Bu da herhâlde onlardan biridir.”

“Ama cephanesi de varmış.”

Derwent omuz silkti. “Silahtan kurtulmayı unuttuysa cephaneyi neden elden çıkarsın?”

“Bu kadarı yeterli mi?” diye sordu Doktor Early.

Derwent başıyla onaylayıp ayağa kalktı fakat kapıya doğru yürürken gözü hâlâ cesetlerdeydi ve kaşları çatıktı. Ben de kendimi kaşlarımı çatmaktan alamadım.

“Kev, odaya ilk girdiğinde yatak örtüleri böyle mi duruyordu?” diye sordum.

“Örtülere el sürmedim.”

Bir an daha orada öylece dikilip karşımdaki sahneyi beynime kazıdım. Daha sonra olay yeri videolarına ve fotoğraflarına bakabilecek olsam da hiçbir şey cesetlerle aynı odada dikilmeye benzemezdi. Burası Helena ve Bruce Marshall’ın son nefeslerini verdikleri yerdı. Burası ruhlarının bedenlerini terk ettiği yerdı.

Kimi bunun bir sevgi gösterisi olduğunu düşünebilirdi. Kimiyse intikam veya tamamen başka bir şey olduğunu.

*

İkinci yatak odasında Derwent’a yetiştim. Liv’in tepesinde dikiliyordu.

“Nasıl gidiyor?” Önce Derwent’a baktım fakat gözlerindeki şüphe uyandırıcı parıltıyı görünce bakışlarım Liv’e kaydı. “Her şey yolunda mı?”

“Kutuları incelemeye başladım.” Liv’in sesi titredi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Kızlarının kayboluşuyla ilgili klastörler dolusu dosya. Görüşme dökümleri, haritalar, fotoğraflar.”

“Polis dosyaları mı?”

“Hayır, sayısız özel dedektif tutmuşlar. Bir servet harcamış olmalılar. Gördüğüm isimlerden bazıları emekli polislerle aitti gerçi.”

“Bu iyi bir iş çıkardıkları anlamına gelmez,” dedi Derwent.

“Evet fakat Marshallların işinin ehli kimseleri soruşturmaya dâhil etmeye çalıştığı anlamına gelir. Kızlarının başına ne geldiğini gerçekten öğrenmek istemişler.”

“Tuttukları özel dedektifler arasında esas soruşturmada görev alan kimse var mı acaba?” dedim. “Belki de Marshalllar polis tarafından mercek altına alınmaktan hoşlanmadıklarından soruşturmaya ilgiyi olmayan kimselerle çalışmak istemişlerdir.”

“Masum olmalarına rağmen böyle bir muameleye maruz kalmaları canlarını sıkmış olmalı,” dedi Liv.

“En olası şüpheliler onlardı,” dedi Derwent. “İstatiksel olarak.”

“Evet, *istatiksel olarak*.” Tek kaşını kaldırdığını görünce üsteledim. “İstatistiklerin de istisnaları vardır. Hatta birkaç tanesini birlikte enseledik.”

“Biri öldüğünde soruşturmaya yakın akrabalarından başlamanızın arkasında da sağlam nedenler var. *İstatiksel olarak* kadınlar en çok partnerleri tarafından öldürülüyor ve işte, buradayız. Sevgili kocasının yanında yatan ölü bir kadın daha.”

“Evet ama...” Cümlemin gerisini getirmedi. Derwent’la yarım yamalak teoriler paylaşmaya hazır mıydım?

“Ama ne?” Gözleri şüpheyi kısıldı. “Yatak odasından çıkarken Kev’e ne dedin?”

“Ona cesetler bulunduktan sonra yatak örtülerine dokunulup dokunulmadığını sordum.”

“Örtüler bana gayet normal göründü. Yastık dışında dikkatimi çeken bir şey olmadı.”

“Şey, aklıma takılan da buydu zaten.”

Kaşlarını çatarak düşündü. Bana ne düşündüğümü soramayacağını, kendi başına çözmeyi yeğleyeceğini biliyordum.

“Olay mahallinde *canını sıkan* hiçbir şey olmadı mı?”

Tereddüt etti. “Doğrusunu istersen canımı sıkan bir şey olmasını istemedim. Her şeyin görüldüğü gibi olmasını istedim,” dedi sonra.

“Ama.”

“Ama bir şey vardı. Bilmiyorum.” Üçümüz birden koridordan gelen sese dönünce duraksadı; doktor herkese veda ederek olay mahallinden ayrılıyordu.

“Doktor Early?” Kapiya koştum. “Buraya bi’ bakabilir misiniz?”

Geldi fakat gözü saatindeydi. “Gitmem gerek. Geç kaldım. Ölüm saatini öğrenmek istediğinden eminim fakat şu aşamada ne desem tahmin olur.”

“Hayır. Cesetler götürülmeden önce sormak istediğim son bir şey var. Helena Marshall’ın ölüm nedeni neydi?”

“Muhtemelen yastık gibi yumuşak bir şeyle boğulma. Üst dudağında ve burnunda ciddi miktarda güç uygulandığına delalet eden morarmalar vardı. Burun kemiğinin çatladığından şüpheleniyorum. Hasarlı dokuyu çıkarıp mikroskop altında incelediğimde daha ayrıntılı bilgi verebilirim.” Paltosunu giyerek gitmeye hazırlandı. “Bu akşamüstü yapacağım otopsilerin arasına sıkıştırabileceğimi düşünüyorum.”

Doktorun ölü kadının suratından parçalar alışını gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Doktor Early’nin asistanları, otopside sonradan sevenleri tarafından tanınabilsinler diye naaşlara çekidüzen vermekte tam bir sihirbazdı fakat ben gerçeği bilirdim.

“Kolları iki yanında olacak vaziyette sırtüstü yattığını ve yatak örtülerinin dağılmamış olduğunu fark ettim. Onu boğan kişiyle iş birliği yapmış olması mümkün mü?”

“Ne olduğunu fark etmemiş olması daha mümkün.” Kaşlarını çatı. “Şimdi düşününce... oksijensiz kalan birinin tepinmesi de çırpınması da istem dışıdır. Bu bir reflekstir. Salt irade gücüyle hareketsiz duramazdı.”

“Ya bilinci zaten kapalıysa?”

“Bilinci tamamen kapalıysa hareketleri daha hafif olurdu.”

“Ya da Bruce intihar etmeden önce yatak örtülerini düzeltti,” dedi Derwent. “Ortalığı derli toplu bıraktı.”

“Evet ama yine de ortada bir sorun yok mu? Cesetlerin pozisyonlarını sen de fark ettin.”

Kollarını kavuşturdu, inadı inattı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Yalancı,” dedim sakince ve gözlerinin hınzırca ışıldadığını gördüm.

“Sahneyi canlandırmak ister misin?”

“Hayır.”

“Aslında bu çok iyi bir fikir.” Bilimsel zekâsından ötürü, deney denince Doktor Early’nin nazarında akan sular dururdu. Liv müdahale edemeyerek omuz silkti.

“Hadi.” Derwent bizi oturma odasına götürdü. Sonra da ceketini çıkarıp kollarını kıvırdı. “Bu odanın zemini daha geniş.”

Haliya uzanıp yanına pat pat vurdu. “Sen Helena ol, Maeve. Ben de Bruce olacağım.”

İtiraz etmenin faydası yoktu. Yere oturup azıcık kaykıldıktan sonra omuzlarım onunkilerle aynı hizaya gelecek şekilde sırtüstü uzandım.

“Yaklaşın,” dedi Doktor Early bütün yardımseverliğiyle. “Yatak dardı.”

Kollarımız birbirine değene dek azar azar yanaştık.

“Helena’nın kolları iki yanındaydı,” dedi Liv.

Doğru pozisyona geçerken parmak eklemlerimin Derwent’in bacağına değmesiyle utançtan kaskarı kesildim. Ne halt etmeye ağzımı açmıştım ki?

“Çarşafın kenarları şilteyle karyolanın arasına sokuşturulmamıştı,” dedi Doktor Early. “Yani eğer ona direnmeye kalkışsaydı—”

“Çarşaf kayardı. Şimdilik katilin Bruce olduğunu varsayalım.” Derwent başını çevirip gözlerimin içine baktı. “Yatakta yanındayım ve seni öldürmek için en doğru ânın geldiğine karar veriyorum.” Doğruldu, oturduğu yerde döndü ve bana doğru uzandı. “Yastığımı suratına bastırıyorum.”

“Hayır. Bundan daha fazla güç uygulaması gerekirdi.” Doktor Early göstererek açıkladı. “Var gücüyle abanan iki el. Birini boğarak öldürmek sandığınızdan daha zordur. İnsanlar bunun nazik bir ölüm olduğunu varsayar fakat birkaç yıl önce Hollan-

dalı bilim insanları bir müzik festivalinden rastgele seçtikleri farklı yaşlarda ve cüsselerde insanlardan bir mankeni boğarak öldürmelerini istediler. Amaçları doğal metodolojiyi, yani ellerini nereye koyacaklarını, ağırlıklarını nereye vereceklerini, öldürücü basıncı uygulamaya ne kadar devam edebileceklerini görmektir. Neticede epey meşakkatli bir iş olduğu ortaya çıktı. İri yarı erkekler ufak tefek, çelimsiz kadınlara kıyasla daha az zorlanıyor fakat neredeyse her şey saldırının açısına bağlı.”

“Öyle diyorsan öyledir.” Derwent kaşlarını çatı. “Bruce pek dinç bir adam değildi, değil mi?”

“Bana kalırsa Helena’yı boğmak için yataktan kalkıp onun tarafına geçmesi ve tepesinde dikilmesi gerekirdi,” dedi. “Ya da yapacağını yaptıktan sonra yatağa girdi.”

“Üstüne oturmuş da olabilir. Böylelikle kadının kollarını dizleriyle zapt edebilirdi.”

“Görelim bakalım.” Doktor Early belli ki deneyi epey ciddiye alıyordu. Bakışlarını Liv’e kaydı. Alt dudağını dişlemekle meşguldü. Hem temkinliydi hem de acayip keyif alıyordu.

Yanımdaki Derwent bütün ağırlığını sol eliyle dizine verip sağ bacağını üstümden attı, sağ elini kulağımın yanına koydu ve o vaziyette üstümde bir anlığına duraksadı.

Normal nefes almaya çalıştım ama başaramadım.

Sonra bacaklarını iyice açarak dizlerini iki yanıma koydu ve sanki orada değilmişim gibi doğrulup Doktor Early’yle konuştu. “Kollarına ağırlığımı vermeyeceğim.”

“Vermesen iyi edersin yoksa morarır. Otopside Helena’nın dirseklerine yakından bakarım.”

“Ama ağırlığımı vermesem bile...” Dizleriyle beni iki yandan sıkıştırmasıyla kollarımı hareket ettiremez hâle geldim. Ellerini kafamın iki yanına koyarak yeniden üstüme abandı. Beni dikkatli gözlerle izliyordu. Etkilenmemiş gibi göründüğümü umdum fakat yukarıdan bana sırtıttı. Bir an bile kanmamıştı.

“Böyle durunca yatak örtülerini de sabitlemiş oluyorum. Ve bu pozisyonda maksimum güç uygulayabilirim. Temiz ve etkili.”

“Hem uzun da sürmez.” Doktor Early telefonuyla fotoğrafımızı çekti, itirazlarım karşısındaysa şaşkınlıkla bana baktı. “Kayıtlarım için.”

“Pekâlâ.” Koca doktor sırf gırgırına o vaziyette fotoğrafımızı çekmemişti herhâlde. Toparlandım. “Ama yaklaşımı ne olursa olsun yattığı yerden kalkıp yatağın diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Ayrıca Helena’nın kollarını yatağa mıhlamış bile olsa kadıncağız son nefesini verirken bacaklarını istediği gibi hareket ettirebilirdi. Bruce işini bitirdikten sonra yatağı yapmış, çarşafı düzeltmiş, yatak örtüsünü ikisinin de göğüs hizasına gelecek şekilde çekmiş *olabilir* ama sonra... ne oldu?”

“Silahını çıkardı,” dedi Derwent üstümden inip en baştaki pozisyonunu alarak. “Muhtemelen namluya bir mermi sürdü. Silahı kullanılmaya hazır vaziyette şifonyerin çekmecesine kaldırmıştır.” Bana arkasını döndü, hayali şifonyere uzandı, hayali silahı doldurdu, sırtüstü uzandı ve namluyu ağzına sokar gibi yaptı. “Kendi kafasına sıkıyor ve yatak kan gölüne dönüyor.”

“Silahın geri tepmesi yüzünden eli büyük ihtimalle göğsüne düşerdi,” dedi Doktor Early.

“Evet ama pozisyonumuza bak,” dedim. “Ben ölüyüm, o yüzden kıpırdayamıyorum. O ise yatağı düzeltmekle ve kafasını uçurmaya hazırlanmakla meşguldü. Peki Bruce’u ne vaziyette bulduk?”

Derwent omzumun üstünde duran omzuna baktı. “Evet. Böyle olmadı.”

“Bruce’un kolu Helena’nınkinin altındaydı.”

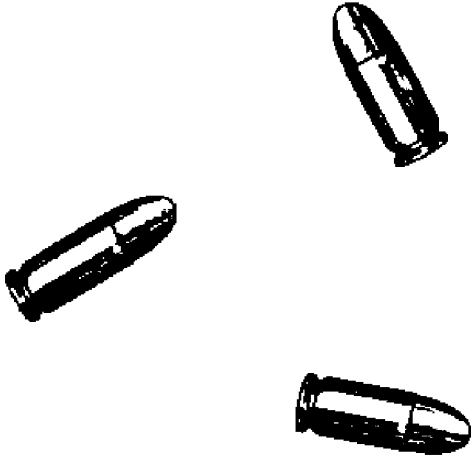
“Yani ilk ölen Bruce’tu.” Liv kaşlarını çatı. “Ama ikisi de kan içindeydi. Hem Helena’nın suratında benek benek kan lekeleri vardı. İlk ölen Bruce olsaydı Helena’nın yüzüne sıçrayan kanlar suratına bastırılan yastığın etkisiyle yayılırdı. Ayrıca Bruce’un

kani yastığa da bulaşmış olurdu. Ve ilk kendisi öldüğünden Helena'yı da öldüremezdi."

Aklımdan geçeni dillendirmek istemiyordum. "Bence öldüklerinde ikisinin de bilinci kapalıydı. O yüzden karşı koyamadılar."

"Bu bir tezgâh," dedi Derwent usulca. Başımla onayladım.

"Meğer bu bir cinayet-intihar vakası değilmiş. Düpedüz çifte cinayetmiş."

8

Merdivende çıt çıkmıyordu. Bir anlığına duraksayıp sessizliğe kulak kabarttım. Görünüşe göre binanın duvarları bir hayli kalındı ve ses yalıtımı kusursuzdu. Bu durum bina sakinlerin lehine olsa da bizim aleyhimizeydi çünkü şimdiye dek konuştuğumuz komşular arasında kimse bir şey duymamıştı.

Derwent biri tarafından kovalanıyormuş gibi daireden peşim sıra fırladı. “Nereye gidiyorsun?”

“Dennis Hood’u görmeye. Asırlardır yan dairede bekliyor.”

“Tek başına mı?”

“Evet, tek başıma halledebilirim.”

Gardını düşürdüğü o kısacık anda incinmiş ve biraz da şaşırmış göründü. Sonra maskesi tekrar yerine oturdu. “Halledebilirsin de halledemeyebilirsin de. Durduk yere varsayımda bulunmayalım.”

Gözlerimi devirdim. “İyi madem, istiyorsan sen de gelebilirsin.”

“Ben sadece...” Durdu. “Bir süredir birlikte çalışmıyoruz. Ve seninle çalışmak hoşuma gidiyor. O yüzden sana eşlik edeyim dedim.”

Derwent’in duygularını açıkça ifade etmesi benim için tüm laf sokmalardan ve imalardan daha rahatsız ediciydi. Bu bir numara mıydı yoksa gerçekten samimi miydi merak ettim ve ancak yaşadığı şoktan ötürü boş boş bakan Dennis Hood’un karşısına oturunca düşünmeyi bir kenara bırakıp dikkat ke-

silebildim. Hepimiz çay teklifini geri çevirince Marshallların komşusu gücenmişçesine mutfağa çekilmişti.

“Bir yudum daha içemeyeceğim.” Hood titreyen ellerine baktı. “Fincanların biri bitmeden diğerini doldurdu.”

“İnsanlar bu gibi durumlarda ne yapacaklarını ya da ne diyeceklerini bilemezler ve çay sınırları yatıştırır,” dedim.

“Pek çay sevmem.” Kır saçları kısacık kesilmiş, sakallı, zayıf bir adamdı. Yaşadığı şokun onu yaşlandırıp yaşlandırmadığını merak ettim, yoksa hep böyle kırılğan mıydı? Geniş kadife kanepede minicik görünüyordu.

“İlk olarak çok üzgünüm. Marshallarla arkadaş mıydınız?”

“Çok uzun zamandır. Hatta onlarca yıldır. Daha doğrusu Bruce’la. Aynı yaştayız.” Kuru kuru güldü. “*Yaştaydık*. Buna şimdiye dek çoktan alışmış olmam gerekirdi. Benim yaşıma geldiğinizde arkadaşlarınız teker teker göçüp gider.”

“Yani yakındınız.”

“Bir zamanlar. Ama görüşmeyeli yıllar olmuştu. Anlarsınız ya, Rosalie kaybolmadan önce eşimle oradan taşınmıştık. Aynı muhitte otururken Bruce’la arkadaştık ve sık sık görüşürdük fakat bazen aylarca görüşmediğimiz olurdu. Hep bıraktığımız yerden devam ederdik. Biz taşındıktan sonra hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanırdım. Sonra Rosalie kayboldu ve ikisinin de eski hâlinden eser kalmadı. İrtibatı koparmamaya çalıştım ama başaramadım.”

“O tür bir şeyi geçmişte bırakmak çok zordur. Özellikle de ortada bir belirsizlik olduğunda. Bazen kötü bile olsa gerçeği bilmenin ümitle yaşamaktan daha kolay olduğunu düşünürüm.”

Bay Hood bana onaylarcasına baktı. “Hoş bir hanımsınız.”

“Sadece çok fazla kedere şahit oldum.” Derwent’in gözlemini suratıma diktiğini hissedebiliyordum. Not defterimi açtım. “Şimdilerde nerede oturuyorsunuz, Bay Hood?”

“Bristol’da bir evim var. Bruce ve Helena’yla komşu olduğumuz Richmond’daki kadar şaşıaalı değil ama artık bir başı-

mayım.” İç çekti. “Ailece harika bir hayatları vardı. Hayallerini kuracağınız türden bir hayat. Sonra Rosalie...” Cümlesinin sonunu getiremedi, kafasını iki yana salladı. “Pek tabii hepimiz mahvolduk. O noktadan sonra soruşturma vakitlerinin ve enerjilerinin çoğunu yedi. Ben de onlara destek olmak için elimden geleni yaptım.”

“Sizin için de zor olmuştur,” dedi Derwent usulca.

“Şey, işleri zorlaştıran Helena’ydı.” Aniden garipleşerek tek eliyle bacağını ovuşturdu. “Açık konuşacağım.”

“Lütfen.”

“Çok alıngan bir kadındı. Birinin ters bir şey söylemesini bekler ve ardından saldırıya geçerdi. İçinde biriktirdiği matem ve vicdan azabını böyle kustuğundan şüpheleniyordum çünkü duyguları olduğunu kabul etmekte pek iyi değildi fakat yaptığı, pimi çekilmiş el bombalarıyla jonglörlük yapmaya benziyordu. Esas soru patlayıp patlamayacağı değil, ne zaman patlayacağıydı.”

“Yani irtibatınız kesildi.”

“Yanlarında duramaz oldum. Çok acı vericiydi.” İç geçirdi. “Böyle bir şeyin yaşanmasından korkuyordum. Çok sağlıksız bir biçimde birbirlerine bağımlı hâle geldiler. Kimseyi yanlarına yaklaştırmadılar. Önceki güne kadar Richmond’daki evlerinden ayrıldıklarından bile haberim yoktu.”

“Oradan neden ayrılmışlar?”

“Bruce’un dediğine göre pek çok nedenden ötürü. İlk olarak para yüzünden. Çok güzel bir evdi fakat sürekli tadilat isterdi. Helena’nın her yerin aktığından şikâyet ettiğini hatırlıyorum. Derken oğlanlar evden ayrılmış ve koca evde bir başlarına kalmışlar.”

“Peki ya sağlıkları? Sizce sıhhatleri nasıldı?”

“Bruce’u gördüğümde şok oldum. Çok kilo vermişti. Eski-den benden daha dinçti. Dikkatinizi elimdeki bastona çekmek isterim.” Belli belirsiz gülümsedi. “Yeni bir dizim ve yeni bir kalçam oldu ama sanırım eskileriyle daha iyi idare ediyordum.”

“Peki ya Helena?” diye sordum. “Onun nesi olduğunu biliyor musunuz?”

“Rosalie sırta kadem bastıktan bir süre sonra... aşırı doz aldı. Bir daha asla eskisi gibi olmadı. Hafta sonu boyunca ağzını açtığına neredeyse hiç şahit olmadım. Sanırım Bruce laflayabileceği bir arkadaşının olmasından memnundu.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Tereddüt etti. “Bruce’un bunamaya başladığından şüphelen-dim. Zaman zaman dalıp gidiyordu. Ne anlattığını unutuyor gibiydi. Hatta birkaç defa söylemediğim şeylerden, mesela Mısır’a gideceğimden falan bahsetti. Ona beni başkasıyla karıştırdığını söylediğimde bir hayli gerildi. Oğlanlarla konuşursanız onlara babalarında herhangi bir bilişsel gerileme fark edip etmediklerini sorabilirsiniz.”

“Doktoru muhtemelen biliyordur,” dedi Derwent.

“Bruce’un dediğine göre aynı doktora iki defa görünmüyorlarmış. Sizin doktorunuzu tanıdığınız, doktorunuzun da sizi tanıdığı günler geride kaldı. Herhâlde taşınmalarının da faydası dokunmamıştır. İnsanlarla kaynaşacak vakitleri olmamış. Komşularıyla falan. Richmond’daki Doktor Fuller’la çok farklı bir hukukları vardı.” Bu hatıra karşısında duygulandı ve gözleri doldu.

“Bunca zaman sonra neden onları görmeye geldiniz, Bay Hood?” diye sordum.

“Erteleyip durdum. Beni Londra’ya gelmekten alıkoyan bir bahanem oldu hep. Sonra düşündüm ki ne ben gençleşiyorum ne de arkadaşlarım. O yüzden hazır yapabiliyorken çaba göstermem gerektiğine karar verdim. Onlara gönderdiğim mektup geri döndü fakat bir şekilde Ivo’ya ulaşmayı başardım.”

“Bana dünden bahsedin.”

“Sabah on birden akşam altıya kadar yanlarındaydım. Ben çıkarken bakıcıları evdeydi. Bruce’un keyfi pek yerindeydi. Sabah arayıp veda edeceğimi söylediğimde, *O hâlde o zaman görüşü-*

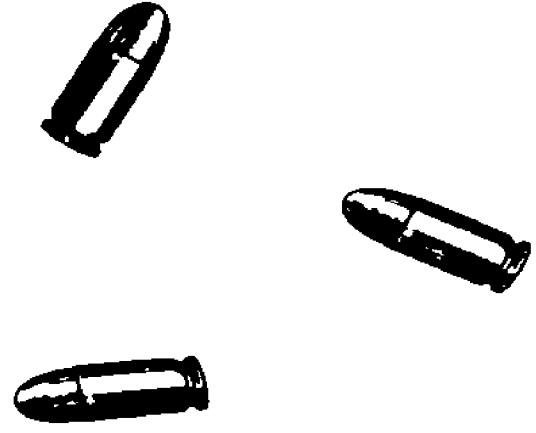
rüz, dedi.” Bay Hood kafasını iki yana salladı. “O esnada tüm bunları yapmayı planladığına hâlâ inanamıyorum. Bakıcıları beni aradığında neye uğradığımı şaşırdım.”

“Bakıcı neden sizi aradı?”

“Bruce zorda kalırsa diye telefon numaramı mutfığa bırakmıştım. Normalde başları sıkıştığında ilk yardımlarına koşan oğulları Ivo olur fakat Ivo hafta sonu biraz kafa dinlemek istedi ve ben de yardım edebildiğime memnundum. Böyle bir şey olacağı tabii ki aklımın ucundan bile geçmezdi.” Bir elini alnına götürdü. Parmakları titriyordu. “Bunun Ivo yokken olması... gerçi belki de Bruce’un şimdi harekete geçmesinin sebebi buydu. Bakıcı aradı, giyindim ve dairelerine gittim, ki kaldığım otel evlerinden sadece beş dakika uzaklıktaydı. Önce ne... durumda olduklarına bir bakayım dedim. Sonra da polisi aradım ve ayakaltından çekildim. Kimsenin ayağına dolanmak istemedim.” Ağlamamak için gözlerini kırptırdı. “Bruce iyi bir dosttu. Onu bu şekilde kaybetmek –ve Helena’ya yaptığı şeyi görmek– yüreğimi sızlattı. Bunun en iyi kurtuluş olduğunu düşünmüş olsa gerek.”

Arkama yaslanırken dirseğim Derwent’in koluna değdi. İkimiz de irkildik. Ne var ki ilk toparlanan ben oldum. “Bu olayın cinayet-intihar değil de çifte cinayet olduğunu düşündüğümüzü duymak sizi şaşırtır mıydı?”

“Ne? Gerçekten mi?” Donup kaldı. “Yani *öldürülmüşler* mi? Ulu Tanrım. Zavallı oğulları. Kim böyle bir şey... Gerçi Bruce’un böylesine büyük bir sıkıntı içinde olduğunu ve hiçbir şey fark etmediğimi düşünmek beni o kadar üzmüştü ki...” Bize hitaben değil de kendi kendine konuşur gibiydi. “Yani evet. Cinayet. Tanrım! Bu her şeyi değiştirir.”

Dennis Hood haklıydı. Çifte cinayet her şeyi değiştirdi. Derwent patronumuzu, yani Başkomiser Una Burt'ü aradıktan bir saat sonra sekizimiz birden zevksiz oturma odasında dikiliyorduk.

“Doktor Early laboratuvar sonuçlarının çıkmasının biraz zaman alabileceğini söyledi. Ancak ondan sonra maktullere ilaç verilip verilmediğini öğrenebileceğiz,” diye açıkladım.

“Neden ilaç vermeye lüzum duysun ki?” Pete Belcott ifadesiz suratlarımıza baktı. “Etkisiz hâle getirilmeleri zor olmamıştır.”

“Kes sesini, Pete,” dedi Derwent. “Kapa çeneni.”

Pete gözlerini kırptırdı, incinmişti. Yağlı saçlı, tıknaz bir adamdı ve ilk günden beri onunla çalışmaktan nefret ediyordum. Zaman ve yakınlık ondan hoşlanmamakta haklı olduğumu kanıtlamaktan başka işe yaramamıştı. “Demek istediğim...”

“Hepimiz ne demek istediğini duyduk.”

“Onları yakından tanıyan biriye, mesela akrabaları falansa onlarla yüzleşmekten çekinmiş olabilir,” dedim. “Belki de katil işini şansa bırakmak istememiştir.”

Una kaşlarını çatı. “Bay Marshall karısına aşırı doz verip ardından intihar etmiş olamaz mı? Bu vakaya gereksiz yere kaynak aktarmak istemiyorum.”

Derwent'in yüzünün düştüğünü görünce, “Cesetlerin pozisyonu meselesi de var,” dedim çabucak. Sorgulanmaktan, bilhassa da Una tarafından sorgulanmaktan hiç hoşlanmazdı.

“Cesetlerin yerleri onları ilk bulan şahıs tarafından değiştirilmiş olabilir. Şu bakıcı. Başka kim vardı? Aile dostları mı?”

“Bakıcıyla konuştum,” dedi Liv, “ve ikisinin de cesetlere dokunmadığı konusunda son derece ısrarcıydı. Bir tek Dennis Hood, Helena’nın boynundan nabzına bakmış. Bruce’unkine bakmaya lüzum görmemiş.”

“Kafasının yarısı yerinde olmadığından.”

“Evet, teşekkür ederim, Josh. Bay Hood’la konuşabildik mi?”

“Az önce konuştuk,” dedim. “Onu oteline geri gönderdim.”

“Bu vakayı yanlış değerlendirdiğimizi mi ima ediyorsun, patron?” diye sordu Derwent.

“Umut ediyorum, diyelim. Şu anda istediğim son şey çetrefilli bir soruşturmayla daha uğraşmak zorunda kalmak.”

“Peki ne yapalım?”

Una Burt dudaklarını birbirine bastırdı. Derwent son kararı ona bırakıyordu ki Una Burt’ün hepimizin patronu olduğu düşünüldüğünde yapılması gereken de buydu fakat hepimiz başkomiserin başka seçeneği olmadığını biliyorduk. “Şimdilik çifte cinayet muamelesi yapın. Ailenin geçmişinin önemli olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Kayıp kızlarının mı? İki olayın bağlantılı olduğunu varsaymak faydalı olabilir. Çoğu ailenin geçmişinde tek bir nitelikli suç bile yoktur fakat bu ailede iki etti.”

“Küçük Rosalie Marshall,” dedi Una neredeyse kendi kendine.

“O vakayı hatırlamıyorum,” dedi Georgia ve Vidya da kafasını iki yana salladı.

“Bir anda gündemden düştü,” diye açıkladı Derwent. “Aile kamuoyu yaratmaya çalışmadı.”

“Tuhaf değil mi?” Colin kalın camlı gözlüğünün ardında gözlerini kırptırdı. Anorağı o anda üstünde olmasa bile hep elinin altındaymış gibi görünen şu adamlardandı. Bugün onu giymişti. “Aileler genelde kamuoyu yaratmak için yırtınır.”

“Marshalllar kamuoyunun desteğini almadı, hedefi oldu,” dedi Una Burt. “Haberler hâlden anlayan bir üslupla başladı fakat sonra tavırlar değişti. Ağrı genişletmek yerine soruşturmanın anneyle babaya odaklanmasına yol açan birtakım şartlar oluştu. O noktadan sonra neden gözden düştüklerini tahmin edebilirsiniz.”

“Soruşturma ekibinin aile hakkındaki çıkarımlarını öğrenmek istiyorum,” dedi Derwent. “Kıdemli Soruşturma Memuru’yla iletişime geçmeyi planlıyorum.”

“İyi olur. Öyle yap.” Sonra beklenti dolu gözlerle bana baktı.

“Ben de bakıcıyla tekrar konuşacağım.”

“Gitmesine kim izin verdi?”

“Özür dilerim,” dedi Liv fakat suratı pancara dönmüştü.

“Liv onu burada tutmamızı gerektirecek bir neden olduğunu bilmiyordu,” dedim savunmaya geçerek.

“Ama sen biliyordun, Maeve.” Una Burt düşene bir tekme daha atma fırsatını hiç kaçırmazdı. Esas niyetinin Liv’e sıçıp batırdığını hissettirmek olduğunu biliyordum.

“Ona muhtaç insanlar var. Liv’in yerinde olsaydım herhâlde ben de onu alıkoymazdım.”

Burt muhalefetim karşısında tek kaşını kaldırdı ama meseleyi uzatmadı. “Colin, binanın güvenlik sistemini inceler misin? Belli ki güvenlik kamerası kullanıyorlar. Alt katın koridorunda gözüme birkaç kamera ilişti.”

“Liste yapmaya başladım bile.”

“Tabii ki.” Una Burt’ün yüz ifadesi yumuşadı. Verimliliğe ve iş yerinde duygularını dizginleyebilen insanlara bayılırdı ve Colin iki açıdan da ideal bir personeldi. “Bütün komşularla konuşmamız gerek. Vidya ve Georgia, siz en üst kattan başlayıp aşağı doğru inin. Pete, sen zemin kattan başla. Ortada buluşursunuz.”

Pete iki kadından daha az çalışacak fakat daha fazla şikâyet edecekti.

“Ah, Liv, sen de Pete’e eşlik edebilirsin,” dedi Una kayıtsızca.

Hoşa gitmeyen pek çok özelliğinin yanı sıra Pete, Liv’i partneri Joanne ve birlikte neler yaptıklarıyla ilgili sürekli dardlardı. Bu yüzden Liv’in ondan uzak durmaya gayret ettiğini biliyordum. Gözlerini yere dikip öfkeyle kırıştırdı. İtiraz etmek için Burt’e döndüm ama Derwent benden önce davrandı.

“Eğer Pete kariyerinin şu noktasında rutin görüşmelerin altından tek başına kalkamıyorsa yanlış meslek seçmiş demektir.”

“Hey,” diyerek yükseldi Pete fakat Derwent onu duymazdan geldi.

“Liv ikinci yatak odasında çalışmayı sürdürebilir. Orada kelimenin tam anlamıyla yığınla bilgi var.” Arabasının anahtarını Liv’e attı. “Hepsini tek seferde taşıyamazsın, o yüzden kutuları araçlara bölüştürelim. Kapının yanındaki ilk yığınla başla, muhtemelen en güncel bilgiler ondadır. Onları karakola ben götürürüm.”

Liv başıyla onayladı fakat paçasını kurtarmasına yardımcı olduğu için Derwent’a minnetle baktığı gözümünden kaçmadı. Ne var ki istifimi bozmadım. Una alt edilmekten hoşlanmazdı, insanların onun yerine Derwent’ın tarafını tutmasından hoşlanmazdı, bendense hiç hoşlanmazdı. Kısa süre önce dört gözle beklediği terfiye –ve ekibimiz üstünde mutlak kontrole– kavuşmuştu, yani Derwent’tan tamı tamına iki rütbe yukarıdaydı ve saygı görmeyi talep ediyordu. Esas sorun, Derwent’ın saygıyla işinin olmamasıydı. Ayrıca insanların rütbeleri, onlar hakkındaki düşüncelerini bir nebze olsun etkilemezdi. Zaten hâlâ müfettiş olmasının sebebi de buydu. Esas mucize vaktizamanında müfettişliğe terfi ettirilmiş olmasıydı.

Kıdem hangi savaşların savaşmaya değer olduğuyla ilgili bir bilgeliği de beraberinde getirirdi ve Una akıllılık edip bunun onlardan biri olmadığına karar verdi. “Pekâlâ, tamam. Herkes mutlu mu?”

“Aileyle kim görüşecek?” diye sordu Georgia.

“Geride sadece iki oğulları kaldı. Üniformalılar onları durumdan haberdar ediyor,” dedi Derwent.

“Tepkilerini görmenin önemli olmadığını mı düşündün? Senin yerinde olsam işi üniformalılara devretmek yerine kendim giderdim.” Una Burt’ün boynu pespembe kesildi ki bu tepesinin fena hâlde attığına delaletti.

“Haber aldıklarında karşılarında dikilmememin mahkûm edilmeleriyle serbest kalmaları arasında bir fark yaratacağını sanmıyorum. Ayrıca memurlar vücut kamerası takıyorlar. Tepkilerinin video kaydı çok geçmeden elimizde olur. Tabii haberi çoktan almadılarsa.”

“O hâlde sorun yok.”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm.” Una Burt’ün bakışlarına bir süre daha karşılık verdikten sonra gözlerini kaçırdı. Başkomiserle müfettiş arasında en ufak bir sıcaklıktan eser yoktu.

“Tamamdır, millet. İşe koyulun. Josh, sen de bana yatak odasını göster.”

Derwent büyük bir nezaketsizlikle yürümeye başlayınca hemen peşine takıldı; Derwent’in her adımına karşılık güdük bacaklarıyla iki adım atıyor, zarafetten yoksun hareket ve tavırlarla onu takip ediyordu. Yine de özgüvenine saygı duyuyordum. Bunu nasıl başardığını öğrenmek isterdim.

Burt gittikten sonra oda boşaldı; Georgia ve Vidya kafa kafaya verirken Pete esneyerek yanımızdan ayrıldı. İlk tüyen, güvenlik kamerası kayıtlarının peşindeki Colin olmuştu. Liv şöminenin yanındaki berjere oturup yüzünü ellerine gömdü.

“İyi misin?”

“Yani. Pek sayılmaz.”

Karşısındaki berjere oturdum.

“Canını sıkan nedir? Burt’ün söylediği şey mi?”

“Biraz.” Liv parmaklarıyla gözlerinden akan yaşları sildi.

“Haksız sayılmazdı. Buraya geldiğimde işimi layıkıyla yapamadım.

Bir sürü şeyi gözden kaçırdım ama yorgunluktan ölüyorum. Ayrıca başım çatlıyor.”

“Yanımda ağrı kesici var.”

“Aldım bile. Bir saat kadar önce.” Burnunu çekti. “Dağılıyorum, Maeve.”

“Dağılmıyorsun. Sadece çok yorgunsun. İşe geri dönmek zordur.”

“Mutlu olacağımı sanmıştım.” Yanaklarından iki damla yaş daha süzüldü. “Geri döndüğüme o kadar seviniyordum ki!”

“Bu konuda Josh da canını sıkıyor muydu?”

“Hayır. Hem de hiç.”

“Cesetleri inceledikten sonra seni ağlattığını sanıyordum.”

“Gayet nazikti.” Yanaklarını sildi. “Joanne’dan üstüne düşeni yapmasını istememi ve sıkıntı çıkarırsa suçu ona atmamı tembihledi. Ekip için önemli olduğumu söyledi.”

Artık nasıl rahatladıysam gülümseyiverdim. “Gün geçtikçe kolaylaşacak. Bu arada ben hâlâ yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum.” Sesimi biraz daha alçalttım. “Hani bilmesem Una’nın sana kafayı taktığını düşünürdüm.”

“Ekipten ayrılmamı istedi, yani muhtemelen haklısın.”

“Nedenmiş? Hem çalışıp hem annelik yapamaz mıymışsın?” Burt’ün aniden çıkagelme ihtimaline karşı bir gözüm kapıdaydı.

“Belli ki yapamazmışım.” Liv omuz silkti. “Sanırım onun tercihi bu yönde oldu. Fakat benimkini hayvan gibi kınadığına kalıbımı basarım.”

“Hepimiz bazı tercihler yaparız. Kusursuz hayat diye bir şey yoktur. Herkes bir noktada fedakârlık yapmak zorunda kalır.” Arkama yaslanarak berjere yerleştim.

“Teşekkürler, Maeve. Ben de var ya, düşünüyordum ki...” Cümlesi yarıda kaldı. “Beni dinliyor musun?”

Eldivenimi takarak elimi koltuğun iskeletiyle minder arasına daldırmaya hazırlanıyordum. “Sanırım bir şey duydum –kıpırdandığımda hışırdadı– bir dakika...”

Bu bir not defterinden gelişigüzel yırtılmış çizgili bir kâğıt parçasıydı. Üstüne biri kurşun kalemle birkaç kelime karalamıştı.

*AKA? Nasıl?
Tarihlere bak*

Son satırın altı iki kere çizilmiş, hatta bastırılmaktan kalemin ucu kâğıdı delip geçmişti.

“O nedir?”

“Berjerle minderin arasında buldum. Bir not.”

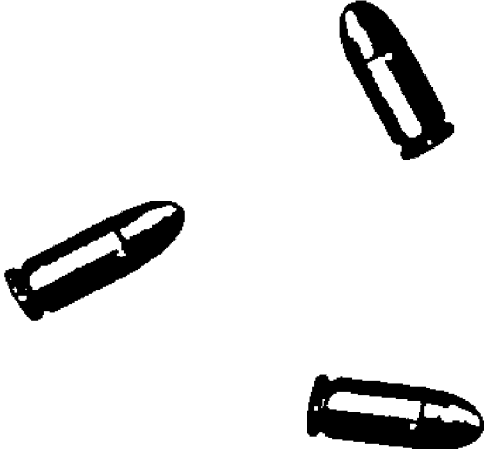
“Önemli bir şey mi?” Liv ortalığı hemen velveleye vermeyecek kadar iyi bir polis memuruydu. “Sence kasten mi saklanmış?”

“Bana sorarsan kimsenin görmemesi için araya sıkıştırılı-vermiş.” Telefonumla fotoğrafını çektim. El yazısı büyük bir stres altında alelacele karalanmışa benziyordu.

Liv nota bakmaya gelirken ben de delil torbası avına çıktım. “Sana bir şey ifade ediyor mu?”

Notu torbaya attım. “Hayır. Henüz değil. Ama çözeceğim.”

10

“**H**epsi bu mu?” Derwent yaptığı şeyin gizli bir mesajı ortaya çıkarmasını beklermiş gibi delil torbasının içindeki kâğıt parçasını evirip çevirdi.

“İşimize yarayabileceğini düşündüm.”

“Birini mahkûm ettireceğini sanmıyorum.” Notu geri uzattığı esnada onunla münakaşa etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Gitmem gerek. Bakıcıyla görüşeceğim.” Esaslı bir soygunun ortasındaymış gibi görünmeye başlayan daireden kaçabileceğime memnundum. Bütün çekmeceler açıldı, mutfak dolaplarının kapakları aralıktı ve tüm yüzeyler incelemek üzere iğne deliğinden bulup çıkardığımız ıvır zıvırla tepeleme doluydu.

“Ben de geliyorum.” Beni kapıya doğru acele ettirirken, “Burada kalırsak bana yine yapılacak boktan bir iş bulacak,” diye mırıldandı.

Kastettiği, Derwent’ın soruşturmayı yürütme şekline karışmayacağını vurgulamak adına herkesin zamanını harcayan, sonra da karışılmadık konu bırakmayan Una Burt’tü.

“Başkomiser Burt,” dedim menzil dışına çıktığımızda, “terfi işini hiç hafife almıyor. Ona karşı dikkatli davranıyorsun, değil mi?”

Bir anlığına o tedirgin edici bakışlarını suratıma dikti. “Benden kurtulamaz. Vakaları çözüyorum. Bu da onun daha

iyi görünmesine sebep oluyor. Bana ihtiyacı olduğunu anlaması için illa beni sevmesine gerek yok.”

“Olabilir. Yine de adımlarına dikkat et.”

“Benim için endişeleniyor musun?”

“Sıklıkla.”

Çabasız ukalalığıyla gerindi. “Gitsem beni özlerdin.”

“Bu bir tespit mi yoksa soru mu?”

“Tespit. Ama yine de senin ağzından duymak isterim.”

“Ne yazık ki her istediğimiz olmuyor. Buraya egonu pohpohlamaya gelmedim.”

Bunun üzerine içtenlikle sırtıttı ve adımlarını benimkilere uydurdu. Birlikte yolun aşağısına doğru yürümeye koyulduk. Cılız bahar güneşinin etkisiyle parktaki çıplak ağaçlar ısıllı parlıyordu. “Sabiha’yla nerede buluşacağız?”

“Prince of Wales Yolu’nda bir hastası daha var. Birkaç dakikaya oradaki işi bitmiş olur. Sırf bize on beş dakikasını ayırabilsin diye onu sıradaki hastasına arabayla bırakacağımı söyledim. Zavallı kadın kendine pek zaman ayıramıyor gibi. Bütün hastaları buradan yürüyüş mesafesinde ama ucu ucuna yetişiyor ve sürekli hareket hâlinde.”

“Boktan bir iş,” dedi Derwent.

“Ama gerekli de.”

“Yani, tabii ki. Aynı bizim gibiler. İnsanların boklarını temizliyorlar ama yaptıklarını takdir eden yok.”

“Bizim maaşlarımız ve çalışma şartlarımız onlarınkinden iyi olabilir.”

“Öyleyse de kıl payıyladır.” Derwent saatine baktı. “Onunla buluşmadan önce kahve alacak vaktimiz var mı?”

“Hayır. Ayrıca kadının yanına neden birlikte gidiyoruz ki? Yine beni kontrol ettiğini düşünmeye başlıyorum. Bugün kendimi yeterince kanıtladığımı düşünmüştüm.”

“Hood’unki zor sınıfına sokacağım bir görüşme değildi.” Pes etti. “Sana güvenmesini sağladın. Kendini ona sevdirdin. Klasik Maeve.”

“Yani Sabiha’yı sorguladığım esnada yanımda bulunmak istemenin nedeni işi elime yüzüme bulaştıracağımı düşünmen değil.”

Şaşırmış göründü. “Hayır. Tabii ki değil. Hood konusunda sadece takılıyordum.”

“O hâlde... neden?”

“Ne demek istiyorsun?”

Dikkatli ol, diye düşündüm. “Seni tanımasam son birkaç aydır benden köşe bucak kaçtığını sanırdım. Az evvel senin de dediğin gibi son zamanlarda pek birlikte çalışmadık.”

“Saçmalık.” Uyuşukluk derecesinde rahat görünüyordu. Onu ele veren tek şey, gözlerinin etrafındaki gerginlikti.

“Öyle mi? Noel’den beri yüzünü görmedim sayılır. Sürekli Vidya’yla çalışıyordun.”

“Galiba biraz kıskanmışız?”

“Ne alakası var? Sadece gözümünden kaçmadı. Keza Georgia’nın da. Kendini dışlanmış hissediyor.”

“Vidya, Georgia’nın aksine doğru düzgün bir polis olma potansiyeli taşıyor.” Bana göz ucuyla şöyle bir baktı. “Bu konudaki yetenek ve deneyimimi takdir ediyor.”

“Eminim öyledir fakat ben de takdir ediyorum. Beni Liv’le bir başıma bıraktın...”

“Liv’in işe geri dönüş sürecinde ona anlayış gösterecek bir meslektaşına ihtiyacı var.”

“Evet. Peki Chris Pettifer’in tam olarak neye ihtiyacı var?”

“Chris’in ihtiyacı olan şeylerin listesini yapmaya kalkışsak buradan aya yol olur.”

“Fakat bana ihtiyacı yok,” dedim. “Ayrıca Liv’e gelirsek... sırtını sıvazlamamı istediğini bilseydi öfkeden deliye dönerdi. Özgüvenini geri getirmenin tek yolu, onu zor durumlardan

korumak yerine onlarla yüzleşmesine izin vermek. Ona yardım etmek istemediğimi sanma ama tek başına altından kalkabileceğine inanması gerek.”

“O kadar kolay değil, Maeve.” Bunu usulca söyledi fakat ses tonundaki bir şey dikkatimi çekti. Burada anlayabileceğimden çok daha fazlası dönüyordu. Şayet Derwent’in bana karşı dürüst olmasını istiyorsam ona karşı dürüst olma riskini göze alabilmeliydim.

“Bak, mızızlanıyormuşum gibi geldiğini biliyorum. Fakat birlikte çalışmadığımızda seni özlüyorum.”

Çenesi kasıldı ama tek kelime etmedi.

“Ve bence sen de beni özlüyorsun. Bu yüzden de hazır birlikte zaman geçirme bahanesi bulmuşken gölgem gibi davranıyorsun.” Durdum, o birkaç adım daha yürüdü ama sonra yavaşça, gönülsüzce geri dönüp karşımda durdu. “Ama neden illa bir bahaneye ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum, Josh.”

“Geçen yaz yüzünden.”

“Geçen yaz,” diye tekrar ettim. “Gizli görevdeydik.” Bir katili yakalamak için sevgili numarası yapıyorduk.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Hiçbir şey olmadı.” Bunu o kadar çabuk söyledim ki kaşlarını kaldırdı.

“Bu pek doğru sayılmaz, öyle değil mi?”

Kızardığımın farkındaydım. “Kimsenin canını sıkacak bir şey olmadı.”

“Melissa’nın canını sıktı.”

“Ah. Ama bu yeni bir şey değil ki? En başından beri... sana karşı korumacıydı.” Melissa, ilk tanıştığımız günden beri amansız bir çapkın olan Derwent’i tam bir aile babasına dönüştürmüştü. Bunu yapabilmek için en azından ilişkilerinin ilk günlerinde hep diken üstünde olduğunu varsaymıştım. Tatlı ve nazik bir kadın olan Melissa bana hep iyi davranmıştı fakat mesafesini

de korumuştı ki bence bu bir uyarıydı. *Haddini bil. O benim.* Derken kısa süre önce bunu kafaya takmayı bırakmıştım.

Derwent ne demek istediğimi anladığından kederli kederli gülümsedi. “Sanırım bu seferki farklıydı. Birlikte geçirdiğimiz süre ve şartlar. Tabii bir de... eve döndüğüm zamanki hâlîm.”

Ne hâlde olduğunu biliyordum: Mutsuzdu ve artık mutsuzluğunu gizleyemiyordu.

“Ne oldu? Bir daha benimle çalışmayacağına söz vermeni mi istedi?”

“Denedi. Hayır dedim. Ona işime ve işimi nasıl yapacağıma karışamayacağını söyledim. Hayatımın neredeyse diğer bütün alanlarında kararı ona bıraktım. Luke’u ne sıklıkla göreceğime ben karar veririm, iş yerinde ne olacağına ben karar veririm fakat bunlar dışındaki konularda son söz onundur.”

Luke, Derwent’in oğluydu; tek gecelik bir ilişkinin yirmi küsur yaşındaki aklîselim meyvesiydi. Luke ortaya çıktığında Melissa bir hayli rahatsız olmuş, Derwent’in oğluyla kurduğu yeni ilişkiyi bir tehdit olarak görmüştü ki bunun ne denli aptalca olduğunu ona söylememek için kendimi zor tutmuştum. Derwent, Melissa’yla ve oğlu Thomas’la tanıştığından beri onlara sadıktı. Ne kadar fedakârlık yapması gerekirse gereksin kendini onları mutlu etmeye adanmıştı. Melissa’nın da ona güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değildi. Benden pek hoşlanmaması da umurumda değildi –zaten bunların hiçbirinin benimle alakası yoktu– ama Derwent’in söylediği bir şey aklıma takılmıştı.

“İş yerinde ne olacağına karar veren sensen o hâlde benimle çalışmamak senin tercihiydi.”

“Hayır.” Etrafını kolaçan ettikten sonra bana bir adım daha yaklaşıp civarda bizi duyacak kimse olmamasına rağmen sesini biraz daha alçalttı. “Melissa, Una’yı aramış. Onu bir ilişki yaşamak üzere olduğumuza, hatta o eşiği çoktan geçmiş olabileceğimize ikna etmiş. Senin ekipten atılmanı istemiş.”

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. “Bunu yapmış olamaz.”

“Yapmış. Üstelik lafını esirgememiş.” Suratı kaskatıydı. Melissa’nın onu sahiplendiğini biliyordum fakat bu ölçüde sahiplendiğinden haberim yoktu. Daha önce suratında fark ettiğim değişiklik buydu: Ustaca gizlenmiş bir gerginlik. “Una çaresiz kalmadığımız sürece seninle çalışmamam gerektiğine karar verdi. Tanrım, Una’dan bu tavizi koparmak için onurumu ayaklar altına aldım. Sonunda yola gelmesini sağlayan tek şey, seni henüz benimle bir şey yapmadığını ve asla da yapmayacağını bilecek kadar iyi tanımasıydı. Una, Melissa’ya gözünün üzerimde –üzerimizde– olacağını söylemiş ve nasıldır bilirsin.”

“Su damlatmadan kuruyan ve ütü gerektirmeyen polyestere bastırılmış buharlı ütü,” diye mırıldandım. Hâlâ az önce söylediği şeyi düşünüyordum. *Asla da yapmayacağını*. Herhangi bir yorumda bulunmama fırsat vermemişti. Ben de aynı şeyi düşünüyordum, o hâlde bunu onun ağzından duymak neden canımı yakmıştı? “Ve bunların hiçbirinden bana bahsetmedin çünkü...”

“Çünkü bilmeni istemedim. Una’nın özel hayatıma burnunu sokmasına izin vermek yeterince kötüydü. Ama hakkını yiyemem, hiçbirini yüzüme vurmadı.”

“Öyle biri değil de ondan. Adil oynar. Ama karşılığında aynısını bekler.”

“Aynen. O yüzden ben de öyle yapıyorum. O günden beri senin dışında herkesle çalıştım.”

“Yaptığım bir şey yüzünden olduğunu sandım.”

“Hayır, alakası yok.” Koluma dokunmaya yeltenir gibi oldu ama sonra belli ki fikrini değiştirdi. “Seni hâlâ ofiste ve bunun gibi vakalarda görüyorum. Una kafasını duvarlara vuruyordur bu arada çünkü Marshall soruşturmasının dallanıp budaklanacağını tahmin edebilmiş olsaydı başka birini kıdemli soruşturma memuru yapardı. Fakat vakayı da seni de bırakmam. Seni va-

kadan almasının, soruşturmada kalmama izin vermesinden daha garip kaçacağını söyledim ona. Uslu duracağıma söz verdim.”

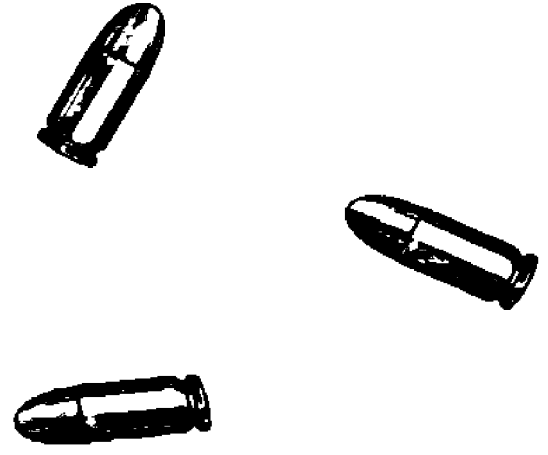
“Tanrım, senin için çok zor olmuştur.” Buna bir espriyle karşılık vermesini bekledim ama cevap verirken sesinde acı vardı.

“Tahmin bile edemezsin.”

Bu söylediğini daha sonra düşünmeye karar verdim. Saatime baktım.

“Yola koyulsak iyi olur. Sabiha’yı bekletmeyelim.”

11

Sabiha yirmili yaşlarında, ufak tefek, güzel yüzlü bir kadındı ve saçlarının üstüne bej rengi bir baş örtüsü kondurmuştu. Önce hastasının evinde görüşmeyi teklif etmişti fakat ona Cornwall Konutları'na vardığımızı söylediğimde benden dışarıda beklememizi rica etti. Birkaç dakika sonra nefes nefese binadan çıktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Kusura bakmayın. İçeride görüşebileceğimizi düşündüm ama hastam bunu pek hoş karşılamadı.” Sıkıntıyla ellerini birbirine kenetledi. “Sanırım komşuların, polisle sorun yaşayanın o olduğunu sanacağından korktu.”

“Belki de saklayacak bir şeyi vardır.” Şaka yaptığımı anlaması için gülümsedim. “Lütfen endişelenmeyin, Bayan Qureshi.”

“Sabiha deyin lütfen.”

“Sıradaki hastanın evinin yakınlarında oturup konuşabileceğimiz bir kafe var mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Ama burada, sokakta konuşabiliriz.”

Rüzgâr şiddetlenmişti ve insanın tenini ısıırıyordu.

“Soğuktan titriyorsun,” dedi Derwent bir gözlemde bulunarak. “Öyle yapmayalım. Senin için sakıncası yoksa arabada oturabiliriz.”

“Ah, teşekkür ederim.” Düşünceli davranışlarla karşılaşmaya alışkın değilmiş gibi Derwent’a tereddütle baktı. “Aslında üşümedim ama titremem geçmiyor.”

“Şoktandır.” Arabayı açıp arka koltuğa geçmesi için kapıyı tuttum. “Bir şey yedin mi?”

“Canım istemedi. Sadece bir bardak su içtim.”

“Ben hallederim.” Derwent gayet rahat bir tavırla bütün ağırlığını kapıya verdi ve kapı elimden kayarak yumuşak bir pat sesiyle kapandı. “Siz konuşurken gidip ona yiyecek bir şeyler alayım. Sanki kendi gölgesinden bile korkuyor,” diye mırıldandı.

“Bu sabah gördüklerinden sonra korkmasa şaşarım. Pek hoş bir manzara değildi.” Özellikle Bruce kâbuslarımda beni sık sık ziyaret edecekti ve onun aksine ben hayatım boyunca pek çok katliama tanık olmuşum.

“Elimi çabuk tutmaya çalışırım.”

Derwent’in, yani hayatının en kötü gününü geçirmekte olan sıradan, genç bir kadının moralini bir nebze olsun düzeltmek için kolları sıvamış bu uzun boylu, geniş omuzlu adamın ağır ve kendinden emin adımlarla karşıdan karşıya geçip parkta gözden kaybolmasını izledim; öyle doğal bir otoritesi vardı ki elini her zamanki buyurgan havasıyla kaldırması bütün trafiği durdurmaya yetmişti. Şöyle bir silkinip kendime geldim, arabanın etrafından dolaştım ve arka koltuktaki Sabiha’nın yanına oturdum.

“Yanına oturursam daha rahat konuşabiliriz. Tabii senin için sakıncası yoksa?”

Sabiha dudağını ısırarak başıyla onayladı.

“Sana soru sormamın tek nedeni Marshallların evinde yaşanan hadisenin tanığı olman. Başın belada değil. Tüm bunları bir kez daha anlatmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Zor bir sabah geçirmiş olmalısın.”

“Zor bir gün.” Elini başına götürürken parmakları titriyordu. “Hiçbir şey yolunda gitmedi. Kafam doğru düzgün çalışmıyor.”

“Onları o hâlde bulmanın seni derinden sarstığından eminim.”

“Bir hastamı uyandırmaya çalışıp da öldüğünü anladığım ilk sefer değil bu. Müşterilerimizden bazıları çok yaşlı ve çok hasta. Son nefesini gözümün önünde veren bile oldu ama şimdiye dek cinayete kurban giden olmadı. Her yer kandı... ve Bruce’un o hâli...” Bir kez daha gözleri yaşlarla doldu. “Hep o kadar nazik, o kadar cana yakındı ki. Diğer hastalarım hiç benzemiyordu. Bu yüzden önce Bayan Marshall’a, sonra da kendine yaptığı şeye... inanmakta çok zorlanıyorum.” Koltukta arkasına yaslandı ve bir anlığına gözlerini yumdu, bitkin görünüyordu.

“Ne zamandır onlar için çalışıyorsun?”

“Yaklaşık... beş aydır. Bakıcıdan ne istediklerini her defasında sil baştan anlatmak zorunda kalmasınlar diye her gün aynı kişinin gelmesini istiyorlardı. Aynı muhitte birden fazla düzenli müşterimin olması da benim işime geldi. Müdürler bir hastadan diğerine giderken yolda geçirdiğimiz vakti hiçbir zaman hesaba katmıyorlar ve herhangi bir nedenden ötürü geciktiğinde –mesela bir önceki hastan yemeğini yerken ya da yatmaya hazırlanırken azıcık oyalandığında– sıradaki hastan kızıyor. O yüzden düzenli ziyaret ettiğin hastaların aynı mahallede oturmasını istersin.”

“Haftanın yedi günü de geliyor muydun?”

“Evet, hem de günde iki defa fakat iki haftada bir hafta sonum boştu.”

“Neler yapıyordun?”

“Genelde ortalığı derleyip toplama ve temizlik ama aynı zamanda Bayan Marshall’ın giyinmesine, soyunmasına ve yıkanmasına da yardımcı oluyordum.”

“Sağlığı çok mu kötüydü?”

“Hiç konuşmazdı. Nadiren bir iki kelime ettiği olurdu olursa. Pek hareket edemezdi; çatal kaşık gibi küçük şeyler tutmakta zorlanıyordu. Yaşamını idame ettirmesi mümkün değildi. Ona bir soru sorduğumda Bay Marshall onun yerine

cevap verirdi. Kadıncağızın yemek yemesinin tek nedeni Bay Marshall'ın ona yemesini söylemesiydi."

"Yani dizginler Bruce Marshall'ın elindeydi."

"Bayan Marshall'ı hayatta tutuyordu." Sabiha gülümsedi; bir şey hatırlamıştı. "Günün birinde tekrar çiçek açacağını söyler dururdu."

"Peki sence iyileşme ihtimali var mıydı?"

"Durumu kalıcıydı. Aşırı doz aldığında beyni hasar görmüş. Ivo'nun dediğine göre az daha ölüyormuş." Adamın adını biraz farklı bir vurguyla söylemiş, son iki harfi merakımı uyandıran bir sevecenlikle uzatmıştı.

"Peki ya Bruce?"

"Bayan Marshall'dan daha yaşlıydı. Bastonsuz yürüyemiyordu. Ama her gün parkta yürüyüşe çıkıyordu."

"Akli melekeleri ne durumdaydı? Unutkan mıydı?"

Kaşları çatıldı. "Unutmamaya fevkalade dikkat ederdi. O yüzden her şeyi not alırdı."

"Nereye?"

"Defterine. Hep cebinde taşırdı."

"Nasıl bir defterdi bu?"

"Küçük, kırmızı, çizgili... Şeyli defterlerdendi. Telli?"

Ne demek istediğini anlamam biraz vaktimi aldı. "Spiralli mi yani?"

Parmağının ucuyla havada halkalar çizdi. "Yanları böyleydi. Pahalı bir şeye benzemiyordu. Herhâlde yanında taşınması kolay olsun diye onu seçmiştir."

Bildiğim kadarıyla dairesinde o tür bir deftere rastlamamıştık. Telefonumu çıkarıp berjerin yan tarafında bulduğum notun fotoğrafını açtım ve sadece birkaç harf görünecek şekilde büyüttüm.

"Bu Bay Marshall'ın el yazısına benziyor mu? Bir de bu kâğıt o defterden koparılmış olabilir mi?"

“Evet, yazı onun yazısı. Kâğıt da aynı kâğıt olabilir ama kesin bir şey söyleyemem.”

Telefonumu kaldırdım. “Şimdi, bu sabahı düşünmeni istiyorum. Daireye ilk girdiğinde nasıl olduğunu hatırlamaya çalış. Gözüne çarpan bir şey oldu mu? Olağan dışı bir şey?”

“Hayır. Hiçbir şey olmadı. Diğer odaları temizlememin nedeni buydu.” Titremesinin geri döndüğü gözümünden kaçmadı. “Gelen polisler evi temizlediğim için çok kızdılar ama bilseydim hiçbir şeye el sürmezdim.” Küçük elleri kucağında yumruk oldu. “Mutfakta Bay Hood’un numarasının yazılı olduğu bir not buldum. Hafta sonları hep Ivo gelirdi. İki günlüğüne kafa dinleyecek olmasına sevinmişim. Fakat onları bulduğumda kafam durdu. Tek hatırladığım Bay Hood’u aramam gerektiği idi, o yüzden öyle yaptım. Hemen geldi. İçeri girdiğinde mutfakta yerde oturuyordum ama oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum.”

“Neye benzediğini iyi bilirim,” dedim anlayışla. “Bay Hood nasıl içeri girdi?”

“Kapının yanında bir tuş takımı var. Şifreyi biliyordu.”

Başımı kaldırdığımda Derwent’in arabaya geri döndüğünü gördüm. Yolcu koltuğuna oturdu ve elindeki kâğıt bardaklardan birini Sabiha’ya, diğerini bana uzattı. Sabiha’ya çay, bana kahve almıştı. Kahveden ilk yudumumu alırken resmen kendime geldiğimi hissettim.

“Dikkatli ol, sıcak,” diye uyardı Derwent.

Sabiha çayını yudum yudum içiyordu. “Şekerli.”

“İki şeker attım. Şoktayken bünyenin şekere ihtiyacı olur.” Sabiha’ya bir kese kâğıdı uzattı. “İçinde sıradan bir hamur işi var fakat sana kendini daha iyi hissettirecektir.”

Tehlikeli sulara gireceğimi bildiğimden sıradaki sorumu sormadan önce yemeğini bitirmesini bekledim.

“Peki ya Marshallların yatak odası? Kendileri dışında gözüne çarpan olağan dışı ya da garip bir şey oldu mu?”

“Aslında cesetleri doğru düzgün görmedim. Onlara bakmamaya çalışıyordum. Kapıyı açtım, burnuma kötü bir koku geldi ve içerisi fazla sessizdi. Kötü bir şey olduğunu işte böyle anladım. Bir de yatağın baş ucundaki ışık yanıyordu, ki yanması normal değildi, o yüzden çarçabuk bir bakış atıp ardından hemen gözlerimi kaçırdım.”

“Başka? Odanın geri kalanını hatırlamaya çalış.”

“Yatağın Bayan Marshall’ın tarafında yerde bir yastık duruyordu.” Çenesini göğsüne düşürdü. “Bana kızacaksınız.”

“Bize doğruyu söyleyen kimseye kızmayız.” Derwent sınırları alınmış biri gibi, âdeta bir hava trafik kontrolörünün soğukkanlılığıyla konuşmuştu.

“Yastığı yerden aldım. Sadece bir saniyeliğine. Sonra hiçbir şeye dokunmamam gerektiği kafama dank etti ve yastığı aldığım yere bıraktım.”

“Neresinden tuttu?” diye sordum.

“Bir köşesinden.”

“Bunun sorun olacağını sanmıyorum.” Doktor Early’nin birini boğarak öldürmek için uygulanması gereken güç hakkında söylediklerini düşünüyordum. Sabiha yastığı bir köşesinden tutarak katilin bıraktığı izleri yok etmiş olamazdı. “Seni eyleyebilmemiz için DNA örneği vermek gerek, gerçi DNA örneğini her hâlükârda isterdik.”

“Oh, şükürler olsun.” Alt kirpikleri yaşlarla doldu. “Sabahtan beri korkudan elim ayağım titriyor. O kadar çok ağladım ki başım çatlıyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.”

“Sabah baş ucu lambasının yanıyor olmasının normal olmadığını söyledin. Başka anormal bir şey var mıydı? Yatak odasının pencereleri açık vaziyette uyumaları normal miydi?”

“Hayır. Tabii hava çok sıcak değilse. Gerçi o zaman bile pencereleri kapalı tutmayı tercih ederlerdi çünkü Helena dışarıdan gürültü gelmesinden hiç hoşlanmazdı. Pencereler açık mıydı?

Gözümünden kaçmış. Herhâlde perdeler kapalı olduğundandır.” Nefesini tuttu. “Yoksa camdan mı girmişler?”

“Pencerelerde kilitler vardı, o yüzden oradan kimse girmiş ya da çıkmış olamaz.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Ben pencere meselesini defterime not ederken Derwent, “Çok gelen gidenleri oluyor muydu?” diye sordu.

“Hayır. Nadiren misafirleri olurdu. Bir tek oğulları gelirdi. Ara sıra da Bay Hood gibi eski dostları.”

“Son zamanlarda başka ziyaretçileri oldu mu?” Sabiha kafasını iki yana salladı. “Bruce’u endişelendiren bir şey var mıydı?”

“Onu bir tek karısının sağlık durumu endişelendirirdi. Hepsi bu.”

“Seni azat etmeden önce bize anlatmak istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Derwent. “Kısa süre önce yaşanan tuhaf bir olay mesela?”

Sabiha kaşlarını çattı. “İki hafta kadar önce adamın teki Marshallların evinin önünde benimle konuşmaya çalıştı. Aile için çalıştığımı biliyor gibiydi. Bana onları sordu.”

“İsimlerini vererek mi? Öğrenmek istediği neydi?”

“Orada oturup oturmadıklarını ve daire numaralarını. Koşarak apartmana daldım ve beni takip edemesin diye binanın kapısını arkamdan kapattım. Sonra Bay Marshall, Ivo’yu aradı fakat Ivo geldiğinde adam çoktan toz olmuştu.”

“Adamı tarif edebilir misin?”

“Kırk yaşlarındaydı? Zayıftı. Özür dileyip duruyordu. Sormak zorunda kaldığı için, beni rahatsız ettiği için, beni tedirgin ettiği için, rahatsızlık verdiği için. O... mahcup görünüyordu. Kızgın değil. Hatta... endişeliydi. Onları bulması gerektiğini söyledi.”

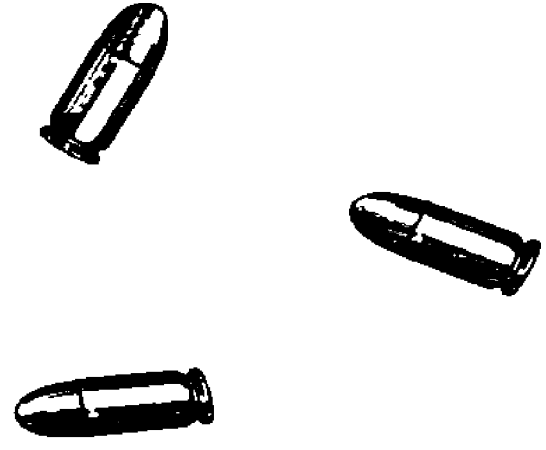
“Peki onu tekrar görsen tanır mısın?”

“Sanırım evet,” dedi. “Tanıyabilirim.”

Derwent'ı olay mahalline dönmek üzere orada bırakıp Sabiha'yı arabayla sıradaki hastasına götürdüm ve yol boyunca nerede oturduğu, ne zamandır Londra'da olduğu ve ileride ne yapmak istediğiyle ilgili lafladık fakat aklım fikrim Marshall'ların yerini öğrenmeye çalışan mahcup yabancıdaydı.

Tipik bir katile benzemiyordu, tabii öyle bir şey varsa. Öte yandan bu da tipik bir cinayet değildi.

12

Sabiha'yı bıraktıktan sonra olay yerine geri döndüm fakat apartmanın kapısından bir adım öteye geçemedim çünkü Una Burt orada pusuya yatmıştı.

“Maeve, oğullarla sen ilgilenir misin? Şu saate kadar ekipten onları şahsen gören kimsenin olmaması canımı sıkıyor.”

“Elbette.” Benim hakkımdaki düşüncelerini öğrendikten sonra gözlerine bakmakta zorlandığımdan tereddüt ettim. “Josh da onayladı mı, yoksa...”

Suratı kaskatıydı. “Dairenden aldığı dosyalarla karakola döndü.”

“Anladım. Tabii.” Oğlanların iletişim bilgilerini ondan alıp arabaya döndüm. Önce Ivo'yu arayıp adresini (Battersea'deki daireden arabayla taş çatlasın on dakikalık mesafede olan Clapham'da ikamet ediyordu) ve akşamüstü boyunca evde olacağını teyit ettirdim. Sesi kısa süre önce vahşice kimsesiz bırakılmış biri gibi değil de bir hayli sakin ve kontrollü geliyordu; öyle ki içimde inceden bir merak uyandırdı. Ardından Magnus'un numarasını çevirdim ve telesekreterine kaydettiği kısa karşılama mesajını dinledikten sonra ona cep telefonu numaramla birlikte aynı kısalıkta bir mesaj bıraktım. Sonra da Clapham'a doğru yola koyuldum.

Ivo Marshall'ın evi ilk bakışta vitray süslemeli kocaman bir kapıdan girilen, heybetli, kırmızı tuğlalı bir Viktoryen'di. Hâliyle kendimi gösteriş meraklısı bir zenginle karşılaşmaya hazırladım.

Ne var ki kapıyı açtığı zaman evin iki daireye bölündüğünü ve Ivo'nun alt katta oturduğunu anladım. Viktoryen dış cephesinin aksine inci grisi halı, soluk renkli duvarlar ve antre boyunca uzanan spotlar daireye modern bir hava katıyordu. Ivo Marshall ise uzun boylu, yapılı, açık kahverengi saçlı ve düz burunluydu. Sert hatlı çenesi de hesaba katıldığında, fiziksel özelliklerine eşlik eden karakterine bağlı olarak insana daha çekici ya da daha itici gelebilecek geleneksel bir yakışıklılığı vardı.

“Çavuş Kerrigan? Geldiğiniz için teşekkür ederim. Başınızı kaşıyacak vaktiniz yokken bana zaman ayırmanız büyük incelik.”

Ânında sıcak ve sempatik bir tavır. Gerginliğimin akıp gittiğini hissettim. Her ne konuda konuşacak olursak olalım Ivo durumu ikimiz için de kolaylaştırmaya gayret edecek türden biriydi ve cinayet soruşturmalarında bu tür insanlara pek sık rastlamıyordum. Sabiha'nın ona neden tutulmuş olabileceğini anlıyordum.

“Sizi daha önce ziyaret edemediğimiz için üzgünüm.” Yalınayak olduğunu fark edince ayakkabılarımı çıkarıverdim.

“Ah, umarım sakıncası yoktur. Halı yeni de. Günün birinde kirleneceğini bir türlü kabullenemedik.” Önüme düşüp dairenin arka tarafına doğru yürümeye koyuldu. Onu takip ederken kırmızı boyalı kitaplıklarla dolu bir oturma odası, sarı duvarlı bir çalışma odası ve biri açık yeşil, diğeri açık mavi tonlarında iki yatak odası gördüm. Koridorun sonundaki birkaç basamaktan hiçbir mutfak aletinin ortalarda görünmediği ve her şeyin ya siyah ahşaptan ya da ıslıl ıslıl parlayan pirinçten olduğu yayla gibi, aşırı modern bir mutfağa dönüştürülmüş bodruma iniliyordu. Kocaman, soyut bir yağlı boya tablonun önüne yüzyılın ortalarından kalma bir yemek masası yerleştirilmişti ve bulutu andıran alçak, tüylü bir kanepede dosdoğru televizyona bakıyordu. Sokak seviyesinin altında kalmasına ve çimenliğe çıkan basamaklara bakıyor olmasına rağmen her nasılsa mekânı hafif ve havadar göstermeyi başarmışlardı. Öyle ki

kendimi *House & Garden* için kapak çekimi yapılırken içeriye dalmış gibi hissettim.

“Burası harika. Kendiniz mi tasarladınız?”

“Evet, tadilat biteli daha birkaç ay oldu. Daire viraneden farksızdı, üstelik bodrumu da yoktu. Eşim mimardır. Bütün her şeyi tasarlayıp üstüne bir de proje yöneticiliği yaptı. Böylelikle bu gibi projelerin altından kalkabileceğini müşterilerine göstermiş oldu.”

“Tadını çıkarması da size kaldı.” Kıskançlığımı gizlemeye çalışmadım.

“Fakat bunun için iki yıl boyunca inşaat işleriyle uğraşmak zorunda kaldım.”

Ivo’nun kusursuz nezaketi bana bir fincan çay, bir bardak su ya da herhangi bir içecek teklif etmeye kadar geldi. Kendimi esrarengiz mutfakta buzdolabının nereye saklandığını merak etmekten alamasam da ikramların hepsini geri çevirdim. Derken Ivo’nun nezaketi geciktirme taktiği olarak kullandığını fark ettim. Annesiyle babasının konusunun açılacağı ânı ötelemeye çalışıyordu.

“Size sadece birkaç sorum var, Bay Marshall. Ne tarafa geçmek istersiniz?”

“Ah. Doğru. Pardon.” Danimarka’ya has bir tasarım klasiği olduğu şıp diye anlaşılan bir sandalyeye geçerek kanepeyi bana bıraktı. İçine gömülüp onurumu ayaklar altına almamak adına koltuğun kenarına tünedim.

“Olanlar hakkında ne biliyorsunuz?”

“Şey... polisler –meslektaşlarınız– bakıcıları tarafından bu sabah ölü bulunduklarını söyledi.” Huzursuzca omuz silkti. “İkisi de aynı anda öldüğünden ortada şüpheli bir durum olduğu sonucuna vardım. Bir cinayet soruşturmasının yürütüldüğünü fakat daha fazla bilgi veremeyeceklerini söylediler. Ya da vermek istemediler, sanırım.”

“Ebeveynlerinizin nasıl öldüğünü biliyor musunuz?”

“Ha-hayır. Anlatmadılar.” Kollarını sımsıkı kavuşturdu; o kadar ki resmen kendine sarılıyordu. “Cesetlerin kimlik tespiti-
tinin çoktan yapıldığını söylediler.”

“DNA testiyle kesinleştireceğiz ama Sabiha ikisini de teşhis etti, Bay Hood da onu doğruladı.”

“Hood. O da oradaydı, öyle mi?”

“Sabiha aramış.”

Ivo başıyla onaylayıp gülümsese de yanağında seğiren bir kas tüm havasını bozdu. “Yıllardır ilk defa bir hafta sonunu kendime ayırıyorum ve olana bakın.”

“Bu hafta sonu yanlarında olmamanızın önemi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Yani babamın annemi öldürmek için fırsat kolladığını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsunuz? Öyle oldu, değil mi?” Kas seğirmesi iyiden iyiye şiddetlenmişti.

“Olay mahallinde, öyle olup olmadığını sorgulamamıza yol açan birtakım emarelere rastladık.”

Kaşlarını çattı. “Eğer düşündüğünüz buysa annem onun kılına bile zarar veremezdi. Tamamen bakıma muhtaç hâldeydi.”

Nasıl öldüklerini bilmiyormuş gibi yapıyorduydu da çaktırmıyordu. “Anladığım kadarıyla yaşadığı sağlık sorunu yeni bir durum değilmiş.”

“Değildi. Yıllardır o vaziyetteydi. Yani ondan şüpheleniyor olamazsınız, değil mi?”

Bu sorusunu cevapsız bıraktım. “Şu anda peşin hüküm vermemeye çalışıyoruz.”

“Ama ölümleri şüpheli.”

“Ne yazık ki öyle. İkisi de feci şekilde can vermiş.”

“Feci şekilde mi?”

“Görünüşe bakılırsa anneniz boğulmuş, babanızsa vurulmuş.”

“*Vurulmuş mu?*” Ivo’nun sesi çatladı.

“Silahı var mıydı?”

“Tüfeği mi? Eskiden arkadaşlarıyla poligona falan giderdi ama silahı olduğunu hatırlamıyorum.”

“Hayır. Tabancası var mıydı?”

“Tabanca mı? Hayır. Onlar yasa dışı değil mi?”

“Peki babanız kanuna uyup silahını teslim edecek türden biri miydi? Silahın onun için duygusal bir anlamı olsa bile?”

“O hâlde eski bir silah? Elden çıkarmamış olması mümkün. Mahremiyetine önem veren bir insandı. İzni olmadan eşyalarını asla karıştıramazdım.” Kafasını toparlamak için duraksadı. “*Vurulmuş* ha? Nerede?”

“Yatak odalarında. Yataktaydı.”

“Demek istediğim...” Tek elini kaldırıp kendi vücudunu işaret etti.

“Başından vurulmuş.”

Suratı katıksız bir şok ifadesine büründü. “Zavallı Sabiha, neye uğradığını şaşırmıştır. Hood’un ona destek olmasına sevindim. Becerikli bir adam. Hoodlar aile dostumuzdu ama uzun zamandır görüşmüyorlardı. Hatta o kadar uzun zaman olmuş ki onları bulmaya çalışırken eski evimize bir mektup göndermiş.”

“Annenizle babanız oturdukları daireye taşınalı ne kadar oldu?”

“Galiba... üç yıl falan.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Daha yakın zamanda taşındıklarını sanmıştım. Yanlarında pek fazla eşya getirmemişler.”

“Pek fazla eşyaları yoktu da ondan. Richmond’daki evi içindeki eşyaların çoğuyla birlikte sattılar ama o kadar çok borçları vardı ki ellerinde avuçlarında dişe dokunur bir şey kalmadı.”

“Daha ucuz bir yer bulabilirlerdi belki.”

“Oturdukları daireyi satın almadılar ki. Evi annemin bir arkadaşından kiraladılar. Eskiden vaftiz annesininmiş, ona miras

kaldığındaysa eve ihtiyacı yokmuş. Annemle babam ona cüzi bir kira ödüyordu.”

“Paraları nereye gitti?”

“Bana kalırsa her şey yolundayken bile gösterdiklerinden daha az paraları vardı fakat son yıllarda hastanelere ve diğer birtakım yerlere bir servet ödediler.”

“Annenizin tedavisi için mi?”

“Bir tek onun için değil.” Yutkunup başını önüne eğdi. “Kız kardeşim kayboldu.”

“Rosalie.”

“Ah, tabii ki biliyorsunuz.”

“Ne olduğundan haberim var ama ayrıntılara hâkim değilim,” dediğimde iç çekti.

“Anlatacak pek fazla şey yok. On altı yıl önce bir gece evimizden kayboldu ve o günden beri onu gören olmadı. Nereye gittiğini ya da başına ne geldiğini bilen yok. Daha dokuz yaşındaydı. Ve gidişi annemi derinden yaraladı.”

“Yanılmıyorsam Helena aşırı doz almış.”

“Rosalie kaybolduktan kısa bir süre sonra, evet. Ölmedi ama ölmekten beter oldu. Beyni hasar gördü. Aylarca hastanede yattı.” Ivo o günleri unutmak istermiş gibi kafasını iki yanâ salladı. “Yitip gitti, tıpkı Rosalie gibi. Annem geri dönmesine dönmüştü fakat eskisi gibi değildi. İkisini birden kaybettik.”

“En basit işleri yapabilmek için bile yardıma ihtiyaç duyuyordu, değil mi?”

“Hiçbir şey yapabildiği yoktu ki! Ayrıca durumu hiç iyiye gitmedi.” Ivo tek elini acıyla buruşturduğu yüzüne götürdü. “Ona çok kızdık, erkek kardeşim ve ben. Hayatlarımızı onun çekip çevirmesine alışkındık. Hasta olması hoşumuza gitmedi. Birdenbire bakıma muhtaç hâle geldi ve kimsenin bize ayıracak vakti yoktu.”

“Öfkelenmenizi anlıyorum. Sizler de çocuktunuz.”

“Ergendik. Yani en azından ben ergendim. Magnus on iki yaşındaydı. Bense on dört yaşındaydım. Annem tabiatı gereği katı, kuralcı bir anneydi. O yüzden Rosalie kaybolduktan sonra kabuğuna çekilmesi işime geldi. Daha sonra, öyle düşündüğüm için çok vicdan azabı çektim.”

Onun için üzüldüm. “Bu konuda kimseyle konuştunuz mu? Mesela bir profesyonelle?”

Aniden sırttı. “Bu bir terapistle açıklanamayacak kadar karanlık bir senaryo. Onlar kötü biten boşanma davalarına ve babasız büyüyen kimselere alışkın, katatonik annelere ve çözümsüz kalmış aile sırlarına değil. Annem konuşmayı sil baştan öğrenmeye çalıştığı şu rehabilitasyon merkezindeyken birkaç aile seansına katıldık fakat babam için çok travmatikti. Elimize konuşabileceğimiz insanlardan oluşan bir liste tutuşturdu. Hikâyemizi pazarlamaya kalkışmayacağına güvendiği insanlardan oluşan bir liste. O listedeki insanlar dışında kimseyle Rosalie hakkında konuşmadık. Her şeyin üzeri örtüldü.”

“Pek çok insan ailesinden biri kaybolduğunda medyanın dikkatini çekmek ister.”

“Biz onlardan değildik. Babam halkla ilişkiler danışmanlarına ve avukatlara bir servet harcadı. Öyle ki gazeteciler haklarında iftira ve karalama davası açılmasından korktuklarından bizim hakkımızda tek kelime yazamaz hâle geldiler. Babam Magnus’la ikimizin mahremiyetine saygı gösterilmesini istiyordu.” Başını iki yana salladı. “Medyada yer almanın onlara getirdiği tek şey belaydı. Rosalie kaybolmadan önce annem yıldız gibi bir şeydi. Makaleler yazar, konuşmalar yapar ve birkaç haftada bir *Günün Düşüncesi* ya da *Kadın Kuşağı* gibi radyo programlarına çıkardı. Aykırılığıyla ses getirmeyi severdi. Herkesin nefret etmeye bayıldığı şu kadınlardan biriydi. Ve elbette o zamanki şartlar durumu daha ironik hâle getirdi.”

“Hangi şartlar?”

“Bence annem meşhur olmak istiyordu. Çocukları bakımevlerine göndermek ya da öz anne babalarıyla riskli durumlarda bırakmak yerine evlat edinmenin teşvik edilmesi gerektiği fikrini ortaya atmıştı. Sürecin hızlandırılmasını ve çocuklar için daha güvenli hâle getirilmesini istiyordu. Böylelikle kendisi gibi orta sınıftan gelme hoş ebeveynler travmalı, sorun çıkaran, yaşça büyük çocuklar yerine bebek evlat edinebilecekti. Tabii, özet geçiyorum. Esas ilgi alanı bu olmasa da yaşam hakkı savunucularıyla ortak bir paydada buluştu – kürtaja alternatif olarak evlat edinmeyi dayatıyorlardı. Bu pek çok insanın tepesini attırdı.”

“Yani kendi kızını bile korumayı başaramamış olması hoşlarına gitti? Ne fena.”

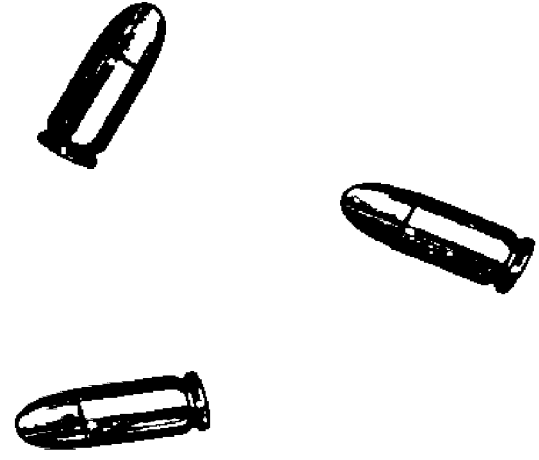
“Gerçekten öyleydi. Gerçi bana kalırsa annem tahammül edilemez biriydi. Rosalie ise büyük planının reklam yüzüydü.”

“Yani Rosalie...”

Ivo başını onaylar gibi salladı. “Rosalie evlatlıktı.”

13

"Hiçbir şey medyanın ağzını trajik bir ironi kadar sulandıramaz."

"Bu durum ekranlarda boy göstermekten neden kaçındıklarını açıklıyor," dedim. Telefonumu Battersea'deki dairenin ikinci yatak odasındaki kutulardan birinin üstüne koymuş, Liv'le Derwent'in bir araba dolusu evrakı götürmesinin ardından geride kalan kâğıt tomarlarını ayırıyordum. Tek başıma olduğumdan Derwent'i hoparlöre alma riskini göze alabilmiştim. "İkinci ya da üçüncü makaleden sonra saldırıya maruz kalmış gibi hissetmişlerdir."

"Tabii şüpheli muamelesi gördüklerini de unutmamak gerek."

"Çocuk evlat edinmek zordur. Belki kızla bazı zorluklar yaşıyorlardı. Ivo, Rosalie'yi evlat edinmenin annesini derinden sarstığı kanısında. Hatırladığı kadarıyla medyada yaptığı işlerde kendini ideal bir ebeveyn olarak pazarlasa da zaman zaman çok zorlanıyormuş."

"Kızın kaybından onların sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu konuda yeterince bilgim yok." Bir kutunun kapağını araladım ve içindeki gazete kupürü yığınına görünce istemsizce iç geçirdim. "Kupür hizmetine abone olmuşlar. Bu onlara bir hayli pahalıya patlamış olmalı. Hastane faturaları, avukatlar, halkla ilişkiler danışmanı, özel dedektifler. Niçin beş parasız

kaldıklarını anlamaya başlıyorum.” Bu daireye neden taşındıklarını Derwent’a çoktan anlatmıştım.

“Veya biri şantajla onlardan para sızdırıyordu.”

Duraksadım. “Bu sadece bir tahmin mi?”

“Öylesine bir spekülasyon. Şu anda elimizde bir tek spekülasyonlar var.”

“Götürdüğünüz kutulardan ilginç bir şey çıktı mı?”

“Oradan bakınca onları okuma zahmetine girecek gibi mi duruyorum?” dedi Derwent neşeyle. “Bunun için sen varsın.”

“Bir de Liv.”

“Tabii zaman bulabilirse. Ona işini yeniden sevdirecek ve kendini değerli hissettirecek daha enteresan işler vermeye çalışacağım. Kadıncağızı kurbanların geçmişlerine ışık tutacak sıkıcı okumalarla sıkmak istemiyorum. O işi sana vereceğim.”

“Ah, çok düşüncelisin.”

“Kimsenin seni kayırdığımı düşünmesini istemeyiz, değil mi Maeve?” Derwent’ın sesi samimi olamayacak kadar yumuşak ve tatlıydı.

Gözlerimi devirirken önümdeki yığından bir kutu daha aldım. “Daha neler.”

“Ivo annesiyle babasının evliliği hakkında ne dedi?”

“Rosalie kaybolmadan önce epey etkileyici bir birliktelikleri varmış. Bruce zenginmiş ve o Helena’nın işini kolaylaştırırken Helena da evi güzelce çekip çeviriyormuş. Dadılarla büyümüşler fakat Rosalie’nin ortadan kaybolduğu dönemde sadece Magnus’un yarı-zamanlı özel öğretmeni ve temizlikçiyle bahçıvan gibi sabah gelip akşam giden muhtelif çalışanları varmış. Helena müsait olmadığında Rosalie’yle abileri ilgileniyormuş.”

“Küçük kardeşlerine bakmak zorunda kalmak canlarını hiç sıklıyor muymuş?”

“Ivo sıkmadığını söyledi. Yapılması gerekeni yapan ve bundan şikâyet etmeyen birine benziyor. Helena aşırı doz aldıktan sonra Bruce ona bakabilmek için işi gücü bırakmış. Böylelikle

hayatları tepeden tırnağa değişmiş ama Bruce kendini karısına adanmış. Ivo babasının Helena'ya davranma şeklinin verdiği yemini ciddiye almasından ileri geldiğini düşünüyor. Bilirsin işte, hastalıkta ve sağlıkta."

"Veya Rosalie'yi öldürdüğü için vicdan azabı çekiyordu ve Helena'nın aşırı doz almasının nedeni de bu olduğundan Helena'nın yediği haltı birine anlatmasına engel olmak adına onu tamamen kendine bağımlı kıldı."

Bir saniyeliğine elimdeki dosyayı karıştırmayı bıraktım. "Biraz fazla karamsar olmadı mı? Senin için bile."

"Ama yine de ihtimal dâhilinde."

"Neticede Ivo'nun aklına öyle bir ihtimal gelmemiş. Ne zaman bir ihtiyaçları olsa yardımlarına koşmuş. İşini gücünü hep onlara göre ayarlamış."

"Bu, omuzlarına çok büyük bir sorumluluk yüklemiş olmalı."

"Evet ama bu durumu sorguladığı da söylenemez. Bence Rosalie kaybolduğu andan beri aile bir tür kriz hâlinde. Sürekli irili ufaklı yangınları söndürmekle meşgul olmuşlar. Kendilerini sorgulayacak ne zamanları ne de fırsatları olmuş."

"Peki ya iki hafta önce Sabiha'ya yaklaşan adam? Ivo onun hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hem evet hem de hayır. Onunla konuşma fırsatı bulamamış. Adam Ivo'yu görür görmez koşarak uzaklaşmış. Parkta gözden kaybolmuş. Ivo doğru düzgün bir eşkal de veremedi. Oraya vardığında yağmur atıştırıyormuş ve adamın kapüşonu takılıymış ama Ivo'nun gözden kaçırdığı enteresan bir şey var: Adam Ivo'yu kesinlikle tanımış olmalı. Yoksa neden tabanları yağlasın ki? Ivo o sokakta yürüyen herhangi biri olabilirdi ama gizemli adamımız onun kim olduğunu adı gibi biliyordu ve onunla karşılaşmak istemedi."

"Bu Sabiha'ya Marshalları isimleriyle sormasına uyuyor."

"Helena ve Bruce'la konuşmak istemiş olabilir fakat belli ki yetişkin oğullarıyla tartışmak istememiş."

“Şayet Ivo’yu tanıdıysa muhtemelen Ivo da onu tanırdı.”

“Büyük ihtimalle.”

“Ve tanınmak istemedi.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Çünkü bir şeyler karıştırıyordu.”

“Sanırım öyle olduğunu varsayabiliriz.”

“O hâlde bu herifi bulmamız gerek.”

“O nasıl olacak?”

“Henüz bilmiyorum.” Derwent esnedi. “Rosalie’nin kaybını soruşturan arkadaşıma ulaşmaya çalışıyorum. Magnus’tan ne haber?”

“Ona birkaç sesli mesaj bıraktım ama henüz dönmedi.”

“Bıraktığın sesli mesajları ben dinleyemiyorum sonuçta. Ivo onun hakkında dişe dokunur bir bilgi verdi mi?”

“Magnus anne babasıyla hiç ilgilenmezmiş. Aileyle irtibatı kalmamış gibi görünüyor. Ivo, Magnus’un kendi yoluna gittiğini söyledi.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Bence bunu Magnus’a sormamız gerek.”

“Magnus’a ne soracmışsınız?”

Kapı boşluğunda dikilen adama dönerken az daha bir şeyleri devirecektim. Yirmili yaşlardaydı, açık kumraldı ve çabucak kızaracak incecik bir teni vardı. Kim olduğunu tahmin etmekte zorlanmayacağım kadar abisine benziyordu ama abisinin aksine o, kabalık etmeyi umursamayan biri izlenimi veriyordu.

“İçeri nasıl girdin?”

“Maeve, orada neler oluyor?” Derwent’in sesi tiz ve biraz fazla yüksekti. Gözlerimi Marshallların küçük oğlundan ayırmadan telefonumu bıraktığım yerden aldım.

“Her şey yolunda. Sonra konuşuruz.” Cevabını beklemeden çağrıyı sonlandırdım; telefonu yüzüne kapadığım için bir ara sağlam fırça yiyeceğimi biliyordum ama Magnus’un kapıya yö-

nelmesine engel olmak istemiştim. “Magnus? Ben avuş Maeve Kerrigan. Sabahtan beri sana mesaj bırakıp duruyorum.”

“Evet. Kusura bakma. Doğrusunu istersen ana fikri kavradıktan sonra mesajlarını doğru düzgün dinlemedim. Gelip neler döndüğünü kendi gözlerimle göreyim dedim.”

“Ve nöbetçi memur seni içeri aldı, öyle mi?”

“Komşularla konuşuyordu.” Magnus kafasını şöyle bir sallayarak alnındaki saçları geriye attı. Tam bir kibir abidesiydi. “Beni fark etmesini beklemedim.”

“Neyse, artık buradasın. İlla başka bir yerde konuşmak zorunda değiliz. Burada da konuşabiliriz.”

“Konuşmak mı? Hangi konuda?”

Şey, katledilen annenle babana ne dersin mesela? Zarif bir gülümseme takındım. “Oturma odasına geçerse orada daha rahat konuşabiliriz.”

“Oturma odası ne tarafta?” Sanki bu odayı ve içindekileri şimdiye dek hiç görmemiş gibi alık alık etrafına bakınıyordu.

“Buraya ilk gelişin mi? Annenle babanın üç yıldır burada ikamet ettiğini sanıyordum.”

Omuz silkti, bakışları vitrin mankenlerinininki kadar boştu. “Dürüst olmam gerekirse onları hiç ziyarete gelmedim. Aile evimizden taşındıklarını bilmemin tek sebebi, Ivo’nun hatıra olsun diye oradan bir şey almak isteyip istemediğini sormak için iş adresime gönderdiği e-postaydı.”

“Peki aldın mı?”

“Dostum, cevap bile vermedim ki.”

Ben senin dostun falan değilim. Kapıya doğru hareketlendim.

“Oturma odası sağında, mutfağı geçtikten sonraki ilk kapı.”

“Mutfak,” diye tekrarladı. “Bir fincan çay almam mümkün mü? Dilim damağım kurudu.”

“Kusura bakma,” dedim candan davranmayı beceremeyerek. “Ama seni fazla tutmayacağım.”

Oturma odasında dolaşıp pencerelerden dışarıdaki gölgeli ağaçlara baktı. “Güzel yermiş.”

Alaycı mı yoksa ciddi mi olduğunu kestiremedim. “Annenle babandan uzak durmanın nedeni neydi?”

“Sadece annemle babamdan değil. Bütün ailemden. O defteri kapatmak istedim. Onlar... şeydi. Terapistlerin kullandığı şu moda tabir neydi? Toksik.”

“Ne açıdan?”

Çömelmiş, o sabah duvara dayalı bulduğum resim çerçevesini kendine döndürüyordu. “Yok artık. Bunu senelerdir görmemiştim. Acaba neden bir tek onu saklayıp gerisini elden çıkardılar?”

“Resmi kim yaptı?”

“İster inan ister inanma ama dadım.” Ona biraz ısınmama neden olan buruk bir ifadeyle baktı bana. “Adı Sadie’ydi. Şu şarkıdaki gibi.”

“Beatles şarkısını mı kastediyorsun? *Sexy Sadie*?” Kaşlarımı kaldırdım. “Seksi miydi peki?”

Dehşete kapılmış numarası yaptı. “Yalnızca bir *çocuk*tum. O ise okuldan geldiğimde kalabalığın arasında aradığım bir surattı sadece. Ama annemin, adının hakkını verdiğini söylediğini hatırlıyorum.”

Zihnimde, Sadie’nin neden çekip gitmiş olabileceğine dair karanlık şüpheler şekillenmeye başladı.

“Güzel bir resim.”

Havlamayı andıran bir kahkaha patlattı. “Bence aşırı boktan, güzelim.”

“Bana Çavuş Kerrigan diyebilirsin,” dedim istifimi bozmadan; Derwent’la o kadar uzun zamandır çalışıyordum ki birinin bana “güzelim” diye seslenmesi artık tepemi attırmıyordu. “Belki de bu tabloyla aralarında duygusal bir bağ vardı.”

“Babamın mı? Onun duygusallıkla işi olmaz. Yani olmazdı. Sanırım artık böyle demem gerekiyor. Anneminse dünyadan

haberi yok.” Burnunu kırıştırarak etrafına bakındı. “Ellerinde tutabilecekleri çok daha güzel tablolar vardı. Mesela pek de fena olmayan bir Duncan Grant’leri ve insanın ruhuna dokunmaktan uzak olsa da para edebilecek bir Augustus John’ları vardı.”

“Sanattan anlıyor gibi konuşuyorsun.”

“Sanat okudum da ondan. Şimdilerde bir müzayede evinde çalışıyorum.”

“İlginç olmalı. Harika tabloları ve yadigârları yakından görmek.”

Güldü. “Sotheby’s gibi bir yerden bahsetmiyoruz. Alanında uzmanlaşmış küçük bir yer. Adını bile duymamışsındır. Rafe ve Gunther.”

Haklıydı; adını hiç duymamıştım. “Ivo, annenle babanın beş parasız kaldığını söyledi. Herhâlde diğer tablolar satılmıştır.”

“Serbest pazarda satılmadı. Öyle olsaydı kulağıma gelirdi. El altından doğrudan müşteriye satmış olmalılar. Aracı güvenilir olduğu ve satış kayıtlara geçirildiği sürece yaygara koparmaya gerek yok.”

“Neden ailenin toksik olduğunu söyledin?”

Oturup bir bacağını ötekinin üstüne attı. “O konuya geri mi döndük? Yani, ideal bir aile değildik. Annem bir zombiydi. Babam iyi huylu bir diktatördü. Ivo onun sadık hizmetkârıydı. Rosalie ise herkesin görmezden geldiği bir hayaletti. Bunun bana göre olmadığını anladım. Tek istediğim kendi hayatımı yaşamaktı. Kendi hatalarımı yapmak.”

“Peki ya Ivo?”

“Hâlâ tek derdi babamın takdirini kazanmaktı.” Magnus burnundan güldü. “Oysa babamın takdirini kazanmanın en kolay yolu çekip gitmekti. Babam seçimime saygı duydu. Ivo’ya ya da karısı Lisa’ya saygı duymuyordu. Lisa da gel zaman git zaman onun günah keçilerinden biri olmuştu.”

“Ivo’nun sürekli ailesiyle ilgilenmesinden rahatsız değil miydi?”

Magnus omuz silkti. “Rahatsızdıysa bile bana söylemedi. Gerçi benden hiç hoşlanmaz.”

“Aynısı senin için de geçerli mi?”

“Lisa’yı onun hakkında bir fikir edinecek kadar düşünmedim.”

“Annenle babanın öldüğünü duyduğunda ne düşündün?”

“Babamın önce annemi, sonra kendini öldürdüğünü. Yanılıyor muyum?”

“Bence yanılıyorsun.”

“Kaza değildi.” Yanıtı suratımdan okudu. “O hâlde... bunu onlara başka biri yaptı.”

“Öyle görünüyor.”

“Nasıl ölmüşler?”

“Katil, anneni boğduktan sonra babanı vurmuş. İkisi de yataklarındaymış.”

Ayağa fırladı. Şaşkınlığı içgüdüsel olduğu kadar da sahiydi. “*Vurmuş* mu? Yatak odası ne tarafta?”

“Oraya giremezsin. Adli incelemelerin sürmesi ihtimaline karşı kapatılıp mühürlendi. Neyse, zaten hoş bir manzara değil. Babanın tabancası var mıydı?”

“Ne tabancası?” diye homurdandı Magnus. Sonra suratı asıldı, belli ki aklına bir şey gelmişti. “En azından... Bilmiyorum. Eski bir Webley sayılır mı?”

“Sayılır.”

“Öyleyse evet. Bir keresinde onu görmüştüm. Babamın çalışma odasındaki cam kapaklı kitaplığın üstünde duran bir kutudaydı. Kutuyu görünce onu Noel hediyesi sandım. Yukarı tırmanıp kutuyu yere düşürdüm ama o esnada kitaplığın camını da çatlattım. Böylelikle yediğim haltı saklamamın imkânı kalmadı.”

“Başın belaya girmiş olsa gerek.”

“Hayatımın dayağını yedim. Herhâlde on, en fazla on bir yaşındaydım.”

“Mermileri de yanında mıydı?”

Gözlerini yumup kaşlarını çattı. “Şey, evet. Mermileri halının dört bir yanından topladığımı hatırlıyorum. Galiba altı ya da yedi taneydiler.”

“Silahı nereden bulmuş?”

“Hiç anlatmadı. Bana sorarsan babasından kalmış olabilir.”

“Peki silahı olduğunu senden başka kim bilebilirdi?”

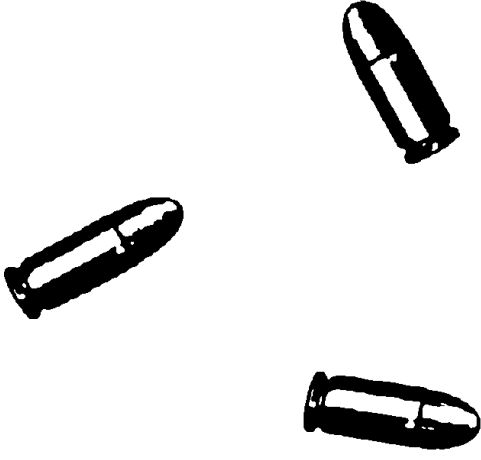
“Hiçbir fikrim yok. Ivo taşınmalarına yardım ederken ona denk gelmemiş mi?”

“Denk gelmediğini söyledi.”

Şaşkınlığı suratından apaçık okunuyordu. “Ve sen de ona inandın, öyle mi?”

“Doğruyu söylüyor gibiydi.” Sesimin tereddütlü çıktığının farkındaydım.

“Ivo’nun olayı da budur. İnsanlar onun dışarıdan görüldüğü gibi biri olduğunu sanıp iyi bir adam olduğunu varsayarlar.” Magnus başını yavaşça iki yana salladı. “Ama senin gibi birinin abimin asıl yüzünü görmesini beklerdim.”

14

Magnus sanki yardımcı olmamaya yeminliymiş gibi kâğıt kutularından birkaçını arabaya taşımama yardım etme fırsatını elinin tersiyle itti. Daireye hızlıca bir göz gezdirerek buradaki mobilyaların çoğunun aile evlerinden gelmediğini teyit etti.

“Bu şeyler korkunç. Bizimkiler daha zevkliydi.”

“Yani her şey satıldı mı?”

“Sanırım. Bu babamın canını epey sıkmıştır. Annemin fark ettiğinden ya da umursadığından şüpheliyim ama hasta olmadan önce eviyle gurur duyardı.”

“Hiç paralarının kalmadığından haberin var mıydı?”

“Bunu gizleyemiyorlardı. Babam annemle ilgilenebilmek için çalışmayı bıraktı ve doktorlara falan çuvala para ödediler. Ne tatile çıkıyorlardı, ne arabalarını değiştiriyorlardı ne de Noel hediyesi alıyorlardı. Yaşam standartları resmen uçurumun dibini boyladı.”

“Onlarla irtibatı koparmaya karar vermenin nedeni bu muydu?” Kaba bir soruydu ama Magnus’la arkadaş olma hayalleri kurduğum söylenemezdi.

“Hayır. Değildi. Onlardan bir kere bile para istemedim ve teklif etselerdi de almazdım.” Paltosuna uzandı. “Ailemin yanından ayrıldım çünkü hastaydılar ve beni de hasta ediyorlardı. Bencil insanlardı ve insanların anlayış göstereceği bir mazeret bulduklarında daha da kötüleştiler. Ivo kendini onu

kullanmalarına izin vermeye mecbur hissetmiş olabilir fakat ben öyle hissetmedim. Onlar yetişkin insanlardı ve kendi seçimlerini yaptılar.”

“Rosalie’yi kaybetmek onların seçimi değildi.”

Bir anlığına gözlerini benimkilere dikti. Bakışları buz gibiydi. “Öyle mi?”

“Bu işte bir parmakları olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Hiç öğrenemedim.” Paltosunu giydi. “Ve artık asla öğrenemeyeceğim.”

Daire o gittikten uzun zaman sonra bile öfkesi ve üzüntüsüyle âdeta çınladı. *Garip ve mutsuz bir genç adam*, diye düşündüm fakat küçük kız kardeşinin ortadan kaybolmasında annesiyle babasının parmağı olduğundan gerçekten şüphelendiyse ona hak verebilirdim. Ivo’nun düzenbazın teki olduğunu söylediğinde Magnus’a pek inanmadım ama bu ihtimali tamamen göz ardı da edemezdim. Ivo’yla, annesiyle babasının ölümünden saatler sonra taş çatlasın bir saatliğine görüşmüştüm, hâliyle bana gerçek yüzünü gösterdiğinden emin değildim. Ne var ki Magnus küçük kardeş hırçınlığına rağmen onunla birlikte büyümüştü. Dahası insanların bana yalan söylemesine alışkındım. Belki de Ivo’nun masumane iş birliği görünenden ibaret değildi.

Kutuları koridora yığdım. Bir yandan da ofise ne götürdüğüme dair bir fikrim olsun diye içindekilere göz atıyordum: Tam tekmil bir takıntı arşivi. Hesaplamalarım göre arabama yedi kutu sığdırabilecektim. Bu da merdivenlerden inip arabamı park ettiğim yere yedi kez gidip gelmem anlamına geliyordu. Daireye daha yakın bir park yeri bulamamıştım. Biraz soluklanmam gerektiğini fark edene kadar üç sefer yaptım fakat soluklanmak istememin nedeni yorulmuş olmam değil, güya olay yerinde nöbet tutan polis memurunun sinirlerime dokunmasıydı. Gençti, tombuldu, al yanaklıydı ve yanından her geçişimde yaptığım şeye dair yorumda bulunma hakkını görüyordu kendinde.

“Amma yüklenmişsin, tatlım.”

“Sırt kaslarını da kullan. Böylece hemen halledersin.”

“Kollarının altına birer kutu alsan daha iyi olur aslında. Sefer sayısını yarıya indirirsin.”

“Çok istiyorsan el atabilirsin,” diye çıkıştım sonunda.

“Burada yapılacak bir işim var.”

“Kurbanların oğlu elini kolunu sallayarak içeri girdiğinde de işini mi yapıyordun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Komşularla gevezelik yapıyormuşsun.”

Gücenmiş göründü. “Onları güvende olduklarına ikna etmeye çalışıyordum.”

“Güvende olup olmadıklarını bilmiyorsun. Üstelik olay mahalline girenleri kontrol etmek gibi basit bir işi bile yapmadığından *ben de* güvende değildim. Yanından geçip giden herhangi biri olabilirdi. Katil olabilirdi.” Magnus’un beni hırsızlıksız yakalaması hiç hoşuma gitmemişti.

“Özür dilerim.” Yutkundu, gözleri fal taşı misali açılmıştı. Yirmi iki yaşlarında olduğunu düşünmüştüm fakat söylediklerim ödünü koparmaya yetmişti. Bir bardak su içip azıcık dinlenmek için daireye geri döndüm.

Dördüncü seferimde yanından geçtiğim esnada genç memur sesini çıkarmadı. Onu gücendirmiş olmam tam bir talihsizlikti çünkü o anda bundan haberim olmasa da az sonra yardımına ihtiyacım olacaktı. Binanın kapısını açıp geceye adımımı atmamla adamın tekinin, sokağın aşağısındaki bir arabanın içine uzandığını, sonra da arabadan aldığı şeyi incelemek üzere doğrulduğunu görmem bir oldu. Ne var ki karıştırdığı arabanın benim olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Herif resmen arabama dalmıştı.

İlk tepkim öfkelenmek oldu; ikincisiyse merak. Ne de olsa araba şahsi arabam değil, iş yerinin verdiği bir arabaydı. Ayrıca herif kutuların birinden çıkardığı bir dosyaya bakıyordu. Henüz beni fark etmemiş olmasından istifade ederek tipini en

ufak ayrıntısına kadar zihnime kazıdım. Tepelerde seyrelmiş ve yakasının kaldırdığı ince telli koyu renk saçları, sivri bir çenesi, incecik kolları ve sarkık omuzları vardı. Bunun yaratmaya çalıştığı bir izlenim olabileceği şüphesiyle birlikte ilk aklıma gelen zararsız kelimesi oldu. Ertesi gün gazetelerde birkaç paragraf lütfedilecek çifte cinayet hikâyesine farklı bir açıdan bakmak isteyen bir gazeteci olabilirdi. Una Burt teknik tabirlerin sıkça kullanıldığı teferruatsız basın açıklamalarına inanırdı, hâliyle en gotik suçlar bile kulağa sıkıcı gelirdi. Bu herif Marshallların kim olduğunu ve Rosalie'yle bağlantılarını çoktan çözebildiyse demek ki şimdiye dek meslektaşlarının çoğundan daha iyi bir iş çıkarmıştı. Rosalie'nin kaybına dair ailenin tuttuğu dosyaları bulmak bir hayli ses getirirdi.

Kucağımdaki kutuyu yere bırakıp gerisin geri binaya girdim ve merdivenlerden yukarıdaki nöbetçi memura seslendim. Lafı uzatmadan ona dışarıdaki adamdan bahsedip binanın ön kapısını korumasını istediğimi söyledim.

“Ama olay mahallini korumam gerektiğini sanıyordum. Az evvel öyle dedin.”

“Ve şimdi sana binanın güvenliğinden sorumlu olduğunu söylüyorum.”

“Peki ya sen? Sen neden yapamıyorsun?” Paniği sesinden anlaşılıyordu.

“Ben arabama giren adama müdahale edeceğim.”

“Ama silahlı olabilir.”

“O kadar endişelendiysen destek çağır,” diye tısladım. Sinirlerim iyice tepeme çıkmıştı. “Ama çok daha kötülerinin üstesinden geldim. Ya bir suç ortağı varsa ve asıl amacı, dışarıdaki herif ikimizin birden dikkatini dağıtırken olay mahalline girmekse?”

Bu ihtimalin aklına gelmediği her hâlinden belliydi. Gözlerini belerterek bana baktı, nutku tutulmuştu.

“O yüzden eğer sakıncası yoksa aşağı gelip kutuları, binayı ve arkamı kollar mısın?”

“Emin değilim.” Gerginlikten telsizini yokluyordu.

“Ben eminim. Gel şuraya da işini yap.”

Ses tonum onu nihayet harekete geçirdi. Binanın ön kapısından süzülürcesine çıkıp trafikteki boşluktan faydalanarak yolun karşısına geçtim. Parkın parmaklıkları boyunca hızlı adımlarla yürüdüm; dışarıdan bakan biri düşüncelere daldığımı sanırdı ama aslında bütün dikkatim, sıçan peşinde bir teriyer misali arabamı eşelemekte olan adamdaydı.

Trafik bir kez daha durma noktasına geldiğinde yeniden karşıya geçip adamın arkasında durdum.

“Pardon, bayım, ne yaptığınızı sanıyorsunuz acaba?”

Korkudan sıçramasıyla elindeki şeylerin yerlere saçılması bir oldu: dosyalar, el feneri, metal bir çubuk ve tornavida. Tornavida bana doğru yuvarlanınca onu ustaca bir tekmeyle arabanın altına gönderdim.

“Hey, o benim!”

“Öyle mi? Arabama zorla girmek için kullandığın alet o muydu? Senin olduğunu itiraf mı ediyorsun?”

“Ben... Hayır, ben...”

El yordamıyla telefonunu cebinden çıkardı ve şifresini girdi ama ancak ikinci denemesinde açabildi. Elleri titriyordu.

“Bu konuşmayı kaydetmeyi mi planlıyorsun?”

“Evet, aynen.”

Kamerasını açmış ve video moduna geçmişti fakat kayıt düğmesine basmakta güçlük yaşıyordu.

“Çalışmıyor mu? Ne yazık. Bir bakayım.” Telefonu elinden alıp yere attıktan sonra ayağımla tornavidanın yanına gönderdim.

“O... o da benim. Şahsi eşyam. Bunu yapamazsın.”

“Kazara oldu,” dedim gözlerimi masumca belerterek. “Birlikte karakola gitmeden önce onu senin için alırım.”

“Karakola mı? Yani beni tutuklayacak mısın?”

“Arabama izinsiz girdin.”

“İzinsiz girmedim. Zaten açıktı.”

“Kesinlikle değildi.” Yolcu tarafındaki kapının penceresini tutup şöyle bir sarstım. “Bu da bıraktığımda gevşek değildi. Ayrıca az evvel bulduğum aletin senin olduğunu itiraf ettin. Arabalara zorla girmeyi nereden öğrendin?”

“Reddit’ten,” dedi adam suratını asarak. “Sadece araştırma yapıyordum.”

“Gazeteci misin?”

“Sayılır. Bir podcast üstünde çalışıyorum.”

“Ah.” Onu şöyle bir süzdüm. “Marshalllar hakkında olabilir mi acaba? Sadece soruyorum.”

“Nereden bildin?”

“Onların izini sürdün. Birkaç hafta önce de bakıcılarını sıkıştırdın.”

Ağzı bir karış açık kaldı. “*Bunu* nereden biliyorsun?”

“Altıncı hissim çok güçlüdür.” Pes ettim. “Tabii bir de bana verdiği eşkale uyman var. Adın ne?”

“Tor Grant.” Sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi sesi yeni bir rezonans ve özgüven kazandı. Bense pek etkilenmemiştim.

“Ve podcast mi yapıyorsun?”

“Evet. Şey, bu ilk podcastim olacak. Sayesinde ünlü olacağım. İnsanlar bunun gibi çözülmemiş gizemlere bayılıyor.” Omzunun üstünden arkamızdaki binaya baktı. “Bugün olanlar da ekmeğime yağ sürdü. Ne harika bir açılış, değil mi? Bam.”

“Bam derken?” dedim.

“Bam. Hikâyeye bodoslama dalacağım.”

Yani Bruce Marshall’ın ölümüne atıfta bulunmuyordu. Ya da bulunmuştu ama yılın dangalağı rolüyle üstünü kapatıyordu.

“Mesele şu ki ortalık kayıp çocuklar hakkındaki podcastlerden geçilmiyor. En azından bir prodüktör öyle dedi. Hepsi ekstra bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Bir kancaya. Bu vakanın benim için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyordum fakat kimseciklere beğendiremedim. Kimi çok eskilerde kaldığını

söylerken kimi fazla yeni buldu. Ama artık güncel. Heyecan verici. O defter tekrar açılacak.”

“Hem de artık sana iftira davası açamayacaklar.”

“Yani, aslında şey... Aynısı benim de aklıma geldi.”

“İnsanlar öleli daha yirmi dört saat bile olmadı.” Sesimdeki tiksintiyi gizleyemedim.

“Ne yani? Bekleyeyim, öyle mi? Ne kadar beklersem saygıda kusur etmiş sayılmam? Bir gün? İki gün? Bir hafta?”

“Nereden haber aldın?”

“Dışarıda kayıt yapıyordum. Parkta oynayan çocuk sesleri, kuş cıvıltıları, o tür şeyler. Podcaste renk katacak şeyler. Derken polis şeridini gördüm.”

“Marshallların öldüğünü duyunca da soruşturmanı yoğunlaştırman gerektiğine karar verdin.”

“Diğer podcastçiler haberi aldıklarında vakaya balıklama atlayacak. Büyük şirketleri arkalarına almış, sponsorlu, finansmanı olan insanlar.”

“Neyse. Zaten bu gece hiçbir şey yapamayacaksın.” Kelepçemi ceketimin cebinden çıkarıp pat diye sağ bileğine taktım. “Seni tutukluyorum...”

“Hayır!” O kadar çok çırpındı ki sol bileğini yakalayamadım. “Bunu yapamazsın!”

“Direnmeyi kes.” Suratıma yanlışlıkla bir dirsek yemekten kıl payı kurtuldum. Öyle atletik ya da dövüşmeyi bilen biri değildi ama sırik gibiydi ve iş birliğine yanaşmamaya kararlı davranırsa onu kolay kolay yere seremezdim. “Gitmene izin vermeyeceğim.”

Başını geriye atıp haykırdı: “İmdat! Polis zulmü! İmdat!”

Londra’nın bazı muhitlerinde Tor’un çığlığı milleti başımıza toplar, insanlar dünyanın dört bir yanına yalandan daha hızlı yayılacak o videoyu çekmek için telefonlarına sarılırdı. Ne var ki Prince of Wales Yolu, Battersea’de pencereler kapalı kaldı. Tor’la bir süre daha boğuştum, artık tepem atmaya başlamıştı.

Sol kolunu yakalamayı başardım fakat bu sefer de kelepçelediğim elini kurtarıp havada savurarak ortasındaki çubuk sayesinde kelepçeyi kayda değer bir silaha çevirdi.

“Kes şunu, seni küçük *piç kurusu*,” diye tısladım. Tam o anda, dörtlüleri ve mavi ışıkları yanmakta olan bir aracın yolun ortasında patinaj çekerek durduğunu gördüm göz ucuyla: Gelenin memurun çağırdığı destek ekip olduğunu düşünürken ateş püsküren bir ifadeyle arabadan inen karaltıyı tanıdım. Derwent hiçbir girizgâha ihtiyaç duymadan ve gözle görülür bir çaba harcamadan Tor Grant’ın kafasının yan tarafına bir tane indirdi, adamı döndürdü, nefesini kesecek kadar sertçe arabaya yapıştırdı ve kelepçeyi düzeltebilmek için bileklerini zorla arkasında birleştirdi. Grant’ten itirazlar yükselirken Derwent olduğu yerde dönüp bana baktı.

“Sen iyi misin?”

“Onu tek başıma da kelepçeleseyebilirdim,” dedim sinirlenerek. Gözleri kısıldı. “Bana pek öyle görünmedi.”

“*Kanamam* var,” dedi Grant usulca.

“Güzel,” dedi Derwent. Sonra podcastçiyi yaka paça arabasına bindirip resmî olarak tutukladı. Ağzımı açmadan önce Grant’e haklarını okuyup kapıyı suratına kapamasını bekledim.

“Ben bir polis memuruyum, insanları tutuklamakta gayet deneyimliyim ve yardımına ihtiyacım yoktu.”

Derwent arka koltuktan gelen boğuk bağırırları ve pat küt seslerini duymazdan gelerek arabasına yaslandı. “Evet, evet ve hayır. Hiç ümit vadetmiyordun.”

“Artık asla öğrenemeyeceğiz.”

Başparmağıyla omzunun üstünden arabasının arka koltuğunu işaret etti. “Biz konuşurken araya giren herif bu muydu?”

“O Marshallların küçük oğlu Magnus’tu. Ondan kurtuldum. Bu Tor Grant, yani geçen gün Sabiha’yı sıkıştıran adam. Marshallar hakkında podcast yaptığını söylüyor. Onu tutuk-

luyordum çünkü arabama zorla girdi. Telefonu, kapıyı açmakta kullandığı alet edevatla birlikte arabamın altında.”

Derwent dediğim yere gidip çömeldi. Arabanın altına doğru uzanıp onları teker teker önüme kaydırıdıktan sonra ayağa kalkıp ellerinin tozunu silkti.

“Onun hakkında saldırıdan ve arabaya zorla girmekten işlem yap. Kayıt işlemleri herhâlde birkaç saatini alır. Sonra da evrak işlerini halledersin. Muhtemelen gece yarısı sularında işin bitmiş olur.”

“Ama dosyaları taşıyordum,” diye karşı çıktım.

“O arabayla hiçbir yere gitmiyorsun. Buradan alınıp tamir edilmesi gerek, yani şu dangalakla uğraşacak vaktin olacak. Sizi en yakındaki karakola götürmesi için araç çağır. Kutuları ben götürürüm.”

“Hayır, bir dakika...”

“Gidecek daha iyi bir yerin mi var?”

Ses tonu kurdeşen dökmeme yetecek kadar sinir bozucuydu ama belli etmemek için elimden geleni yaptım. “Ya onu Marshalllar hakkında sorgulamamız gerekirse? Burada resmen pusu kurmuş, Sabiha’yı rahatsız etmiş ve şimdi de toplamakta olduğum kanıtlara göz atmaya çalışıyordu. Ya aradığımız katil oysa? Eğer bana saldırdığı için hakkında işlem yapılırsa onu benim sorgulamam sorun yaratabilir. Bunu hiç istemem.”

Derwent burnundan güldü. “Sence *onda* cinayet işleyecek göt var mı?”

“Bence olmadığını varsaymak yanlış olur,” dedim tekdüze bir sesle.

“Bak, işlemleri tamamladıktan sonra onu yerel Cezai Soruşturma Masası’na teslim et. Ben amirlerini arar bilgi veririm. Onu araba ve saldırı hakkında sorgulayabilirler. Şu anda ayağımıza dolanmasını istemiyorum. Zaten sabah ilk iş saldırı suçlamasını düşürürler. Burnun bile kanamadı, öyle değil mi?”

Oram buram ağrıyordu ve sabaha kendimi daha kötü hisseceğimi biliyordum ama başımı iki yana salladım.

“Araba da devriye aracı, yani o kadar da önemli değil.”

“Hayır, benim gibi onun da hiçbir önemi yok.”

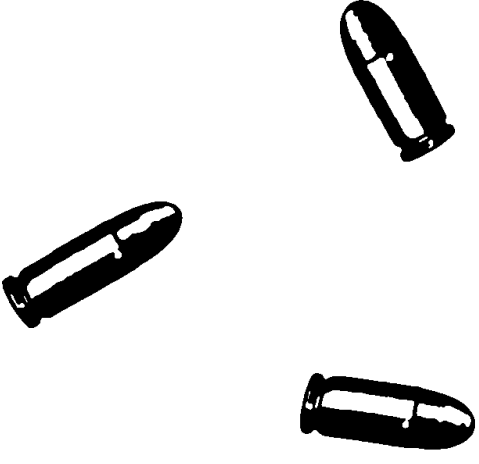
Bana azarlar gibi bir bakış attı. “Hadi ama, Maeve. Kendine acımak hiç senin tarzın değil.”

Bu lafın üzerine kendime gerçekten acımaya başladım ama onunla ağız dalaşına girmedim. Tor Grant’i araca bindirip en yakındaki karakola götürdüm. Nezarethane amiri beklenmedik bir tutukluyu ağırlamaya isteksizdi, dedektiflerse onu sorgulamak zorunda kalmalarına apaçık gıcık oldular.

Bunların hiçbiri benim fikrim değildi, demek istedim ama demedim ve Tor Grant sistemin parmaklarının arasından kum misali kayıp gitti.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram’dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

15

Polis karakolundan çıktım ve eve ulaşmaya odaklanarak en yakındaki taksi durağına yöneldim.

Telefonum titreyince elimi cebime attım. Kimin aradığını anlamam için ekrana bakmama gerek yoktu.

“Josh.”

“Maeve.”

Benimle aynı ölçülü ses tonunu kullandığını duyunca kendi kendime sııttım.

“Karakol nasıldı?”

“Aslında daha şimdi çıktım.”

“Biliyorum.”

Yürümeyi kestim. “*Burada* mısınız?”

Yolun karşısından hafif bir korna sesi geldi. Tanıdık arabayı görene kadar o hizadaki bütün araçları gözlerimle taradım.

“Burada *ne* işin var?”

“Daha sıcak ve samimi bir tepkiyle karşılaşmayı umuyordum.”

“Ben sadece... Eve gitmek istemiyor musun? Saat gecenin üçü.” Ağzımı ayıra ayıra öyle bir esnedim ki çenem kütledi.

“İsa aşkına, ısırtığı seninki kadar göz korkutucu olmayan köpek balıkları tanıyorum. Kapkaça falan uğrarsın diye endişelenmeme hiç gerek yokmuş.”

“O yüzden mi?” Sokak lambası arabasının kapalı vaziyet-
teki camından yansıdığından onu göremiyordum. “Benim için endişelendin mi?”

“Sadece seni bi’ yoklayayım dedim. Ne de olsa Grant seni az hırpalamadı.”

“Ah.” Düşünceli davranışı beni hem şaşırtmış hem de içimi ısıtmıştı.

“Arabadaki kutuları karakola götürdüm. Sonra geri dönüp ne durumda olduğuna bakayım dedim. Daha bir süre çıkmazsın sanıyordum.”

“Bu seferki sadece altı saat sürdü. Şanslıydım. Şimdi bir taksiye atlayıp eve gideceğim.”

“Ben bırakırım.”

“Yolunun üstü değil ki! Ters tarafta kalıyor.”

“Nerede olduğunu biliyorum.” Sesi keyifli geliyordu, ne de olsa onun dairesiydi. Ben sadece kiracıydım.

“Emin misin?”

“Maeve. Bin arabaya.” Telefonu kapattı. Koşarak karşıdan karşıya geçtim. Mahcubiyet ile o anda derinlemesine irdelemek istemediğim ani, beklenmedik bir mutluluk arasında sıkışıp kalmıştım.

*

“Evet?”

“Ne evet?” Yolculuğumuzun ilk birkaç dakikası sessizlik içinde geçince rahatlayıp koltukta kaykılmıştım. Gözümden uyku akıyordu. O yüzden Derwent’in sorusu aniden yerimde doğrulmama neden oldu.

“Tor Grant ilginç bir şey söyledi mi? O kutuların içinde ne arıyormuş?”

“Açık açık söylemedi. Dediğine göre aradığı fırsat ayağına gelmiş.” Esnedim. “Başka şeyler de söyledi. Bana kalırsa dedektifler ağzını bantlasalar bile onu susturamazlardı.”

“Marshalllardan bahsetti mi?”

“Podcast hakkında bolca konuştu.” Biraz hesaplama yaptım ve uykumu alamayacağım sonucuna vardım ama yine de... “Sabah erkenden karakola gidip salıverildiğinde onunla Marshalllar hakkında konuşmamı ister misin?”

“Şu aşamada daha önemli meseleler var. Cezai Soruşturma Masası’ndan aradığımızda onu bulabilmemiz için gerekli tedbirleri almalarını isteyeceğim. Fakat Marshalları onun öldürüp öldürmediğini sorarsan cevabım hayır. Neden öldürsün ki?”

“Podcastine ilgi çekmek için?”

Derwent kafasını iki yana salladı. “Cinayetler hakkında atıp tutmayı seven ama gerçek bir katille karşılaşması hâlinde korkudan altına sıçacak gerçek suç hayranlarından o. Baksana, seni görünce bile ödü koptu. Hâlbuki pek göz korkutucu sayılmazsın.”

“Pardon ama istediğimde bir hayli korkutucu olabiliyorum.”

Sırıtarak yola odaklandı. “Öyle diyorsan öyledir. O karakolda saatlerce boş boş oturdun. Eğer seni tanıyorsam vaktinin çoğunu vaka hakkında düşünerek geçirmişsindir. Kafanı kurcalayan başka bir şey var mı?”

Aslında vaktimin çoğunu Melissa’yı ve Una Burt’e bizim hakkımızda söylediklerini düşünerek geçirmiştim fakat bunu birine, hele ki Derwent’a itiraf edebilmem için tonla işkence görüp ölümün eşiğine falan gelmem gerekirdi.

“Bruce’un koltuğunun kenarında bulduğum kâğıt parçası canımı sıkıyor.”

“Devam et.”

“Unutmak istemediği bir şey olmalı. Kısaltma da muhakkak bir anlam ifade ediyordur. AKA’nın hem bir anlamı hem de önemli bir tarihle bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Mesela Rosalie’nin kaybolduğu günle.”

“Yani?”

“Yani ya bunamaya başladığının farkındaydıysa? Ya o notu kızının kaybolduğu tarihe bakmayı unutmasın diye yazdıysa?

Ya böylesine önemli bir olayı unutmak onu harekete geçmeye ittiyse?”

“Karısını öldürerek.”

“Evet, demek istediğim oydu.”

Kaşlarını çatıyordu. “Cesetlerin pozisyonlarından ötürü o ihtimali elemiştik.”

“Biliyorum. Ama görmek istediğimiz şeyi gördüğümüzden kaygılanıyorum.” Bunu çok alçak bir sesle söyledim ve karşılığında Derwent’tan ters bir bakış yedim.

“Bunu ilk bakışta görüldüğünden daha büyük bir vaka hâline getirmenin bana uyduğunu düşünüyorsun. Neden?”

“Şey.” Kıvrandım. “Sana ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazsın. Ve bu, Una Burt’ün bizi birlikte çalıştırmama kuralının etrafından dolanmanın iyi bir yolu. Kendi ağzınla söyledin.”

“Bunun bir cinayet-intihar vakasındansa çifte cinayet olduğu fikrini ortaya atan sendin. Dahası o esnada Una’nın verdiği kararlardan ve o kararların sebeplerinden haberin yoktu.”

“Farkındayım.”

Arabayı sakın sakın sürüyordu. “Yanlış anlama ama işime geldi mi? Geldi. Fakat vakayla ilgili o kadar çok pürüz var ki bence kapsamlı bir soruşturmayı hak ediyor. Bilhassa da kızlarının kaybı. Bana sorarsan aşırı tepki vermiyoruz.”

İşime geldi mi? Geldi. Bu da ne demekti şimdi? Romantik bir şey olmadığı kesindi. Geçtiğimiz yaz ilk fırsatta o defteri kapatıp benden uzaklaşmıştı. Gözlerimi yumup, beni öpmesini beklediğim o ânın hatırasıyla benliğimi istila eden yakıcı utanç dalgasının üzerimden geçip gitmesine izin verdim. O vakitler kim bilir aklımdan *neler* geçiyordu?

“Aklımdan neler geçiyor?”

İrkildim ama neyse ki, “Ivo’nun Bay Hood’u davet edip ayak altından çekilmiş olması sence de biraz fazla tesadüf değil mi?” diye sormayı başardım.

“Bu ne şüphecilik!”

“Şey, Magnus kafamın içini abisiyle ilgili şüphelerle doldurdu. Belli ki onu sorgularken yeterince uyanık davranmamışım.”

“Magnus nasıl biri?”

“Etkileyici. Çok yakışıklı.”

Derwent homurtuyla kahkaha arası bir ses çıkardı.

“Şaka yapıyorum. Şımarık züppenin teki.”

Omuzları birazcık gevşedi. “Şaşırdım.”

“Ailesiyle hiç görüşmüyormuş, ayrıca ölümlerine hiç üzülmemiş gibiydi. Eski ev tablosunu dadısı Sadie’nin yaptığını ve o günlerden geriye kalan, elden çıkarmadıkları neredeyse tek şeyin o olduğunu söyledi.”

“Muhtemelen Bruce saklamak istemiştir. Malum, Helena’nın kafası yerinde değildi.”

“Helena, *Seksi Sadie* lakabının dadıya bir hayli uyduğunu söylermiş.”

“Öyle mi?” Derwent düşünceli görünüyordu. “Belki de şu Sadie’yi bulmayı denesek iyi olur.”

“Evet, soruşturmanın şu aşamasında öncelikli hedeflerimizden biri bu olmalı.”

“Tüm bunlar Rosalie kaybolmadan önce neler olduğuna ışık tutacak. Sadie şimdilerde kaç yaşındadır? Kırk falan mı? Hâlâ taş gibi olduğuna kalıbımı basarım.”

“Başka ne yapalım?”

“Doktor Early’dan otopsi sonuçlarını al. Sonra ikimiz birlikte gidip dairedaki son kutuları alırız. Bir de benim Rosalie’nin kaybıyla ilgili yürütülen ilk soruşturmayı yöneten Billy Howlett’la görüşmem gerek. Emekli olmuş.”

“Nasıl biriydi?”

“Titiz. Soruşturmasını başka birine devretmek zorunda kaldığında pes etmek bilmezdi. Sakindi ama onunla ters düşmek istemezdin.”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Ölmüş olsa herhâlde kulağıma gelirdi. Biri muhakkak söylerdi.” Derwent kafasını iki yana salladı. “Eski amirlerin teker teker öldüğüne dair gelen o mesajlara bir türlü alışamadım.”

“Günün birinde sıra sana da gelecek.”

Derwent gözlerini kıstı. “Eve daha çok var yalnız, o kadar yolu tek başına yürüyebilecek misin?”

“Yakında demedim ki,” diyerek itiraz ettim.

“Öyle olmasa iyi olur.”

Londra'nın merkezinden geçip şehrin öbür ucuna kadar süren yolculuğumuz boyunca tatlı tatlı atıştık. Derwent'ın uzun yıllar serseriliğin suyunu çıkardığından şüphelendiğim, zemin kattaki tek yatak odalı bir dairede yaşıyordum. Çoğu evleriyle iftihar eden yuppilere ait küçük evlerin iki yandan kuşattığı, Viktorya döneminden kalma güzel bir sokağın köşesindeydi ve şık dükkânlarla metro durağına yürüme mesafesindeydi. Derwent evin içini yenilemişti ve bir keresinde burada ölümle burun buruna gelmeme rağmen evimi çok seviyordum. Sevgililerimle aynı evi paylaşıp ayrıldığımızda taşınarak geçirdiğim yılların ve birkaç kötü kiralık ev deneyiminin ardından burayı yuva bellemiştim. Hatta tek eksiği, yol kenarına parkın yasak olmasıydı. Sokağa döndüğümüzde Derwent yolun ortasında durup dörtlüleri yaktı. Parmağımla sol tarafı işaret ettim.

“Bak, şurada bir park yeri var. Keşke senin kadar şanslı olsam.”

Tereddüt etti. “Sadece seni bırakacaktım.”

“Peki ya sonra? Sutton'a kadar direksiyon mu sallayacaktın?” Nehrın epeyce güneyinde, doğup büyüdüğüm ve annemle babamın hâlâ yaşamakta oldukları yere bir hayli yakın oturuyordu. Hatta o kadar yakındılar ki annemle babam arada sırada Melissa'nın oğlu Thomas'a göz kulak oluyordu. “Onca yolu tepmeye değmez. Eğer birkaç saate birlikte Battersea'ye doğru yola koyulacaksak buradan gitmemiz daha kolay olur.”

“Merkeze geri döneceğim. Orada uyuyabilirim. Hem orada dış fırçamla yedek kıyafetim de var.”

“Sana yedek dış fırçamı ödünç verebilirim. Kanepede yatarsın.” Onu şöyle bir dürtükledim. “Hatta nazikçe rica edersen belki çamaşır makinemi kullanmana bile izin veririm. Ne zaman temiz çamaşır krizine girsem hızlı program imdadıma yetişiyor.”

“Gelmesem daha iyi.” Bunu gayet iyi tanıdığım bir kararlılıkla söyledi: Kararını vermişti. Aslında daha fazla üstelememeliydim ama kendimi aklıma geleni söylerken buldum.”

“Aynı çatı altında kalırsak başın Melissa’yla belaya girer diye mi?”

Bana ters ters baktı. “İyi bir fikir olmadığı için.”

Ağzından alıp alabileceğim buydu. Bir elimi kapının koluna koydum. “Sabah beni alacak mısınız?”

“Hayır, dokuzda Battersea’deki dairede görüşürüz.” Ara gazı verdi. “Elini çabuk tut. Bakalım birkaç saatlik güzellik uykusunun sana faydası dokunacak mı?”

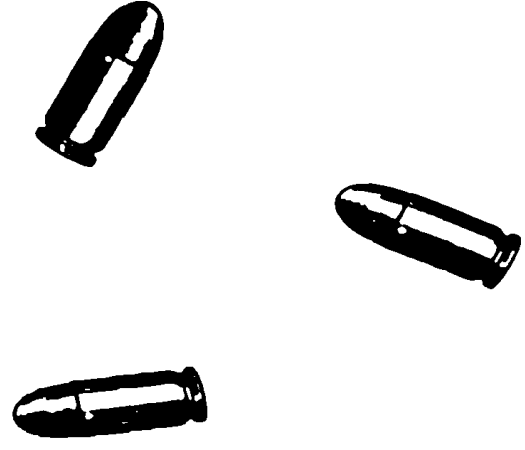
“Hiç sanmıyorum.” Gücüme gitmişti ve utanmıştım fakat belli etmemeye çalıştım. Eve taksiyle dönmüş olsaydım da Battersea’ye tek başıma gitmek zorunda kalacaktım fakat bu her nedense farklıydı. Arabadan indim, ona teşekkür ettim ve arabanın kapısını kapadım. Anahtarımı çıkarıp eve girmemi bekledi (ki kapımın önünde öldürülürsem ve yetişemezse diye bu tam da onun yapacağı bir şeydi). Sonra şöyle bir el sallayıp gazladı.

Ne ummuştum ki?

Ağır adımlarla merdiveni çıkarken uzun zamandır ilk defa yalnızlık çektim.

Bütün suçu Una Burt’ün üstüne atması iyiydi hoştu ama içimden bir ses hikâyenin bununla bitmediğini söylüyordu. Derwent’in benden kaçmak için kendince nedenleri vardı. Sadece onların ne olduğunu bilmiyordum.

16

Derwent sabah dokuzda Battersea'deki dairede olmamı söylemişti, yani en geç 08.45'te orada olacaktı. İkimize de birer kahve ve pastırmalı sandviç alıp o gelmeden on dakika önce adrese vardım. Parmaklıklara yaslanıp sabah havasının, parktan gelen kuş cıvıltılarının ve vaktinde orada olmanın verdiği üstünlük hissinin tadını çıkardım. Annemin Noel'de (imalı bir bakışla) elime tutuşturduğu allığın yardımıyla yanaklarımı biraz renklendirmiştim. Şaşırtıcı derecede iyi hissediyordum fakat bu adrenalinin ve sabırsızlığın etkisiydi.

Bu düşünce resmen ayağıma çelme taktı. Ne için sabırsızlanıyordum? *Günü Derwent'la geçirmek için*, dedi içimden bir ses. Acınacak hâldeydim.

Ah, tabii. Peki ya şimdi arayıp gelmeyeceğini ve daireyi tek başına boşaltmanı söylerse, diye laf soktu kafamın içindeki kaba ses. *Ya dün gece yaptığı gibi seninle vakit geçirmekten vazgeçtiyse?*

Umurumda olmaz, diye düşündüm fakat bunun yalan olduğunu biliyordum. Kötü haberi veren mesajın yumuşak mırıltısını kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu çıkardım, yani elleri ceplerinde yanıma geldiğinde bön bön ekrana bakıyordum. *Sırılsıklam âşık bir ergen gibi*, diye ekledi kaba ses.

“Bu ne?”

“Kahvaltı.” Kahvesiyle sandviçini eline tutuşturdum.

“Hayatımı kurtardın.”

“İhtiyacımız olabileceğini düşündüm.” Sandviçini kurt gibi mideye indirmesini izledim. Güzelce tıraş olmuştu ve takım elbisesi kusursuzdu ama hiçbir şey yorgunluğunu gizleyemiyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sorarken ağzı tıka basa doluydu. Formalite icabı, evet, doğru kelime buydu.

“İyiyim. Uyuyabildin mi?”

Suratını ekşitti. “Dinlenme odasındaki kanepede birkaç saat kestirmeyi başardım.”

“Alternatifin vardı.” *Normal davran, abartma.* Nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Böylelikle dün gece olanlar hakkında ne düşündüğünü ve oradan hareketle benim hakkımda ne hissettiğini çözebilecektim. Sandviçinin son lokmasını da ağzına attıktan sonra başını kaldırıp bana baktı.

“Hâlâ bitiremedin mi?”

“Henüz değil.”

“Acaba biraz acele mi etsen?”

“Açlıktan gözü dönmüş bir Labrador gibi yiyemiyorum, kusura bakma.”

“Tabii tabii. Tam bir hanımefendisinsin. Fakat gerçekten acıktığında ne yapacağın hiç belli olmuyor.” Aklında tamamen başka bir şey varmış gibi konuşuyordu.

“Tor Grant’ten haber çıktı mı?”

“Bu sabah salıverildi. Bize de bir adres verdiler.”

“Bu işin sonunda katil o çıkarsa büyük talihsizlik olur.”

Bunu şaka yollu söylemiştim ama Derwent sıkıntılı bir havaya büründü. “Bu ihtimal hâlâ masada.”

“Bu huysuzluğunun sebebi uykusuzluk mu yoksa başka bir şey mi, Josh?”

Cevap vermek yerine apartmana doğru yürümeye başladı. Telaşla boş bardakları ve kahvaltımından geriye kalanı toparlayıp yol üstünde bir çöp kutusuna attım.

Kapıyı geçebilmem için açık tutuyordu, ki bu da bir şeydi. Koridorda bekleyip öne geçmesine izin verdim. İnatla kaba

ve agresif tavırlar sergilediği yıllarda onunla başa çıkabilmek adına öğrendiğim tüm teknikler ve küçük numaralar yeniden su yüzüne çıkıyordu. Bu hâlinin benimle ya da yaptığım bir şeyle mi ilgisi vardı? Merdivenden çıkmaya başladığımız sırada açılan bir kapıyla düşüncelerim dağıldı.

“Hey, siz! Polis misiniz?”

Bastonuna yaslanmış irice bir adamdı. Beyaz sakalı ve saçları ona Noel Baba havası katıyordu fakat suratındaki kırmızılık neşeden değil, yüksek tansiyondan ileri geliyordu.

Derwent iki basamak indi. “Evet, bayım. Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

“*Gürültü* hakkında şikâyetle bulmak istiyorum.”

“Üst katta bir cinayet soruşturması yürütüyoruz, bayım. Bu da ne yazık ki sürekli birilerinin gelip gitmesi anlamına geliyor.”

Adam Derwent’ın polise kafa tutan vatandaşlara sakladığı azarlayıcı üsluba kayıtsız kaldı. “Dayanılmaz bir hâl aldı. Artık haddinizi aştınız. Sürekli yere bir şey düşüyor, mobilyalar oradan oraya çekiliyor, o da yetmezmiş gibi balkonda tepiniyorlar. Bu ne düşüncesizlik böyle!”

“Kusura bakmayın,” dedi Derwent ama sesinde üzüntüden eser yoktu. “Kısa süre içinde buradaki işimiz biter.”

“Umarım öyle olur. Radyoya odaklanmakta zorlanıyorum.”

“Kulaklarınız çok iyi duyuyor olmalı,” dedim. Başını ihtiyar bir fil gibi geriye attı.

“Bu işitme cihazlarını yeni aldım. Aslında satın almak istememiştim ama allem ettiler kallem ettiler aklıma girdiler. Şimdi her şeyi duyabiliyorum. Müthiş.” Başını çevirip bize arkasını dönünce içeri girip kapıyı arkasından kapatacağını sandım fakat sonra, “Bir şeyler mırıldanın. Ben de size ne duyduğumu söyleyeyim. Hem de suratınıza bile bakmadan. Hadi,” dedi.

Derwent’la göz göze gelmekten kaçındım. “Daha dün an-nemizin.”

Adam yeniden bize dönerken, “Kollarında yaşarken,” diye tamamladı muzaffer bir edayla. “Gördünüz mü? Küçücük şeyler olduklarından onları hiç çıkarmıyorum fakat bu defa da gecenin bir yarısı milletin gürültüsüne uyanıyorum.”

“Önceki gece de uyandınız mı?” diye sordum.

“Dün sabahın erken saatlerinde.” Kafasını sinirle iki yana salladı. “Bir daha da uyuyamadım.”

“Saat kaçtı?”

“Beş falan olmalı.”

“Sizi uyandıranın ne olduğunu biliyor musunuz? Tabanca sesi olabilir mi?”

Sorumu bir süre düşündü. “Hayır. Bam güm sesler. Sekizden sonra da apartmana giren çıkan eksik olmadı. Gerçi o sizdiniz.”

“Kev balkonda çok fazla gürültü yaptıkları için şikâyet aldıklarından bahsetmişti,” dedim Derwent’a usulca.

“Gürültü yapılacak en kötü yer,” dedi adam. “Gelen sesi duysanız yukarıda öküz sürüsü tepiniyor sanırsınız.”

“İsminizi öğrenebilir miyim, bayım?” diye sordum.

“Hartley Goring. 3 numaralı dairede oturuyorum.”

“Bay Goring, üst katta olağan dışı ya da şüpheli bir ses duydunuz mu? Tartışma? Tuhaf sesler?”

“Kısa süre öncesine kadar iyi komşulardı. Oğulları bir keresinde evime geldi. Tavanım akıyordu. Sorunun onların dairesinden kaynaklandığını sanmıştım. Oğlan gelip sorunun ne olduğunu buldu. Meğer onlarla hiçbir alakası yokmuş.”

“Gelen Ivo muydu?”

“Hoş bir delikanlıydı.” Bay Miller ayakta durmakta zorlanmaya başlamış gibi bastonuna biraz daha yüklendi. “Neyse, söyleyeceklerim bu kadar. Gürültü hakkında yani.”

“Daha dikkatli olacağız,” dedi Derwent sakince. “Ayrıca özür dilerim. İşitme cihazınız ayarlanabilir cinsten mi?”

“Evet, sanırım öyle.”

“O hâlde ayarı bir saatliğine düşürmenizi tavsiye ederim. Birkaç koli taşımamız gerekiyor.”

“Ama sizi temin ederim ki bu son olacak,” diye ekledim.

Bay Goring’in yüzünde mimik oynamadı ama sonra arkasına döndü ve bastonundan gelen tık tık sesler eşliğinde koridorun aşağısında gözden kayboldu.

Derwent’a döndüğümde pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Daha dün annemizin mi?”

“Aklıma ilk gelen oydu.”

“Neden acaba?”

“Fazla üstünde durma,” dedim peşi sıra basamakları çıkarken. “Sen olsan ne derdin?”

“Onu demezdim.”

Kimse duymasın diye sesimi o kadar alçalttım ki resmen fısıltıya dönüştü. “Bay Goring silah sesi duymamış.”

“Belki katil susturucu işlevi gören bir şey kullanmıştır,” diye fısıldadı Derwent.

Kaşlarımı çattım. “Öyle bir şey bulamadık.”

“Evet çünkü yanında götürmüştür.” Bana doğru eğildi. “Ya da komşunun işitme cihazı iddia ettiği kadar iyi değildir.”

“Ama hâlâ fısıldıyorsun,” dedim imalı imalı.

“Sonradan pişman olacağıma sağlamcı davranmayı yeğlerim.”

Bizi boş daireye soktu. Oturma odası soğuk ve ıssızdı. İlk birkaç dakikamızı, cesetler ve kanlı yatak örtüleri olay yeri inceleme memurları tarafından alınıp götürüldüğü için öncesine nazaran katbekat iyi görünen ana yatak odasında geçirdik ama sesi boğuklaştırmış olabilecek hiçbir şey bulamadık.

“Kanla kaplı olmalıydı. Belki Kev götürmüştür,” dedi Derwent en sonunda.

“Katilin onu Bruce’un suratına bastırması gerekirdi, öyle değil mi? Çok riskli. Tabii kurbanlarının bilinci kapalı olduğundan ikisinin de uyanmayacağından eminse başka.”

“Bilinçleri kapalıysa katil illa erkek olmak zorunda değil.”

İç çektim. “Yanlış istikamette ilerleme kaydediyoruz.”

“Şüpheli listesini kısaltmak yerine uzatarak mı?” Derwent suratını buruşturdu. “Taşların yerine oturmasını bekleyip duruyorum ama oturmuyorlar. Onları kim öldürmek istemiş olabilir? Hem neden şimdi? Ya cinayetlerin Rosalie’nin kaybıyla hiçbir ilgisi yoksa ve yanlış taşın altına bakıyorsak?”

“Bu işimizin gereği değil mi? Doğru taşı bulana kadar hepsini kaldırmak?”

“Bu dediğine hayat derler.” Duvara yaslanıp başını arkaya attı. Bu duruşu nerede görsem tanırdım; başım beladaydı. “Hayat demişken, şu aralar görüştüğün kimse var mı?”

Konunun aniden değişmesi karşısında gözlerimi kırptırdım. “Ne gibi?”

“Eski sevgilin gibi?”

Eski sevgilim Rob yıllar süren sessizliğin ardından kısa süreliğine ortaya çıkmıştı. “Gideli çok oldu.”

“Peki nasıl hissediyorsun?”

“İyi. İyiyim. Ayrıca bana eski sevgilim ya da ilişkilerim hakkında sorular sormamalısın. İş yeri kurallarına aykırı.”

“Hemen sinirlenme! Sadece sordum.”

“O zaman sorma.”

Duvardan güç alarak doğruldu ve ıslık çalarak ikinci yatak odasına girdi ki bu da hâlinden gayet memnun olduğu anlamına geliyordu. Bütün günü onunla geçirmeyi neden iple çektiğimi merak ettim; toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Kıymetli dakikalarımı önceki gün açık bulduğum fakat Sabiha’nın genelde kapalı olduğuna yeminler ettiği pencerelere bakarak geçirdim. Kimse buradan içeri girmiş ya da dışarı çıkmış olamazdı ama yine de kafamı kurcalıyordu. Vakayla ilgisi olsa da olmasa da *farklıydı* ve öyle olması beni işkillendiriyordu.

Derwent’ı kutuları koridora taşıırken buldum. “Onları ağırlıklarına göre sıralıyorum. Kapıya en yakın olanlar en hafifleri. Oradakileri arabaya sen taşıyabilirsin. Sağdakileri bana bırak.”

“Halledebilirim.”

“Tamam.” Taşımakta olduğu koliyi pat diye kucağıma bıraktı, o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki az kalsın kutuyu düşürecektim ama yavaşça yere bırakmayı başardım.

“İyi. Anladık.”

“Tabii seni hâlâ dengim olarak görüyorum vesaire, vesaire, vesaire.” Bana sırtıtarak baktıktan sonra odaya geri döndü. Kutunun tekini odanın bir ucundan diğerine sürüklerken çıkardığı sürtünme seni beni bile irkiltti: Bay Goring bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Tam diğerlerine nazaran daha hafif olan kutulardan birini kucaklıyordum ki bana seslendi.

“Maeve? Buraya bi’ bakabilir misin?”

“Ne buldun?”

Kapı boşluğundan baktığımda onu tek ayağının üstünde, pencerenin kenarındaki son kutu sırasına tepeden bakarken buldum.

“Bence fena sıçtık.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?” Yanına gittim fakat kutulara dokunmama engel olmak için tek kolunu uzatarak beni durdurdu.

“Buraya kimler girdi? Sen, ben, Liv...”

“Kev ve ekibi. Ailenin küçük oğlu Magnus. Başka biri girdi mi bilmiyorum. Neden soruyorsun?”

“Buraya biri girmiş.” Fenerini çıkarmış, kutuların arkasındaki boşluğa tutuyordu. Omzuna tutunarak oraya baktım. Kutuların arkasından pas rengi bir kumaş parçası sarkıyordu, ayrıca duvarda aynı renkte bir de leke vardı.

Derwent alçak sesle bir küfür savurdu. “Katilin silah sesini bastırmak için kullandığı şey işte buydu. Herhâlde artık bunun çifte cinayet vakası olduğundan şüphe etmiyorsundur.”

O anda pencereye ilk defa göz attım ve dışarıdaki balkona baktığını fark ettim. “Pencerenin kilidi açık mı?”

“Görünüşe bakılırsa öyle. Gel hadi.” Derwent koşar adım oturma odasına dalıp balkon kapısını açtı ve parmaklıklardan aşağı baktı. “Kahretsin.”

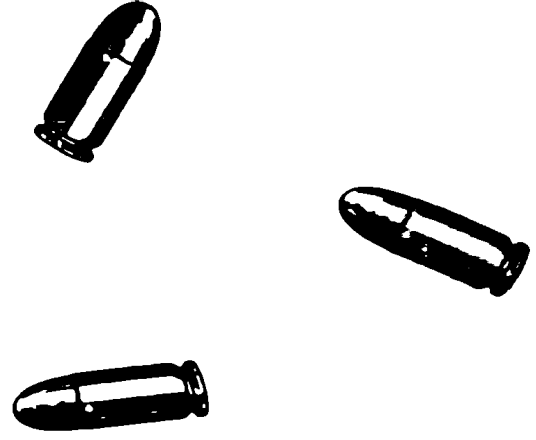
“Ne var?”

“Buradan sokağa atlamak çocuk oyuncağı sayılır. Fit olman gerek ama abartılacak kadar da değil. Sen bile yapabilirsin.”

“Öyle diyorsan...” Ne var ki balkondan aşağı baktığımda kendimi ona hak vermekten alamadım. “Yani katilimiz pencereden girip çıktı. Colin binanın içindeki güvenlik kameralarının kayıtlarını izlemekle boşuna vakit kaybetmesin. Bay Goring’in balkondan duyduğu gürültü patırtıyı bizim adam giderken çıkarmış olmalı. En azından artık buradan nasıl çıktığını biliyoruz ve cinayet mahallinden saat kaçta ayrıldığına dair aşağı yukarı bir fikrimiz var.”

“Ama ne zaman geldiğini ve içeri nasıl girdiğini bilmiyoruz. Ayrıca ikinci yatak odasıyla balkondaki bütün adli delilleri yok ettik.” Derwent ellerini ensesinde kavuşturdu ve sinirle ileri geri birkaç adım attı. “Bunu saymazsak harika bir iş çıkarıyoruz.”

17

En azından bir konuda şans yüzümüze güldü: William Howlett emekli olduktan sonra Londra'dan fazla uzaklaşmamıştı. Evi Sussex kırsalındaydı; ağaçlı bir köy yolunda, baharın gelişiyle yeşilin parlak tonlarını kuşanmış irili ufaklı tepelere bakan, 1960'lardan kalma, küçük bir bungalovda yaşıyordu. Oraya vardığımızda dışarıda otları tırmıklıyordu. Saçları hafif kırılmış, sıırım gibi bir adamdı ve onu rahat bırakmamızı istediği her hâlden belli oluyordu.

“Seni görmek güzel,” dedi Derwent içtenlikle ve iki adam tokalaştılar fakat normal karşılayacağımdan çok daha uzun bir süre o vaziyette kaldılar. *Karşılıklı saygı*, diye düşündüm veya güç testi. Kimin kazandığını anlamak imkânsızdı.

“Seni de, Josh. Bakıyorum da müfettiş olmuşsun?” Howlett kafasını iki yana salladı. “Nasıl becerdin?”

“Yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Seni meslektaşım Çavuş Kerrigan'la tanıştırayım.”

“Ah.” Bana başıyla selam verdi.

Zehir gibi bir adamdır, demişti Derwent arabada buraya gelirken. “Eski kafalıdır ama yaşlı değildir. Kolluk kuvvetlerine çok genç yaşta katılıp otuz yılını doldurduktan sonra ellilerinde emekli maaşının keyfini sürmek için emekli oldu. Sakın onu eski usul dosyalarla çalışan dedektiflerden sanma. 2016'da emekliye ayrıldı.”

“Orta yaşlı bile sayılmaz, sen de hâlâ gençsin. Anladım,” dedim. “Yani cinsiyetçi bir dinozorla karşılaşmayı beklememeliyim.”

“Bilmiyorum. Bu kemikleşmiş bir sorun, öyle değil mi? Sivil personel dışında ekibindekilerin çoğu erkekti. Evli değildi, sadece işine âşıktı.” Bana baktı. “Anlayacağın onunla ben konuşacağım.”

Hâliyle şimdi Derwent’ın bir adım arkasında durmuş, konuşmayı istediği gibi yönlendirmesine izin veriyordum.

“Telefonda da söylediğim gibi, Rosalie Marshall’la ilgili.”

“O vakanın günün birinde dönüp dolaşıp bana musallat olacağını biliyordum. İtiraf etmeliyim ki bunun annesiyle babasının öldürülmesinden ötürü olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.” Alçak sesle, neredeyse mırıldanırcasına konuşuyordu ve aklı başka yerde gibiydi ki bu tavrının vaktiyle pek çok suçluyu tufaya düşürdüğünden adım gibi emindim. “Sanırım ortada hiçbir şüphe kalmadı? Her ikisi de öldürüldü?”

“En ufak bir şüphe bile kalmadı.” Susturucu niyetine kullanılan yastığı da bulduğumuz için bunun bir çifte cinayet vakası olduğu artık kesinleşmişti.

“Çok yazık. Gerçekten çok yazık.” Ellerinin tozunu silkti. “İçeri gelin. Çay yapayım.”

Mutfak küçük ama tertemizdi ve gayet modern görünüyordu; ne var ki penceredeki puantiyeli perde ve parlak kırmızı dolaplar Howlett hakkında bildiklerimle pek bağdaşmıyordu. Burası mutlu ve huzurlu bir yerdi.

“Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?” diye sordum.

“Hayır, karımla birlikte. Evde olmadığı için üzgünüm fakat bu sabah köy okulunda gönüllü.”

“Ne zaman evlendin?” Derwent afallamış görünüyordu.

“Birkaç sene önce. Evleneceğim hiç aklıma gelmezdi. Derken Sheila’yla tanıştım.” Gülümsedi ve az önceki tavırlarında eksik olan sıcaklığı gördüm. “Mutluluğa asla geç kalmış sayılmazsın.”

“Senin adına sevindim.” Derwent adamın omzuna pat pat vurdu.

“Peki sen evlendin mi, Josh?”

“Henüz değil.” Sesinde tuhaf bir tını vardı.

Melissa’yla evlenmek mi? Evlenmeyi düşünecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti, Derwent’in onunla mutlu olmadığından o kadar emindim ki. *Zamanın şafağından beri her Diğer Kadın’ın yaptığı gibi*, dedi kafamın içindeki kaba ses. *Gerçi sen Diğer Kadın bile olamadın.* Belki de sadece görmek istediğimi görüyordum. Maziyi yâd etmeye dalan Derwent’la Howlett’a kulaklarımı tıkayıp çay fincanlarını bir tepsiye koyan emekli polisin peşinden sessizce güneşli oturma odasına girdim. Yan sehpa da bir düğün fotoğrafı duruyordu: takım elbisesinin yakasına bir gül ilâştirilmiş Howlett âdeta ışıık saçan, toz pembe elbiseli, koyu renk saçlı bir kadınla el ele kameraya gülümsüyordu. Fotoğraf her gün tanık olduğumuz acılardan ve kayıp çocuklardan fersah fersah uzaktı. Öyle ki Bill Howlett’in eşinin dışarıda olacağı saati seçmesinin ve Marshallar hakkında konuşmayı olabildiğince ertelemesinin nedenini anladım.

Howlett oturulmaktan eskimiş rahat bir berjere kurulup bacak bacak üstüne attı ve parmaklarını birbirine geçirerek ellerini ağzının önünde kavuşturdu. “Neden başlamıyorsun?”

Derwent olan biteni birkaç cümlede özetledi: cesetleri, ölüm nedenlerini, kutularla dolu odayı ve balkonu.

“Şu anki varsayımımız cinayetlerin Rosalie’nin kaybıyla ilgili olduğu yönünde. İki yaşlı ve çelimsiz insanın yataklarında katledilmeleri için ortada başka bir neden göremiyoruz.”

“Hırsızlık ihtimalini elemişsiniz,” diye mırıldandı sanki bu fikri gündeme getirmeye bile değmezmiş gibi.

“Adli tabip öldürülmeden önce kloroformla bayıltıldıklarını düşünüyor. Bunu hırsızlık vakalarında pek görmüyoruz. Ayrıca ellerinde avuçlarında ne varsa hepsini satıp savmışlar,” dedim. “Yani çalınacak bir şeyleri yoktu.”

“Enteresan. Kloroform ha?”

“Daha fazla test yapıyorlar ama öyle görünüyor. Adli tabip, nasıl yapılacağını biliyorsanız kloroform üretmenin çocuk oyuncağı olduğunu söyledi.”

“Hımm. Onlarla tanıştığımda maddi durumları gayet iyiydi. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyorlardı. Büyük bir ev, çalışanlar, özel okula giden çocuklar... oysa kimsenin doğru düzgün bir işi yoktu. Bu konuda oğulları ne dedi?”

“Aynısını. Paralarının suyunu çektiğini.”

“Konacakları bir miras yok,” dedi Derwent.

“Yani uğruna kavga edecekleri bir şey yok.”

Gülümsedim. “Magnus boş bir odada bile kavga çıkarabilir.”

“Bu da enteresan,” dedi Howlett. “İyi çocuktu. Belki biraz başına buyruktu. Küçük kız kardeşi kaybolduğunda mahvolmuştu.”

“Peki ya Ivo?”

“Bildığınız gibi ondan birkaç yaş büyüktü. Ergendi. Daha ketumdu. Fakat üzüldüğü her hâlden belli oluyordu.”

Derwent dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Sular bulanıp da göz gözü görmez hâle gelmeden önce vakayı inceleme şansın oldu. Olan bitene dair kendince teorilerin vardır herhâlde.”

Howlett bir süre düşündü. “Kızın nasıl kaybolduğunu biliyorsun. Serin bir ağustos gecesini. Marshallların dediğine göre alt kattaki pencerelerin hepsi kapalı olduğu gibi kapılar da kilitliymiş. İçeri zorla girildiğine dair hiçbir emare yoktu. O sabah ilk uyanan Helena Marshall oluyor ve Rosalie’ye bakmadan aşağı iniyor. Oysa öncesinde oğullarının odalarına uğramış, ikisi de uyuyormuş.”

“Rosalie’yi neden es geçmiş?” diye sordu Derwent.

“Onu uyandırmak istememiş.” Howlett omuz silkti. “Bunun yalan olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok. Sabahları ilk aşağı inenin genelde Rosalie olduğu konusunda herkes hemfi-

kirdi; hatta bazen kendi kahvaltısını bile kendisi hazırlarmış. Fakat o sabah, Helena'nın arka kapıda gördüğünü iddia ettiği lekeler dışında hane halkından birinin erkenden uyanıp aşağı indiğine dair hiçbir emare yoktu. Arka kapı da açıktı."

"Bütün kapıların kilitli olduğunu söylemişsiniz."

"Aynen öyle." Howlett bana gülümsedi. "Helena'yla Bruce'un bana söylediği buydu. Helena alt kata indiğinde, o yattıktan sonra evdekilerden birinin kapıyı açtığını ama sonra kilitlemeyi unuttuğunu varsaymış. Kapıyı kapatmış, güzelce temizlemiş ama sonra anahtarı bulamamış. Kapıda hiçbir hasar yoktu. Bruce yatmaya gitmeden önce kapıyı hem aşağıdan hem de yukarıdan kilitleyip sürgülediğini söyledi. Ancak sürgü bir noktada açılmış, ayrıca anahtarı hiç bulamadık."

"Evdeki biri tarafından. Rosalie yapmış olabilir mi?" diye sordu Derwent.

"Sandalyeye çıksa bile boyu yukarıdaki sürgüyü açmaya yetmezdi."

"Peki evden çıkış noktasının orası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Tabii oğlanlardan biri kapıyı açmış, sonra da başı belaya girmesin diye bunu herkesten saklamış olabilir. Teorilerden biri kızın odasının penceresinden kendi isteğiyle çıktığı ya da pencereden içeri birinin girdiğiydi. Pencere gevşekti ve çerçevesinin içinde sarstığınızda kilitten kurtuluyordu. Bizzat kendim denedim."

"Odası dağılmış mıydı?"

"Yatak örtülerinin vaziyetinden öyle ya da böyle yatağa girdiği sonucuna vardık fakat gözümüze batan, oraya ait değilmiş gibi görünen hiçbir şey olmadı. Odanın çıplak olduğunu hatırlıyorum. İçeride bir çocuğun sevebileceği çok az şey vardı. Birkaç kitap, üç beş oyuncak." Uzaklara daldığını görünce o odaya döndüğünü anladım. "Tabii yerdeki kanı da atlamamak gerek."

“Kan mı?” dedik Derwent’la aynı anda.

“Evet. Çok değildi –sadece birkaç damlaydı– ama test sonuçları Rosalie’ye ait olduğunu doğruladı. Yeni değildi. Bir süredir oradaydı. Helena kolunu bir yere sürttüğünü, ayrıca vücudundaki kesiklerin ve morlukların alışılmadık şeyler olmadığını söyledi. Dediğine göre sakar bir çocukmuş.”

“Şayet bir ebeveyn soruşturma sırasında bana böyle bir laf ederse bunu tehlike işareti addederim,” dedim.

“Al benden de o kadar.” Howlett’in sesi alçaktı fakat konuşma şekli, yani kelimeleri sündürür gibi ağır ağır telaffuz edişi beni doğrulup kendime çekidüzen vermeye itti. Derwent’ın pis pis sırıttığını fark ettim. “Söylediklerini sorgusuz sualsiz doğru kabul edecek değildim. Ne var ki Rosalie’yi tanıyan bir sürü insanla –öğretmenleriyle, dadısıyla, kardeşleriyle– konuştuğumda Rosalie’nin dikkatsiz ve dalgın olduğu konusunda hepsi onunla aynı şeyi söyledi. Ağaçlara tırmanmak isteyen fakat tırmanırken düşen çocuklardandı. Sınırının ne olduğuna dair en ufak bir mefhumu olmayanlardan.”

“Zehir gibi bir çocuğa benziyor,” dedi Derwent ve Howlett gülümsedi.

“Soruşturmamın sonuna geldiğimde onu şahsen tanıyor gibiydim. Zeki, hayalperest ve eğlenceli bir çocuktı. Sınıf arkadaşları kaybolduğunu öğrendiklerinde mahvoldular. Öğretmeninin gözyaşı dinmedi.”

“Peki ya dadısı?” diye sordum.

Howlett duraksadı. “İşte o bambaşka bir hikâyeydi. Dadının adı Sadie Pilchrist’tı. Yirmi dört yaşındaydı ve onu birkaç hafta önce kovan Marshalllara ateş püskürüyordu. Bana söylediklerini değerlendirirken öfkesini hesaba katmak zorunda kaldım, özellikle de anlattıkları diğer tanıkların iddialarıyla örtüşmeyince.”

Derwent muzaffer bir edayla bana baktı. “Sana dadının önemli olduğunu söylemiştim.”

Birbirine bastırduğım dişlerimi aralayarak, “Verdiği ifadenin üstünde durmamanızın sebebi genç bir kadın olması mıydı?” diye sordum.

“Ciddiye almadığımı söyleyemem ama korkarım ki aile doktorunun, yani Doktor Fuller’ın ifadesi kadar da üstünde durmadım. Sadie Pilchrist, Helena’nın sinirlendiğinde Rosalie’ye sık sık fiziksel şiddet uyguladığını iddia etti –tokat, şaplak, öyle şeyler– fakat bu iddialarını destekleyecek hiçbir kanıt bulamadım. Doktor Fuller, Rosalie’de hiçbir terslik fark etmemişti; bir keresinde okulda düşüp beyin sarsıntısı geçirmişti, bir keresinde de futbol oynarken el bileğini kırmıştı, ayrıca suçiçeği ve akciğer enfeksiyonu gibi çocuk hastalıkları da geçirmişti. Evde şiddet görüp görmediğini sorduğumda Doktor Fuller dehşete kapıldı ancak aklına bu iddiayı destekleyecek hiçbir kanıt gelmedi. Oğlanlar ise kesin bir dille reddettiler.”

“Helena’dan korkuyorlarsa tabii ki bir şey söylemezler,” diyerek karşı çıktım.

“Sadie’nin Bruce Marshall’la yattığı neredeyse kesindi ve o yıl ailece tatile gittikleri Fransa’dan dönüşte kapının önüne koyulmuştu,” dedi Howlett elinin kazanacağına kesin gözüyle bakan birinin edasıyla. “Bana itiraf etmedi, ayrıca Bruce da inkâr etti fakat oğlanlar bombayı patlattılar. Tatilin ortalarında yetişkinler arasında kızılca kıyamet kopmuş, Sadie çokça gözyaşı döktükten sonra evine dönmüş ve o günden sonra çocukların bakımını Helena üstlenmiş.”

“Rosalie kaybolduğunda Bruce’la Helena’nın arası iyi miydi?”

Howlett, Derwent’a bakarak suratını buluşturdu. “Barışmışlar ama hayır. Bana sorarsan aralarında sevgi kırıntılarından başka hiçbir şey yoktu. Güvense sıfırdı. Soruşturma sırasında birbirlerine destek oldular. Derken Helena aşırı doz aldı ve ondan sonra Bruce’a tamamen bağımlı hâle geldi.”

“Sadie, Rosalie’nin kaybında şüpheli olarak değerlendirildi mi hiç?”

“Olayın gerçekleştiği gece için mazereti vardı. Helena’dan intikam almak istemiş olsaydı bence gazetelere gider ve kapalı kapılar ardında neler döndüğünü ifşa ederdi. Ne de olsa Helena bu gibi haberlerin gündeme bomba gibi düşmesine yetecek kadar ünlüydü. Sadie’nin Rosalie’yi ortadan kaybetmesine lüzum yoktu.”

“Rosalie ortadan kaybolduktan sonra neden her şeyi anlattığı bir röportaj vermedi?” diye sordum. Bu şartlar altında onun için bariz bir kazanç fırsatı gibi görünüyordu.

“Verdi. Onu yayından kaldırttılar. Marshalllar avukatlara deve yüküyle para ödedi. Öyle ki Londra’da onların avukatlarından mektup almayan gazete editörü kalmadı.”

“Dadının üstünü çizdiysen şüpheli listesine kimi ekledin?” Derwent arkasına yaslandı. “Kesinlikle aramızda kalacak.”

“En büyük sorunlarımızdan biri şüpheli gözüyle baktığımız insan sayısının fazlalığıydı. Helena tartışmalı bir figürdü. Rosalie’nin kaybından önce de sonra da ölüm tehditleri almıştı. Bruce’un ticari girişimleri hayvan hakları aktivistlerini rahatsız ediyordu. Tüm bunları soruşturmak çok fazla zamana ve paraya mal oldu fakat hiçbir sonuca varamadık. İsimsiz mektuplar geldi. Demek istediğim, o tür mektuplar bu gibi vakaların olmazsa olmazıdır fakat hiç o kadar çok mektubu bir arada görmemiştim. Tabii bir de telefonlar vardı. El birliğiyle Helena’yı çıldırma noktasına getirdiler.”

“İntihara teşebbüs etmesinin nedeni bu muydu?”

“Öyle olduğunu varsaydım.” Howlett bana baktı, kalın merceklerin ardındaki gözlerinden zekâ fışkırıyordu. “Esas nedeni hiç öğrenemedim.”

“Diğer şüpheliler kimlerdi?”

“Şüpheli olmayanları saymak daha kolay. Rosalie’nin kaybolmasından önceki haftalarda ev resmen ana baba günüymüş. Yabancılar, komşular, aile dostları. Biri evin önünde birkaç defa tuhaf bir araba gördüğünden bahsetti ama kimseden doğru

düzgün bir tarif veya plaka alamadık. Her biri arka kapının anahtarını aşırıp canı istediğinde eve girebilirmiş. Kapı sürgülüymüş ama fail eve akşam saatlerinde girmiş, sonra da saklanarak fırsat kollamış olabilir.”

“Veya zaten orada yaşadığından evde olabilir,” dedi Derwent ve Howlett başıyla onayladı.

“Mümkün.”

“Peki ya Rosalie’nin biyolojik anne babası?”

“İkisi de ölmüş. Adamın adı George Canning’di, karısınıninki de... Sarah. George ressammış. Sanat sepet işleri. Çok gençlermiş. Sarah, Rosalie’ye hamile kaldığında on yedi yaşındaymış, George tarafından öldürüldüğündeyse yirmi bir.”

“Tanrım.” Derwent irkildi.

“George’un akli dengesi yerinde değilmiş. Şizofren olduğunu düşünüyorlarmış fakat cezaevinde yargılanmayı beklerken kendini asmış, hâliyle resmî bir tanı konulamamış. Hiç çaktırmamış. Cornwall yakınlarında minicik bir kulübede sefalet içinde yaşıyorlarmış ve Sarah, George’un dengesizliğinden kimseye bahsetmemiş. Telefonları bile olduğunu sanmıyorum. Kadıncağız sağda solda birtakım işlerde çalışmış. Galiba temizliğe gidiyormuş ve zaman zaman da çocuk bakıcılığı yapıyormuş.” İç çekti. “Rosalie aniden sırta kadem bastığında bunu bir akrabasının yapmış olabileceğinden şüphelendik ama kız birazcık bile umurlarında değildi. Rosalie bir koruyucu ailenin yanında birkaç yıl geçirdikten sonra Helena aileyle irtibat kurmuş. Rosalie Canning beş yaşındayken Rosalie Marshall olmuş ve dokuz yaşındayken de ortadan kayboldu fakat biyolojik ailesi onu sisteme girdiği günden sonra bir daha hiç görmemiş. Altı yıl boyunca hiçbir iletişimleri olmamış. Kendi istekleriyle.”

“Marshalllar onu nasıl evlat edinmişler?”

“Helena bir hayır kurumuyla bağlantılıydı. Dini dernek gibi bir şey. Küçük bir kız çocuğu arayışındaymış. Çok meşakkatli olduğundan bebek istemiyormuş ve Rosalie’yi evlat edinmek için

derhâl sıraya girmiş. Benimle bu konuda konuşurken oldukça içtendi. Uzunca bir kriter listesi olduğunu ve Rosalie'nin bütün kriterlere uyduğunu söyledi. Ebeveynleri hayatta olmayacak, zeki olacak, okul çağında olacak fakat yaşı terbiye edilebilecek kadar küçük olacak falan. Demir tavında dövülürmüş.”

“Gerçekten böyle mi dedi?”

Howlett başıyla onayladı, suratındaki tiksintinin aynısından Derwent'ta da vardı. “Kızın biyolojik anne babası hakkında bilgi edinmeye tenezzül etmemiş. Sanırım onlarla vakit kaybetmek istemedi. Helena kendinden başka kimseyi umursamazdı.”

“Bay Howlett, sizce Rosalie'nin başına ne geldi?” diye sordum.

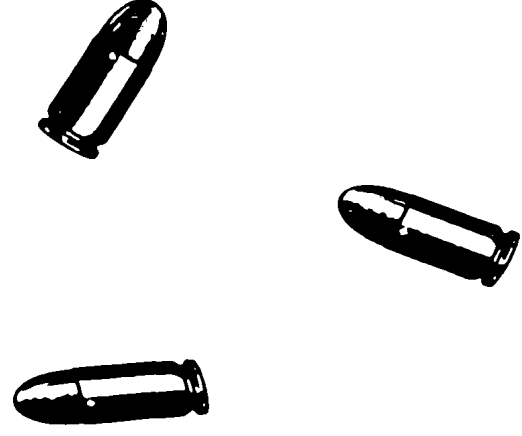
“Bence biri onu kaçırdı, sonra da nehre attı. Kızdan tek bir iz bile bulamadık. Ne bir ayak izi ne de bir saç teli. Bahçenin bittiği yerde nehir başlıyordu. Oraya gittiğim ilk sabah nehri gördüğümde kızın çoktan öldüğünü anladım.” Gözlüğünü çıkarıp camlarını tişörtüyle dalgın dalgın sildi. Gözleri o olmadan savunmasız görünüyordu. “Bir yıl boyunca o çocuğu aramadığım tek bir gün bile olmadı. Aslında aramayı hiç bırakmadım.”

Bir süre sonra bizi uğurlarken, “Eşimle vakalar hakkında konuşmam. Geceleri gözüme uyku girmemesine yol açan şeyleri bilmese de olur,” dedi kapı eşiğinde.

Derwent başıyla onayladı. “Seni hiç rahat bırakmıyorlar, değil mi? Özellikle de çözüme kavuşmamış olanlar.”

“İşimizin cilvesi,” dedi Howlett ağırbaşlılıkla. “Giderken onları da yanında götürürsün. Ve canını en çok yakanlar genelde en beklemediklerinden çıkar.”

18

Bruce

"Babacım... Babacım..."

Bruce kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Rahat ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, evde bir ofise ihtiyacı olduğu ve ofisin dekorasyonunun kendisine bırakılması gerektiği konusunda dik bir duruş sergilediği için kendini (bilmem kaçınıcı kez) takdir ediyordu. Helena'nın ürpermesine neden olan bordo rengi deri koltuğa epeyce zaman ve çuvalla para harcamıştı.

"Korkunç."

"Hayır, rahat. Sırtım için," diye eklemişti Bruce çabucak ama aslında düşündüğü şekerlemeleriydi. Bu koltuk "gazete okumak" ve "telefon görüşmesi yapmak" üzere çalışma odasına çekildiği zamanlardaki en sadık yoldaşıydı. Tabii Bruce gerçekten de birilerini arıyordu fakat bunların çoğu golf buluşması ayarlamak üzere yapılan telefon görüşmeleriydi. Gerçi bu da iş sayılırdı çünkü doğru insanlar üstünde doğru izlenim yaratmasının, sonra da onlar tarafından doğru yönetim kurullarına davet edilmesinin ya da doğru komitelerin başına getirilmesinin tek yolu buydu. Hırslı iş planlarını rayından çıkarabilecek zor sorular sormaktan kaçınan mantıklı bir insan olarak nam salmak adına çok uğraşmıştı. Beleş atın dişine bakmaktan hoşlanmazdı. Özellikle de özel okula giden iki oğlu varken. Üstelik şimdi bir de Rosalie çıkmıştı. Helena'ya onu özel okula

gönderip göndermemelerinin pek bir şey değiştirmeyeceğini ima etmeye çalışmıştı. *Mesele evlatlık olması ve dolayısıyla onca masrafa girmeye değmeyecek olması değil*, diye açıklamıştı. Doğru insanlarla esas tanışıp kaynaşması gereken oğlanlardı, Rosalie nasıl olsa onların aracılığıyla doğru insanlarla tanışırdı. Helena öfkeden deliye dönünce –*Belaya davetiye çıkarıyorsun. Bütün gazeteciler haklı olarak bana bununla ilgili sorular soracaklar. Aptal durumuna düşmemi mi istiyorsun?*– mecburen geri adım atmıştı ama henüz pes etmemişti. Bruce pratik bir adamdı ve oğlanların aksine kızların, aldıkları eğitimin karşılığını layıkıyla vermediklerini düşünüyordu. Onların sunacak başka şeyleri vardı. Kendini Rosalie'yi mihraba doğru götürürken hayal etmek hoşuna gidiyordu, tabii kızın yüzü kat kat beyaz dantellerle örtülü olacaktı çünkü kendini ne kadar zorlasa da onu kara gözlü bir bacaksızdan başka şekilde hayal etmekte zorlanıyordu.

“Babacım... *Babacım...*”

Kız çalışma odasının kapalı kapısının diğer tarafında oturuyordu ve kapı açılana ya da Helena onu bulup oradan kışkışlayana kadar da orada oturacaktı. Sessiz sayılırdı. Sadece birkaç saniyede bir ısrarla tekrar ettiği ve ondan daha tahammülsüz bir adamı deliye çevirmeye yetecek şu *babacımlar* vardı. Rosalie arada sırada kapının altından yavaşça bir kâğıt parçası uzatır, o esnada çıkan sürtünme sesi ne zaman olsa Bruce'un tüylerini diken diken ederdi. “Hikâyem,” derdi Rosalie ya da “Sana mektup yazdım, babacım,” ya da “Resim yapmak istedim ve galiba hayalimdeki şeye benzetmeyi başardım, ne dersin?”

Doğrusunu söylemek gerekirse Bruce onlara nadiren doğru düzgün bakardı. O lekeli, küçük kâğıt parçaları şömine yanıyorsa ateşi, yaz aylarındaysa çekmeceyi boylardı. Gerçi bu durum bir bakıma hoşuna gidiyordu. Ne yaparsa yapsın Ivo'yla Magnus'a hiçbir şey beğendiremiyordu. Ne aldığı kriket sopasını, ne yeni spor ayakkabılarını ne de o lanet bilgisayarları için arayıp bul-

duğu oyunu beğeniyorlardı. Fakat Rosalie'nin önüne bir kutu boya kalemi koyduğunda kızın yüzü sanki aldığı elmas veya yakutmuş gibi parlıyordu.

Dışarıdan, bahçenin o taraftan bir bağırıtı geldi. Bruce sandalyesinde dönerek pencereden dışarı baktı. İşte, oradaydı: Ivo yerçekimine ve bilgeliğe meydan okurcasına geri geri koşuyordu, gözleri havada kendisine doğru kavis çizen kriket topundaydı. Topun, Ivo'nun avuçlarına düşüşünde hoş bir kaçınılmazlık vardı; topu havada kapışı ise saf bir zarafet ânıydı ama onu yakalamak için bir hayli çaba sarf etmesi gerekmişti.

"Ah, çok iyi," diye mırıldandı Bruce kendini güneşli bir günde Lords'ta hayal ederek. "Aferin."

"Güzel. İşte bu. Topu at."

Ivo topu çalıların arkasında kaldığından görünmeyen antrenörüne attı. Aslında antrenör kelimesi Ivo'dan sadece birkaç yaş büyük olan Nathaniel için oldukça büyük bir kelimeydi ama çocuk olağanüstü yetenekliydi. Kriket kulübünün sosyal yardım programı aracılığıyla gelmişti ve koçun Bruce'a söylediğine göre paraya ihtiyacı vardı. Nathaniel kış aylarında Güney Afrika'da düzenlenecek bir kriket turnuvasına katılmak istiyordu, o yüzden yaz tatilini gayet makul bir saatlik ücret karşılığında Ivo ve onun gibi oğlanları çalıştırarak ve onlarla bire bir ilgilenerek geçiriyordu. *Üstelik Ivo'da epey ilerleme var,* diye düşündü Bruce. Savunması idare ederdi, vuruşları ise kusursuzdu. Nathaniel gibi her mevkide oynayabilecek türden bir oyuncu değildi ama zaten öylesi zor bulunurdu. Saatlerce azim ve kararlılıkla antrenman yapmıştı fakat Ivo böyle biriydi; mükemmel olmak için tüm kalbini ortaya koyarak mücadele eder, ancak ondan sonra mağlubiyeti kabullenirdi. Ama Magnus...

"Babacım... *lütfe*n, babacım... Sana *hikâyemi* göstermek istiyorum."

"Rosalie, baban çalışıyor," diye seslendi Bruce. Sesi olduğundan daha sinirli çıkmıştı. Rosalie kapıyı açmaya cesaret

edemezdi ve Bruce onu duymazdan gelmekte bir hayli başarılıydı. Tabii bir de görünmez bir bitiş çizgisine doğru koşmakta olan Ivo vardı. *Gayet iyi*, diye düşündü Bruce, *ve daha da iyi olabilir*. Yani Lords o kadar da imkânsız bir hayal değildi. Neticede o mutluluğu tadan anne babalar vardı. Bu seferki neden o olmasındı? (Onu hayatında bu noktaya kadar getiren “Niye ben olmayayım?” felsefesiydi. Bir işe girip girmemeyi tartarken kendinden şüphe etmesinin önüne geçtiği gibi bu noktaya sadece iltimasla geldiği endişesini gidermenin de iyi bir yoluydu. Eğer ailesi zengin olmasaydı bu kadar başarılı olabilir miydi? Belki de hayır. Fakat bunu değiştiremeyeceğine göre neden o zenginliğin getirilerinden yararlanmasındı ki? Şans eseri doğru şartlarda doğmuş olması onun suçu değildi. Kaldı ki herkes eline geçen şansı değerlendirmekle yükümlüydü.)

“Babacım, işin ne zaman bitecek? Babacım? *Babacım?*”

Rosalie’nin sesi ağlamaklıydı. Bruce sinirden ellerini yumruk yaptı.

“Daha bitmez, tatlım. Gidip oyun oyna.”

“Oynadım ama. Ayrıca yazı da yazdım. Şimdi sana göstermek istiyorum. Medusa hakkında. Hani şu yılanlı kadın. Kitabımdaki.”

Son zamanlarda kafayı Bruce’un bir kitapçının vitrininde görüp de anlık bir hevesle aldığı, Yunan ve Roma efsaneleriyle ilgili şu kitaba takmıştı. Magnus kitaptaki resimlere şöyle bir göz attıktan sonra sıkılıp bırakmıştı. Helena da Rosalie’nin yaşına uygun olmadığını söylemişti ama kız kitaba resmen âşık olmuştu. Kitabı haftalardır elinden düşürmüyordu; sahanlıkta yüzükoyun uzanıp hikâyeleri soluk soluğa okuyor, o esnada bambaşka dünyalarda kayboluyordu. Okudukları Leda ve Zeus hakkında, bilhassa da Zeus kuğu kisvesine büründüğünde tam olarak ne yaptığına dair olmayacak sorular sormasına yol açmıştı. Bruce, Medusa’nın hikâyesini hatırlamaya çalıştı. *Pek cinsel*

içerikli değildi, diye düşündü. Tıpkı evliliği gibi? Bu konuya fazla kafa yormaması en iyisiydi.

“Gidip annene göster.” Bruce kendi arsızlığı karşısında suratını buruşturdu. Bu, çalışan ebeveynlerin dansıydı. Her ne kadar ikisi de evden çalışsa da. Çalışmak. Helena böyle diyordu fakat tek yaptığı blogu (ne korkunç bir kelime) için uzun ve hararetli yazılar kaleme almak, radyoya çıkmak, röportaj vermek ve evlat edinilmiş çocuklara ebeveynlik yapmak hakkında gazetelere önemli makaleler yazmaktı. *O hâlde elindekine annelik yapmayı denemekle başlayabilir*, diye düşündü Bruce yılgınlıkla. Helena neredeydi? Sadie varken her şey çok daha kolaydı.

Sadie.

Bruce gözlerini yumdu.

Durumu idare etme şekli elbette aptalcaydı ama Helena aşırı tepki vermişti ve Bruce da ona göz yummuştu çünkü böylesi tartışmaktan ya da açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı.

Bu olay bütün tatilini mahvetmişti. Aslında herkesin tatilini. Rosalie bütün gece gözyaşı dökmüş, ağlamaktan sesi kısılmıştı. Üzüntüden çocuğun gözünün ferisi sönmüştü. Ivo ve Magnus gözlerinin içine bakamıyordu. Helena mutsuzluktan ve öfkeden kaskatı kesilmişti.

Ve Sadie gitmişti. Onu hem orada hem evde ne kadar özlediğini fark etmek Bruce’u şaşırtmıştı. Gülümsemesini, havuza atlarken ıslıl ıslıl parlayan bronzlaşmış vücudunu, kahkahasını. Efil efil yazlık elbisesinin cüretkârca sergilediği yuvarlak, dolgun memelerini.

Helena’ya Sadie’nin yerine birini aramaya başlayıp başlamadığını soracak kadar aptal değildi. Fakat bu, onu yeni bir dadı bulmaya teşvik edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Bruce ayağa kalkıp kapıya gitti. Kapıyı açtığında Rosalie sırtüstü devrilip dirseklerinin üstüne düştü. Sonra da babasına sitem edercesine baktı.

“Kapıya yaslanıyordum.”

“Biliyorum.” Elini uzattı. “Ver bakalım şu hikâyeyi.”

Kızın gözleri fal taşı misali açıldı ve ardından telaşla kâğıda uzandı. O kadar istekliydi ki Bruce gülmemek için kendini zor tuttu. Ara sıra *ah*, *çok iyi* ve *çok güzel bir kelime seçimi* diye mırıldanarak hikâyeye üstünkörü göz gezdirse de aslında çok azını anladı (gerçi imla hataları ve el yazısı hariç gayet güzel yazılmışa benziyordu).

“Gerçekten, Rosalie, bu harika.”

“Öyle mi?” Okumaya başladığı andan beri gözlerini Bruce’un suratından ayırmamış, yüz ifadesindeki en ufak değişikliğe bile dikkat etmişti.

“Kendini aşmışsın.” Kâğıdı kıza geri verdi. “Şimdi gidip annene göster.”

“Meşgul olduğunu söyledi.”

Bruce gülümsedi. “Senin yerinde olsam hayır cevabını kabul etmem. Okuduğunda çok beğenecek.”

“Senin gibi mi?”

“Aynen benim gibi.” Küçük kızın burnunu çalar gibi yaptı ama böyle şeylerde pek yetenekli sayılmazdı, yine de kız her zamanki gibi görev bilinciyle ve biraz da yüksek sesle güldü ve Bruce zekice atılmış bir taşla iki kuş vurmuş olmanın iç huzuruyla çalışma odasının kapısını kapattı.

Sonra da kısa bir şekerlemeye kendini ödüllendirmeye karar verdi.

Helena

Dürüst olmak gerekirse (ki Helena daima dürüst davranmaya özen gösterirdi) röportaj yüzünden gerim gerim geriliyordu. Bu dergi her zamanki iş birliklerinden biri değildi fakat bunu değiştirmeye kararlıydı. *Politik açıdan* editörle hemfikir olacaklarından şüphe etse de bunun da önemi yoktu. Önemi olan tek şey, evlat edinme hakkında vermek istediği mesajdı. Helena bu

gazetecinin dostluğunu kazanacağına her zamanki gibi kesin gözüyle bakıyordu ama bunun tereyağından kıl çeker gibi olmasını beklemiyordu.

“Umarım insaflı davranırsın,” dedi Helena.

“Hep insaflıyım.” Çarçabuk verilmiş, rahat fakat içtenliği kuşkulu bir cevap. Adam uzun boylu ve sıırım gibiydi; koyu renk saçları alnına dökülmüş, küçük ve yuvarlak çerçeveli bir gözlük takmıştı. Üzerindeki beyaz gömleğin yenleri bronz kollarının birkaç santimini gözler önüne serecek şekilde kıvrılmıştı: Bu kaslı entelektüel hâlleri o kadar Helena’nın tipiydi ki dizlerinin titrediğini hissetti.

“Şu yarış atı antrenörüyle ilgili yazdığın profili okudum.”

Gazeteci kaşlarını kaldırdı, belli ki hoşuna gitmişti. “Benim hakkımda araştırma mı yaptın?”

“Tabii ki. Tedbiri elden bırakmamak gerek.” Gazeteci onu utandırmaya çalışsa da Helena yaptığından utanacak değildi. Hem muhtemelen o da ödevini yapıp gelmişti. “Adamı epey sıkıştırmışsın.”

“Onun atlarını sıkıştırdığı kadar değil.”

“Onun işi bu.”

“Ve o işini yapmakta kendine has bir tarzı var.” Gazeteci omuz silkti. “Benim tek yaptığım olanı kâğıda dökmekti. İnsanlar okuduklarını sindirmekte zorlanıyorsa elimden bir şey gelmez.”

“Sürtüğün teki gibi görünmek istemiyorum,” dedi Helena gözlerini adamın kilerden kaçırmadan.

Adam gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Sana söylemediğin sözler atfetmeyeceğime söz veriyorum.”

Helena, oturma odasında kurduğu düzenin adamı gerçekten etkilediğini düşündü; kahve ve kurabiyeler tepside hazır, karşılıklı koyduğu iki berjerin arasına da adamın kayıt cihazını koyabilmesi için bir sehpa yerleştirmişti. Helena onun hakkında anlaşılır bir profil yazabilmesi için iyi bir ses kaydının hayati önem taşıdığını biliyordu. Adam geldiğinde duvarlardaki tabloları göz

gezdirmiş, annesinin düğün hediyesi olan yazı masasına hayranlıkla bakmıştı. Helena gerçekten iyi anlaşıyorlardı. O kadar ki kendini sosyal hizmetler görevlilerinin mevcut evlat edinme sistemindeki rolü hakkında normalde söyleyeceğinden fazlasını dökülürken buldu. O rezil biyolojik aileler çocuklarını yanlarında tutmak isteyince sosyal hizmetler görevlileri buna göz yumuyordu, hâliyle o çocuklar sefil, uygunsuz şartlarda büyüyor ve anne babaları gibi iflah olmaz birer uyuşturucu müptelasına dönüşene dek ihmal ediliyorlardı.

“Aile, umursamazlığından veya aptallığından hamile kaldığın için sana tanınan bir hak değil de uğruna mücadele edip kazanman gereken bir şeydir.”

Bu cümle üzerine gazeteci başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Çarpık bir gülümsemesi, keskin hatlı bir suratı ve parmaklarında nikotin lekeleri vardı. Yakışıklı değil, diye düşündü Helena, ama *albenili*.

“Blogunu okudum. İşsizlerin devlet yardımına başvurabilmeleri için doğum kontrol şartı getirilmesi gerektiğini gerçekten düşünüyor musun?”

“Biraz akılları olsaydı gebe kalmamak için gerekli her tedbiri alırlardı,” dedi Helena dikkatle ama esas içinden geçen, *Evet, tabii ki* idi. “Düzenli geliri ya da istikrarı olmayan kimselerin çocuk yapmaları yasaklanmalı.”

“Fakat çocuk sahibi olmak kişinin iş bulması ve yaşam şartlarını değiştirmesi için harika bir motivasyon kaynağı olabilir.”

“Bunu dünyaya bir çocuk getirmeden önce yapmalılar, sonra değil. Bakıma muhtaç bir çocuğun varsa hiçbir şey sanıldığı kadar kolay değildir.” Helena öne doğru eğildi. “Bebeğin iyi davranışın ödülü olduğunu söylemiyorum. Kimse üşengeçliğinden ya da bencilliğinden aile sahibi olmamalı. Hepsi bu. Ebeveynlik fedakârlığın en saf hâlidir, bir insanın tam potansiyeline ulaştığını görmenin tatmini dışında geri dönüşü olmayan bir yatırımdır.”

“Peki ya uyuşturucu bağımlıları? Alkolikler? Tıbbi bakım alabilmeleri için onlara da doğum kontrol şartı getirilmeli mi?”

Helena ürperdi. “Onları içmeye ikna etmenin imkânsız olduğu tek hap doğum kontrol hapi gibi görünüyor. Ve sonra bebekler doğduklarında çok zarar görmüş oluyorlar. Sevgi dolu bir aile tarafından evlat edinilseler bile pek çok zorluk yaşayabiliyorlar.”

“Yani uzun süreli uyuşturucu bağımlılarının ve alkoliklerin kısırlaştırılması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır, öyle demedim.” Helena yapmacık bir ciddiyetle kafasını iki yana salladı. “İnsanlar iyi kararlar vermeye teşvik edilmeli ama hepimizin bildiği gibi kimileri iflah olmuyor ya da iflah olmak istemiyor. Bence çocuk sahibi olmamaları en iyisi ama eğer dünyaya bir çocuk *getirirlerse* onlardan sorumluluk almalarını bekleyemeyiz. Bu insanlar kendi hayatlarının sorumluluğunu bile alamıyor. Hiçbir şey o çocuk kadar, o çocuğun güvenliği, mutluluğu, sağlığı kadar önemli değildir. Duygusal ve spiritüel ihtiyaçlarının karşılanacağı sevgi dolu, ilgili bir ortamda büyümelerini istemenin neresi bu kadar tartışmalı, anlamıyorum.”

“Ebeveynlerden birinin ya da ikisinin birden madde bağımlılığı geçmişi varsa sence o sorumluluğu alamazlar mı?”

“Belki ender durumlarda alabilirler. *Çok* ender durumlarda. Hep dediğim gibi, herkes anne babaların çocuk sahibi olma ve çocuklarını yanlarında tutma haklarından bahsediyor. *Birinin* çıkıp o çocukların sesi olması gerek.”

“Ve o sensin.” Bir gülümseme daha. Bu seferki daha sıcak.

Kesinlikle çekici bir tip, diye düşündü Helena. Kararını vermişti. Başını önüne eğdi. “Keşke öyle olmasaydım. İnan bana, ilgi odağı olmanın peşinde değilim. Fakat onların haklarını savunmak açısından kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Bu işten bir hayli para kazanmaya da başladın, öyle değil mi? ABD’nin dört bir yanındaki konferanslarda konuşman

için ödenen ücretler, yazdığın makalelerin yanı sıra televizyon ve radyo kanallarına çıkmak için aldıkların. Toplayınca epey yüklü bir meblağ ediyor.”

Helena’nın suratı yanıyordu. Hafif cinsel ilginin parıltısı bambaşka bir sıcaklığa dönüşmüştü. “Ne demek istiyorsun? Ayrıca tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Hesapların Şirket Sicil Kurumu’na kayıtlı. Biraz araştırma yaptım.” Helena’nın eline internetten indirilmiş birkaç çıktı tutuşturdu. “Ne tür toplantılara davet edildiğini öğrenmek istemiştım.”

Helena kâğıtlara şöyle bir baktı, tanıdık bir logo gördü ve dehşetten gözlerini sımsıkı yummamak için kendini zor tuttu. “Bak, bunun röportajımızla ne alakası olduğunu anlayamıyorum. Bu mesajı yaymak için profesyonel davranmak zorundayım. Farklı farklı insanlar ne diyeceğimle ilgileniyor. Kitabımı kimlerin satın alacağına, gazetedeki makalelerimi ya da blogumu kimin okuyacağına sınırlama koymuyorsam konuşmamı dinlemek isteyenlere neden koyayım?”

“Bu insanlar hakkında biraz daha ayrıntıya girer misin?”

“Giremem.” Helena artık savunmaya geçmişti, felaketin eli kulağındaydı.

“Seni yıllık toplantılarına davet eden şu dernek –sana ilk gösterdiğim– kendilerini aile bağlılığına bilhassa önem veren Hristiyanlar olarak tanımlıyorlar. Bu senin dünya görüşüne uyuyor, öyle değil mi?”

Helena kendini boynundaki haça dokunurken bulunca elini hemen çekti. Adamın onu tedirgin etmesine izin verdiği için kendine kızıyordu. “Yani kısmen. Bir yerde konuşmam organizatörlerin amaçlarına ve inançlarına körü körüne katıldığım anlamına gelmez.”

“Ku Klux Klan’la bağlantıları olan aşırı sağcı, neo-Nazi bir grup. Geçen sene evlat edinme ve *istenmeyen ebeveynler* olarak adlandırdığın kişilerin doğurganlığına sınır getirilmesi

hakkında onlara konferans vermek üzere Florida'ya gitmeden önce bunu biliyor muydun?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"İstememene saygı duyuyorum ama nasıl olup da oraya gittiğini öğrenmek isterim."

"Organizatörden bir e-posta aldım." Helena'nın suratı kaskatı kesilmişti. "Çok e-posta alırım. Konferanslarda konuşma yapmam için. Çoğunu da geri çeviririm."

"Fakat bunu geri çevirmedin."

"Hayır. Gayet cömert bir teklifte bulundular." Gülümsemeyi denedi. "Aslında *çok* cömert bir teklifti. Masraflarımı karşılamamanın yanı sıra cazip bir ücret de ödeyeceklerdi. Ben... daha titiz bir araştırma yapmalıydım. Ama siyasetçi değilim, asistanım yok. Arkamda bir örgüt yok. Tek başımayım ama yine de önemli ve hayat kurtarıcı olduğunu düşündüğüm bilgileri insanlarla paylaşmaya çalışıyorum. Hâliyle bana nazik davrandıkları sürece dinleyici grubunun alıştığımdan farklı olmasıyla ya da daha –şey– tuhaf inançlarıyla ilgilenmiyorum."

"Peki daha –şey– tuhaf inançlarının farkına ne zaman vardın?"

Helena oturduğu yerde doğruldu, taklit edilmekten hiç hoşlanmamıştı. "Oraya vardığımda."

"Ama konferanstan çekilmek aklına bile gelmedi?"

"Ben... hayır. Konferansın ana konuşmacısıydım." Helena yutkundu. "Afişlerine fotoğrafımı koymuşlardı. Onları yüzüstü bırakmak istemedim. Ayrıca söyleyeceklerimin nefret içerikli olmadığını biliyordum. Bu insanlara ulaşabilmem açısından tam bir fırsattı. Herkesle konuşurum. Kim bilir, belki de görüşlerinin yumuşamasına yardımcı olmuşumdur."

"Fotoğrafını broşürlerde kullandılar. Ayrıca sahnede fotoğrafını çektiler." Gazeteci eline bir çıktı daha tutuşturdu. Bu seferkinde internet sitesinden indirilmiş bir resim vardı. Baskı kalitesi kötüydü ama ne yazık ki her şey gün gibi ortadaydı:

Helena kendini kaptırmış, konuşuyordu ve arkasındaysa (en iyi ihtimalle) tartışmalı sayılabilecek bir görsel cümbüş vardı: derneğin logosu olan stilize ağaç, üzerinde RAHOWA yazan pankart ve sloganın beyaz üstüne kırmızıyla diklemesine yazılmış olduğu bir başka afiş. Neyse ki o, mürekkebin kâğıda dağılması sonucunda okunamaz hâle gelmişti. *İnkâr edilebilir*, diye düşündü Helena fakat bulunduğu ortam göz önünde bulundurulduğunda en iyi ihtimalle talihsizlik sayılabilecek sarışınlara has güzelliğiyle tam bir Aryan anne havası taşıyordu.

“RAHOWA’nın neyin kısaltması olduğunu biliyor musun?”

Helena gerginlikten birbirine bastırdığı dudaklarını zorla araladı. “Artık biliyorum, evet. Ama o zaman bilmiyordum.”

“Neyin kısaltmasıymış peki?” Adam tekrar gülümsedi. “İlla ben söyleyeceğim, öyle mi? Racial Holy War. Yani Irkçı Kutsal Savaş. Bu herkesçe bilinen ve beyazların üstünlüğünü savunan bir ideolojidir. Peki, solundaki afişte ne yazıyordu?”

“Şey... okumadım.”

“Oysa kabak gibi ortadaydı. On dört kelime olarak bilinen bir cümle.”

“O konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Diyor ki, *Halkımızın varlığını sürdürmesini sağlayacak ve beyaz çocukların geleceğini güvence altına alacak olanlar yine bizleriz*. Konuşmanın fonunda bunu gördüğünde hiç mi rahatsız olmadın?”

“Orada bulunmamın tek nedeni konuşmamı yapmaktı.”

“Zeki bir kadınsın. Bu insanların ırkçı ve faşist olduğunu bildiğine kalıbımı basarım. Zaten gizlemeye tenezzül bile etmemişler.”

“Dediğim gibi, kendimi konuşmaya mecbur hissettim.” Helena kıvrandı. “Ulaşımımı onlar ayarlamıştı. Onlara bağlıydım. Konferans salonu kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi. Aslında bir bataklıkta idi. Başka seçeneğim yoktu.”

“Seni konuşmaya zorladılar mı?”

“Pek sayılmaz. Ben... en başından söz verdiğim gibi üstüme düşeni yapıp oradan ayrılmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Öyle de yaptım.”

“Ama parayı da aldın.”

Helena cevap vermek için ağzını açtı ama sonra gerisin geri kapadı. Söyleyebileceği fakat parayı neden aldığını açıklarken kulağa bencilce gelmeyecek hiçbir şey ama hiçbir şey yoktu. Gerçi o parayı sonuna kadar hak etmişti; önce uçak, sonra da yanında oturan kaba saba kadının bir an olsun susmadığı uzun araba yolcuğunun ardından dinlenme fırsatı bulamadan o nemli havada o korkunç insanların karşısına çıkıp konuşma yapmıştı. Üstelik *çuvalla* para ödemişlerdi ve çatı üç yerinden akıyordu, yani bu paraya ihtiyaçları vardı...

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordu tüm bunları açıklamak yerine.

Adam cevabı yapıştırdı. “Münasip bir hayır kurumuna bağışlardım.”

“Benim bağışlamadığımı nereden biliyorsun?”

“Bağışladın mı?”

Oynadıkları oyunun tenisten farkı yoktu. Top ikisinin arasında gidip geliyordu. Helena yalan söyleyip söylememe konusunda tereddütte kaldı. *Bağışladığını* kanıtlayamazdı ama adam da *bağışlamadığını* ispat edemezdi. Gerçi belki de edebilirdi. Şayet hayır kurumu hakkında muğlak konuşursa belki de izini süremezdi ama çok titiz bir adama benziyordu; sırf ipliğini pazara çıkarmak uğruna saatlerini harcayacak bir adama.

Sessizlik ağırdı. Helena adamın gözlerine baktı. Bakışları sıcaktı; onu gülmeye, sonra da haksız olduğunu kabullenip bir daha asla aynı hataya düşmeyeceğine söz vermeye çağırıyorlardı... ya da ondan hoşlanmıştı. Hatta belki de heyecanına teslim olmuştu ve Cary Grant’le Katharine Hepburn’ün oynadığı filmlerdeki gibi tartışmanın karşılıklı bir hayranlığa dönüştüğü bir an yaşıyorlardı. Helena adamı çözemiyordu ve hayatında

belki de ilk defa ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Flörtöz mü yaklaşırdı? Ona kafa mı tutsaydı? Her şeyi inkâr mı etseydi? Gözyaşlarına mı boğulsaydı? Bütün seçenekler gözüne eşit ölçüde korkunç görünüyordu. Çılgınca bir an boyunca kendini uzanıp elini adamın dizine koyarken hayal etti.

Röportajı unutmaya ne dersin... anlaşmazlığımızı başka bir şekilde çözelim...

O anda kapıdan gelen bir takırtı, "Ay!" diyerek yerinden sıçramasına neden olunca iyice sinirlendi.

"Annecim..." Rosalie'nin tatilden geldiklerinden beri çektiği bademcik iltihabının ardında bıraktığı hırıltı kızın sesinin kırk yaşında bir sigara tiryakisi gibi çıkmasına neden oluyordu.

"Şimdi olmaz, canım." Helena'nın yapmacıklıktan metalik çıkan sesi tiz ve inişli çıkışlıydı.

Gazeteci başıyla kapıyı işaret etti. "Kızın mı?"

"Annecim, babam sana hikâyemi göstermemi söyledi." Kapının topuzu dönmeye başladı.

"Şimdi *olmaz*." Bruce'un aklı neredeydi? Helena yerinden fırlayıp kapıyı hışımla ardına kadar açtı. Rosalie iki eliyle tuttuğu kâğıtla ve yüzünde ürkek bir ifadeyle her an kaçmaya hazır duruyordu. Dehşete kapılmış gibi görünmesi Helena'yı iyice sinirlendirdi. "Tanrı aşkına, Rosalie, sana beni rahatsız etmemeni söylemiştim."

"Sadece sana hikâyemi gösterm—"

"Evet, orasını anladım! Ve bekleyebilir. Acil değil ya! Şu anda meşgulüm." Helena tir tir titriyordu. Vücudunun sinirden ziyade röportajın gerginliğine verdiği tepkiydi bu. Derken acımsı bir koku kollarını vücuduna sımsıkı bastırmasına neden oldu; bluzunun koltuk altları terden ıslanmıştı. Düşünmeye, yaptığı şeye açıklama getirmeye çalışırken bölünmesi ne büyük haksızlıktı...

Rosalie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim, annecim. Ama sen hep meşgulsün."

Helena arkasına kaçamak bir bakış attı ve gazetecinin yüzünde endişeli bir ifadeyle ayaklandığını gördü. Bu kadarı kabul edilemezdi, dahası hepsi Bruce'un suçuydu. Rosalie'yi buraya gönderen de Sadie'yle kırıstırıp dadısız kalmalarına sebep olan da oydu, ki esas küçük düşürücü ve sinir bozucu olan buydu. Bütün bu acı ve öfke Helena'nın göğsünün içinde çalkalanarak asitlerini genzine sıçrattı.

En nihayetinde, sırf Helena'nın karşısında dikiliyor ve hayır cevabını kabul etmiyor diye her şey Rosalie'nin hatası oluverdi. Helena bir anlığına kontrolünü kaybeder gibi oldu.

"Odana git," diye tısladı kızının üstüne eğilerek. "Git. Sakın gözüme görünme. Şimdi seninle uğraşamam."

"Ne zaman çıkabilirim?"

"Ben söyleyene kadar odandan çıkmayacaksın." Helena kapıyı savurarak kapattı, çarpmasınaysa son anda engel oldu. Bir saniyeliğine gazeteciye arkası dönük vaziyette dikildikten sonra suratına bir gülümseme yerleştirip adama döndü. Belki de duymamıştı. "Nerede kalmıştık?"

Gazeteci sarsılmış görünüyordu. "O kızın mıydı?"

"Rosalie," diyerek doğruladı Helena. "Korkarım ki tam bir ilgi budalası. Bazen beni *deli* ediyor. Hangi konudan bahsettiğimizi tamamen unuttum."

"O senin... evlat edindiğin kız mıydı?"

Helena'nın dudakları kıvrıldı. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Sessizlik.

Helena dizginleri ele alma zamanının geldiğine karar verdi. "Bu tartışmayı memnuniyetle sürdürürdüm ama korkarım ki artık toparlamamız lazım. Gördüğün gibi çok meşgulüm. İlgilenmem gereken üç çocuğum var."

"Sence de ironik değil mi? Onun evlatlık olması ve senin ona ayıracak vaktinin olmaması." Helena öfkeden adamın betinin benzinin attığını fark edince korkuya kapıldı.

“Lütfen onun sözlerine takılma. Gerçeği kavramakta bir hayli zorlanıyor.”

“Öyle mi?”

Helena orta yolu bulmak için son bir teşebbüste bulundu. “Bak, çocuğun var mı?”

“Bunun konumuzla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Şu anda senden bahsediyoruz.”

“Artık değil.” Helena ona doğru bir adım attı. *Seni sıçan suratlı, önyargılı, tıfil ucube*. Helena’ya sanki üstüne bastığı bir şeymiş gibi bakarken sözde entelektüel tarzı artık gözüne *o kadar* itici görünüyordu ki! “Bu röportaj sona erdi.”

“Bir görüşme daha ayarlayabilir miyiz? Birkaç sorum daha vardı.”

“Olduğuna eminim.” Gazetecinin çıkabilmesi için kapıyı açık tuttu. “Aklına takılan bir şey olursa e-posta atabilirsin.”

Adam kayıt cihazını kaptığı gibi deri çantasını omzuna atıp berjerin arkasına astığı tüvit ceketini aldı. Hem şaşkın hem de öfkeliydi. “İyi bir iş çıkarıp çıkaramayacağımı bilemiyorum. Yani esas meselelere değinmezsen. Yazacaklarımdan pek memnun kalmayabilirsin.”

“Bu riski göze almak durumundayım.” *Ne fark eder ki*, diye düşündü Helena. O paçavranın okurları zaten onun tarafını tutmayacaktı. İyilik melekleri asla gerçekten iyilik yapmazdı. Hatta hiçbir şey yapmazlardı. Sadece ne denli harika olduklarını düşünerek kendi sırtlarını sıvazlardı.

“Çıkmadan önce tuvaletinizi kullanabilir miyim?”

Rezillik. “Lavabo merdivenden çıkınca sağda.”

“*Anne*. ANNE. Ivo bana vurdu.” Magnus bahçeden ona sesleniyordu. Bir bu eksikti.

“Şey, teşekkürler. Kusura bakma. Uzun sürmez.” Gazeteci yanından sıvıştıverdi.

“İyi.” Helena adımlarını hızlandırsın diye adamı arkasından itmek istedi; Magnus’un ağzından onun hakkında her an

her şey çıkabilirdi... tabii hakaret olduğu sürece. “Sadece... acele et.”

Rosalie

Rosalie'nin odasındaki halı Marshallların yanına taşınmasından önce bile yeterince aşınıp incelmiş sayılırdı, şimdiyse üstü Rosalie'nin önem addetmediğı çeşitli kazaların lekelerinden geçilmiyordu. Yine de yatakta dimdik oturmaktansa yerde uzanmayı tercih etti. Yer daha iyiydi; oyuncaklarını etrafına dizdiğinde devrilmiyorlardı, ayrıca masa başında oturur gibi yazı yazabiliyordu, oysa yatak yazı yazmak için çok yumuşaktı, oturduğundaysa defterini dizine dayaması gerekiyordu ki iki şekilde de rahat edemiyordu. Ayrıca yatağı uzanması yasaktı. Yatak örtülerini kırıştırdığı için annesi bunu doğru bulmuyordu.

Neyse ki vaktinin çoğunu odasında geçirmesi gerekmiyordu çünkü odası pek güzel sayılmazdı. Rengi atmış perdeleri buram buram rutubet kokan küçük bir odaydı ve içeride yalnızca tek kişilik bir karyolayla komodinin sığacağı kadar yer vardı, üstelik komodin devrilmesin diye altına bir kitap sıkıştırılmıştı ve çekmecelerden biri iki santim kadar dışarıda kalıyor, bir türlü tamamen kapanmıyordu. Duvarlar yeşil çelenk desenli beyaz bir duvar kâğıdıyla kaplıydı, perdeler pembeydi ve halı o daha üstüne bir şeyler dökmeye başlamadan önce grinin tuhaf bir tonuna bürünmüştü. Yani hiçbir şeyin birbirine uyduğu yoktu. Duvar kâğıdı eskiydi ve yer yer kabarıp kahverengi lekelerle kaplandığından geyik postunu andırıyordu ama Rosalie uykuya dalmasına yetecek kadar yorulmayı beklerken parmağıyla yaprakların dış hatlarını takip etmeyi seviyordu. Yatma saatinin biraz daha geç olmasını dilerdi fakat annesi bu konuda pek katıydı, *Küçük kızların uykularını almaları gerekir*, ve uyumadığını, onun yerine yatağında öylece uzanıp onun yokluğunda

süregiden hayatın seslerine kulak kabarttığını söyleyerek itiraz etmesi de anlamsızdı.

Oğlanların aksine Rosalie'nin odasının duvarlarına poster asmasına izin verilmiyordu, ayrıca kitaplığa da yer yoktu fakat bir duvar rafı vardı. Bez bebekleriyle beş kitabı işte o rafta duruyordu: *Bale Ayakkabıları* (bu kitabı okuduktan sonra iki erkek kardeş yerine iki kız kardeşi olmasını ve bale derslerini sevmeyi dilemişti ama bir türlü sevememişti), *Charlotte'un Örümcek Ağı* (bu kitap ona örümcekleri sevdirmişti), *Harry Potter ve Felsefe Taşı* (bu kitap Sadie'nin hediyesi olması ve neredeyse satır satır ezberleyene kadar tekrar tekrar okuması sebebiyle iki kat kutsaldı), Kitabı Mukaddes hikâyeleri (ona yağmurlu bir günde Ulusal Sanat Galerisi'nde turladığını hissettiren korkunç çizimlerle dolu kâh korkutucu kâh sıkıcı kâh anlaşılmaz bir kitaptı) ve Harry Potter'dan sonra okuduğu en iyi ikinci şey olan *Yunan ve Roma Mitolojisi* kitabı.

Rosalie defterini açıp eliyle düzledi. Yeni bir hikâye yazıyordu. Bu seferki Minotauros hakkındaydı ya da daha ziyade Minotauros'tan sonrası hakkında. Theseus nihayet evine döneceği için heyecandan siyah yelkenleri indirip beyazları açmayı unutmuştu ve oğlunun öldüğünü sanıp acıdan deliye dönen babası kendini uçurumdan atmıştı. Rosalie kendi babasının acıdan gözü döndüğü için uçurumdan atladığını hayal etmeye çalıştı ama beceremedi. Fakat iyi niyetle bile olsa yapılan küçücük bir hatanın felaketle sonuçlanabileceğini iyi biliyordu. Başını kollarına yaslayıp gözlerini sımsıkı yumdu. Tatilde Sadie'yle olan da buydu. Ama yüzme havuzunun fotoğrafını çekerken dünyadan haberi yoktu. Onları görmemişti bile. Onları fark eden Magnus'tu.

Sonrasında her şey ters gitmişti.

“Rosalie?”

Rosalie tanımadığı bu ses karşısında gözlerini ovuşturarak doğrulup oturdu. Annesiyle konuşan şu koyu renk saçlı adam başını odasının kapısından içeri uzatmıştı.

“İyi misin?” Adam odaya girip Rosalie’nin önüne çömelerek deri çantasını yere bıraktı. “Neler yapıyorsun, Rosalie?”

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu adamın sorusunu yanıtlamaktansa.

“Annen söyledi.”

“Annemle arkadaş mısınız?”

Adam gülümsedi. “Burası senin odan mı? Çok güzelmiş.”

Rosalie ânında bu adamın da işine geldiğinde yalan söyleyen yetişkinlerden biri olduğuna karar verdi çünkü odasının “çok güzel” olarak betimlenebileceği bir dünya yoktu.

“Okumayı seviyorsun, ha? Harry Potter sever misin? Harika biri, değil mi?”

Rosalie başıyla onayladı fakat onun nazarında asıl harika olan Harry Potter’ın kendisi değildi. Güçleriyle neler yapabileceğini çok geç fark etmişti ki bu, aniden çıkagelen birinden *büyücü olduğunu* öğrendiğinde neler yapacağını adı gibi bilen biri için oldukça sinir bozucuydu.

“Ne yapıyorsun? Yazı mı yazıyorsun?”

Rosalie adam yazdıklarını okuyamasın diye tek elini önündeki sayfaya koydu. “Daha bitmedi.”

“Ama elinde bitmiş bir tane var, öyle değil mi? Çünkü onu annene göstermek istiyordun. Onu okumayı çok isterim.” Küçük, yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardında nazik gözleri ve yumuşacık bir sesi vardı ama garip kokuyordu: Rosalie’nin genzini yakan acı, dumanımsı bir koku.

“Ben aslında yazarım. İşim bu. Yani eğer bana göstermende sakınca yoksa onu görmeyi gerçekten çok isterim.”

Rosalie hikâyesinin üstünde oturmuş, sayfayı düzleştiriyordu. Hâliyle kâğıdı adama uzattığında hâlâ sıcaktı. Adam yatağının kenarına tünedi ve okumaya başlamadan önce ona gülümsedi.

Rosalie’nin yazdığı bir şey ilk defa onun kitap okuduğu gibi, satır satır, kelime kelime okunuyordu. Bu adam hikâyesini

okurken, babasının aksine, tek kelime etmedi. Annesinin aksine, şöyle bir göz gezdirdikten sonra el yazısı hakkında yorumda bulunarak kâğıdı gerisin geri eline tutuşturmadı da. Sadie olsa iç çeker, ardından hikâyelerden anlamadığını, zaten yapacak onca işi varken okumakla oyalanamayacağını söyler ve bunun kötü bir zaman olduğunu göremediği için Rosalie'ye kızardı. Oysa bu adam gerçekten ilgiliydi. Hikâyesini dikkatle okudu, sonra başını aşağı yukarı sallayarak bir kez daha okudu.

“Gerçekten iyi bir iş çıkarmışsın, Rosalie. Aferin sana. Kafasında tıslayan yılanları betimleme şeklin çok hoşuma gitti. Bir de Perseus’un yakışıklı değil de cesur olması. Oraya bayıldım. Çok iyi bir yazarsın.”

Rosalie o kadar utandı ve mutlu oldu ki adama cevaben tek kelime edemedi.

“Okulda en sevdiğin dersin edebiyat olduğuna kalıbımı basarım. Benim de en sevdiğim ders hep edebiyattı. Hangi okula gidiyorsun?”

“Burada ne yapıyorsun?” Annesi kapı boşluğundan onlara bakıyordu. “Rosalie, ona ne anlattın?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey anlatmadı. Benim hatam.” Adam şimdi ayaktaydı; hikâye tek elinde buruşturulup unutulmuştu. “Onun suçu yok.”

“Burada olmamalısın. Onunla konuşamazsın. Yaptığın şey o kadar uygunsuz ki nereden başlayacağımı... Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun. Çık kızın odasından.” Rosalie’nin annesi sinirden titriyor, gözleri öfkeden kor gibi parlıyordu.

Adam çantasını yerden aldı ve Rosalie’ye hiçbir şey söylemeden, hatta veda bile etmeden odadan çıkıp gitti. Hikâyesini ceketinin cebine tıktırmıştı ama Rosalie onu geri istemeye korktu. Onun hatası değildi. Onu bulan da, yatağına oturan da, ona sorular soran da, hikâyesini okumak isteyen de adamdı.

Ama Rosalie en başından beri bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Adamdan tek istediği ona özel olduğunu söylemesiydi. Hissettiği kadar farklı olduğunu. Kimsenin bilmediği bir güce sahip olduğunu.

Annesi kapıyı kapamıştı ama kapının önünden uzaklaşmamışlardı, o yüzden Rosalie annesinin söylediği her şeyi duyabiliyordu. Adamın çıtı çıkmıyordu ki Rosalie zaman içinde bunun izlenecek en doğru yol olduğunu keşfetmişti, özellikle de annesinin sesi alçalıp tizleşerek tüyler ürpertici bir hâl aldığı anda. Öyle zamanlarda o kadar hızlı konuşurdu ki sözcükler birbirine girerdi. *Bu-defa-çok-büyük-bir-hata-yaptın-küçük-hanım.*

“Buraya gelirken belli ki aklında bambaşka bir plan vardı. İyi bir anne olmadığımı ve beyazların üstünlüğüne inandığımı ima eden bir profil yazacaktın. Dahası aleyhime delil toplamak uğruna bir *çocuğu* sorgulamaktan bile çekinmedin. Her önüne gelene güvenir. Zavalıcık, onunla neden konuştuğunu ya da sana karşı neden tedbirli olması gerektiğini bile anlamamıştır. Ondan faydalandın ve yaptığının yanlış olduğunu adın gibi biliyorsun.”

“Sadece iyi olup olmadığına bakıyordum. Üzgün görünüyordun.”

“Sanki sana düşermiş gibi. Yukarı çıkıp yetişkinlerin olmadığı bir yerde onu tek başına yakalayabilmek adına yalan söylemen sorun değilmiş gibi. Sanırım ikinizi de giyinik bulduğuma sevinmeliyim.”

“Ne münasebet!” Adamın sesi şimdi daha yüksek, daha öfkeliydi. Kimse Rosalie’nin annesine bağırarak karşılık vermezdi. Magnus dışında hiç kimse, tabii o da sonradan yaptığına pişman olurdu.

“Şimdi ne olacağını söyleyeyim. Eğer benim hakkımda tek kelime yazacak olursan –dünyanın en sıradan, en yavan profili bile olsa– odasında tek başına oyun oynayan savunmasız bir çocuğa yanaştığını, odasına girebilmek için yalan söylediğini, başka bir şey yapamadan yakalandığını fakat çevrendeki küçük

çocukların güvenliğinden fena hâlde endişe ettiğimi cümle âleme duyururum. İşini kaybedersin ve yenisini bulman da hiç kolay olmaz. İtibarımı zedeleyebilirsin ama inan bana, kendininkini tamamen kaybettiğinde yaptığına pişman olursun.”

Sessizlik. Rosalie nefesini tuttu.

“Şimdi, sen gittikten sonra editörünü arayacağım ve ona kaba, sırnaşık ve uygunsuz davrandığımı anlatacağım. Bu röportaj hiç yapılmamış olacak.”

“Helena...”

“Defol.”

Rosalie ayak seslerinden adamın kapının önünden ayrılıp koridorun aşağısına doğru yürüdüğünü, sonra da merdivenden indiğini anladı. Derken sokak kapısı çarpılarak kapandı, Rosalie’nin penceresinin altında bir arabanın motoru çalıştı ve araba uzaklaştı. Rosalie arkasından bakmak için pencereye gitti: Küçüktü, kırmızıydı, gitmişti.

Rosalie arkasına döndüğünde odasının kapısı açıktı ve annesi kapı boşluğundan onu izliyordu. Her ne kadar sözcüklere dökemese de çocuklara has bir içgüdüyle neler olduğunu hemen anladı: Annesi hiç olmadığı kadar öfkeliydi, adamdan hıncını alamadığından siniri yatışmamıştı ve Rosalie az sonra olacakları mazur gösterebilecek kadar yaramazdı.

Jay

“Magnus, hadi ama. Gayet kolay.”

Koltuğunun arkasından tepetaklak sarmakta olan Magnus cevap vermedi.

“Magnus, eğer bu dersi asmana izin verirsem annenle baban bana çok kızar. Sana ders vermem için bana para veriyorlar.”

“Bu onların seçimi.” Magnus doğruldu, döndü ve kendini gerisin geri koltuğa bıraktı. Suratı pancar gibi kızarmıştı ve

saçları darmadağındı. “Bunları anlamaya bile uğraşmamak da benim seçimim.”

“Ama anlamak zorundasın. Annen matematikten kalacağını söylüyor.”

“Senin annen de embesilin teki olduğunu söylüyor.”

“Kes kesini.” Jay bunu fazla çabuk söylemiş, gerçek duygularını ele vermişti. En akıllıcası onu duymazdan gelmekti ama olan olmuştu bir kere. Magnus ona yavaşça gülümsediği anda Jay bu gülümsemenin ne anlama geldiğini şıp diye anladı: *Seni neyin kızdırdığını artık biliyorum.* “Bak, bu sadece basit bir denklem. Bulmaca gibi düşün. Eşitliğin bir tarafında cevabımız var, işte burada: Otuz dokuz. Dolayısıyla eşitliğin *bu* tarafındaki her şeyin toplamının otuz dokuz etmesi gerektiğini biliyoruz, sayılardan bazılarının yerine X koyulmuş bile olsa.”

“Bildiğimiz bir diğer şeyse hiçbirinin sikimizde olmadığı.”

“Merak etme, okula döndüğünde ve öğretmenin yaz boyunca hiçbir şey yapmadığını anlادığında olacak.”

Magnus gözlerini belertti. “Benim suçum değil ki! Özel öğretmenim göt çıktı.”

“Ben göt değilim.” Jay bu defa soğukkanlılığını korudu. “Kaldı ki öğretmeye çalışıyorum ama az evvel kendi ağzınla itiraf ettiğin gibi anlattıklarımın hiçbirini anlamaya çalışmıyorsun.”

On iki yaşındaki çocuğun suratı öfkeyle çarpıldı. “*Umu- rumda değil.*”

Jay ona, “*Benim de umurumda değil,*” diye bağırarak karşılık vermek, matematik testlerini küçük pisliğin suratına çarpıp masadan kalkıp gitmek istedi ama sinirlerine hâkim olmayı başardı. Bu işe ihtiyacı vardı. Bir ay içinde üniversitede lazım olacak her şeyi küçük arabasına doldurup Oxford’a doğru yola koyulacak ve hayatında ilk defa bir başına kalacaktı. Ders döneminde çalışmak kesinlikle yasaktı ve dönemler yalnızca sekiz hafta sürüyordu. Jay bunu anlıyor ve saygı duyuyordu. Zaten o da derslerinden başka bir şey düşünmek istemiyordu; bu

hem canına okuyacak hem de nihayetinde çabalarına değecek bir süreçti. Ayrıca *sikik üvey babası* on sekizine bastığında tek başına olacağını apaçık dile getirdiğinden parasının olması da aynı derecede önem taşıyordu. Oxford'a gitmek kendini baştan yaratması açısından eşsiz bir şanstı. Hatta çoktan başlamıştı. Herkese artık Jay olarak anılmak istediğini söylemiş, saçlarını gözlerini kapatıp ensesinde kıvrılacak kadar uzatmış ve özel derslerinden kazandığı ilk parayla gidip kendine acayip pahalı bir çift spor ayakkabı almıştı. Artık eski hâlinden, okulda itilip kakılan, çoğu zaman ağzını açmaktan bile korkan o pısırıktan eser yoktu. Oxford farklı olacaktı ama oranın tadını çıkarmak için paraya ihtiyacı vardı. Yoksa sabahtan akşama odasında tek başına oturmak zorunda kalacaktı.

Şimdi olduğu gibi.

Hayır. Kabul edilemezdi. Bunu mümkün kılmanın bir yolunu bulmalıydı.

Jay arkasına yaslandı, ayak bileğini dizine dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Duruşundan ukalalık akıyordu fakat bunu hak etmişti. *Ben Oxford'a gidiyorum ve sen, Magnus, okuldan atılacaksın.* “Bu dersi hiç anlamayacağını düşünüyorsun, o yüzden dikkatimi dağıtmak için hır çıkarıyorsun. Kafan bir türlü almadığından kendini aptal gibi hissediyor olmalısın çünkü gerçekten çok kolay, inan bana.”

“Ben aptal değilim.”

“Ben aptalsın demedim ki.”

“Bana aptal dediğini anneme söyleyeceğim.”

“Tabii ki söyleyebilirsin ama sana aptal demedim. Henüz kavrayamadığın için kendini aptal gibi hissediyor olmalısın, dedim. Ama anlayabilirsin. Hadi. Birlikte bakalım. Otuz dokuz. Eşitliğin diğer tarafına gelince... parantezin dışında bir üç var, parantezin içindeyse...”

“Bunlar çok zor.” Magnus huysuzlanıyordu, suratı hâlâ kıpkırmızıydı. Ağlamak üzereydi.

“Çok basit.” Jay önündeki kâğıda bakarak basitçe açıklamanın bir yolunu aradı. $3(2x+5) = 39$. Bunu bir cümle gibi okuyabiliyordu. Çoğu zaman kendini Magnus’a cevabı telepati yoluyla iletmeye çalışırken buluyordu (*x eşittir 4... x eşittir 4...*). Cebirdense telepati öğrenmeleri muhtemelen daha kolay olurdu.

“Ne yapıyorsunuz?” Rosalie kimsecikler görmeden Magnus’un odasına sızmıştı. Şimdi de yanlarında dikilmiş, önlerindeki kâğıda bakıyordu. “Bu nedir?”

“Matematik,” dedi Jay ve Magnus aynı anda fakat sonra Magnus, “Senin kafan basmaz. Hayatta anlamazsın,” diye ekledi.

“Anlatsana.” Rosalie parmağıyla kâğıtta bir yeri işaret etti. “Eğer matematikse neden her yerde harfler var?”

“Çünkü şeytanın işi.” Magnus’un sesi yorgun ve hâlsiz geliyordu.

“Mola vakti.” Jay sözünü bitirmeden Magnus ayağa fırlamıştı bile.

“Atıştırmalık bir şeyler alabilir miyim?”

“Annen izin verirse elbette. Ama on dakika sonra burada ol.”

“Hı hı. Olurum.” Magnus kapıyı arkasından çarparak çıktı ve Jay oğlanın basamaklardan paldır küldür inişini ve sahanlıktan önceki son birkaç basamağı atlayarak indiği esnada çöken sessizliği dinledi.

On dakika. Eğer şanslıysa kesin yarım saati bulurdu. Magnus saat takmıyordu, ayrıca Jay çocuğun saatin kaç olduğunu anlayabildiğinden de pek emin değildi. Öte yandan Rosalie buradaydı, yaşına göre fazla karmaşık bir toplama işlemine kafa yoruyordu. Üzerinde pembe bir etekle ona azıcık kısa gelen beyaz bir tişört vardı fakat masaya yaslanıp da bir ayağını ötekinin üstüne koyduğunda tişörtü birkaç santim daha yukarı sıyrıldı.

“Açıklasana.”

“Hayır. Bu konudan sıkıldım. Abin bir türlü anlamıyor ama ne yapıp ne edip ona anlatmanın bir yolunu bulmalıyım.” Jay masaya yaslanıp Rosalie’ye baktı. Uzun kirpikleri ve güzel

ağzıyla tıpkı anime karakterlerine benziyordu. “Oxford’a kabul görüşmemde bana sorulan soruyu anlatmama ne dersin?”

Rosalie ilgiyle ona döndü. “Oxford nedir?”

“Bir üniversite. Orada okuyacağım.” Temiz bir kâğıt alıp bir şey çizmeye koyuldu. “Bak şimdi... Bana dikdörtgenleri sordular. Dikdörtgenin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet. Dokuz yaşındayım.”

“Tabii, pardon. Ben sadece... bilmiyordum...” İşte yine aynı şey oluyordu: insanlarla konuşmayı neden bir türlü beceremiyordu? Söylemek istediğiyle söylediği asla birbirini tutmuyordu.

Rosalie, “Dikdörtgenlere ne olmuş?” diye sorunca toparlandı. Kız gerçekten *ilgilenmişti*.

“Şöyle ki soru, içi tamamen dolana kadar bir kareye kaç tane dikdörtgen sığdırılabileceğiydi. Dikdörtgenlerin belli bir şekli olması gerekiyor. Uzun kenar, kısa kenarın iki katı uzunluğunda olmalı. Ama kareyi tamamen doldurdukları ve üst üste binmedikleri sürece her boyutta olabilirler.”

Kız biraz düşündü. “Ya kocaman bir karen ve minicik dikdörtgenlerin varsa?”

“O zaman karenin içine bir sürü dikdörtgen sığdırabilirsin. Buradaki esas mesele *sığdırılamayacak* sayıda dikdörtgen olup olmadığını bulmak. Bak...” Cetvelin kâğıdın üstünde kayarken çıkardığı ipeksi ses eşliğinde çizmeye başladı. Dışarıda biri çimleri biçiyordu, aşağıda borulara vuruluyordu ve bahçede Ivo bas bas bağıırıyordu ama hepsi silinip gitti. Geride bir tek o, kâğıt ve dirseğinin üstünden izlerken nefesiyle tenini gıdıklayan kız kaldı. “Tek bir dikdörtgenin karenin içini doldurmayacağı ortada. Yani listemizden biri silebiliriz.” Kâğıdın kenarına bir yazıp üstünü çizdi.

“Ama iki tanesi doldurur mu?”

“Evet, elbette. Yan yana. Veya alt alta.” Bir çizgi çizdi ve ona küçük kutunun içine bir santime iki santimlik dikdörtgenleri nasıl yerleştireceğini gösterdi. “Şimdi, dikdörtgenler doğru

şekle ya da *oran* dediğimiz şeye sahip oldukları sürece istediğin boyutta olabilirler.”

Kriket sopasına çarpan topun sesi. Kafasının yanındaki su oluğunda pıtır pıtır gezinen saksağan. Kâğıda sürtünen kalemin fısıltısı, harıl harıl çizilişi, cevabın gözler önüne serilişi –*güzelliği*– ve o görüşmede dakikalarca sessiz kaldıktan, panik içinde boş boş baktıktan, odaklanmaya, düşünmeye, hatırlamaya çalıştıktan sonra cevabı bulduğunda kapıldığı haklılığın heyecanı...

“Bu dikdörtgenleri ikiye böldüğünde yine kare elde edersin. Ve artık o karelerin her birini ikiye böldüğümüzde yine dikdörtgen elde edeceğimizi biliyoruz. Bu noktadan sonra sayımız üçer üçer artıyor çünkü her bir dikdörtgeni dört dikdörtgene böldüğümüzde sayı üç artıyor çünkü dört eksi bir, üç eder ve zaten o biri saymış oluyoruz. Yani sığdırabileceğimiz dikdörtgen sayısı üçün katı olmalı.” Artık daha hızlı konuşuyor, sözcükler dudaklarından âdeta dökülüyor, doğru düzgün açıklayamasa da sonuca ulaşmaya can atıyordu. “Ayrıca işe yarayan sayıların katlarının da işe yarayacağını biliyoruz, öyle değil mi? Böylelikle sonsuza dek devam edebileceğimizi görmeye başlarız.”

“Anladım. Desen gibi. Sonsuza dek devam ediyor.” Rosalie, Jay’in kâğıdın kenarına yazdığı ve kiminin yanına tik koyarken kiminin üstünü çizdiği sayılardan oluşan listeyi işaret etti. “Sekiz, dokuz, on. Hepsi işe yarıyor. Onları denedin. Ve artık üçer üçer artacaklar. Yani o noktadan sonra hiç boşluk kalmayacak ve sadece küçük sayılar için çözmemiz gerekecek.”

“Boşluk kalmayacak,” diye tekrarladı Jay. “Rosalie, tam bir zekâ küpüsün, tatlım. Bunu biliyor muydun?”

“Sıkıldım,” dedi Rosalie ve sandalyesinden kayarak inip pek de temiz olmayan elinin tersiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

“Hayır, gitme. Biraz daha kal.” Jay kapıya ondan önce varıp çarparak kapattı, sonra da eliyle tuttu. Ayağa kalktığı anda kız yanında minicik kalmıştı. Ufacık. “Burada dur, ufaklık. Sana... sana göstermek istediğim başka bir şey daha var.”

Magnus

Karnı açtı ve canı abur cubur çekiyordu fakat atıştırdıktan sonra çatı saçaklarının altındaki sıcak ve havasız odasına çıkmak gibi bir niyeti yoktu, özellikle JV denen o dallama oradayken. “Jay.” Sanki JV’den başka bir şey olabilecekmış gibi. Sanki Jay, JV’den daha havalı bir isimmiş gibi. Ne dangalak ama. Elmacık kemikleriyle boynu sivilceden geçilmiyordu, teni kırmızı ve yangılıydı, ayrıca acayip kokuyordu. Deterjan ve deodorant kokularının bastıramadığı bir küf kokusu. Tabii bir de saçlarının kaskatı görünmesi için sürdüğü şu şey vardı. Jöle miydi? Jel mi? Magnus ne olduğunu bilmiyordu ama gidip de o dallamaya soracak değildi.

(Deneyebileceği yeni ürünler gelmesi ihtimaline karşı gözü banyodaydı ama Ivo’nun şimdilik o tür şeylere ilgisi yoktu. Saçlarını kısa kullanırdı. İmajını değiştirmekle ilgilenmezdi. Zaten gerek de yoktu. Sporcu Oğlan yeterince iyi bir imajdı. Oysa Magnus bir hiçti. Belki Xbox Ustası sayılabilirdi ki bu da normaldi çünkü PS2 diye tutturan kendisiydi.)

Zemin kata inerken ne kadar çok gürültü yaptığını fark etti. Alttan üçüncü basamağın gıcırdadığını bildiğinden sırf oraya basmamak için abartılı bir özenle nefesini tuttu, yere uzandı ve son birkaç basamağı kayarak indikten sonra telefon konsolunun yanındaki fayansların üstüne serildi. Annesi oturma odasında biriyle konuşuyordu, babasının çalışma odasının kapısıysa kapalıydı fakat tam şu anda telefon çalacak olursa boku yerdi. Koridordan mutfığa kadar komando gibi süründü, kapıyı arkasından sessizce kapadı ve ardından buzdolabına yöneldi fakat ağzına layık bir şey bulamadı.

Masadaki kâsedan bir muz alıp arka kapıdan sıvıştı. Temiz havada, o gün olanları aklından silip atması daha kolaydı. Magnus muzunu yedi, kabuğunu bir çalının arkasına attı ve ardından nehre doğru koşmaya başladı. Bahçe aşağı doğru meyilliydi ve

yol üstünde, taşlı bahçedeki küçük bir kaya çıkıntısının üstünden atlaması ve alçak bir duvarın üstünden aşması gerekiyordu. Ivo buna parkur denmeyeceğini söylüyordu fakat Magnus taşlı bahçenin üstünden zıplayarak değil de perende atarak geçme denemeleri yapıyordu. Sorun perendelerinin yüzde yüz güvenilir olmamasıydı. Hatta birkaç kez dönüşünü tamamlayamayarak yere yüzüstü kapaklanmış ya da ayağının kaymasıyla kendini sırtüstü yerde bulmuştu. Okulun spor salonunda ya da çayırdaki düşmeyi sorun etmezdi. Evet, canı yanardı, nefesi kesilirdi ama *tehlikeli* değildi. Ne var ki taşlı bahçenin üstünden perende atarak geçerken dengesini kaybedecek olursa betona çakılır ve kafasını yerdeki granit kayalara çarpardı. Ciddi yaralanma ihtimali Magnus'a göre bile fazla yüksekti. Bir savaş narası atarak her zamankinden daha yükseğe sıçramaya hazırlandı. Tam havalanmıştı ki—

“Magnus, seni *yavşak*.”

İnişi biçimsiz oldu, ayak bileğinin burkulmasıyla baldırından dizine muazzam bir acı saplandı. Yere çöküp bacağını tuttu fakat başını çevirdiğinde Ivo'nun öfkeyle üstüne yürümekte olduğunu gördü. “Senin derdin ne?”

“Burada antrenman yapıyoruz, seni bok kafalı. Az daha topu kafana yiyecektin.”

“Bana öyle bağırmak zorunda mıydın? Bileğimi fena burktum, Ivo.”

“Hak ettin.” Ivo yüzünde buz gibi bir ifadeyle, ellerini beline koymuş, her zamanki gibi Magnus'a tepeden bakıyordu. Magnus midesinin derinliklerinde öfkenin fokurdamaya başladığını hissedebiliyordu.

“Siktir git. Bu bahçe senin malın değil.”

“Bir gün olacak. Annem evi bana bırakacağını söyledi.”

“Bunu yapamaz.”

“Evi satmamızı istemiyor. Ailede kalmasını istiyor. Bu da ikimizden birine gitmesi demek ve annem en büyük ben olduğumdan beni seçti.”

“Bu... bu haksızlık.” Neticede Magnus’un ikinci çocuk olmakla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Bence gayet mantıklı.” Ivo’nun bakışları Magnus’u aşır mülk sahiplerine has bir iftiharla evin arka cephesinde dolandı, o yüzden Magnus’un saldırıya geçmeye hazırlanarak duruşunu değiştirdiğini fark etmedi. Magnus’un avucunun altında bir taş oynadı ve onu yerden almaya karar vermesine kalmadan parmakları taşı kavradı.

“Magnus, hayır!” Nathaniel çoktan var gücüyle onlara doğru koşmaya başlamıştı ve Ivo, Magnus yerine ona bakma hatasına düştü. O yüzden erkek kardeşi gerinip gerinip taşı kafasına attığında tamamen gafil avlandı.

Taşın Ivo’nun kafatasıyla buluştuğu anda çıkardığı sesi üçü de unutmuyacaktı. Ivo yere yığıldı ve ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açıldı. Magnus korkudan donakalmış vaziyette ona bakakaldı fakat bir an sonra gözyaşından yoksun hıçkırıklar eşliğinde topallaya topallaya eve koştu. Babası arka kapıya çıkmış, şaşkın şaşkın bahçeye bakıyordu. Magnus bölük pörçük cümlelerle ambulans çağırmaları gerektiğini, Ivo’nun yaralandığını ve Nathaniel’in yanında olduğunu anlatmayı başardı fakat esas sorumlunun kendisi olduğunu söylemedi.

“Pekâlâ. Aferin, evlat.” Babası süratle harekete geçerken Magnus tıpkı dalmayı öğrenirken hissettiği atmosferlerce basınç gibi üzerine çöken şokun etkisiyle dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ivo’nun yanına dönmesi gerektiğini biliyordu fakat onun yerine sessizce içeri süzüldü, koridorda telefonla konuşmakta olan babasının yanından geçti ve üst kata çıkmaya koyuldu.

Bahçenin aydınlığından sonra evin içi karanlık ve serindi. Magnus başını önüne eğmişti, o yüzden göz ucuyla odasının kapısının kapandığını görene dek Rosalie’yi fark etmedi.

“Sally?” Bu ona taktığı isimdi. “Sen iyi misin?”

Rosalie cevap vermeden önce duraksadı. “Evet.”

“Aşağı inme, tamam mı? Biri yaralandı ve pek hoş görünmüyor.”

“Kim?”

“Ivo.”

Bir duraksama daha. “Tamam.”

Magnus çekilmezlik seviyesinde kendini beğenmiş, küstah ve şımarık olsa da küçük kız kardeşini gerçekten severdi ve o esnada perişan vaziyette olmasına rağmen iki şey gözünden kaçmadı: Rosalie onlarla yaşadığı dört yıldır evdeki bir olayın merkezinde yer almaktan *bir kere bile* geri durmamıştı ve sesi üzgün geliyordu. Magnus kız kardeşinin odasının kapısına gitti ve içeriye kulak kabarttı. “Sally? Ağlıyor musun sen?”

“Ben iyiyim.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Kapı kapalıydı, beyaz yağlı boya da ser verip sır vermiyordu. Magnus parmak uçlarıyla kapı koluna dokundu ama onu döndürmeyi denemedi. “Seni yalnız mı bırakayım?”

“Evet, lütfen.”

Magnus omuz silkerek arkasına döndü; neticede onun da kendince sorunları vardı.

Rosalie neye üzülmüştü?

Ivo’nun yarası ağırsa ona ne olacaktı?

Hapse mi girecekti?

Magnus artık nasıl dalıp gittiye JV’nin onu bıraktığı yerde, yani odasında olduğunu tamamen unutmuştu. Odanın ortasına kadar gelip de başını kaldırdığında delikanlıyı masaya abanmış vaziyette buldu; kolu başka bir şeyle karıştırılması imkânsız bir ritimle ileri geri hareket ediyordu.

“Hassiktir... Ne yapıyorsun?”

“Şey... Göründüğü gi–” JV azıcık doğrulup kotunun düğmelerini iliklemeye çalıştı. “Bak, lütfen...”

“Siktir git.”

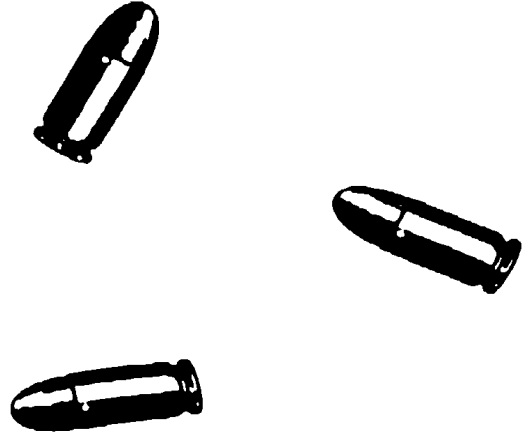
“Bak, lütfen, sadece sıkılmıştım. Ben yalnızca...”

“Sakın geri geleyim deme. Senden hoşlanmıyorum ve seni bir daha odamda görmek istemiyorum.” Magnus artık resmen bağırıyordu. JV’nin kalemlerini döküp saçmasını, kâğıtlarını çantasına tıkiştirmasını ve nihayet başı öne eğik vaziyette odasından koşar adım çıkmasını izledi.

Sonra da yatağına girip yorganı tepesine kadar çekti. O sıcak, pirüpak karanlıkta içinde bir şey koptu ve aniden göz yaşlarına boğıldu.

19

Toplantı odasının girişinde durup son on gündür başımı kaldıramadığım kâğıt yığınlarına, listelere ve üst üste istiflenmiş kutulara baktım.

“Geliyor musun, gidiyor musun?” diye sordu Liv arkamdan.

“İkisi de değil. Sanırım sonsuza dek burada mahsur kaldım.”

Elinde bir fincanla yanımdan geçti. “İlerleme kaydediyoruz.”

“Öyle diyorsan.” Bill Howlett’i ziyarete gittiğimizden beri gün yüzü görmemiştim. Liv’le birlikte kutuları tek tek açıp itinayla elden geçirmiş, içindekileri kataloglamış ve Rosalie’nin kaybindan önceki ve sonraki olayları tek bir zaman çizelgesinde birleştirmiştik. Meşakkatli ve can sıkıcı bir işti. Bu işin bana kalmasının sebebi, Derwent’la birlikte emekli komiserle konuşmaya gittiğimizin ertesi günü brifingde Una Burt’ün kurduğu tuzağa düşmemdi.

“Düşünüyorum da,” demişti Una Burt, “biz bütün ekibi meşgul edecek kadar çetrefilli bir cinayet soruşturması yürütürken memurlarımızdan birkaçı Rosalie’nin kaybını sil baştan soruştursa daha iyi olmaz mı?”

Derwent’ın ona attığı bakışı görünce bunu vakayı ele alış biçimine yönelik bir eleştiri olarak algıladığımı anladım. Una Burt işler ters giderse gelecekte yaşanacak bir hesaplaşma için şimdiden zemin hazırlıyordu. Bodoslama daldım.

“Bence Rosalie dosyasını yeniden açmazsak ihmalkârlık etmiş oluruz, özellikle de şimdi elimizde onca materyal varken.

Evet, zaman alacak bir iş fakat bugüne dek kimsenin onları tek seferde gözden geçirdiğini zannetmiyorum, yani şimdiye kadar gözden kaçırılmış birtakım ayrıntıları yakalamamız mümkün olabilir. Bir iki kişiyi Rosalie'ye kaydırmakla bir şey kaybedeceğimizi sanmıyorum. Esas vakaya daha fazla adam gerekirse materyalleri okuma işini askıya alabiliriz.”

“Doğru bir noktaya temas ettin,” dedi Burt tatmin olmuşçasına. “Bu şekilde ifade edildiğinde soruşturmanın en kritik noktalarından biri gibi görünüyor. Ve bence, esas soruşturma açısından taşıdığı önemin gayet farkında olduğundan, o işin başına sen geçmelisin, Maeve.”

Derwent itiraz sayılabilecek belli belirsiz bir hareket yaptı ama Una ona döndüğünde suratı ifadesizdi. Elimden geldiğince ona ayak uydurmaya çalıştım. Hâliyle Una'nın bizden koparabildiği tek şey birer kafa hareketi oldu. Ne var ki bu beni Bruce Marshall'ın uzun yıllardır özenle sakladığı notlarla kayıtlara sayfa sayfa göz gezdirmekle geçirdiğim bitmek bilmez günlere mahkûm etti. Adli tıp raporlarının gelmesiyle esas soruşturmanın başka bir yerde cereyan ettiği iyice kafama dank etti (ikinci yatak odasında bulunan kanlı kumaş parçası eskiden soluk pembe bir kırlentti ve harika bir susturucu görevi görürdü; ikinci odada işe yarar bir DNA örneği bulunamamıştı; otopsiler ölüm nedenlerini ve iki kurbanın kloroforma benzer bir kimyasalla bayıltıldıktan sonra öldürüldüğünü doğrulamıştı ve sonuçları hâlâ çıkmamış birkaç test dışında hepsi buydu). Derwent'in ise varlığıyla yokluğu birdi: Ofiste ve brifinglerde sadece bir karaltıdan, telefondaysa kutuları bitirip bitirmediğimi soran huysuz bir sestten ibaretti. İşe geldiğimde çoktan gelmiş oluyordu, işten çıkarken ceketini sandalyesinin arkasında asılı görüyordum ama nadiren konuşuyorduk. Birlikte çalışmamız demek ki buraya kadardı. Hâlinden tavrından anladığım kadarıyla ne iyi ne de mutluydu ve tanık ifadelerini, günlükleri, fotoğrafları ve gazete kupürlerini eşelerken bu konuda düşünecek

bolca vaktim oldu. Yine de arada sırada uzaktan Liv'le bana bakan Una Burt'ün suratına yuva yapmış kendini beğenmişliği görmezden gelmekte zorlandım.

Elimdeki dosyayı kutusuna geri koydum ve onu odanın öbür ucundaki elden geçirilmiş kutu yığınınına götürdüm. Kutuyu kulelerden birinin üstüne bıraktıktan sonra ellerimi pantolonumun arkasına sildim ama buna ânında pişman oldum. "İzi kaldı mı?"

"Kimse fark etmez."

"Muhakkak bir fark eden olur."

Tam o anda Derwent kapı boşluğundan, "Kıçından parmak izi mi alıyoruz, Maeve?" dedi sözcükleri uzata uzata.

"Bu kutular resmen toz soluyor. Gerçi son bir buçuk haftadır burada birazcık vakit geçirmiş olsaydın bunu bilirdin." Hasarı görmek için döndüm ve sinirle pantolonumdaki tozları silktim. "Ne istiyorsun?"

"Boşa kürek çekmeyi bitirip bitirmediğinize bakmaya geldim. Senden çok daha iyi polisler deneyip başarısız olmuşken onu bulacağını düşündüğünü biliyorum fakat artık bu izin soğuduğunu kabul edemez miyiz? Bu gizemi aydınlatma ihtimalin sıfır, ayrıca esas vakaya odaklanmamızı engelliyor."

Ses tonu karşısında şaşkınlıkla ona baktım. Tekdüzeydi ve her zamanki hınzırlığından yoksundu. "Bunun önemli olduğunu kabul ettin."

"İtiraz etmedim."

"Aman ne büyük fark."

Beyaz tahtaya bakıyordu. Önemli önemsiz ayırt etmeden, o yaz aileyle irtibatı olan herkesin isimlerini ve yeni bilgi kırıntıları ortaya çıktıkça yüzlerce defa sil baştan oluşturduğumuz zaman çizelgesini tahtaya yazmıştık. İsim listesi bir hayli uzundu: çalışanlar, öğrenciler, temizlikçi, Bruce'un iş arkadaşları ve aile dostları. Orijinal soruşturmanın kasırgasına yakalanmış olan herkes.

Derwent sanki omzu ya da sırtı ağrıyormuş gibi yüzünü ekşiterek kollarını kavuşturdu. Tıraş olurken yüzünü kestiğini fark ettim ki bu Derwent'ın yapacağı bir şey değildi: Yakasının azıcık üstündeki düz sıyrıktan akan kanlar yeniye benzeyen bembeyaz gömleğine bulaşmıştı. Gerçi gömleğin kat yerleri ve kırıışıklığı ortada başka bir ihtimal bırakmıyordu: Paketinden yeni çıkmıştı.

“Galiba gitsem iyi olur.” Liv kıyın kıyın kapıya doğru ilerliyordu.

Aynı anda, “Kal,” dememizle durdu fakat hâlâ kaçmaya hazır görünüyordu. Derwent içeri girdiğinde insanın sinirlerini zıplatan bir gerginliği de beraberinde getirmişti ve Liv'in yüzleşme anlarından pek hoşlandığı söylenemezdi.

“Ya bunun Marshallların öldürülmesiyle hiçbir ilgisi yoksa? Rosalie'nin kaybolmasının üstünden on altı yıl geçti. Kayıp kızlarıyla ilgisi varsa neden şimdi öldürüldüler?”

“İlgisi yoksa neden onca zahmete girsinler?” diyerek karşılık verdim. “Kimseye bir zararları yoktu.”

“Bildiğimiz kadarıyla.” Derwent kısacık bir anlığına gözlerini yumdu. Bezgin bir hâli vardı. “İnsanlar pek çok nedenden ötürü cinayet işler. Ya katil bakıcılarıysa?”

“*Sabiha mı?* Hiç ihtimal vermiyorum–”

“Ya da çocuklardan biri. Mesela Magnus. Dallamanın tekine benziyor.”

“Bu onu katil yapmaz.” Tereddüt ettim. “Bak, oturmak ister misin? Çok yorgun görünüyorsun.”

“Şayet gelişme kaydedebilmiş olsaydık iyi olurdu. Bu soruşturma milim ilerlemiyor.”

Başımla onayladım. “Hayal kırıklığı her şeyi kötüleştirir.”

“Ona yeni ipucundan bahset.”

Derwent şaşkınlıkla dönüp Liv'e baktı. “Sakın bana harbiden bir şey bulduğunuzu söylemeyin.”

Beyaz tahtaya tık tık vurdum. “Bu adam. Paul Lavender. Rosalie kaybolmadan kısa süre önce Helena’yla röportaj yapan bir gazeteci. Soruşturmaların hiçbirinde polis tarafından sorgulanmamış. Varlığından haberdar olmamızın tek nedeni Bruce’un öğle yemeğine çıktığı bir yazara adamdan bahsetmiş olması. Galiba kadın Bruce’un aklını başından almış çünkü Bruce ona dosyaların hiçbirinde geçmeyen bir sürü ayrıntı vermiş. Yine de yayıncıyı Rosalie hakkında yazmayı teklif ettiği kitap projesinden vazgeçecek kadar korkutmayı başarmış. Kadına tazminat niyetine bir ücret ödemiş. Kadınsa aldığı ödemenin karşılığında Bruce’a dair olumlu izlenimlerini kaleme alıp kendisine vermiş. En tepeye de, *Umarım yardımı olur*, yazıp öpücükle imzalamış.”

“Çok arkadaşça,” dedi Liv kuru kuru.

“Aslında Bruce’un flörtöz bir tip olduğunu biliyoruz. Kadının bunu kendi çıkarına kullandığını düşünüyorum. En azından ben öyle yapardım.”

“Hiç şaşırmadım,” dedi Derwent bana bakmadan. “Peki Paul Lavender’in önemi ne?”

“Bir dergide yayımlanmak üzere Helena’yla röportaj yapmış ama pek iyi gitmemiş. Bruce röportajın hiç yayımlanmadığını söylemiş.”

“Rosalie kaybolduktan sonra yayımlamak istememiş olabilirler.”

“Bence haber değeri artardı. Basında Helena hakkında yazılmış tonla profil var fakat Paul Lavender’dan tek kelime yok.” Profiller, Rosalie’nin kayboluşuna dair yapılan ilk haberlerde büyük yer tutmuştu. Helena, çaresiz anne olarak bile, beklenen tesiri yaratmamıştı.

“Helena polise bundan neden bahsetmemiş?”

“Aynı şeyi merak ediyorum. Altından bambaşka bir şey çıkacak gibi geliyor. O yüzden adamı aramaya başlamak üzereydim.”

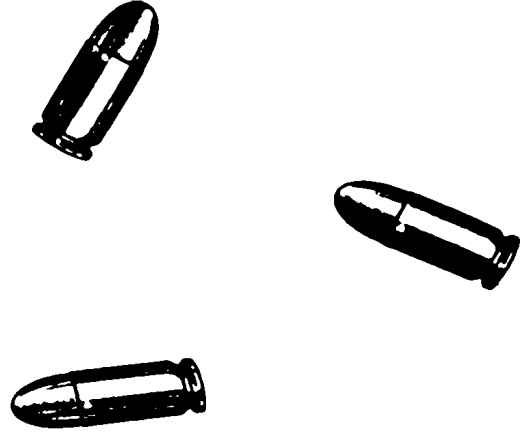
“Belki onu unutmuşlardır.”

“Tahtadaki liste genellikle Helena’yla Bruce’un verdikleri isimlerden oluşuyor. İnanılmayacak kadar kapsamlı. Yeni kane-pelerini getiren ve evde taş çatlasın on dakika geçiren adamları bile dâhil etmişler. Helena’nın yüz yüze verdiği bir röportajı, hele ki hiç yayımlanmamış bir röportajı unutacağını sanmıyorum. Bir şey saklıyordu.”

“Seninle geliyorum,” dedi Derwent bana büyük bir onur bahşeder gibi. Liv iç geçirdi.

“Bu odadan asla çıkamayacağım.”

20

Paul Lavender Brighton’da, meydana bakan bir sıra evde oturuyordu. Evin daha iyi günleri olmuştu. Beyaz badanalıydı ama uzun zamandır boya yüzü görmediği apaçık ortadaydı, ayrıca balkonların altlarında yer yer pas lekeleri vardı. Sıvasına da fare şeklindeki şekerlemelerin yapısal bütünlüğü hâkimdi, öyle ki deniz havasında her an eriyecekmiş gibi görünüyordu. Dört katlıydı, katların her biri dairelere bölünmüştü ve Paul Lavender tabii ki çatı katında yaşıyordu.

“Neden,” dedim kederle, “Neden hep en üst katta oturmak zorundalar?”

“Çünkü araba yolculuğundan sonra egzersize ihtiyacımız var.” Derwent basamakları ikişer ikişer çıkarken onu ağır ağır takip ettim.

LinkedIn üzerinden kendisine ulaştığımda Lavender bizimle görüşmeyi hemen kabul etmişti. Telefonda sesi bir hayli keyifli geliyordu. Şartlar ne olursa olsun kendinden bahsetmeyi seven adamlardan olduğuna kanaat getirmiştım. Gazetecilik işlerinde kullandığı siyah beyaz portre ilgimi çekmişti: Kaşlarını çatarak uzaklara bakan, saçları özenle dağıtılmış, çenesini kenetlemiş bir adam. Kendini önemsemeyen birinin vereceği türden bir poz değildi.

Yıllar Paul Lavender’a insaflı davranmamıştı. Adam pörsüyüp silikleşmiş, yüz hatları aldığı kiloların etkisiyle keskinliğini kaybetmişti. Seyrek sakalı gıdısını saklamak yerine öne çıkarır-

ken alnından dökülen saçlar şimdi geriye taranarak sımsıkı bir at kuyruğu yapılmıştı. Çok az erkeğin at kuyruğunu kendine yakıştırılabildiği kanısındaydım ve Paul Lavender onlardan biri değildi.

“Buyurun, buyurun. Ah, ikiniz de ne kadar uzunsunuz. Başlarınıza dikkat edin, olur mu? Tavan biraz alçak da...”

Daire çatı saçaklarının altında olduğundan oturma odasının tavanı sağdan sola doğru dramatik bir eğimle alçalıyordu. Bu da eğilmediğiniz sürece oturma odasının çoğunu kullanamayacağınız anlamına geliyordu. Her yerde kitaplar vardı, özellikle meydana bakan çatı penceresine dayanmış masanın etrafı kitaptan geçilmiyordu. Eski bir bilgisayar kâğıt dolu masanın üstünü mesken tutmuştu. Duvarların pencere kenarlarına denk gelen yerlerinde su almış gibi lekeler vardı ve kirli tabakların eviyeye gelişigüzel doldurulduğu mutfak da pek temiz sayılmazdı. Daireye bilgisayarın yanındaki elektronik sigaraya kadar izini sürdüğüm kimyasal bir meyve kokusu hâkimdi. Ona baktığımı fark etti.

“Girer girmez elektronik sigaramı gördünüz. Doktoruma da dediğim gibi, elimden gelenin en iyisi bu. Yirmi yıl sigara içtim, o yüzden eski günlere kıyasla büyük yol katetmiş sayılırım. Oturun, oturun.”

Kanepeden Paul’un masanın önündeki sandalyeye doğru yürüyüşünü izledik. Kafayı nasıl görüldüğüyle bozmuş birinin abartılı tavırlarıyla sandalyeyi döndürüp oturdu: *Bakın sandalyeyi nasıl bir zarafetle döndürdüm, nasıl da rahatça oturup bacak bacak üstüne attığıma bakın çünkü rahatım, ansızın çıkagelmeniz beni biraz eğlendirdi ama yine de yardım etmeye hazırım...*

“Bizimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkürler. Sizi fazla tutmamaya çalışacağız.” Derwent’in sesi hiç huyu olmamasına rağmen tereddütlü çıkıyordu ama Paul Lavender içtenlikle gülümsedi.

“Bir şey değil, bir şey değil. Bugün dersim yoktu, o yüzden size ayıracak bolca zamanım var.” Tek elini coşkuyla salladı. “Bana ne isterseniz sorabilirsiniz.”

“Artık gazetecilik yapmıyor musunuz? Öğretmen misiniz?”

“Yabancılarla İngilizce öğretiyorum.” Bana bakarak omuz silkti. “Epey kârlı bir iş. Ayrıca çevrede çok sayıda öğrenci var. Çoğunu geri çevirmek zorunda kalıyorum.”

Evet, para içinde yüzüyor gibi görünüyorsun. Bu düşüncemi kendime saklayıp gülümsedim.

“Yazmayı özlemiyor musunuz?”

“Gazetecilik ölmeye yüz tutmuş bir meslek. Artık kimse kelime başına para vermek istemiyor. Bedavaya yazmak istemiyorsanız yazacak başka birini buluyorlar.” Ellerini başının arkasına doğru uzatarak gerindi. “Şimdi, eğer yanılmıyorsam Rosalie Marshall’la ilgili görüşmek istediğinizi söylemiştiniz?”

Derwent defterine göz atar gibi yaptı. “Daha önce onunla ilgili sorgulanmadınız, değil mi? İlk soruşturmada sizi atlamışlar.”

“Sanırım öyle oldu. Onunla ilgili sorgulanmam için ortada hiçbir neden yoktu o zaman. Gerçi şimdi de yok. Orada olmam tamamen tesadüftü.”

“Oraya neden gitmiştiniz?”

“Helena Marshall’la röportaj yaptım. Ölüm haberini gördüğümde gözlerime inanamadım. Çok korkunç.”

“Röportajın tarihi neydi?”

“Sizin için baktım.” Sandalyesini döndürüp masasındaki kâğıtları eşeledi. “Ağustosun dokuzu. Pazartesi günüymüş. Yanılmıyorsam akşamüstü saatleriydi.”

Rosalie kaybolmadan sekiz gün önce.

“Bize neler olduğunu anlatın.”

Güldü. “Hiçbir şey olmadı. Röportajımı yapıp minik arabamla evime döndüm. Artık arabam yok. Sattım. Brighton’da insanın arabaya ihtiyacı olmuyor. Her yer yürüyüş mesafesinde.”

“Helena Marshall’a dair izleniminiz neydi?” diye sordum.

“Tipim değildi.” Bana bakarak sırtıttı. “Kusura bakma, tatlım, ama doğanın kanunu bu. Bir kadınla tanıştığım da ilk düşündüğüm şey hep budur. Evet mi, hayır mı.”

“Yani onunla yatmak gibi bir niyetiniz yoktu,” dedi Derwent tekdüze bir ses tonuyla. Böylelikle hangi kategoriye girdiğim sorusunu savuşturmuş oldu. “Başka?”

“Helena güzelliğine rağmen zor bir kadındı. Tek amacı, bebeklerin yetersiz annelerden alınıp onları Hristiyan çevrelerde, doğru değerler ışığında, doğru fırsatlar sunarak yetiştirecek düzgün, orta sınıf ailelere verilmesi koşuluyla tüm toplumsal sorunların cevabının evlat edinme olduğunu tekrar tekrar söyleyerek insanların kafasına kazıyordu. Onun için bir çocuğu evlat edinmenin mi yoksa bu fikrin mi daha önemli olduğunu bilmiyorum fakat bu sayede kendini süs bebeğinden bir kanaat önderine dönüştürdü. Her şeye kuşkuyla yaklaştığım için Helena’nın ilgi çekmek istediğinden ve Rosalie’yi hedefe giden yolda bir basamak olarak gördüğünden şüphelendim. Onunla biraz flört ettim ki bu çok hoşuna gitti. Kıvama geldiğindeyse köşeye sıkıştırdım fakat bu hiç hoşuna gitmedi. Beyazların üstünlüğüne inanan bir grubun önceki yıl Florida’da düzenlediği bir konferansa ana konuşmacı olarak katıldığını öğrenmiştik. Konferanstan haberim olmasına gerçekten çok sinirlendi ama inkâr da edemedi.”

“Beyazların üstünlüğüne mi inanıyordu?”

“Muhtemelen hayır. Gelgelelim paralarını almakta hiçbir sakınca görmemişti.” İç çekti. “O işi yapmayı ne kadar özlediğimi anlatamam. Birini öyle bir köşeye sıkıştırırsınız ki kıvransa da kaçamaz, tek yapabildiği size kızmaktır fakat siz onu gırtlığınızdan kısıkıvrak yakalamışsınızdır bir kere, yani doğruyu söylemekten başka çaresi kalmaz. Herhâlde ne demek istediğimi anlamışsınızdır.”

Tatlılıkla gülümsedim. “Size kızdı mı?”

Sırıttı. “Bu da işimi hakkıyla yaptığımı işaretledi, o yüzden üstüme alınmadım.”

“Yani onu köşeye sıkıştırmayı başardınız,” dedi Derwent. “Fakat röportaj hiç yayımlanmadı, değil mi?”

“Şey, evet. Zamanlaması yanlıştı. Kız –ne kadar– bir hafta sonra mı kayboldu? O aşamada aktivizminden ötürü Helena Marshall’ın peşine düşmem pek uygun olmazdı. Sevilen bir insan değildi ama hit bir haber yayımlasak linçlenirdik. Marshallların kendi kızlarının kaybında parmağı olup olmadığı konuşulmaya başladığında durum değişti fakat bu defa da iş işten geçmişti.” Abartılı bir tavırla ellerini iki yana açtı. “Hayatımın hikâyesi.”

“Başka bir yere satamadınız mı?”

“Satmam yasaktı. Yani röportajı. İş bana bir magazin dergisi aracılığıyla gelmişti ve Florida’daki konferansı araştırıp bulanlar da onlardı. Editörümle aramı iyi tutmak istedim çünkü iyi bir gelir kaynağıydı. Röportajın başka bir yerde yayımlanması karşılığında alacağım birkaç papelden daha yağlı bir kapıydı. Bir günüm heba olmuştu, hepsi bu. Notlarımı dosyalayıp kaldırdım ve hayatıma kaldığım yerden devam ettim.”

“Notlarınızı hâlâ saklıyor musunuz?”

“Buralarda bir yerde olmalı.” Tek eliyle oturma odasını dolduran kitaplarla klasörleri işaret etti. “Hiçbir şeyimi atmam.”

“Onu bizim için bulabilir misiniz?”

Dudaklarını büzdü. “Denerim. En azından ne yapabileceğime bakarım. Ama biraz zaman alır. Bulduklarımı size gönderebilirim, ne dersiniz?”

“Şimdi bakmanızı yeğlerim.” Derwent’in sesi aniden çok daha gür çıktı ve ses tonundaki değişiklik karşısında diğer adamın gözlerini kırıştırdığını gördüm.

“Madem öyle istiyorsunuz. Denerim. Hepsi bu kadar mıydı?”

“Pek sayılmaz. Helena’nın röportajın yayımlanmasını neden istemediğini anlayabiliyorum,” dedim. “Ama siz popüler bir gazeteciydiniz. İyi bir itibarı olan araştırmacı bir gazeteci.

Rosalie'nin kaybolmasının ardından Marshallar hakkında yazacağınız en yavan haberi bile kolaylıkla satardınız ve açık açık olmasa da konferanstan üstü kapalı bahsedebilirdiniz. Etrafından dolanmanın muhakkak bir yolunu bulurdunuz.”

“İstemedim, tamam mı? Belki de onlar için üzölmüşümdür. Belki de onları rahat bırakmak istemişimdir.” Bana yine o çarpık gülümsemesiyle baktı. “İnsanlar gazetecilerin ahlaksız tipler olduğunu düşünür fakat biz de insanız. Gerektiğinde nezaket gösterebiliriz.”

“Elbette,” dedi Derwent kibarca. “Biz de öyle.”

Lavender güldü. “Evet, en iyi siz anlarsınız. Neticede sizin de kötü bir ününüz var. Ne var ki sizin gibi soru sormayı meslek edinmiş biri olarak etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Hiç de söylendiği kadar can sıkıcı değilmiş.”

“Üstelik bitmek üzere.” Derwent notlarına bakıyordu. “O ağustos gününü düşünüyordum da... evdeyken aileden başka kimseyi görmüş müydünüz?”

Lavender kafasını iki yana salladı. “Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır.”

“Rosalie’yi görmediniz yani?”

“Helena’ya odaklanmıştım.” Ellerini avuçları birbirine bacakacak şekilde birkaç santim arayla tutup yüzünden uzaklaştırdı. “Tünel görüşü. Gözler hedefte. O dönem polisin benimle konuşmak istememesini evdeyken kimseyi görmemiş olmama bağlamıştım. Sadece Helena’yı gördüm, zaten onunla da kahve eşliğinde küçük bir sürtüşme yaşadık. Sonra izin isteyip oradan ayrıldım.”

“Hepsi bu muydu?”

“Hepsi buydu,” dedi doğrularcasına. “Şimdi, eğer başka bir şey kalmadıysa...”

“Kalmadı sayılır,” dedim. “Hani az önce birini köşeye sıkıştırıp ona doğruyu söyletmekle ilgili söyledikleriniz var ya...” Tekrar gülümsedim. “Onu ben de severim.”

“Öyle mi?” Sandalyesini çevirerek bana döndü ve işaret parmağını şakağına dayayarak poz kesti. Bir hayli eğleniyor gibiydi. Bakışları sıcak ve davetkârdı. Vaktizamanında Helena Marshall’a neden çekici geldiğini anlayabiliyordum.

“Editörünüzle konuştuk. Röportajı iptal edenle.”

Suratı ânında pancar gibi kızardı. “Ne? Kim için yazdığımı nasıl öğrendiniz?”

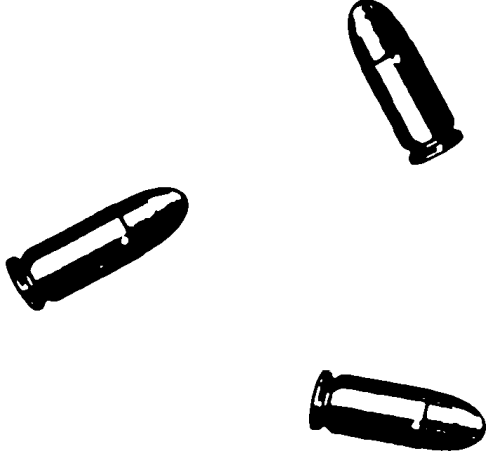
“Polisliğin hakkını vererek. Gerçi onu bulan ben değildim. Bir meslektaşımız buldu.” Liv editörü bulana kadar tıpkı bir tazi gibi kadının izini sürmüştü. “Bize Rosalie’yle yaşadığınız olaydan bahsetti.”

“Size... Tanrım, öyle bir şey yapmış olabileceğimi düşünmüyorsunu—” Bir anda sustu. “Elinizde suistimalde bulunduğumu gösteren hiçbir delil yok.”

“Sadece editörünüzün anlattıkları var.”

“Ki hepsi duyumdan ibaret.” Bakışları benden Derwent’a kaydı. “Ve Helena Marshall öldü.”

“Doğru.” Derwent’ın sesi kasvetliydi; tavrındaki tüm çekingenklik gitmiş, yerini buz gibi bir kınamaya bırakmıştı. “Şu anda kesinkes bildiğimiz tek şey evdeyken Rosalie’yle karşılaşmadığınız hakkında bize yalan söylediğiniz. Hatta bilinmeyen bir süre boyunca onunla odasında yalnızdınız. Hem de sırta kadem basmasından sekiz gün önce. Ve oradayken ne yaptığınızı bilen yok.”

21

Londra'ya doğru yola koyulmadan önce arabada bir dakika kadar sessizce oturup Paul Lavender'ın histerik yakarışlarının yankısının kulaklarımızdan silinmesini bekledik. Yalvarmış, sızlanmış ve yırtınırcasına tuzağa düşürüldüğünü haykırmıştı. Sonra da istemeye istemeye o gün olanların üstünden geçip bu defa Helena'nın Rosalie'yle konuşma şeklini tarif etmişti.

"Hıncını çocuktan çıkarıyordu. Kendimi... kendimi o kadar kötü hissettim ki." Çaresizlikten elektronik sigarasına sarılmıştı. Cihazdan tatlımsı bir duman yükselince Derwent uzanıp pencereyi açmıştı.

"Kız küçücüktü. Minicik ve... ve kırılgandı. Helena'nın onu un ufak edecek kocaman bir dalga misali tepesinde dikildiği ânı dün gibi hatırlıyorum. Yüreğimi sızlattı, anlatabiliyor muyum? Bir yabancıнын, aynı zamanda bir gazetecinin önünde bile öyle davranabiliyorsa diğer zamanlarda kim bilir nasıldı?"

"Rosalie'ye sürekli öyle davrandığı izlenimine mi kapıldınız?"

"Bilmiyorum." Elleri titriyordu. "Sanırım evet. Çünkü çocuk Helena'dan korkuyordu. Helena daha ağzını bile açmadan dehşete kapılmıştı ve kabak başına patladığında hiç şaşırmadı. Bunu işime geldiği için söylemediğimi bilmenizi isterim. Size yardım etmeye çalışıyorum. Rosalie'nin başına her ne geldiyse en olası şüphelinin Helena olduğunu düşünmüşümdür hep. Eğer öfkesine yenilip Rosalie'ye saldırdıysa, onu incittiye ya da kazara öldürdüyse nehir iki adım ötelindeydi."

“Ama ilk soruşturma yürütülürken ortaya çıkmak aklınızın ucundan bile geçmedi?” Derwent’in sesi sertti.

“Soruşturmanın içine çekilmekten korktum. Bekâr, genç bir adamdım. Ve Rosalie’nin odasına girmiştım. Helena’yı hedef gösterirsem onun da beni hedef göstereceğini ve daha zararlı çıkanın ben olacağımı biliyordum.” Acı acı güldü. “Ve haklıydım.”

“O dönemde sizi haklı çıkarabilecek kanıtlara ulaşılabilirdi,” dedi Derwent. “Tabii öne çıksaydınız. Hikâyenizi destekleyecek adli deliller bulunabilirdi.”

“Ah, tabii. Kesin hemen aklanırdım.” Kafasını ellerinin arasına aldı, yine ağlamaklıydı. “Tüm bunlar küçük kızın iyi olup olmadığına bakmak istediğim için oldu. Tam bir delilik ânydı, anlarsınız ya? İçgüdüsel bir tepki verdim. Çok çaresiz görünüyordu. Umutsuz. Sanki güvenebileceği kimsesi yokmuş gibi. Ona sırt çevirmenin yanlış olacağını düşündüm. Hayatına bir nebze bile olsa renk getirebileceğimi düşündüm. Tuvaleti kullanmak için izin istedim ve tek başıma üst kata çıktığımda etrafta ona bakındım.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum. “Sizin hikâyenize göre.”

“Ah, yani elinizde hâlihazırda bir hikâye var, öyle mi? Helena’nın mı?” Elektronik sigarasından bir nefes daha çekti. “Ölü bir kadını yalanlamak zor, öyle değil mi?”

“Deneyin.” Derwent’in sesi, sabrı tamamen tükenmiş gibi çıkıyordu.

“Tek yaptığım onunla konuşmaktı.” Aya dipleriyle gözlerini ovuşturdu. “Odasını buldum. Bu arada acayip iç karartıcı, minicik bir odaydı. Yerde uzanmış, yazı yazıyordu. Annesine göstermeye çalıştığı hikâyeyi alıp okudum. Kendi çapında fena sayılmazdı. Hatta beklentim yüksek olmamasına rağmen gerçekten iyiydi. Sadece laflıyorduk, anlarsınız ya? Bir yetişkinle çocuk artık ne konuşabilirse. En sevdiği ders falan. Derken Helena hışımla odaya daldı ve onu *baştan çıkarmaya* çalışıyormuşum gibi davranmaya başladı. Hangimizin daha çok korktuğunu

bilmiyorum; ben mi yoksa ufaklık mı? Hiçbir şey olduğu yoktu. Hiçbir şey. Fakat Helena hazır eline bir fırsat geçmişken bunu beni susturmak için kullandı. Hepsi bu.”

Az evvel yerini bilmediğini söylediği notları ne hikmetse hemencecik bulup bize teslim etmiş, sonraki yirmi dakikayı ise neden zamanında öne çıkmadığını anlamamız için yalvarıp yakararak geçirmişti. Biz gidene kadar aynı şeyleri tekrar tekrar söyleyeceği kesinlik kazandığında Derwent ayaklanmıştı.

“Hiçbir yere ayrılmayın, Bay Lavender. Eğer ortadan kaybolacak olursanız sizi yakalamak adına bir an bile tereddüt etmeden elimdeki bütün kaynakları kullanırım. Ayrıca bunu suçun ikrarı olarak kabul ederim. Jürinin ne düşüneceğini tahmin edersiniz herhâlde? Gençlerle haşır neşir olmanızı sağlayan bir işiniz var. Yalnız yaşıyorsunuz. Hiç evlenmemişsiniz. Artık gerisini siz hesap edin.”

“Haksızlık bu. Haksızlık.” Lavender koca bir bebek gibi sızlanıyordu.

“Sizinle tekrar iletişim kuracağız.” Bu kulağa tehdit gibi gelmişti ve Derwent bunun gayet farkındaydı.

Şimdi, arabanın sessizliği kulaklarımızda çınlarken iç geçirdi. “Sence Paul Lavender malum olayı *küçük bir sürtüşme* diye adlandırır mıydı?”

Gülmeye başladım. “Kesinlikle.”

“Üstümden kamyon geçmiş gibi hissediyorum.” Derwent koltuğunda kaykıldı. “Hâlbuki o kadar üstüne de gitmedik.”

“Gitmedik ama gayet faydalı bir görüşme oldu.” Dikiz aynasını ayarladım, uzun zamandır ilk defa direksiyon başına geçme fırsatı bulduğum için keyifliydim. “Dadıyla konuşmamız gerek. Helena’nın Rosalie’ye kötü davrandığını söyleyen diğer kişi oydu.”

“Sana dadının önemli olduğunu söylemiştim. Hem de soruşturmanın en başında.”

“Üstelik henüz onunla temas kuran olmadı? Neyse, bakalım Liv izini bulabilecek mi?”

“Bulacaktır. Bulduğunda Sadie’nin hâlâ taş gibi olup olmadığını da öğrensın.”

“Merak etme, ilk bunu sormasını tembihlerim.”

Esnedi. “Lavender’ın anlattıklarına inandın mı?”

“Emin değilim.”

“Al benden de o kadar.” Duraksadı. “Biraz kestirsem iyi olur.”

“Hiç çekinme.”

Kollarını kavuşturdu, gözlerini yumdu ve saniyeler içinde uykuya daldı; solukları düzenli ve ağırdı. Brighton’dan otolyola çıkarken ara sıra ona göz ucuyla bakıp ne kadar yorgun görüldüğünü düşündüm. Gözlerinin altında morumsu gölgeler vardı ve boynundaki kesiğin etrafı iyiden iyiye kızarmıştı. Normalde böyle sızmazdı, özellikle de bir şüphelinin yanından yeni çıktığımız zaman. Kafasının içi soruşturmanın bir sonraki aşamasıyla ilgili planlarla dolu olurdu.

Londra’ya girip de ışıklarda durduğumda nihayet kıpırdanıp doğruldu ve etrafına bakınarak toparlandı.

“Ah. Pardon. Bu kadar uyuyacağımı tahmin etmemiştim.”

“Dert etme. Sorun değil. Yorgundun.”

“Evet.” Esnedi. “Teşekkürler.”

Ya şimdi ya hiç.

“Her şey yolunda mı, Josh?” Yan koltukta aniden kaskatı kesildiğinin ve az evvelki uyku mahmurluğunun teyakkuza dönüştüğünün farkındaydım.

“Neden olmasın ki?”

“Soruya soruyla karşılık vermek. Sanırım sana bu tekniği öğreten bendim.” Kaygısızca konuşmaya özen gösteriyordum.

Sessizlik.

Kendimi olacıklara hazırladım. “Eee? Seni evden attığını ne zaman itiraf edecektin?”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Eve gitmiyorsun, Josh. Sabahları geldiğimde seni ofiste buluyorum. Evet, mesaiden sonra ortalıkta görünmüyorsun fakat eve de gitmiyorsun. Aynı iki kravatı dönüşümlü takıyorsun, üstelik ikisi de sana yakışmıyor. Üstündeki gömleği paketinden yeni çıkarmışsın, ayrıca bu sabah tıraş olduktan sonra giyerken yakasına kan bulaştırmışsın ve işin garibi hâlâ üstünde. Benim tanıdığım Josh Derwent onu giymeden önce yıkayıp ütülerdi ve hayatta bütün gün lekeli bir gömlekle dolaşmazdı.”

“Fark etmemiş olamaz mıyım?”

“Sen mi?” Ona şöyle bir baktım. “Sen ancak başka çaren yoksa bu hâlde dolaşırsın.”

Koltuğunda yığıldı. “Siktir. Herkes biliyor mu?”

“Hayır. Fakat bana her şey yolunda numarası yapmamalıydın. Gözümden kaçmayacağını bilmeliydin.”

“Belki de anlamazsın diye düşündüm.”

“Liv’le ofise tıklılmamış olsaydık daha erken fark ederdim.” Bunun ne anlama geldiğini idrak ettiğim anda kafamdan aşağı kaynar sular döküldü. “Neler döndüğünü anlarım diye beni vakada istemedin.”

“Faydalı bir iş yapıyordun.”

“Orasını bilemezsin.” Gözlerimi yola diktim. “Bunu niçin yaptın? Sana destek olmamı istemediğin için mi?”

“Yapma.”

“Sadece yardım etmek istiyorum,” dedim ve ciddiydim ama aynı zamanda neler döndüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. “Ne zaman oldu?”

“Bir hafta önce.”

“*Bir haftadır* ofiste mi yatıp kalkıyorsun? Neden otele gitmedin?”

“Çünkü onu fikrini değiştirmeye ikna edebileceğimi düşündüm.” Dirseğini kapıya dayayıp sanki başı ağrıyormuş gibi burun köprüsünü sıktı. “Çok zavallıca, değil mi?”

“İnsanın evine dönmek istemesinin nesi zavallıca? Tabii Thomas da var...”

“Evet, Thomas da var.” Derwent yutkundu. “Tatsız bir durum.”

“Hayal edebiliyorum.” Sessizliğin sürüp gitmesine izin verdim, hâliyle tek duyulan arabanın motorunun sesiyle lastiklerin yolda çıkardığı sest. “Peki ne oldu?”

“Bana bir konuda ultiatom verdi.” Durup bana ikaz niteliğinde ters bir bakış attı. “Ama konunun ne olduğunu söylemeyeceğim. Hayır demem hâlinde onlarla yaşamak şöyle dursun, yüzlerini bile göremeyeceğimi söyledi. Hayır dedim. O da beni birkaç parça eşyayı doldurduğu bir çantayla kapı dışarı etti.”

“Bunu sineye çektiğine inanamıyorum. İçeri girmeyi denedin mi?”

“Hayır. Onu tatlı dille ikna etmeye çalıştım. 999’u aradı.” Her şeyi göze alıp ondan yana kaçamak bir bakış attım ve o ânı hatırladığı esnada yüzüne yayılan kasvetli ifadeyi gördüm. “Tam ben giderken geldiler.”

Direksiyonu tutan ellerim buz kesti. “Tutuklandın mı?”

“Hayır. Geldiklerinde oradan ayrılmak üzere olduğumu görmelerinin yardımı dokundu, ayrıca onlara sıkıntı çıkarmadım. Ona kızmamıştım bile. Tek istediğim beni dinlemesiydi.” Kafasının gerisin geri başlığa düşmesine izin verdi. “Polis kimliği çıkarma hatasına da düşmedim. Sorun şu ki ben oradan ayrıldıktan sonra onunla görüşmüşler ve onu tehdit ettiğimi söylemiş, yani olay aile içi şiddet vakası olarak kayıtlara geçti. Burt çoktan gelip hesap sordu.”

“Peki onu tehdit ettin mi?” Emin olmam gerekiyordu.

“Tabii ki hayır.”

“Melissa ona zarar vereceğini sanmış olabilir mi?”

“Aklından ne geçtiğini bilemem.” Gözlerini suratıma diktiğini hissedebiliyordum. “Onun saçının teline bile zarar vermem. Bunu çok iyi biliyor. Sen de bilsen iyi olur.”

“Eski kocasından kaçmasının nedeni şiddet görmesiydi, o nedenle korkmuş olabilir.”

“Vücudunda hâlâ eski sevgilinden kalma yara izleri var,” dedi Derwent ağır ağır, “ve beni gayet iyi tanıyorsun. Sen olsan korkar mıydın?”

“Hayır.” Bu dediğimde ne bir tereddüt ne de şüphe vardı. Ona tamamen güveniyordum.

“Güzel, bu da bir şey,” dedi alçak sesle. Bense işin içinden çıkmaya çalışıyordum.

“Yani ona istediğini verene dek kafanı sokacak bir evin olmayacak.”

“Öyle görünüyor. Yine de ne istediğini sana söylemeyeceğim. Söz konusu bile olamaz. O yüzden fazla kurcalama.”

Daha fazla kafa patlatmanın lüzumu yoktu. Onun yerine esas meseleye odaklandım.

“Ofiste kalamazsın. Kendi dairende kal.”

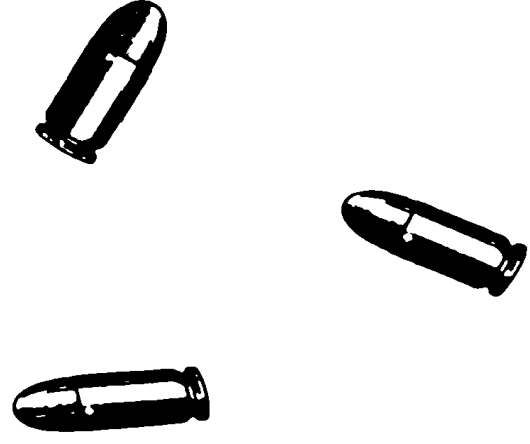
“Seninle mi? Hayatta olmaz.”

“Hadi ama, Josh. Daha önce de birlikte yaşadık ve gayet iyiydi. Kanepede yatmak zorundasın fakat idare etmen gereken çetrefilli bir soruşturma varken ihtiyacın olan son şey pantolonunu yıkayacak yerin yok diye daha fazla strese girmek.”

Bunun üzerine hafifçe güldü ama ardından iç geçirdi. “İstediğim bu değildi, Maeve.”

“Biliyorum,” dedim, oysa ne ima ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Ama şimdilik iş görür.”

22

Derwent'la aynı evde yaşamaya başlar başlamaz önceki yaz sevgili taklidi yaparken yakaladığımız ritmin aynısını tutturacağımızı düşünmüştüm. Fakat geçen seneki onun fikriydi ve ikna edilmesi gereken bendim. Bu sefer durum tam tersiydi.

Derwent ofise dönüş yolu boyunca tek kelime etmediği gibi mesainin geri kalanında da benden köşe bucak kaçtı. Onunla konuşmayı denemeden önce ofisin olabildiğince boşalmasını bekledim; bunu meraklı bir kalabalığın önünde yapmak istemiyordum. Ne var ki masasında değildi. Toplantı odalarını ve koridorları dolaştıktan sonra onu buzdolabını temizleme sırasının kime geldiğini gösteren listeye boş boş bakarken buldum.

“Geç oldu. Gitmeye hazır mısın?”

Afallayarak saatine baktı. “Bensiz git. Burada yapılacak işlerim var.”

“Ne gibi? Mutfakta kazık gibi dikilmenin derdine derman olacağını pek sanmıyorum.”

Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak soğukkanlı bir sakinliğe büründü. “Çay yapıyorum.”

“Neyle? Zihin gücünle mi? Ortada ne bir fincan ne de çay poşeti görüyorum.” Su ısıtıcısını alıp salladım. “Boş. Daha iyi bir bahaneye ihtiyacın var.”

“Görünüşe göre öyle.” Suratını buruşturdu. Belli ki bu ifadenin hem *beni-yakaladın* hem *üzgünüm* hem de *yine-de-şuradan-şuraya-gitmiyorum* anlamına gelmesi gerekiyordu.

“Başka biri olsa burada saklandığını düşünürdü,” dedim sakince.

Kaşlarını kaldırdı. “Senden mi?”

“Benden mi saklanıyorsun?”

“Tabii ki hayır.”

İç çektim. “Hadi ama, Josh. Son birkaç gündür ofiste sana bir ömür yetecek kadar vakit geçirdin. Ayrıca dizüstü bilgisayarını da yanına alabilirsin. Seni çalışmaktan alıkoymayacağıma söz veriyorum.”

“Fakat şu anda alıkoymuyorsun. Hatta masamla aramda duruyorsun.”

“Evet ve sen çıkmayı kabul edene kadar da şuradan şuraya gitmeyeceğim.”

“Tanrı aşkına...” Yine de daha fazla itiraz etmeden eşyalarını toplayıp peşimden otoparka geldi.

Eve dönüş yolunda yanımda kös kös oturdu, gergin ve mutsuz olduğu her hâlimden belliydi. Eve doğru iki sevgili gibi yan yana yürümenin ne tuhaftır ki müstehcen bir yanı vardı. Bacağıma çarpan çantasını bir özür mırıldanarak diğer eline aldı. *İşten kendi başına gelmesine izin verseydim bunların hiçbiri yaşanmazdı*, diye hatırlattım kendime. Bende bunu fark edecek zekâ kırıntısı olmasa da o diken üstünde olacağımızı adı gibi biliyordu.

Tabii bir de sabah çıkarken evi nasıl bıraktığım meselesi vardı. Banyoda asılı sütyenler ve külotlar olduğundan, ayrıca eviyenin içinin bulaşık dolu olduğundan emindim. Gözünden kaçmayacak olsalar da iç çamaşırlarım hakkında yorumda bulunmayabilirdi fakat bulaşıkları hayatta affetmezdi.

“Düşündüm de...” Ben anahtarı kilide sokarken bir adım geriledi. “Gidip akşam yemeği için alışveriş yapayım. Dolabının tamtakır olduğuna kalıbımı basarım.”

Buzdolabında neyim olduğunu hatırlamaya çalışırken tereddüt ettim. “Dışarıdan söyleyebiliriz.”

“Kerrigan mutfak kültürü.”

“Ben de yemek yapıyorum. Arada sırada.” *Ve bazen akşam yemeğini tostla geçiriyorum.*

“Somon seversin, değil mi?” Çantasını ayağımın dibine bıraktı. “Bak, on dakikaya dönerim. Sen çantayı koridora koy. Üst kata taşımaya zahmet etme. Gelince ben yaparım.”

“Hallederim.”

“Ama sana koridora koymanı söyledim.” Arkasını dönüp yürümeye başladı ve telefonunu cebinden çıkarırken gözden kayboldu. *Melissa’yı vazgeçmeye ikna etmek için son bir gayret,* diye düşündüm.

Seni özledim. Lütfen eve dönmeme izin ver.

Omuzlarımı dikleştirdim. Yani ben ikinci seçeneğim, o da anca benim zorumla. Ne bekliyordum ki?

Hiçbir şey, dedi kafamın içindeki can sıkıcı ses. Ortalığı topladım, kanepeye çarşaf geçirip iki yastık koydum ve yaptığım şeyin, arkadaştan ve meslektaştan ne eksigi ne de fazlası olan birine yardım etmek olduğunu kendime birkaç defa hatırlatmak zorunda kaldım.

Söz konusu arkadaşım ve meslektaşım ağzına kadar dolu bir alışveriş torbasıyla döndüğünde yemek yaptı, yedik ve sonra gerindi.

“Yorgunluktan ölüyorum.”

“Ben de. Erkenden yatacağım.” O uyuyacaksa buna mecburdum. Dairem, geçen sene paylaştığımız evden çok daha küçüktü. O oturma odasında uyurken bana sadece avuç içi kadar mutfak, banyo ve yatak odam kalıyordu.

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.” Tabakları topladığını görünce tek elimi uzatıp onu durdurdum.

“Ben hallederim.”

“Hayır, ben toplarım. Bu arada sen de banyodaki işlerini aradan çıkarmış olursun.”

Pijamalarımı giymek de dâhil banyoda taş çatlasın on dakika kaldım, ardından oturma odasının kapalı kapısını tıklattım. “İşim bitti.”

“Teşekkürler. İyi geceler.” Gelip bunu temizleyip nendendirici sürdüğüm yüzüme söyleyeceğine dair hiçbir emare yoktu. Yatağında öylece uzanıp Josh’un uykuya dalana kadar çıkaracağı her sesi dinleyeceğimi bile bile ağır adımlarla odama gidip kapıyı arkamdan kapadım.

*

Sabah uyandığımda, istemedenden de olsa her zamankinden fazla dinlenen her insan gibi, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Odamdan çıktığımda oturma odasının kapısı hâlâ kapalıydı. Gün ışığının akın ettiği mutfığa girdim, iki fincan çıkardım ve kendi kendime mırıldanarak radyoyu açtım. İngiltere’ye ulaşmak uğruna hayatlarını ve çocuklarını riske atan mülteciler hakkındaki iç karartıcı haber programının ikinci yarısını dinledim. Muhabir sempatikti fakat röportaj yaptığı politikacının pek öyle olduğu söylenemezdi. *Onlardan mesul değiliz*, diyordu adam. Daha fazla insana kucak açmadan da yeterince sorunumuz vardı. Bu bana annemle babamı ve İrlanda aksanının insanlarda öfke ve korku uyandırdığı bir dönemde İngiltere’ye geldiklerinde nasıl da dikkat çekmemeye çalıştıklarını hatırlattı. Sırf IRA’yla bağlantılı olma ihtimalinin bile tutuklanma sebebi olarak görüldüğü yıllarda İrlandalıların oturduğu bir muhitte güven içinde, kendi hâllerinde, göze batmadan yaşayıp gitmişlerdi. Hayatları hiç kolay olmamıştı.

Derwent’in oturma odasından gelen sesi beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Çayı demlerken birkaç dakikalığına ona kulak kabarttım: Bill Howlett’a Paul Lavender’la yaptığımız görüşmeden bahsediyordu. Konuşması bittiğinde içeri girdim ve onu tamamen giyinik vaziyette pencerenin önünde dikilirken

buldum. İtinayla katladığı yorgan ve yastık kanepenin üstünde duruyordu. Hızla bana döndü ve sabah nasıl görüneceğini düşünmeden üstüme gecelik niyetine geçiriverdiğim *oversize* tişörtü baştan aşağı süzdü.

Odaklan, Maeve.

Ona çayını uzattım. “Bill Howlett, Paul Lavender hakkında ne dedi?”

“Adını bile duymamış. Helena ondan hiç bahsetmemiş. Bill çok öfkелendi. Onu suçladığımı söyleyemeyeceğim. Tek parçası eksik bir yapbozu çözmeye çalışarak on altı yılını heba etti.”

“İşte bu yüzden Rosalie’nin kaybolduğu dönemde olanları gözden geçirmeye değer,” dedim. “Şartlar değişir. İnsanlar vakit zamanında sakladıkları şeyleri anlatmaya karar verir.”

“Hiç aksini iddia etmedim ki. Yine de Marshallların öldürülmesiyle bir ilgisi olduğu anlamına gelmez.” Derwent düşüncelere dalarak telefonu elinde birkaç kez döndürdü. “Howlett, Rosalie’ye ne olduğunu çözeceğimize kesin gözüyle bakıyor.”

“İsteddiği de bu değil mi?”

Derwent’in dudağı seğirdi. “Bence bir yanı kendisinin çuvalladığı bir konuda başkasının başarılı olmasını istemiyor. Söylemeden geçemeyeceğim, yardım etmeye pek hevesliydi. Lavender’ın arabasının markasını öğrenmemizi tavsiye etti. Hani Rosalie’nin kaybolmasından önceki hafta pek çok kez evin önünde görülen bir araba vardı ve ne yazık ki kimse plakasını alamamıştı. Bill işte o arabanın Lavender’a ait olabileceğini söyledi. O muhitte olması için ortada hiçbir sebep yokken orada olduğunu kanıtlayabilirsek belki onu köşeye sıkıştırabiliriz.”

“Colin Vale’den bir bakmasını isterim. Howlett’in başka tavsiyesi oldu mu?”

“O zamanki komşularıyla konuşmamızı söyledi. Aralarından su sızmazmış.”

“Dennis Hood’u şimdiden listeden çıkarabiliriz. O konuda ondan bir adım öndeyiz.”

Derwent'ın telefonu titredi ve ekrana bakar bakmaz çağrıya cevap verdi. Omuzlarını dikleştirdi, sevindiği her hâlden belliydi. Arayanın Melissa olduğunu varsaydım.

“Selam. Nasılsın?” Sesi hiç olmadığı kadar mutluydu. Bu manzaraya tahammül edemeyeceğimi fark edip odadan çıkmaya yeltendim fakat bana bakıp dudaklarını oynatarak, “Bekle,” dedi.

“Öyle mi? Peki nasıldı?” Bir gülümseme sesini ısıttı. “Hiçbir şey beni şaşırtamaz, Luke.”

Luke. Derwent'ın uzun yıllar sonra kavuştuğu oğlu. Aslında bu benim için hiçbir şey değiştirmemeliydi ama değiştirmişti. Derwent susup dinlemeye koyuldu. Suratından ne konuştuklarını anlamaya çalıştım.

“Ağırdan al. Onu ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur fakat istiyorsan beklemeye değer. Güzel şeyler emek ister.” Güldü. “Ben de öyle umuyorum. Evet, cumartesi günkü planda hiçbir değişiklik yok. Görüşürüz.” Telefonu kapattı.

“Cumartesi ne yapacaksınız?”

“Futbol oynayacağız. Beşerli.” Bana mahcup mahcup baktı. “Geçen yaza kadar futbol oynamayı ne kadar sevdiğimi unutmamışım. Luke her hafta oynuyor. Ben de ara sıra ona katılıyorum.”

“Birlikte zaman geçirmek açısından gayet iyi bir yöntem benziyor.”

“*Ben* de aynen öyle düşünüyorum.” Fakat Melissa onunla hemfikir değildi. Bunu söylemesine gerek yoktu; zaten biliyordum.

“Ona ilişki tavsiyesi mi veriyordun?”

Aniden bakışlarını kaçırdı, eli ayağı birbirine dolanmıştı. “Uzman olan benim, en azından o ve arkadaşları söz konusu olduğunda.”

“Eh, sen de yıllar içinde yeterince mesai yaptın.”

“Maeve...”

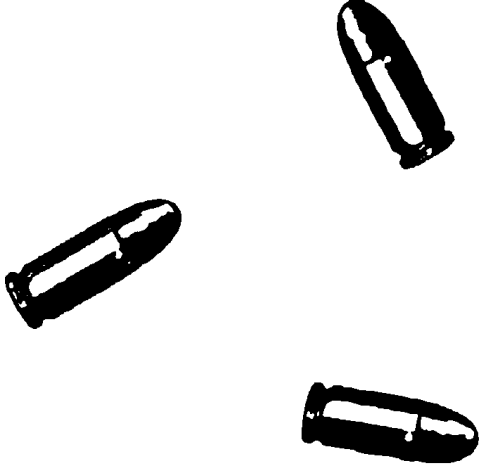
“İyisiyle kötüsüyle epey deneyimli sayılırsın. Duyduğum kadarıyla çirkinleşenler de olmuş.”

“Şu anda seni susturabileceğimi biliyorsun,” dedi sakince. “Daha önce de yaptım.”

Yapmıştı ve nasıl yaptığını dün gibi hatırlıyordum. Benden hepi topu bir adım uzaktaydı; saniyeler içinde beni kollarının arasına alıp dudaklarını benimkilere yapıştırabilirdi. Kızardım ve ânında fark ettiğini anladım çünkü arkasını döndü.

Çarçabuk, “Hayatında olduğuna seviniyorum,” dedim öylesine. “Luke seni gerçekten seviyor.”

“Sevilmeyecek neyim var ki?” dedi Derwent bir anlığına da olsa o eski ukala hâline bürünerek. Bunu gördüğüme neredeyse sevinmiştim.

23

Sabahı Marshallların eski komşularının izini sürerek ve esrarengiz araba hakkında verilen ifadeleri okuyarak geçirdim. Birkaç saat sonra Derwent’ı aramaya gittim ve onu ilk defa düşüncelere dalmış vaziyette masasında otururken buldum. Masanın kenarına tünedim.

“Gidip evi görmek istiyorum. Marshallların evini.”

“Neden?”

“Etrafa bakınmak istiyorum. Eskiden nasıl bir yer olduğunu anlamak. Komşuların evlerinin ne kadar yakın olduğunu ve nehri görmek.”

“Ev son on altı yılda bir hayli değişmiştir herhâlde. Hem yeni sahibi mülküne girmemizi istemeyebilir.”

“Sormaktan zarar gelmez,” dediğimde iç çekti.

“Sanırım izin koparana kadar huzur vermeyeceksin. Pekâlâ. Onlarla iletişime geç. Marshallar hakkında ne düşündüklerini öğrenmek enteresan olabilir.”

Masamın başına dönüp aynen öyle yaptım ve işim bittiğinde sırtarak Derwent’ın yanına gittim. “Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?”

“İyi haberi, elbette.”

“Evin yeni sahibi olan Louisa Stern’le görüştüm. Yarın eve bakabileceğimizi söyledi.”

“Kötü haber ne?”

“Ev güvenliği hakkında tavsiye istiyor.”

Derwent inledi. “Neden illa bir bedel ödememiz gerekiyor?”

“Kadın kötü şöhretli bir evde oturmanın kendisine epey pahalıya patladığını söylüyor. Dediğine göre kimi turistler arabayla evin önünden geçmekle yetinirken kimileri kapısına kadar geliyormuş.”

“Evet ama mazisinden ötürü evi ucuza kapattığına kalıbımı basarım.”

“O kadarını söylemedim. Evle işimiz bitene kadar kadının tepesini attırmak istemiyorum.”

“Sorumu turun sonuna saklayacağım.”

“Tabii dilini tutabilirsen.”

*

Ofisteki herkesin Derwent’ın yanıma yerleştiğini çoktan öğrenip öğrenmediğinden emin değildim ama dedektiflerle dolu bir odada sır saklamak pek kolay sayılmazdı. Yine de o gün işten çıkarken tedbiri elden bırakmayıp onunla otoparkta buluştum. Bizi eve kadar götürüp demir kapının önünde durdu.

“Yiyecek bir şeyler alma sırası sende.”

“Ne istiyorsun?”

“Şaşırt beni.”

Bir kabahat işleyip işlemediğimi merak ettim çünkü sesi kasvetliydi. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Sadece acıktım.”

Acıkmış olabilirdi de olmayabilirdi de. Yine de köşe başındaki markete gidip uzun süre reyonlarda gezindikten sonra sosisle patates püresinde karar kıldım. Ne de olsa herkes sosis severdi. Gerçi Derwent patates püresi yüzünden benimle dalga geçecekti ama o kadarına katlanabilirdim. Leziz göründükleri için biraz çilek, Derwent’ın sevdiğini bildiğimden de birkaç bira aldım. Arada kalıyor, zor karar veriyordum. *Onu daha yakından*

tanımalıyım, diye düşündüm. Şu anda onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

Ellerim alışveriş poşetleriyle dolu vaziyette daireye döndüğümde benden kurtulmak istemesinin sebebini şıp diye anladım. Melissa'nın sesini merdivenin başından bile duyabiliyordum. Muhtemelen görüntülü konuşuyorlardı çünkü ses kalitesi kötüydü ve tizler keskinleştüğinden Melissa'nın sesi cırtlak çıkıyordu.

“—o kadar bencilce davranmana neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bizi hiçbir zaman ilk sıraya koymadın ki. Bir kere bile. Sakın inkâr etmeye kalkışma çünkü bizi evde ağaç ettiğin günleri gayet iyi hatırlıyorum. Daima gitmen gereken çok daha önemli bir yer var, değil mi? Küçük kahramanımız herkesin imdadına koşuyor.”

Koridorda öylece dikilip ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Melissa'yla konuşmasına kulak misafiri olmam Derwent'in hiç hoşuna gitmezdi.

“Bunların olacağını bilmeliydim. Bir polisle ilişkiye başlarken aklım neredeydi acaba? Hepinizin tanrı kompleksi var. Hep bir güç gösterisi, değil mi Josh? Hep ilgi odağı olmak zorundasın. Senin gözünde ben neyim ki? Ara sıra becerebileceğin biri mi?” Güldü. “Gerçi son zamanlarda onu da yaptığın yok.”

Of, kahretsin. Put gibi öylece kalakaldım, ses çıkarmamaya çalışıyordum. Patatesler ağırdı ve vaktizamanında kırılan köprücük kemiğim sızlamaya başlamıştı.

“Mark en azından varlığımın farkındaydı. En azından beni *istiyordu*.”

Mark Pell elinden zor kurtulduğu eski kocasıydı; sırf onun şiddetinden kaçmak uğruna Derwent'in hayatının anlamı olan oğulları Thomas'la birlikte yüksek katlı bir binaya saklanmıştı. Öfkeden vücudumu ateş bastığını hissettim. Mark'ın Josh'tan daha iyi bir seçenek olduğunu nasıl ima edebilirdi?

Bu noktaya dek Derwent çıtını çıkarmamıştı. Fakat konuştuğunda sesini zar zor tanıyabildim. Tekdüze ve hissizdi. “Benden istediğin şeyi neden yapamayacağımı açıkladım.”

Yani Melissa’nın onu kendisine şiddet uygulayan adamlar bir tutmasına değinmeyecekti bile?

Jetonum düştüğü anda göğsüme yumruk yemiş gibi oldum: Ona bunu ne ilk defa söylüyordu ne de ilk defa öfkeyle bağırıyordu.

“Ah evet, açıkladın. Tam bir mantık timsalisin.”

“Mel—”

“Ne yaptığını bal gibi biliyorum. O *sürtüğün* yanındasın. Zaten ona gitmek için fırsat kolluyordun. Geri zekâlının teki olduğumu düşünüyor olmalısı—”

Derwent pat diye sözünü kesti; sesi Melissa’nınkinden daha yüksek çıkmıştı fakat hâlâ sakın ve makul davranmaya çalışıyordu. “Thomas’a onu yakında göreceğimi söyle.”

“Hayır, görmeyeceksin. Dediğimi yap—”

Sessizlik. Derwent telefonu suratına kapatmıştı.

Dudağımı ısırdım. Melissa bas bas bağırırken hareketlenseydim kapının eşiğine kadar gelirdim ama şimdi merdivenin başındaydım. Mesafeyi göz kararı ölçtüm. Ses çıkarmadan gerileyip kapıyı çarparak yeni gelmiş gibi yaparsam...

“Yukarı geliyor musun?” Yüzünde ilgili bir ifadeyle tırabzanın üstünden uzanmış bakıyordu. Telaşlı bir hâli yoktu ki bu bir başarıydı çünkü benim suratım kıpkırmızıydı, oysa konuşmaya dâhil bile olmamıştım.

“Kusura bakma. Sizi dinlemiyordum. Yani dinlemiş bulundum ama niyetim o değildi.”

“Biliyorum.” Merdivenden inip alışveriş poşetlerini elimden aldı. “Epey ağırmış.”

“Bir de bana sor. Bir süredir burada dikiliyorum.”

“İçeri girdiğini duydum.” Beni koridorda ne yapacağımı şaşırılmış bir hâlde bırakarak gerisin geri yukarı çıktı. Bu kadar

miydi? Kulak misafiri olduğum tartışmayla ilgili iki kelime etmeyecek miydi?

Onu mutfakta alışveriş poşetlerini boşaltırken buldum.

“İyi misin?”

“Evet, neden?”

“Josh...”

“Üsteleme,” dedi sertçe. “Bu işe karışmanı istemiyorum. Olanların seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Duyduklarıma bakılırsa var?” dedim soru sorar gibi çünkü kendimden emin değildim. Genelde işine burnumu sokmamamı söylediğinde dediğini yapardım fakat bu defaki farklıydı. “Sana hep böyle mi davranıyor?”

Dönüp tezgâha yaslandı. “Birlikte yaşaması kolay bir adam değilim, Maeve. Hâliyle sinirleniyor. Alıştım artık.”

“Alışmamalısın. Söylediği şeyl—”

“Daha kötülerini de duydum.”

“Onunla kalamazsın. Bu şekilde yaşayamazsın.” Bu çıkışım planlı değildi fakat söylediklerim doğrudu. Bir anlığına donakaldı ve ardından şalterleri attı.

“Benim için endişelenmeyi bırak da esas kendin için endişelen. Benimkinden daha büyük sorunların var.”

“Sana ne dediğini duydum ve söyledikleri yaralayıcı, mesnetsiz ve *yanlıştı*.”

“Bir konuşmaya kulak misafiri oldun diye başımıza uzman mı kesildin?” Kollarını kavuşturdu, bakışları sertti. “Söyle bakalım, Kerrigan. Aşk hayatın nasıl gidiyor?”

“Duyduklarıma bakılırsa seninkinden iyi çünkü benim hâlâ kendime biraz saygım var.”

Bir anlığına ikimiz de gözümüzü bile kırpmadık. Sonra bana doğru bir adım attı. Ne istediğini kestiremediğimden koridora doğru geriledim. Konuştuğunda sesi sohbet eder gibiydi.

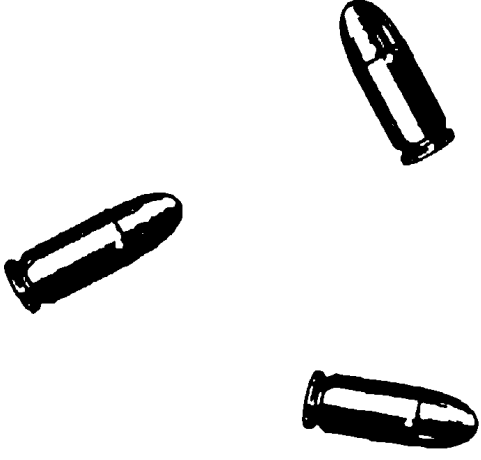
“Biliyor musun? Hiç aç değilim. Koşuya çıkacağım.”

“Ne? Şimdi mi?”

“Evet.” Beni nazikçe kenara çekip yanımdan geçerek oturma odasında gözden kayboldu ve kapı bir kez daha suratıma kapatıldı. Odadan çıktığında üstünde siyah bir tişörtle şort, kafasındaysa onunla konuşmaya teşebbüs etmeyeyim diye ayarlamakta olduğu bir kulaklık vardı. “Yemek pişireceksen kendine kadar yap. Ben daha sonra bir şeyler atıştırırım.”

“Josh, sorunlarından koşarak kaçamazsın.”

Gülümsedi, merdivenden koşar adım indi ve aynen öyle yaptı.

24

Bir süredir Marshallların eski evini görmeyi iple çekiyordum fakat evin önünde durduğumuzda meraktan çatlıyor olmama rağmen başımı kaldırıp da eve bakmadım.

“Bütün gün somurtacak mısın?”

Cevap vermedim. Derwent iç geçirip arabadan indi, sonra da kapıyı öyle bir çarptı ki kulaklarım çınladı. Ona aldırış etmeyip aynısını yaptım. Güneş parlak ve sıcaktı, bahar mevsimi etrafımızda can buluyordu. Elimi yüzüme siper ederek ön bahçeye göz gezdirdim. Yüksek duvarın dibindeki yetişkin ağaçlar evin dar ve sakın yoldan görünmesini nispeten engelliyordu. Yolun ilerisinde trafik vardı fakat burası bir anlığına da olsa içimi huzurla doldurdu.

Oysa öfkeden kuduruyordum. Derwent bir hayli uzun süren koşusunun ardından eve dönüp de duşta saatler geçirdikten sonra yüzüme bile bakmadan alt kat komşularıma rastladığını söylediğinden beri, yani yaklaşık on dört saattir bu vaziyetteydim.

“Bir aylığına Avustralya’ya gidiyorlarmış. Evi o kadar uzun süre boş bırakmak içlerine hiç sinmiyormuş. Burada olduğumu öğrenince Jonny evlerine göz kulak olmamı istedi ama daha iyisini yapabileceğimi düşündüm. Onlar yokken evlerinde kalacağım.”

“Onların evinde mi kalacaksın?” diye tekrarladım aval aval.

“Burada kalmak yerine.”

“Melissa’nın söyledikleri yüzünden mi?”

“Hayır. Onunla ilgisi yok.” Çatık kaşlarla telefonuna bakıyordu, aklı başka yerde gibiydi. “İş yerinde de birlikte olduğumuzdan araya biraz mesafe koysak hiç fena olmaz. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kanepeni işgal etmemi istemezsin.”

Üstelemedim. “Ne zaman taşınıyorsun?”

Soruma cevaben elindeki anahtarlığı havaya kaldırdı. “Hemen toparlanacağım.”

“Benimle konuşmadan, öyle mi?”

“Neden umurunda olsun ki?”

Ve ben bu soruya hemen cevap veremeyince eşyalarını toplayıp gitmişti.

İşim gereği –sadece işim gereği– gidip zile basan Derwent’in yanında durdum. Sokak kapısı toz pembeye boyanmıştı, ıslıl ıslıl parlayan, cilalı pirinç detayları vardı. Biri tırmanıcı bir sarmaşığı, eve sabitlenmiş kafese doğru yönlendirmişti.

Derwent bana göz ucuyla şöyle bir baktı. “Nihayet teşrif edebildiniz.”

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye sorarken buldum kendimi.

“Bu görüşmeyi mi? Elbette. Planım buydu.”

Çenemi bir parça gevşetip, “Onu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun,” dedim.

Ne var ki o cevap veremedi kapı açıldı, ki muhtemelen böylesi daha iyi oldu. Bizi gülümseyerek karşılayan kadının hatırına cana yakın bir ifade takınmaya çalıştım. Louisa Stern altmışlarının başlarındaydı ve ellili yıllarda çekilmiş durum komedilerindeki ev hanımlarını andıran mütevazı bir tarzı vardı. Geniş etekli elbisesinin üstüne hırka geçirmiş, ayağına düz tabanlı ayakkabı giymiş ve sokak kapısıyla aynı renkte iri küpeler takmıştı. Yer yer kırılmış saçları zarifçe küt kesilmişti.

“Ah, polis.”

Yıllar içinde pek çok şekilde karşılanmış olsam da nadiren güzel bir gülümsemeyle karşılanırdım.

“Bana ulaştığınıza çok memnun oldum. Ben de sizi arasam mı diye düşünüyordum.”

“Sizi endişelendiren bir şey mi oldu?” diye sordu Derwent nazikçe.

“Şey, evet. Ama işe yarayıp yaramayacağını asla bilemezsiniz, öyle değil mi? Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum.” Güldü. “Gerçi şu anda aynen öyle yapıyorum galiba, yani kocam olsa öyle derdi. İçeri gelin. Etrafa bakmak istemiştiniz. Lütfen çekinmeyin.”

“Önce sizi endişelendiren meseleyle ilgilenmeyi yeğlerim. Eve sonra bakarız. Bu daha önemli görünüyor.”

Aynı zamanda birkaç dakikalığına da olsa benimle yalnız kalmaktan kurtulabileceği anlamına geliyordu. Louisa Stern, Derwent’in centilmenliğini sahici sanıp pek memnun oldu. “Dışarıda güneşin altında oturuyordum. Sizin için uygun olur mu?”

“Harika.”

Kadın bizi evin etrafından dolaştırıp arka bahçeye götürdü. Bahçe mobilyalarına tünediğimiz esnada dışarıda oturmak için hâlâ biraz soğuk olduğunu düşündüm fakat kendimi etrafımızdaki taş döşeli alanı canlandıran rengârenk bahar çiçekleriyle dolu saksılara ve nehre dek uzanan çimenliğe hayran hayran bakmaktan alamadım.

“Evi sırf burası yüzünden satın aldık. Kocam kendini bildi bileli tekne istiyordu. Çok uzun zamandır gözü bu evdeydi fakat Marshallların satacağını hiç sanmıyorduk. Bir gün onlarla irtibata geçtik ve özel satışı kabul ettiler. Bir hayli kârlı bir alışveriş oldu fakat sonradan herkesin burada yaşamak istemeyebileceğini fark ettim.”

“Güzel bir ev,” dedim. “Bu yaştaki evlerin çoğunun hüznünlü hikâyeleri vardır.”

“Kimi zaman da hayaletleri. Gelgelelim bizimki onlardan değil. Yani en azından henüz bir hayaletle karşılaşmadım.” Kollarını kavuşturarak âdeta kendi kendini kucakladı. “Bir

keresinde aynen bunu sordular. Rosalie'nin hayaletini görüp görmediğimi. Ama görmedim.”

“Kim sordu?”

“Ah, insanlar.” Narin elini havada şöyle bir salladı. “Gelenler. Resmen insan akınına uğradık. Evi satın aldığımızda halkın yoğun ilgisiyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Küçük kızıdan haberi olmayanlar bile sırf etkileyici bir yapı olduğu için evi görmek istiyordu. Duyduğum kadarıyla buraya sembol yapı diyorlar. İki yanındaki evler çok daha küçük.”

Nehir kıyısındaki en güzel mülk olduğu konusunda hemfikir olduk.

“Yani insanlar meraklarına yenik düşüp mülkünüze girmeye çalışıyorlar,” dedi Derwent.

“Sık sık. Evin önünden arabalarıyla kağnı gibi geçenler, garaj yoluna girenler... Buranın özel mülk olduğunu belirten bir tabela diktik ama insanların hiçbir şeye aldırış ettiği yok. Bu yüzden emniyetimiz için sizden birkaç tavsiye alabileceğimi düşündüm.”

“Büyük bir köpek alın,” dedi Derwent. “En caydırıcı şeydir.”

“Hımmm ama dışkı toplama işini ne yapacağız?”

“Topladıklarınızı davetsiz misafirlerin kafasına atabilirsiniz.”

Kadın şen şakrak bir kahkaha koyverdi. “Hakikaten öyle yapabiliriz.”

“Bu süregelen bir sorun mu?” diye sordum. “Yoksa değişen bir şey mi oldu?”

“Şey, iki ayda bir taş çatlasın bir iki ziyaretçimiz oluyordu. Ne var ki iki aydır azıttılar. Hatta biri tekneyle gelip kürek çekerek iskelemize yanaştı. Bunu epey sinir bozucu buldum fakat muhiti ve aileyi epey yakından tanıdığını söyledi ve gerçekten de çok bilgili görünüyordu.” Kadın hırkasına sarındı. “Bir program yapıyormuş. Beni ev hakkında konuşurken kaydetmek istedi.”

Ânında dikkat kesildim. “Bir podcast için mi?”

“Evet. Podcast lafını duyar duymaz ilgimi kaybettim. Pek podcast dinlemem, dinlediğimdeyse gerçek suç konulu olanlardan uzak dururum. Daha eğlenceli şeyleri tercih ederim.”

“Ben de,” dedi Derwent. “Adamın adını hatırlıyor musunuz?”

“Tor bir şey. Torquil’in kısaltması olmadığını söyledi çünkü öyle sanmıştım. Zaten o yüzden aklımda kaldı. Torquil adında birine sadece kitaplarda rastlarsınız. Çekingen biriydi. Çok nazikti. Fakat bu işlere bulaşmak istemedim.”

“Size Marshalları nerede bulabileceğini mi sordu?”

“Evet.” Gergin bakışları benden Derwent’a kaydı. “Ona adreslerini verdim. Aslında hayatta vermezdim ama neticede Marshallların aile dostuydu.”

“Size öyle mi dedi?”

“Yalan mıydı?” Louisa’nın beti benzi attı. “Önce Bruce’u arayıp sormalıydım ama Tor onları çok yakından tanıyor gibiydi. Oğullarını falan. Her şeylerini biliyordu. Eskiden komşu olduklarını söyledi.”

Derwent bana bakınca başımı hafifçe iki yana salladım. Rosalie’nin kaybolduğu dönemde bu sokakta Grant soyadlı kimse oturmuyordu fakat aileyi incelemek için çokça zaman ve çaba harcadığından Tor Grant’in komşu rolünü layıkıyla oynadığından emindim.

“Bu ne zamandı?”

“Bir ay kadar önce?”

Marshallların dairesinin önünde peyda olup Sabiha’yı korkuttuğu döneme denk geliyor olmalıydı. Tor Grant sergilediği ısrarcılıkla çelişen yumuşak, süklüm püklüm tavrıyla tam bir ayaklı tehlike işaretiydi. İstedikini elde etmek uğruna kanunları çiğnemeye hazırdı. Öyle ki Marshalllara ve hikâyelerine ulaşabilmek adına arabama zorla girmeyi bile göze almıştı.

“Bu son zamanlarda size yaklaşanların ilki,” dedim. “Sizi başka kim rahatsız etti?”

“Önemli biri değil. Yeni çağ gezginleri gibi giyinmiş iki kişi geldi. İkisinden de pek hoşlanmadım. Zaten Marshallların görüşeceği türden insanlara da benzemiyorlardı, o yüzden bir şeyler karıştırdıklarını düşündüm. Bir de birkaç bahçe meraklısı geldi.” Keyfinin kaçtığını, görüşmenin heyecanının yerini Tor’u Marshallların peşine takarak affedilmez bir hata yaptığına dair yakıcı bir korkuya bıraktığını düşündüm. “Sorularınız bitti mi? Yapmam gereken telefon görüşmeleri var da.”

“Titriyorsunuz, Bayan Stern,” dedi Derwent nazikçe. “Size bir örtü getirmemi ister misiniz?”

“Hayır, gayet iyiyim.” Kadın kollarını ovuşturdu.

“Sorularımızın geri kalanını olabildiğince çabuk bitirmeye çalışacağız.” Bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

Derwent ayağa kalkıp ceketini çıkararak Louisa Stern’ün omuzlarına koydu. Kadın cekete minnetle sarındı.

“Çok nazik, çok düşüncelisiniz. Ama siz üşümeyecek misiniz?”

Derwent başını iki yana sallayarak oturup gömleğinin kollarını sıvamaya odaklandı. Bu Louisa’ya toparlanma fırsatı tanırken bana da çoğu zaman ne yaptığıнын farkında olduğunu düşündürdü. O yüzden yanlış yapması çok şey anlatıyordu. Benimle ilgili büyük bir yanlış yapmıştı fakat bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum.

“Biraz da canınızı sıkan diğer insanlardan bahsedebilir miyiz, Bayan Stern?”

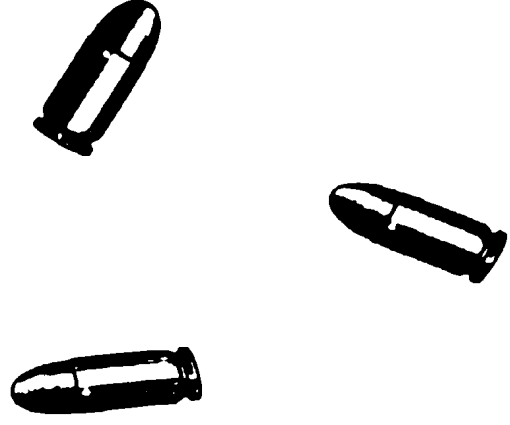
“Şey, aslında canımı sıktıklarını söyleyemem. Sadece onca zaman sonra Marshallların yerini öğrenmek isteyen birkaç insanın birkaç gün arayla kapımıza dayanmasını biraz garipsedim.” Düşünceli görünüyordu. “Buradan taşınırlarken arkadaşlarına haber vermemiş olmaları çünkü onların adına gönderilmiş Noel kartlarının, mektupların ve kutuların aylarca ardı arkası kesilmedi. Doğrusunu isterseniz Marshallların buradan ayrılmak istediklerini sanmıyorum. Satışın tamamlandığı gün eşyalarımızı

getirmek istediğimizde ev hâlâ onlara ait mobilya ve eşyalarla doluydu. Gerçi çoğu çerçöptü.”

“Sakladığınız bir şey oldu mu?” Gözümün önüne Rosalie’ye dair bir iz bulmak adına karıştırılması gereken kutularla dolu bir tavan arası geldi, o yüzden Louisa kafasını iki yana salladığında rahatlasam mı, üzülsem mi bilemedim.

“Bir temizlik şirketine bütün evi boşalttırdım. Ben iç mimarım. Boş bir tuvale ihtiyacım vardı.” Louisa Stern gülümsedi. “Bu ev yıllar içinde bana çok sayıda müşteri kazandırdı. Buradan ayrılmak istememelerine şaşmamalı.”

25

Nihayet eve girdiğimizde Louisa evin ön cephesindeki oturma odasına çekildi. İçeride olmamıza rağmen Derwent'ın ceketi hâlâ omuzlarındaydı ve onu geri vermeye niyetli olduğundan da pek emin değildim.

Mutfaktan başladık. Bir tomar fotoğraf çıkardım.

“Kıyaslayıp karşılaştıralım. Bunlar aşağı yukarı Rosalie'nin kaybolduğu dönemde çekilmiş fotoğraflar. Louisa evin pek değişmediğini söyledi fakat bana çok farklı görünüyor. Bence tadilat sırasında orijinal plana sadık kalınmış olmasını kastediyor. İç mimar olduğundan sanırım standartları bizimkinden farklı.” Pek geniş olmasa da bahçeye bakan mutfakta dikiliyorduk. Duvarlar Marshallların kullandığı uçuk maviden çok daha güzel, iç açıcı ve sıcak bir renk olan yumurta sarısına boyanmıştı. “Bu pencereler yeni. Şu duvarın ortasında, Rosalie'nin kaybolduğu sabah açık bulunan kapının olması gerekiyordu.”

Derwent fotoğrafları elimden alıp şöyle bir karıştırdı fakat hiçbirine doğru düzgün bakmadı. “Tanrım, susmak bilmedi.”

“Louisa mı? Gayet iyi anlaştığınızı sanıyordum.”

“El mecbur olunca...”

Evet, işine geldiğinde ne söylemen gerekiyorsa onu söylersin. Hatırlattığın için teşekkürler.

Fotoğrafları elinden aldım ve zemin kata ait olanları ayırıp ona verdim. “Ben en üst kattan başlayacağım. Ortada buluşuruz.”

“Birlikte gezmek istemiyor musun?”

“Kusura bakma,” dedim tekdüze bir sesle. “Yanılmıyorsam araya mesafe koymak isteyen sendin.”

İç çekti. “İyi. Git. Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Esas sen nasıl istiyorsan öyle olsun, diye düşündüm fakat bunu ona söylemedim çünkü ne düşündüğümü adı gibi bildiğinden emindim.

*

Üst katta üç oda vardı: iki yatak odası ve ortalarında da bir banyo. Odalardan birini “Ivo’nun Odası” şeklinde etiketlenmiş olan fotoğrafla, diğerini ise Magnus’la eşleştirdim. İkisi de çiçek desenli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve elimdeki fotoğraflarda gördüğüm ergen erkek odalarıyla uzaktan yakından alakası olmayan, tertemiz birer misafir odasına dönüştürülmüşlerdi. Ön ve arka bahçelerin kısmen görüldüğü minik çatı pencereleri aynıydı. Ivo’nun odası duvar dibindeki sade kitaplığı, ders çalışma masası, sandalyesi ve geometrik bir hassasiyetle katlanmış kıyafetleriyle derli topluydu. Eskiden bir savaş uçağı posterinin olduğu duvarda şimdi Viktorya dönemine has, çerçeveli bir nakış örneği asılıydı. Banyo âdeta yıkılıp yeniden yapılmıştı, öyle ki fotoğraftaki hâlini görünce ürpermeden edemedim: çatlak fayanslar, kireç lekeleri, klozetin ve duşakabinin kenarlarına denk gelen yerleri soyulmuş linolyum zemin. Şimdilerde temizliğiyle göz dolduran, pirinç detaylı, bembeyaz bir banyoydu. Magnus’un odası fotoğraflarda savaş alanından farksızdı ama o zamanlar on iki yaşında, çocuklukla ergenlik arasına sıkışıp kalmış bir yeni yetmeydi. Şimdilerde iç açıcı bir yatak odası olan odaya o vakitler dört bir yana saçılmış eşyalar, oyuncaklar ve genel bir kaos havası hâkimdi. Bill Howlett’in Rosalie’nin odasının çıplaklığıyla ilgili söylediklerini ve olay mahalli fotoğraflarındaki hâlini hatırladım. Acaba Magnus oyuncaklarından

vazgeçmemekte inat mı etmişti yoksa Rosalie büyük abisine benzemek mi istemişti?

Ara katta nehir manzaralı, ebeveyn banyolu, geniş bir yatak odası buldum. Evin ön cephesindeki iki ayrı oda, Rosalie'nin yüklükten bozma odasını yanlardan kuşatıyordu. Rosalie'ninkini sona saklamaya karar verdim. Diğer odaların pencerelerinin önünde yeni yeni yapraklanmaya başlamış birer büyük ağaç vardı. Kaşlarımı çatarak elimdeki fotoğraflara baktım.

"Bu kadar yatak odasını ne yaptıklarını mı merak ediyorsun?" Derwent elleri ceplerinde, kapı boşluğunda dikiliyordu. "Ne de olsa sadece iki kişiler."

Kimsenin yaşamadığı bir sürü odalarının olmasının ne büyük israf olduğu konusunda ona hak vermemi istiyordu ama sözcükler boğazıma dizildi.

"Yetişkin çocukları var. Muhtemelen arada sırada kalmaya geliyorlardır."

"İyi." Bunu öfleyerek söylemişti. "Eee? Sorun nedir? Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Ağaçlar yüzünden."

Omuz silkti, şaşırmış görünüyordu.

"Howlett tanıkların evin önünden geçen plakası kırık bir arabadan bahsettiklerini fakat aracın izinin asla sürülemediğini söyledi."

"Ne olmuş yani?"

"Dosyalarda yer alan ve farklı zamanlarda farklı kişiler tarafından verilmiş ifadelerde sıklıkla bir araçtan bahsediliyor. Fakat hepsinin ucu dönüp dolaşıp tek bir kişiye çıkıyor. Helena'ya. Şüpheli bir arabanın civarda dolaştığını, evin önünden yavaşça geçtiğini ya da yol kenarında park hâlinde beklediğini gören tek kişi o. Endişelerini her önüne gelenle paylaşmış. Arabayı evden, daha doğrusu pencereden bakarken gördüğünü söylemiş."

"Ee?"

“Buradan yolu göremiyorsun? Şu anda yapraklar seyrek olduğundan ağaçlarla çalıların arasından az da olsa görmek mümkün ama Rosalie kaybolduğunda yazdı, yani Helena yolu istese de göremezdi. Ne zemin kattan, ne bu odalardan ne de çatı katından. Aracın plakasının kırık olduğunu görmesi ise neredeyse imkânsızdı.”

Derwent pencerenin kenarına geldi. Beklemeye koyuldum, haklı olduğumdan emindim. Yola açılan demir kapı epey solda kaldığından evden görünmüyordu. Arabadan indiğimde dikka-timi çeken ağaçlar evle yol arasında paravan görevi görüyordu. Derwent pencereden bakarken yoldan bir araç geçti. Görünmezdi.

“Arabanın markası, modeli ya da kırık plakası şöyle dursun rengini bile seçebilmesi mümkün değil.”

“Eve gelip giderken görmüş olabilir.”

“Olabilirdi ama dosyalarda öyle denmiyor. Buradan yolu görmek mümkün değil, özellikle de ağustos ayında. Fotoğraflara baksana. Ağaçlar tamamen yapraklanmış vaziyette. Aradan uzun yıllar geçtiğini biliyorum fakat bunlar yetişkin ağaçlar. On altı yıl önceki hâlleri şimdikinden çok farklı olamaz.”

“Demek ki Helena yalan söyledi.” Dönerek pencerenin pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Ne fark eder?”

“Neden polisi takip edilmesi imkânsız bir ipucunun gerçekliğine inandırmaya çalışıyordu? Klasik bir yanlış yönlendirme taktiği. Evin dışındakilere odaklanmalarını istiyordu, içindekilere değil.”

“Yani ailesine.”

“Muhtemelen.” Yatağın kenarına oturdum. “Aşırı dozun zamanlaması en başından beri kafamı kurcalıyor, Josh. Rosalie kaybolduktan sonra ayağa kalkmayı bildi ama çok geçmeden tüm dengeleri bozan bir şey oldu. Omuzlarında öyle bir baskı hissetti ki daha fazla dayanamadı.”

“Böyle şeyler olur. Biz dayanabildiğimizi sanırken bir anda bıçak kemiğe dayanır.” Parmaklarını şıklattı.

“Genelde bir tetikleyici olur. Ya Rosalie’nin başına bir iş getiren oğlanlardan biriye?”

“Ya Bruce’sa?”

“Helena’ya sadık kaldı,” dedim ağır ağır.

“Vicdan azabından mı?”

“Olabilir. Bakımını üstlenmezse bildiklerini dünyaya anlatmasından korkmuş olabilir. Ya da tamamen masum, karısına bağlı bir kocadır.”

“Kimse Bruce’la Rosalie’nin kaybı arasında bağ kuramadı. O sabah Helena uyandığında hâlâ yataktaymış.”

“Yatmaya ilk çıkan Helena’yken Bruce sona kaldı. Hem epey büyük bir evden bahsediyoruz. Ebeveyn yatak odasından, alt katta neler olduğunu duyamayabilirsin.”

“Şüphe uyandırıcı,” dedi Derwent bana katılarak. “Helena arabayı tekrar tekrar görmüşken neden hiçbir komşusunun arabadan bahsetmediğini anlayamıyorum.”

Suratımı ekşittim.

“Ne? Sana hak veriyordum, seni sersem.”

“Hayır ama Rosalie’yi öldürenin Bruce çıkması durumunda onu ve Helena’yı kimin öldürdüğünü bulmaya bir adım bile yaklaşamamış oluruz.”

“Belki Helena birini kocasını öldürmeye ikna etmiştir fakat suç ortağı kendini kaptırıp onu da öldürmüştür.”

Kafamı iki yana salladım. “Adli delilleri inkâr edemezsin. Helena’nın suratına sıçrayan kanlar yastıkla boğulduğu esnada sağa sola bulaşmamıştı. Yani ilk ölen Helena’ydı; Bruce ondan sonra öldü. Ve onları kimin öldürdüğünü bırak, neden öldürdüğünü bile henüz çözemedik. Rosalie’nin başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum –elimde olsa hemen şimdi öğrenirim– fakat Una’nın haklı olduğunu ve bunun bizi çifte cinayeti çözmeye yaklaştırmayacağını düşünmeye başlıyorum.” Ayağa kalkıp buruşturduğum yatak örtüsünü düzelttim. “Rosalie’nin odasına geçelim.”

Küçük oda dosyadaki fotoğraflarda santim santim belgelenmişti; duvar kâğıdındaki her leke, yatağın altındaki her toz topağı. Louisa burayı beyaz mobilyalarla, desenli perdelerle ve masanın üstündeki çiçeklerle küçük fakat hayli feminen bir ofise çevirmişti. Her yerde altın detaylar parlıyordu: aplikler, çekmece kulpları, sandalyenin ayakları. Tüm bunlara rağmen odanın ne kadar küçük ve boğucu olduğunu içeri girer girmez anladım, sanki tavan bile alçaktı. Odanın ortasında durup kollarımı açsam iki duvara birden dokunabilirdim. Derken Derwent'ın peşimden odaya girdiğini fark ettim ki böylece içerisi iyiden iyiye daraldı.

“Pencereden baktın mı?”

“Aynı hikâye. Yol görünmüyor.”

Başıyla onayladı, dikkati benden ziyade çevresindeydi. İstesem bile onu aşmamın mümkün olmayacağını fark ettim ve bunu anlamasını bekledim.

“Kızı burada mı yatırıyorlarmış? Bu bile çok şey anlatıyor, öyle değil mi?”

“Öyle mi? Ebeveyn yatak odasına yakın. Belki Helena oğlanlardan daha küçük olduğu için gözü üstünde olsun istemiştir.”

“Az evvel baktığımız oda daha yakındı,” dedi Derwent. “Ve daha büyüktü. O odayı Rosalie’ye verseler bile yine de makul bir misafir odaları olacaktı, ayrıca acil durumlarda burayı da kullanabilirlerdi.”

“Kutu gibi bir oda gözüne daha samimi görünmüş olabilir.”

“Fotoğrafları gördün. Howlett odanın çıplak olduğunu söyledi.”

“Hatırlıyorum. Pek hoş görünmüyordu.” İç çektim. “Zavallı Rosalie.”

“İlgiye muhtaçtı,” dedi Derwent. “Ve sevgiye. Böyle çocuklar çok savunmasızdır. İstismarcıların radarındadır. Büyüyünce manipülatif insanlarla korkunç ilişkiler yaşarlar.”

“Tabii eğer büyüyebilirlerse,” dedim usulca.

“Helena oğullarını seviyordu fakat Rosalie’ye tahammül ediyordu. Derken günün birinde sabrı tükendi. Belki de mercek altına almamız gereken Helena’dır. Belki de şüpheleri diğerlerinden değil, kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hatta ipliğinin pazara çıkmasından o kadar korktu ki kendi canına kastetti.”

“Olabilir.” Ürperdim, tenim tekinsiz bir şey dokunmuş gibi karıncalandı. “Louisa hayalet görmediğini söylemiş olsa da burada olmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

Sırıttı. “Seni korurum.”

“Boş versene.” İşkenceden farksız bir anlığına dibine kadar girip onu iterek yolumdan çektim. Tam yanından geçip kapıdan dışarı adımımı atacaktım ki parmaklarını bileğime dolayıp beni kendine doğru çekti.

“Maeve, bekle.”

“Yapma,” dememe rağmen bileğimi biraz daha sıkı kavradı.

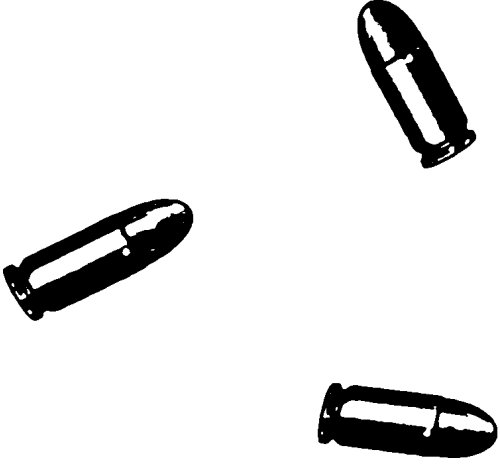
“Eğer yanından taşındığım için özür dilememi istiyors—”

“Hiç de bile. Neden özür dileyesin ki?”

“Evet. Zaten ben de özür dilemek gibi bir niyetim olmadığını söyleyecektim.” Bana kaşlarını çatarak baktı. “Alt katındaki daireye geçmeme neden bu kadar bozulduğunu anlamıyorum. Rahat edersin sanmıştım. Doğru düzgün yerleşmemiştim bile.”

“Orasını fark ettim. En başından beri bunun iyi bir fikir olmadığı kanısındaydın ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum.”

“Tabii istersin. Zaten daima her şeyi bilmek istersin.” Bileğimi hafifçe iterek bıraktı. “Bir ara anlatırım. Ama şimdi değil.” Gözleri kederliydi. “Ama inan bana, böylesi daha iyi.”

26

Rosalie

Rosalie Güney Fransa’da, havuzlu bir villada kalabildiği için çok ama çok şanslı bir kızdı (havuzlu-villa lafını tatilden önceki aylarda o kadar çok işitmişti ki onun gözünde artık tek bir kelimeydi). Uzun bir yolculuğun ardından Calais’ye varmış ve yolun ters tarafından Fransa’nın güneyine inerek küçük köye ancak karanlık çöktükten sonra ulaşabilmişlerdi. İlk dikkatini çeken siyah gecenin garipliğiydi: son derece garip bulduğu sıcak fakat kuru hava, otların içinde öten garip böcekler, az eşyayla döşenmiş odalardaki garip ışıklar, tavanda vızıldayarak dönerken havayı kanatlarıyla süpüren garip pervaneler. Dört yatak odası vardı: anne babasının, Ivo’yla Magnus’un, Sadie’nin ve Rosalie’nin. Tek başına kalmak Rosalie’nin hoşuna gitmedi, Ivo ise Magnus’la aynı odada kalmaktan rahatsızdı fakat Magnus, Rosalie’yle aynı odayı paylaşmayı kesin bir dille reddetti. Bu yüzden tatilin daha ilk dakikalarında küstüler. Bu da annesinin tepesini attırdı. Sonra Magnus’la Rosalie ağladı. Rosalie’nin odasında bir sivrisinek vardı; ona doğru uçup sonra korkunç bir vızıltıyla uzaklaşıyordu. Üstelik bacaklarında ısırılmadık yer bırakmamıştı. Sonra bir de kâbus gördü ve çığlıkları yüzünden Sadie uyumakta zorlandı, oysa bu daha ilk geceleriydi.

Sonra annesiyle babasının konuşmasına kulak misafiri oldu.
“Aslında evde kalsak daha iyiydi.”

“Hayır, çocukları evde bırakıp baş başa gelmeliydik.”

Annesi efkârlı efkârlı iç çekti. “Rüya gibi.”

“Hiç düşünüyor musun, Ro’yu almasaydık... Neyse, zaten birkaç yıla Magnus bizimle tatile gelmek istemeyecek.”

“Ama Rosalie isteyecek. Önümüzde daha bunun gibi yıllar var.” Annesi bir daha iç çekti fakat bu seferki hayalperest değil, ümitsizdi.

“Onu evlat edinmek senin fikrindi.” Babasının sesi sinirli geliyordu. “Kıza aksesuar muamelesi yapamazsın. Kariyerin için gerektiğinde kutusundan çıkarıp sergileyemezsin. Daha önce de söylediğim gibi bu ömür boyu sürecek bir sorumluluk.”

“Öf, kes şunu, sevgilim. Onu evlat edindiğimizde hâlinden pek memnundun. Neyse, beni neyin beklediğini bilmiyordum. Meğer kızlar çok farklıymış. Çok uğraş gerektiriyorlar. En ufak fikrim *yoktu*.”

Rosalie duyduklarından sonra gidip küçük odasında uzun süre tek başına oturdu, ta ki Ivo onu öğle yemeğine çağırana kadar. Hava sıcaktı ve yemeği boğazına kaçtı ama kimse üzgün olduğunu fark etmedi.

Ayrıca babası havuzun yasak olduğunu söyledi çünkü iyi yüzemiyordu, o yüzden yanında bir yetişkin olmadan havuza girmesi yasaktı ama babası kitap okumak istiyordu, annesi yüz-müyordu, Sadie ise çayın yanına atıştırmalık bir şeyler almak için köye gitmek zorundaydı ama Rosalie’yi yanında götürmek istemiyordu. Oğlanlar da onunla oynamak istemediler. Zaten hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Sıkıldıklarını söyleyip onu kovdular. Rosalie bütün akşamüstünü bahçedeki ağaçlar peri krallığına açılan bir geçitmiş gibi yapıp maceradan maceraya atılarak geçirdi, keyfi yerine gelmişti ama Sadie onu akşam yemeğine çağırdığında elbisesini yırtıp bacaklarını kirlettiği için başı belaya girdi.

Tatilin ikinci gününde sahile gittiler ve babası onunla suya girmediği sürece diz hizasını geçmesine izin vermeseler de Ro-

salie saatlerce denizden çıkmadı. Tuz tenindeki sıyrıkları yaktı, omuzları güneşten kıpkırmızı oldu ama Rosalie mutluydu, çok ama çok mutluydu.

Tatilin üçüncü gününde babası dijital kamerasını ona vermeyi akıl etti. Böylece Rosalie evin, bahçenin, uzaktaki tepelerin, köyün etrafındaki bağların, havuzun yanında bulduğu böceğin, çitin diğer tarafında kalan çalının üstündeki çiçeklerin ve banyodaki komik aynanın fotoğrafını çekebilirdi. Babası da Rosalie ona her seslendiğinde ayağa kalkıp bakmak zorunda kalmazdı. Babası elinin altında buzları erimekte olan bir bardakla havuz kenarındaki şemsiyenin gölgesinde oturup Rosalie'nin çektiği fotoğraflara bakarken Rosalie tanık olduğu diğer şeyleri ona hevesle anlatmıştı (kuş kafatası, tarlada uçarcasına koşan fare, gümüş yapraklı çalı, ağaçlardaki zeytinler, o aralarından geçerken salınan lavantaların şişkin mor çiçekleri ve alçak taş duvarın orada gördüğü, göz açıp kapayıncaya dek ortadan kaybolan kahverengi kertenkeleler...)

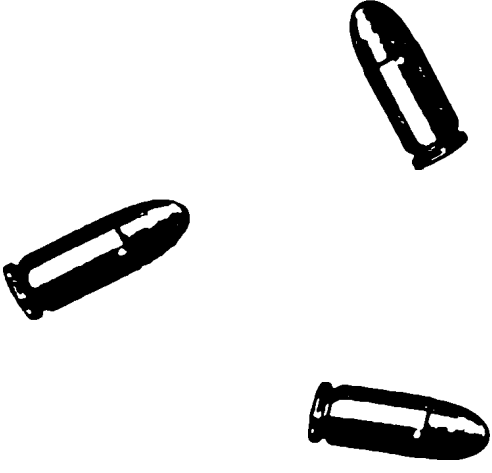
Tatilin dördüncü günü Tourtour'a gittiler. Burası Rosalie'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel yerdi. Parke taşlı meydanda bir kafede oturup cam şişelerden Orangina içtiler. Sadie önünde çiçekler olan bir evin resmini yaptı ve daha sonra sulu boyasıyla buraya geri gelmek istediğini söyledi. Öğle yemeğinde *pommes frites* denen patates kızartmasıyla *croque monsieur* diye bir şey yediler. Bu aslında tosttu ama çok sıcaktı. O akşam Rosalie kâbus gördü. Babası onu yatırıp ince, sert örtüyü gerisin geri üstüne örterken, "Herhâlde peynir dokundu," dedi.

Tatilin beşinci günü Rosalie villayı arka plana alarak Ivo'nun havuza dalarken bir fotoğrafını çekti ve onu vücudunu yay gibi büküp elleriyle havayı âdeta yararken yakalamayı başardı. Sonra fotoğrafı Magnus'a gösterdi, aslında Magnus onun çektiği hiçbir fotoğrafa bakmazdı ama buna baktı. Ardından kamerayı alıp annesine gösterdi; kapı boşluğunun siyah gölgesinde babası Sadie'ye o kadar yakın duruyordu ki aralarından su bile sızmazdı.

Fotoğraf büyütüldüğünde –ve annesi büyütmüştü– babasının suratının Sadie'ninkinin dibinde olduğunu, elleriyle onu kollardan sıkıca tuttuğunu görmek mümkündü. Sadie ilk bakışta göze çarpan kısacık, beyaz bir şort ve dikkatli bakmadığınız sürece hayatta göremeyeceğiniz bir bikini üstü giymişti. Teni kahverengi ve pürüzsüzdü. Bruce'un ise tepesi açılıyordu. Rosalie'nin annesi önce gülmüş, sonra ağlamıştı. *Dünyaya aptal geldi aptal gidecek* ve *Anlamam gerekirdi* ve *O kızın gitmesi gerek* gibi laflar etmişti. Babasıysa *Aşırı tepki veriyorsun* (durumu iyice kötüleştirmişti) ve *Sakinleş* (sakinleşmemişti) ve *Saçmalıyorsun* (bunun üzerine annesi eline geçirdiği şarap şişesini ona fırlatmış, oturma odasının beyaz duvarı kıpkırmızı olmuş ve her yere ıslıl ıslıl parlayan cam parçacıkları saçılmıştı) gibi şeyler söylemişti. Sadie eşyalarını toplayıp Paris'e giden trene yetişebilmek için köydeki *boulangerie*'yi işleten, ondan hoşlanan ve Rosalie'ye hep fazladan bir *gouûter* (ki bu Rosalie'nin şimdiye dek öğrenebildiği Fransızca kelimelerden bir diğerydi) veren adamın arabasına binip oradan ayrılmıştı. Onu bir daha asla göremeyeceklerdi. Rosalie, Sadie'yi sevdiğinden *aslanın* gerçekten *asla* anlamına gelip gelmediğini sorduğunda annesi çok kızmıştı.

Dokuz gün daha Fransa'da kaldılar ama Sadie gittikten sonra tatil bitti.

Ve herkes –Magnus'la Ivo, Sadie'yle babası ve hatta *boulangerie*'yi işleten adam bile– Rosalie'ye bu sanki onun suçuymuş gibi bakmıştı.

27

"Sadie Pilchrist, bulunması hiç de kolay bir kadın değilsiniz." Gülerek saçını omzundan geriye attı. "Öncelikle Sadie Pilchrist'ı aramamalıydınız. Artık Sadie Cartwright'ım – günahlarımın bedeli olarak."

"Ondan önce de Sadie Manners'tınız."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. O defteri hiç açmayalım. Onunla evlenmem büyük hataydı."

"Hepimiz hata yaparız."

"Ama hepimiz hatalarımızla evlenmeyiz." Kadının hırıltılı bir kahkahası vardı ve Derwent onu sabrımı zorlayacak kadar sık güldürmeye başlamıştı. Bundan onun kadar keyif almadığımın farkında olduğundan şüpheleniyordum ki bu da durumu onun açısından daha eğlenceli kılıyordu.

Eski eve uğramamızın ardından Liv'in Sadie'yi bulması neredeyse bir haftasını almıştı. Dikkat isteyen telefon görüşmeleriyle, seçmen kaydı taramalarıyla ve çıkmazlarla dolu koca bir hafta. Nihayet Sadie'nin Surrey'deki küçük bir kasabanın eteklerinde, ahırlı mahırlı koskocaman bir evde yaşadığını tespit etmişti. Derwent'in eski dadıyı bizzat sorgulamak istediğini biliyordum ama Liv'in onunla gitmek isteyeceğini düşünmüştüm, o yüzden kafasını iki yana salladığında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Sen git. Ben hanımefendiyle yeterince muhatap oldum."

"Ofisten çıkmak istemiyor musun?"

“Onunla değil.” Bunu sadece dudaklarını oynatarak söylemiş, diğer yandan da göz ucuyla Una Burt’ün ofisinin kapısında dikilmekte olan Derwent’i işaret etmişti. Derwent yine bir şeylerden şikâyet ediyordu. Artık kendine ait bir yeri olmasına rağmen ruh hâlinde gözle görülür bir iyileşme olmamıştı. Onu sabahları ve akşamları görüyordum fakat iş dışında vakit geçirmiyorduk. Her akşam koşuya çıkıyordu ve muhtemelen oturduğum dairede yaşadığı dönemde çizdiği eski rotaları takip ediyordu. Bu takıntılı bir davranıştı ve onun için endişeleniyordum.

Gerçi beni ilgilendirmezdi.

“Ve benim gitmek istediğimi düşünüyorsun?”

“Evet, aynen öyle düşünüyorum.” Liv bana gözlerini kısarak baktı. “Ne zaman başımı işimden kaldırırsam seni sanki onunla ilgili bir doğa belgeseli çekiyormuşsun da nadir bir davranışını gözlemlemeyi umuyormuşsun gibi ona bakarken yakalıyorum. Söz konusu Derwent olduğunda o nadir davranış da gülümsemek oluyor, tabii.”

“Gülümsüyor.”

“Bana değil.”

Son zamanlarda bana da gülümsediği söylenemezdi. Una Burt’ün ofisinden çıktığında Liv ona Sadie’nin yeriyle ilgili müjdeyi verdi. Bunun üzerine ertesi gün ona eşlik etmeyi teklif ettim fakat bunun karşılığında doğru düzgün bir teşvik görmek yerine nemrut bir baş hareketiyle geçirtildim.

Görüşmeye giderken azıcık daha keyifli olduğunu görünce arabada ona takılmadan edemedim.

“Ya artık taş gibi değilse?”

“Dosyadaki fotoğrafları gördüm. Şarap gibi yıllandığına kalıbımı basarım. Ayrıca kırk yaşlı sayılmaz.”

“Ama sert bir darbe indirebilir.”

“Sadie’ye inancım var. Kesin kendine bakmıştır.”

Bahçeye adım attığımızda Sadie bir atı tımar ediyor, atın parlak sağırlarını sertçe fırçalıyordu. Vücuduna oturan binici

pantolonu uzun bacaklarını ve sıkı, yuvarlak poposunu sımsıkı sarmıştı, omuzlarına dökülen gür saçları dümdüzdü ve döndüğünde yüzünün de bronzlaşmış olduğunu gördüm. Gözlerinin çevresinde gülümseme çizgileri vardı fakat çekici olduğu inkâr edilemezdi. Eve girerken Derwent bir an için duraksayıp bana ukala ukala baktıktan sonra Sadie'nin pek hoşuna giden bir flört bombardımanına girişti. Daha fazla tahammül edemeyecek kadar sıkıldığımda boğazımı temizledim.

“Bruce ve Helena Marshall'ın öldüğünden haberiniz var mıydı?”

“Meslektaşınız arayana kadar yoktu.” Gözlerini kırıştırdı, upuzun kirpikleri gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. “Pek haber seyretmem. Ucu bana dokunmadığı sürece dünyada olup biten şeylere neden üzüleyim ki?”

Aklıma birkaç neden geliyordu ama kibarca gülümsemekle yetindim. “Kimin onlara zarar vermek için geçerli bir nedeni olduğunu öğrenmek istiyoruz. Tabii Rosalie'nin başına gelenlerle de ilgileniyoruz.”

“Doğrusunu isterseniz o olay ben yanlarından ayrıldıktan sonra oldu.” Elini saçına götürüp prova edilmiş bir hareketle yüzünün sağından soluna attı.

“Marshallların yanında ne kadar çalıştınız?” diye sordu Derwent.

“Üç yıl.”

“Tam zamanlı bir dadıydınız, yani yatılıydınız, değil mi?”

“Sözde hafta sonları izinliydim ama hafta içi çocuklar okulda olmadığı sürece işimin başında olmam bekleniyordu. Eğer evdeysem hafta sonları da destek oluyordum. Paramı günü gününe alıyordum, başımın üstünde bir çatı, elimin altında bir araba vardı... Hayatımın o döneminde gözüme kusursuz bir iş gibi görünmüştü. Şimdiyse sürekli orada olmaya nasıl dayandığıma bir türlü akıl sır erdiremiyorum fakat büyüdüğüm dünyadan

o kadar farklıydı ki oraya bayılıyordum. Her yerinden ihtişam ve zarafet akıyordu. Her şey inanılmaz göz kamaştırıcıydı.”

“Orada çalıştığınız dönemde kaç yaşındaydınız?”

“İşe girdiğimde yirmi iki yaşındaydım, yanlarından ayrıldığımdaysa yirmi dört – yirmi beşime basmama çok az kalmıştı.” Derwent’a baktı. “Lütfen hesap yapmayın.”

“Zaten matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştır.”

Tanrı aşkına. “Ondan önce ne yapıyordunuz? Üniversite?” diye sordum.

“On altı yaşında okulu bıraktım. A-seviyesi sınavlarına girmedim ya da yeterlilik belgesi almadım. Bir sürü işte çalıştım. Barmenlik, seyislik, bakıcılık yaptım. Sonrasında annemin arkadaşının kreşine girdim. O vesileyle bebek bakıcılığı yapmaya başladım. Derken ailelerden biri beni dadı olarak işe almak istedi, iki yıl yanlarında çalıştım.”

“Sonra da Marshallların yanına girdiniz.”

“Marshalllar, Rosalie’nin bakımına yardımcı olacak birini arıyorlardı çünkü Helena’nın medyada yürüttüğü kampanyadan ötürü başını kaşıyacak vakti yoktu ve Rosalie de biraz... zorlu bir çocuktü. Onların namına çalışmaya başladığımda altı yaşındaydı. Bakımı zor değildi ama sürekli ilgi istiyordu. Aslında Rosalie yalnızlık çeken bir çocuktü fakat annesiyle babası onunla oturup konuşmak yerine onu oyalasın diye yabancının tekine para vermeyi yeğliyordu. Rosalie’ye bakmanın küçük bir bebeğe ya da yürümeye yeni başlamış iki üç yaşlarındaki bir çocuğa bakmaktan çok daha kolay olacağını görebiliyordum.” Sadie omuz silkti. “Bunun için dâhi olmaya gerek yoktu.”

“Marshalllar diplomasız olmanızı umursamadılar mı? Helena’nın o tür şeylere takılmasını beklerdim.”

“İşimde hakikaten iyi olduğumu fark ettiler. Ayrıca Rosalie de mutluydu. Diğer yandan son zamanlarda Bruce derslere başvurmama yardım ediyordu.” İç çekti. “Onların yanından

ayrıldığımda hayallerimin hepsi suya düştü. Üniversiteye geri dönecek vakti bulamadım.”

“Gayet iyi idare etmiş gibi görünüyorsunuz.” Ev genişti ve rahat mobilyalarla döşenmişti, arka taraftaki ahırlarsa at doluydu. Sadie’nin bir binicilik okulu vardı fakat burası lüksün zirve noktasıydı.

“Boşanma esnasında iyi bir tazminat koparıp o parayı zengin bir adamla tanışıp evlenmek için kullandığınızda böyle oluyor.” Ellerime baktı. “Yüzük yok. Elini biraz çabuk tutsan iyi olur sanki? Ne dersin, tatlım?”

Zihnime üşüşen vahşi sayılabilecek cinai düşüncelere rağmen tatlı tatlı gülümsedim.

Derwent yüksek sesle boğazını temizledi fakat konuştuğunda sesi biraz gergindi: Onu biraz olsun tanıyorsam kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. “Helena’ya dönelim. Nasıl biriydi?”

“Sürtüğün tekiydi.” Sadie abartılı bir tavırla ürperdi. “Ölünün arkasından konuştuğum için kusuruma bakmayın ama iyi bir insan değildi.”

“Ne açıdan?”

“Herkesi hor görürdü. Kabaydı. Bana hizmetçi muamelesi yapardı. Sosyal açıdan kendisinden aşağı biri gibi davranırdı ki sanırım öyleydin de. Öfkelendiğindeyse gözü dönerdi. Helena’nın Rosalie’yle ne gibi bir sorunu olduğunu bilmiyorum fakat kız ona bir türlü yaranamazdı. Başı hep beladaydı. Mümkün olduğunca araya girmeye çalışırdım ama cezalandırılmasına sürekli mâni olamazdım.”

“Helena onu nasıl cezalandırırdı?”

“Çeşitli şekillerde. Puding vermezdi, odasına gönderirdi, yüzü duvara dönük vaziyette tek ayak üstünde bekletirdi, çizgi çizdirirdi ya da fazladan ev ödevi yaptırırdı.”

“Hepsi bu muydu?” diye sordum.

Sadie kıpırdandı. “Dosyaları okudunuz, o yüzden ne anlattığımı biliyorsunuz.”

Evet ama doğru söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorum.
“Tekrar anlatın.”

“Arada sırada ona vururdu. En azından Rosalie’ye bağırıldığını, sonrasında da kızın ağladığını duyardım ama benim önümde ona hiç el kaldırmadı ve Rosalie yara bereleri için sürekli bir bahane uydururdu. Ayrıca gerçekten sakar bir çocuktü, yani vücudu hep yara bere içindeydi. Şimdi dönüp de o günlere baktığımda bir şey demem gerektiğini görüyorum ama çok gençtim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.”

“Bu konuda polise ifade verdiniz,” dedim.

“İş işten geçtiğinde.” Aniden Sadie’nin gözleri doldu ve iki gözünün altını da işaret parmağının eklemiyle silerek kendini toparlamaya çalıştı. “Rosalie’ye faydası dokunabilecekken sesimi çıkaracak kadar cesur değildim. Ancak işten ayrıldıktan sonra o konuyu gündeme getirebildim çünkü artık Marshallların yanında çalışmıyordum ve kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Ama kimse bana inanmadı.”

“Neden böyle diyorsunuz?” diye sordu Derwent nazikçe.

“Polisler kovulmayı hazmedemediğimi düşündüler çünkü Helena’yla Bruce onlara öyle söyledi. İfademi tamamen göz ardı ettiler. İlla ne düşündüğümü bilmek istiyorsanız o pislikler bence kadın düşmanıydı. Sırf genç ve güzelim diye üstümü çizdiler. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile güven olmaya-
cağına kanaat getirdiler.”

“İfadenizi ciddiye aldıkları konusunda sizi temin edebilirim,” dedi Derwent. “Fakat hane içindeki duruma dair verilen diğer ifadeler sizinkiyle çelişiyordu.”

“Öyle mi? Hangi ifadeler? Helena’nın ki mi? Bruce’un ki mi?” Bir elini hüsrarla savurdu. “*Onlar* ne diye yalan söylediler, değil mi?”

“Sizce neden yalan söylediler?” diye sordum.

“Apaçık ortada değil mi?” Sadie gözlerini kırpıştırarak bize baktı fakat bakışları Derwent’in üstünde bir tık fazla oyalandı. “Kızı ortadan kaldıran onlardı.”

“Böyle söylemenizin sebebi nedir?”

“Ah, *hadi ama*. Herkes her şeyin farkındaydı fakat kimse gerçeği söylemeye cesaret edemedi. Benden kurtulduklarında onları durduracak kimse kalmadı ve Rosalie ortadan kaybolduktan sonra ailenin olayla ilgisi olduğunu ima eden herkesi dava ettiler. O kızı öldürdüler. Ya kazara ya da birine anlatmasından korktuklarından...”

Cümlesini yarıda kesti; güçlükle nefes alıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Derwent’in manzaranın tadını çıkarmakla meşgul olduğunu tahmin ettim fakat ben daha ziyade kadının söylemediklerine odaklanmıştım.

“İkisi de öldü, Sadie. Onlar hakkında ne söylersen söyle artık seni dava edemezler. Ayrıca söylediklerinin doğru çıkması hâlinde dava edilmen söz konusu bile olamazdı.”

“Bu riski göze alamadım.” Sesi alçalarak fısıltıya dönüşürken ağlamamak için yutkundum. “En azından o günlerde. Beni dava etselerdi hayatta altından kalkamazdım. Fakat beni oyuna getirdiler. Böylelikle benden kurtulmak için sağlam bir bahaneleri oldu çünkü çok fazla şey biliyordum, ayrıca onlardan bahsetmeye kalkıştığımda kovulma şeklimden ötürü kimse beni dinlemedi. Helena hakkında anlattıklarımla nabız yokladım, başka insanların da bildiğinden emindim. Temizlikçi biliyordu, eve gelip giden insanlar, oğlanların arkadaşları, o lanet olası *öğretmen* bile biliyordu. Fakat kimse bana arka çıkmadı. Rosalie gitmişken ve elimde hiçbir delil yokken daha derine batmamın ne anlamı vardı?”

Beni geride bırakmıştı ve belli ki Derwent da aynı şeyi hissediyordu. “Bir dakika. Ne delili?”

Sadie burnunu çekti. “Fransa’daki villada tatildayken Rosalie odasında tek başına kalıyordu. Bense koridorun sonundaki

başka bir odada kalıyordum. Oradaki ilk gecemizde ağladığımı duymadığım için başım belaya girdi. Yol yorgunuydum. Ölü gibi uyumuştum. Fakat o olaydan sonra ağlar da duymazsam korkusuyla sürekli diken üstündeydim. O yüzden tatilin dördüncü günü, gecenin bir köründe odasından gürültü gelince iyi olup olmadığına bakmaya gittim. Fakat Bruce yanıdaydı.”

“Ne yapıyordu?”

“Geldiğimi duydu. Odamdan çıkarken Rosalie’ye seslenmiştim.” Gözlerini sımsıkı yumup alnını ovuşturdu. “İçeri girdiğimde *hiçbir şey* yapmıyordu ama orada olmak için hiçbir nedeni yoktu.”

“Ne dedi peki?”

“Neticede patronumdu. Onu öylece sorgulayamazdım. Helena’nın uyku haplarından birini eline geçirdiğinden Rosalie’yi yoklamak istediğiyle ilgili bir şeyler geveledi. Kız gerçekten de kütük gibi uyuyordu, o kadar ki ilaç içtiğine ikna oldum ama ilacı ona Bruce’un verdiğini düşündüm, sonra da *nedenini* merak etmeye başladım. Önceki gece Helena çok kızdığından Rosalie’nin gece uyanmak istemediğini, o yüzden annesinin ilacını içtiğini söyledi ama bilirsiniz işte, o daha küçücük bir çocuktu. Bunu nasıl akıl edebilirdi? Ve ilaç kanına karıştıktan sonra başına herhangi bir şey gelmiş olabilirdi.” Sadie iç çekti. “Ama delilim yoktu. Bir tanecik bile.”

“Peki bir kereye mahsus bir olay mıydı? Bu konuyu ona ya da Helena’ya açtın mı?”

“Ertesi gün tam da ben Bruce’la yüzleşirken Rosalie havuzda abisinin fotoğrafını çekti. Arka plandaydık. Acayip şüpheli görünüyordu. Beni kolumdan tutup duvara yaslamıştı ve azgın değil de kızgın olduğunu anlamak mümkün değildi. Helena’nın beni becerdiğini düşünmesine izin verdi ve Helena da beni sepetledi. O kadar tepem atmıştı ki önceki gece gördüğüm manzarayı Helena’ya anlatmak aklımın ucundan bile geçmedi. Öfkeden gözü dönmüştü. Mahvolmuştu. Kimsenin

kendini böylesine yırttığına tanık olmamıştım. Sanırım ihanete uğradığını düşündü fakat aslında Rosalie'yle ilgili çok daha büyük bir ihanet söz konusuydu.”

“Tabii eğer Bruce onu gerçekten istismar ettiyse,” dedim usulca.

“Evet. Eğer.” Bir peçeteyle gözlerini sildi. “En başından beri, Bruce’un Rosalie’yi öldürmeye karar vermesinin sebebinin kızın duruma uyanması olduğunu düşündüm. Fakat kendimi Helena’nın rakibini ortadan kaldırmaya karar verip vermediğini merak etmekten de alamadım. Helena, Bruce’un başka biriyle ilgilenme ihtimaline bile tahammül edemezdi. Hatta beni kapının önüne koymakta o kadar aceleci davrandı ki ayaklarım yere bile değmedi. Zaten Rosalie’yi kabullenememişti. Ortada onu durduracak kimse yokken o küçük kızı kolayca öldüremez miydi? O koca evde ne yaparsa yapsın kimsenin ruhu duymazdı.”

“Ona gördüğün şeyden hiç bahsedebildin mi?” diye sordu Derwent.

“Çok sonraları. Rosalie kaybolduktan aylar sonra. Günün birinde evi aradım. Sesimi değiştirdim. Kocasına Rosalie’ye ne yaptığını sorması gerektiğini söyledim. Kıza iliştiğini bildiğimi söyledim.”

“Ve?”

“Ve hiçbir şey olmadı. Komşulardan biriyle hâlâ görüşüyordum. Yan evdeki Bayan Moguel’le. Magnus’a matematik dersi veren JV de onun oğluydu ve ayrıca ucubenin tekiydi. Fakat Bayan Moguel’i severdim. Kendine Dubai’de çalışan acayip seksi bir koca bulmuştu, adam her geldiğinde muhakkak benimle flört ederdi. Kadının üçüncü evliliği idi ki o zamanlar bunun kepezelik olduğunu düşünürdüm ama artık o noktaya nasıl geldiğini anlıyorum.” Bir kahkaha patlattı fakat sonra aniden sessizleşti.

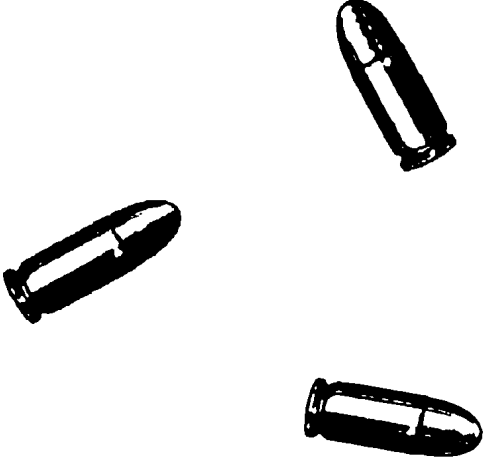
“Bayan Moguel sana ne söyledi?” diye sordum.

“Ah, Helena’nın aşırı doz aldığını ve ölümün kıyısından döndüğünü.” Sadie dudağını ısırды. “Bunun benim suçum olup olmadığını düşünüp durdum. Fakat aslında Bruce’un suçuydu. Tabii iki olay arasında bağlantı varsa. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Tabii ki yapmadın.” Derwent arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Aksi aklımın ucundan bile geçmez.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

28

Sadie'yle görüşmemizin ardından ofise dönerken ikimiz de sessizdik. Sadie'nin ona yiyecek gibi bakmasını tiye almak bile içimden gelmiyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü sorduğumda başını iki yana salladı.

“Pek matah biri değil. Kendinden başka kimseyi düşünmemiş ve şimdi de Rosalie'ye ne olduğunu gerçekten önemseddiği söylenemez.”

“İngiltere'ye geri döndüğünde Bruce'u polislerle ihbar etmiş olsaydı sence değişen bir şey olur muydu?”

“Sanmıyorum. Kıza bir şey yaptığına dair zerre kadar kanıt yoktu, üstelik olay Fransa'da yaşandı.”

“Ama kimse o tür bir kanıt aramadı. Kimse Rosalie'ye sormadı.”

“Şayet ilaç verildiyse başına ne geldiğini anlamamış bile olabilir...” Sesi alçalarak duyulmaz oldu ve çenesinde bir kas seğirdi.

“İyi misin?”

“Duyduklarım hoşuma gitmiyor. Elimizden hiçbir şey gelmeyeceğini bilmeme rağmen.”

“Genel anlamda sormuştum.”

Bana ters bir bakış attı. “İyiyim.”

“Pek öyle görünmüyorsun.” Ayrıca ben iyi olmadıgımda istesem de istemesem de istisnasız müdahale ediyordu.

“Vaka yüzünden.”

Biraz daha üstüne gitmeyi düşündüm. Bir yandan da kendimi benim yerimde o olsaydı ne yapardı diye düşünmekten alamıyordum. Gerçi dramatik ve affedilmez bir şey yapacağından emindim. Benimse o kadarına cesaretim yoktu. “Bunu Howlett’a sormaya değer.”

“Katılıyorum. O yüzden döndüğümüzde aynen öyle yapacağım.” Ağzını aça aça esneyip beni de esnetti. “Senin için sakıncası yoksa ofise dönmek olur mu? Yorgunluktan gebe-riyorum. Ayrıca şu saatte ofise gitmeye değmez.”

Eve vardığımızda Derwent bana alelacele veda edip kararlı adımlarla alt kattaki dairede gözden kayboldu. Oysa midesine bir şeyler girdiğinden emin olmak adına ona akşam yemeği eşliğinde vakayı tartışmayı teklif etmeyi planlamıştım. Daireme girip merdivenden ağır ağır çıktım. En son yakınlaştığımızda görev gereği birbirimize sarılıyor, âşık rolü yapıyorduk fakat bu defa ortada görev falan yoktu: Sadece dışarıdan baktığımda kötü bitmeye mahkûm gibi görünen, sefil bir gerçek hayat ilişkisi vardı. Bir de bunu düşünmeyi neden bırakmadığını merak edip duran ben vardım. Kendime iyice gıcık olduğumdan ve güzel bahar havası yüzünden kan ter içinde kaldığımdan bir yandan soyunup bir yandan banyoya doğru yürüdüm ve parmak uçlarım buruşup tüylerim diken diken olana kadar ılık suyun altında dikildim.

Duştan çıktığımda telefonum çalıyordu. Kapanmadan yetişmek için koştum. Arayan Colin Vale’di.

“N’aber?”

“İyi haber.” Sesi kendinden memnun geliyordu. “Paul Lavender’in Rosalie’nin kaybolduğu dönemde kullandığı arabanın izini bulmayı başardık. İster inan ister inanma ama hâlâ trafikte. Birkaç defa el değiştirmiş fakat sağlam. Adli analiz için aldık çünkü Kev aradan geçen onca zamana rağmen döşemelerden bir şey çıkarabileceğimizi söyledi. Vücut sıvısı falan.”

“Moral bozucu.”

“İşe yarar,” diye düzeltti Colin mutlulukla. “Rosalie kaybolmadan önce evin yakınlarında tekrar tekrar görülen aracın tarifine uyuyor. Hem de en ince ayrıntısına kadar, Maeve.”

Peki bu ne demekti? Hem bir önemi var mıydı? Ona teşekkür edip çabucak kurulandıktan sonra giyindim. Bir yandan da arabayı düşünüyordum. Ağaçlar ve Helena hakkında yanlış olabilir miydim? Diğer yandan Paul Lavender karda yürüyüp izini öyle bir belli ediyordu ki görmemek için kör olmak lazımdı. Yatağa kıvrılıp Derwent’ı aradım. İlk çalışta açtı.

“Selam, seni koşuya çıkmadan yakalayabileceğimi düşündüm.”

“Koşuya çıkacağımı nasıl bildin?”

“Hiç sektirmiyorsun ki.”

Sesi keyifliydi. “Daha sonra çıkacağım. Şu anda sokaklar aheste aheste yürüyen yayalarla dolu.”

“Ama hava kararacak.”

“Karanlıktan korkmuyorum.”

“Erkeklerle tanınan bir ayrıcalık daha! Senin için sorun yok fakat gece vakti koşuya çıkan ben olsaydım aklını kaçıırırdın.”

“Evet, muhtemelen kaçıırırdım. Ne oldu?”

Colin’in arabayla ilgili söylediklerini ona aynen aktardım.

“Adli incelemeden geçirmeye değer, öyle değil mi?”

“Hem paraya hem de zamana mal olacak.”

“Fakat Lavender’ı şüpheli listesinden çıkarmak istiyorsak buna mecburuz. Helena ondan Howlett’a ya da başka birine bahsetmemiş ama arabasını tarif etmiş. Belki de ona ait olduğunu anlamamıştır.”

“Sırf ondan hoşlanmadığından ve başının belaya girmesini istediğinden şüpheleri aileden uzaklaştırıp ona yönlendirmek istemiş de olabilir.”

Derwent ikna olmuşa benzemiyordu. “İsteseydi soruşturmayı o tarafa yönlendirmek için çok daha fazlasını yapabilirdi.”

“Belki de suyu bulandırmak işine gelmiştir. Paul’un da anlatacak bir hikâyesi vardı, öyle değil mi? Onun bulunması

Helena'nın hayrına olmazdı. Ne var ki Rosalie'nin cesedini bulsaydık ve istismar emarelerine rastlasaydık aile dışından bir şüpheli olması onu rahatlatırdı. Sadie onu arayıp Bruce hakkında birtakım şüpheleri olduğunu söyleyene dek yabancı hikâyesinde diretti. Durumun kontrolünden çıktığını fark ettiğindeyse dağıldı.”

“Belki de Sadie'nin saçma sapan iddiaları karşısında dehşete kapıldı. Belki de Paul *gerçekten* evi gözetliyordu ve Helena doğruyu söylüyordu.”

Ayak sesleri duydum: Benimle konuşurken evde volta atıyordu.

“Evden sokağı görmesi imkânsızdı, Josh. Helena yalan söyledi.”

“Sırf Sadie ondan hoşlanmıyor diye kadının söylediği her şeye yalan damgası vuramazsın.” Sözcükleri hafifçe yankılanıyordu: Demek ki tam altımdaki odadaydı.

“Sadie'ye Howlett'in güvendiğinden daha fazla güvenmiyorsun.”

“Aynen öyle ve o kadının ima ettiğinin aksine kadın düşmanı falan değilim. Bruce'tan o kadar çok şüpheleniyordu ki nefret ettiği Helena'yı bile aramasına rağmen vaka odasını aramadı. Bence Sadie bize karşı tamamen dürüst davranmadı ve sanırım bunun nedenini biliyorum.”

“Marshalllara şantaj yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Mantıklı değil mi?”

“Peki... sence ona istediği parayı vermişler midir?”

“Mümkün. Geri dönüp banka kayıtlarına bakabiliriz ama tek yapabileceğimiz ona para gönderdiklerini teyit etmek olur. Dahası o parayı neyin karşılığında ödediklerini söyleyebilecek tek kişi yine kendisi. Marshallar artık ona karşı ifade veremez. Sadie lüks içinde yaşamayı seviyor ve bu konuda hiç şakası yok. Bu hayatının ilerleyen dönemlerinde kazandığı bir alışkanlık değil. Onların yaşam tarzını beğendi ve aynısını kendisi için

de istedi. Neticede Marshalllar her şeylerini kaybetti. Onca para bir yere gitmiş olmalı.”

“Bu da sakladıkları bir şey olduğu anlamına geliyor.” Biraz düşündüm ve dönüp dolaşıp aynı sonuca vardım. “Zavallı Rosalie.”

“Hem de nasıl.”

Bir duraksama oldu. Bu birkaç gündür ettiğimiz en iyi sohbetti ve bitmesini istemiyordum. Belli ki Derwent da benimle aynı hisleri paylaşıyordu. *Ya da sadece düşüncelere daldı*, dedim kendi kendime, bunun iştense kişisel ve duygusal bir bağdan ileri geldiğini varsaymaktaki aceleciliğimden utanarak. *Kendine gel, Maeve.*

Sonra sanki sormayı hiç istemiyormuş fakat buna mecburmuş gibi, “Yatakta mısın?” diye sordu.

İki kelime. Ses tonu azıcık farklıydı: daha sıcak, daha tok. Zihnimdeki çarklar hızla dönerken kılımı bile kıpırdatmadım ama sonra daha fazla dayanamayıp, “Nereden bildin?” diye sordum.

“Bilmiyordum. Ama artık biliyorum.”

Sırtımı yastıklara vererek oturdum. *Şakaya vur.* “Bir an için üstümde ne olduğunu soracağını sandım.”

“Sormama gerek yok. Tahmin edebilirim.”

Üstüme baktım. “Bahse girerim edemezsin.”

“Nesine bahse girmek istiyorsun?”

“Onluğuna.”

Bir anlığına sessiz kaldı ama üstümde ne olduğunu düşünmektense bu oyunu oynamanın olası sonuçlarını değerlendiriyor gibiydi çünkü konuşmaya başladığında sesinde tereddüt yoktu.

“Eve gelir gelmez duşa girdiğini duydum. Sonrasında giyinmiş olsaydın vakayı konuşmaya aşağı gelirdin. Fakat telefonla aramayı tercih ettin. Çıplakken veya havluya sarınmış vaziyette olsaydın benimle telefonda bile konuşmazdın çünkü ikimiz için de fazla müstehcen olurdu” –*müstehcen* kelimesinde sesi alçaldı

ve onu midemin en derinlerinde hissettim— “ve profesyonel davranmak istiyorsun. Beni aramak üzere telefonu eline almadan önce üzerine bir şeyler geçirdin. İkimiz de yorgunuz, ayrıca tekrar dışarı çıkmayı da planlamıyorsun, o yüzden beni aramadan önce yatağa kıvrılmanı doğal karşılıyorum. Yani yatmalık bir şeyler.” Bir saniyeliğine duraksadı ve şiltenin yaylarından birinin isyan ettiğini duyar gibi oldum. Tam altımdaki yatak odasında uzanıyordu; tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, daha ağdalıydı. “Şortla uyuyorsun, en azından sıcak havalarda ve genelde altına hiçbir şey giymiyorsun. O yüzden gündüzleri giyilemeyecek kadar eskimiş bir tişörtle şort giydiğini düşünüyorum. Buraya kadar haklı mıyım?”

“Tekinsiz.” Sesimin eğleniyormuşum gibi ve epey havalı çıktığına sevindim çünkü aslında gittikçe daha çok heyecanlanıyordum. “Ama hangi tişört?”

“Bence en sevdiğin. Önünde aslan olan gri tişört.”

Yutkundum. “En sevdiğim tişörtümün o olduğunu düşünmenin nedeni nedir?”

“Yakası aşınmış. Kumaşı yırtıldı yırtılacak. Görev icabı aynı evi paylaştığımız günlerde onu giymedin çünkü V yakası fazla derin ve içten içe hatlarını ne kadar belli ettiğinin farkındaydın ama ne zaman aniden çıkagelsem ve seni yatağından kaldırırsam üzerinde hep aynı tişörtü görüyorum.” Duraksadı. “Hoşuma gidiyor.”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Önündeki aslan değil, kaplan.”

“O hâlde çizgileri solmuş.”

Başımı eğip üstüme baktım. Çizgileri gerçekten silinmeye yüz tutmuştu. Kaplanın kürkü soluk bir turuncuydu ve yüzünün etrafındaki kabarık tüyler aslan yelesini andırıyordu. “Hiç fark etmemişim.”

“Ama ben fark ettim.”

Peki, başka neleri fark ettin? diye düşünsem de bunu ona söyleyemedim. Kumaşı giyilmekten o kadar incelmışti ki üzerimden dökülüyor, vücudumun her kıvrımını belli ediyordu. Öyle ki çıplak gezmekten pek bir farkı yoktu. *Hatlarını ne kadar belli ettiğinin.* Yakasının lime lime olduğunu görmesine yetecek kadar dikkatli baktıysa neyi örttüğüne de bakmış olmalıydı...

“Bunu en ince ayrıntısına kadar düşünmüş gibisin.”

Cevap vermek yerine iç çekti ve bu da benimle aynı şeyleri düşündüğünü açık etmeye yetti. Gözlerimi kapayıp elimi karnıma doğru kaydurdım ve avucumu duştan dolayı hâlâ serin olan çıplak tenime bastırdım. Serçe parmağımın ucu, şortumun bel lastiğinin altına girdi. Sonra da yüzük parmağım. Bütün vücudum bir zevk dalgasıyla ürperdi. Elimi kolayca aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırabilirdim. O anda bunu yapmak, yapmamaktan çok daha kolaydı. Fakat vücudumu yatağa bastırdım ve saf hayal kırıklığıyla yüklü belli belirsiz bir ses çıkardım.

Ya konuşmaya devam etseydi?

Ya anahtarıyla içeri girip yukarı gelseydi?

Ya odama girseydi? Ya üzerimdekileri hiç acele etmeden teker teker çıkarsaydı?

Of.

Hattın diğer ucunda sessizlik hüküm sürüyordu ama orada olduğunu, beni dinlediğini biliyordum. O anda aklımdan nelerin geçtiğini ve ne istediğimi en ince ayrıntısına kadar kafasında canlandırabildiğinden emindim. Sonra beni haklı çıkarmak istercesine tekrar konuştu fakat bu defa sesi pişmanlıktan ağırlaşmıştı.

“Neden aynı dairede kalamayacağımızı görüyorsun, Maeve.”

Ve ardından, “Bana bir onluk borçlusun,” diye ekledi.

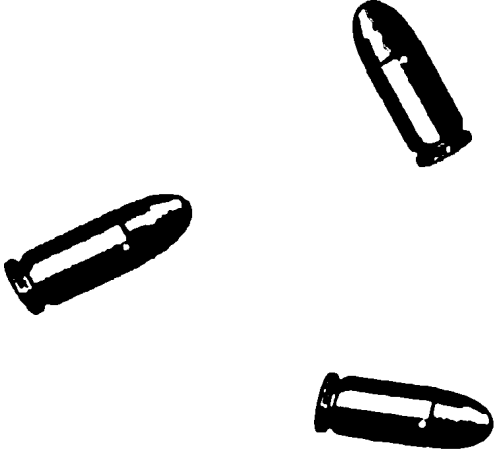
BOŞ EVDE ERKEK CESEDİ BULUNDU

Keswick'e sekiz kilometre uzaklıktaki ıssız Cumbria bölgesinde bir erkek cesedi bulundu. Cesedi bir belediye çalışanı şiddetli rüzgârın hasar verdiği elektrik hatlarını onarmak üzere salı günü mülke gittiğinde buldu. Cumbria Karakolu cinayet soruşturması başlattı.

Yerel kaynaklar adamın evin sahibi olduğunu söylüyor. Kurbanın kimliği tespit edilmiş olsa da en yakın akrabasına henüz ulaşamadığından ismi açıklanmadı. 39 yaşındaydı. Kaynaklar evin "dağın başında" olduğunu, adamınsa pek fazla ziyaretçisi olmayan "içine kapanık biri" olduğunu bildirdi.

Polis kurbanın ateşli silahla vurularak öldürüldüğüne dair yayılan söylentileri onaylamayı reddetti. Başkomiser Eli Parker dünkü basın toplantısında, "Daha soruşturmanın başındayız," dedi. "Geçen yıl mülkü ziyaret etmiş olan herkesle konuşmayı arzu ediyoruz. Maktulün ne zaman veya nasıl öldüğünü henüz bilmiyoruz."

Aynı zamanda adrese kayıtlı olan AD15 XCM plakalı kırmızı Ford Transit'in de yerini tespit etmek istiyorlar. Bilgi sahibi herkesin 101 numaralı hattı arayarak Keswick karakolundaki vaka odasına bağlanmasını rica ediyoruz.

29

Hem araba meselesi yüzünden hem de Rosalie Marshall soruşturmasının şüphelisi sıfatıyla bizim soruşturmamız açısından da önemli olduğundan ertesi gün Paul Lavender'ın dairesini aramak üzere Brighton'a gittim. Yolcu koltuğunda kim mi oturuyordu? Ofisten çıkacağı için sevinçten deliye dönen Georgia. Yalnızca ikimizdik çünkü Una Burt iş yükümüzü hafifletme umuduyla sürekli top çeviriyordu. Liv'i yanıma almayı umuyordum fakat Liv, Sonny'nin ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı Londra'nın merkezinde kalmayı yeğlediğini söyleyerek beni geri çevirdi.

“Bu işini hâlâ sevdiğini göstermek açısından harika bir fırsat değil mi?” diye fısıldadım. “Kendini kanıtlamak istemiyor musun?”

Gözlerini kıstı ve sırtını dikleştirdi. Sanki bu yaptığı boyuna birkaç santim ekleyecekmiş de böylelikle dosdoğru gözlerimin içine bakabilecekmiş gibi. “Kendimi her gün kanıtlıyorum.”

“Farkındayım. Seni özlüyorum, hepsi bu. Bugünü seninle geçirmeyi iple çekiyordum.” Onu kendime doğru çekip göğsüme bastırmamla ofisin diğer tarafındaki Pete Belcott salyalarını akıtarak ıslık çaldı.

“Sonunda. Sizin birbirinize dokunmanızı ne zamandır beklediğimden haberiniz va—”

Sözü yarıda kesildi çünkü Chris Pettifer koca eliyle Pete'in ağzını kapattı, dolayısıyla o konuştukça tek duyabildiğimiz boğuk, anlaşılmaz homurtular oldu.

Chris başıyla bize bir selam çaktı. "Rica ederim, hanımlar."

Hâl böyle olunca yanıma Georgia'yı aldım. Soruşturduğu bıçaklama olayında savcı tutuklama iznini beklediğinden iki gün erken verdiği için mutluluktan yerinde duramadığı gibi çenesi de durmuyordu.

"Yani bence bütün kanıtlar ortadaydı ama herif suçunu bir türlü itiraf etmedi. Savcılık söz konusu olduğunda hiçbir şeye kesin gözüyle bakamayacağını biliyorsun. Elinde tonla adli delil ve görgü tanığı olsa bile jüriyi ikna edebileceğinden emin olamazsın. Hâlbuki onun yaptığını biliyordum ve avukat hayır derse diye ödüm kopuyordu. Sanırım evet dediğinde fazla şaşırdım çünkü adam hâlime güldü."

"Savcıyı ilk arayışın mı?" Uzun zamandır dedektif olmasına rağmen işimizin hayli sıradan bir parçasını hiç yapmadığına inanamıyordum. Gerçi her defasında başka birinin araya girip savcıyı onun yerine aradığına inanmakta hiç zorluk çekmiyordum. Şahsen ben yapmıştım.

"Josh vaka benim sorumluluğumda olduğundan aramayı yine benim yapmam gerektiğini söyledi."

Direksiyonu tutan ellerim istemsizce kasıldı. Evvelsi gecedен beri onunla konuşmamıştım. Bir tek toplantılarda karşılaşıyorduk, onda da gayet odaklı ve profesyonel görünüyordu. Brighton'a doğru yola çıkmadan önce masasına bir onluk bırakmıştım. Gözüme en iyi seçenek bu gibi görünmüştü. *Telefonda konuştuğumuz şeyleri tabii ki ciddiye almadım. Tabii ki sadece sana ayak uyduruyordum. Tabii ki telefonu kapattığımda arzudan titremiyordum. Tabii ki bütün akşamı ve gecenin büyük bölümünü seni düşünerek geçirmedim.* Alt kattaki odaların çoğunun zemini parkeydi, dolayısıyla kafesinde ileri geri yürüyerek bir

çıkış yolu arayan vahşi bir hayvan misali saatlerce volta attığını duymuştum.

Bir bakıma Georgia'nın dikkatimi dağıtıp durması nimet sayılabilirdi. Yol boyunca durmaksızın konuştu. Anlattıklarını ilgiyle dinliyormuş gibi yapmayı başarsam da aklım aynı döngüde takılıp kalmıştı: Derwent, Rosalie, Marshallar, Paul Lavender, Derwent...

Derwent'in Londra'da kalma sebebi –yani en azından diğerlerinin bildiği kadarıyla (ki hakikaten öyle de olabilirdi)– Chris Pettifer'la Colin Vale'in şu anda Paul Lavender'la yapmakta oldukları görüşmeyi bizzat denetlemek istemesiydi. Paul evini arayacağımızı öğrenince öfkeden deliye dönmüştü. Bu da bana boşa kürek çekmediğimizi hissettirdi. Pettifer'dan duyduğum kadarıyla Derwent, Lavender'ın kadınlarla flört etmeye meyilli olmasından ötürü sorgunun erkekler tarafından yürütülmesinin daha iyi sonuç vereceği kanısındaydı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Gerçi beni Brighton'a bilerek göndermiş de olabilirdi. Ne de olsa gözden uzak olan gönülden de ırak oluyordu. Derwent'i bilemezdim fakat bunun bende işe yaradığı söylenemezdi.

Şehir merkezine girdiğimiz sırada telefonum çaldı. Doğal olarak kimin aradığına baktım ve ekranda Derwent'in adını gördüm. Georgia uzanıp telefonu benden önce kaptı.

“Alooo?”

Ben öfke denizlerinde debelenirken Georgia kusursuz alt dudağını dişleyerek sessizce Derwent'i dinledi. Telefonu neden o açmıştı ki? Ona neden izin vermiştim? Ne diyordu? Peki o ne diyordu?

“Evet... Hayır, o araba kullanıyor. Bana söyleyebilirsin. Ah, gerçekten mi? Tamam. Ben ona iletirim.” Bana bakıp gözlerini devirdi. “Evet, keyfi gayet yerinde. Neredeyse vardık. Tamam. Görüşürüz.” Telefonu kapattı.

“Ne diyor?” diye sordum vıraklamayı andıran bir sesle.

“Lavender’la Rosalie arasında bağlantı kurmamızı sağlayabilecek şeylere bakmamızı söyledi. Bunun için oraya gitmiyor muyuz zaten? Bana hiç güvenmiyor, değil mi? Gözden kaçırırım diye en bariz şeyi bile tekrar tekrar söylüyor.”

Aklıma buna cevaben söylenebilecek yüz tane şey geldi ama çok kaba kaçacakları için hepsini eledim.

“O benim telefonum. Beni aradı.”

“Ah, doğru. Unutmuşum.” O alçak sesle mırıldanarak camdan dışarı bakarken kendimle cebelleştim. Sesi farklı gelmiş ya da tuhaf bir şey söylemiş olsaydı bundan bana bahsederdi, öyle değil mi? Fakat belli ki bu işin peşini bırakamayacaktım.

“Telefonu açanın sen olduğunu anladı mı?”

“Açar açmaz.”

“Kendine has bir alo deme şeklin var.”

“Aynen!” Mutlulukla sırıttı.

“Peki tam ne dedi?”

“Senin nerede olduğunu sordu, ben de araba kullanıyor dedim, o da gazete kupürleri ya da resimler gibi Rosalie’yle ilgisi olabilecek şeylere bakmamızı söyledi, tamam dedim, sonra senin nasıl olduğunu sordu, iyi dedim, onu aramanı söyledi, ben de işimiz bittiğinde arar dedim, sonra da veda edip kapattı. Hepsi bu kadar! Her zamanki huysuzluğu dışında bir şey yoktu yani.”

“Sesi huysuz mu geliyordu?”

“Her zamankinden fazla değil.” Telefonu gerisin geri tutucuya taktı ve tekrar haritayı açtı. “Maeve, baksana! Yanlış yola girmişiz. Geri dönmemiz gerek.”

Yolu şaşırdığımı fark ettim ve Paul Lavender’ın dairesine doğru ilerlerken kendimi acemi bir şoför gibi yola odaklanmaya zorladım.

Beni aramıştı. Onu aramamı istemişti.

Unut şunu. Odaklan.

Odaklan.

*

Bizi neyin beklediği konusunda Georgia'yı uyarmıştım ama dehşetin boyutunu ancak oraya varıp da içeri girdiğimizde anladı.

“Aman Tanrım.”

“Bir de bunu yapmaya gönderildiğine seviniyordun.” Ağzımla burnumun üstüne bir maske çektim. İçeri akın eden güneş, ortamdaki bayat yemek ve vücut kokusunun daha da belirginleşmesine neden oluyordu. “Bence Bay Lavender buraya taşındığından beri temizlik yapmamış.”

Georgia dehşete kapılmış bir hâlde etrafa bakınıyordu. “Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

“Bilgisayarına ve harici sabit disklerine ihtiyacımız var. Önceliğimiz bu. Sonra da evin geri kalanını elden geçiririz.”

“Kitaplar da buna dâhil mi?”

“Evet.” Raflara göz gezdirdim. Tepeleme kitap, kâğıt, klasör ve dosya doluydular. “Biz buradayken Lavender aradığını eliyle koymuş gibi bulmuştu. Bir sistemi olmalı.”

“Ama dişe dokunur bir şey varsa kesin saklamıştır. Yani sisteme uymaz.” Georgia uzanıp raftan bir tomar kâğıt indirdi. “Rafların nasıl düzenlendiğini çözmeye çalışarak vakit kaybetmek yerine bodoslama dalsak daha iyi olabilir.”

Haklıydı. Yine de kâğıtları elinden aldım; ona hâlâ pek güvenmiyordum. “Neden sen mutfakla yatak odasını almıyorsun? Ben de banyoya raflara bakarım.”

“Banyonun hâlini gördün mü? Şöyle bir göz attım da, aman Tanrım, zaten hiçbir kuvvet beni oraya sokamazdı.”

“Gördüm... ama mutfak da gördüm.” Koluna pat pat vurdum. “Hadi, daha fazla oyalanmayalım.”

Sonraki birkaç saat boyunca evin altını üstüne getirdik. Kokudan bayılmayalım diye pencereleri açtım ve denizden esen tuzlu hava da cabası oldu. Raflarda, Rosalie'nin kaybolduğu ve Lavender'ın gazetecilik yaptığı dönemlere ait çeşitli evraklar

buldum fakat Lavender'la Rosalie arasında bağlantı kurmamızı sağlayacak hiçbir şey yoktu. Lavender'ın ister yasal ister yasa dışı olsun internetin karanlık köşelerinin müdavimi olduğundan adım gibi emindim fakat onların hepsi bilgisayarında saklıydı ve bunu araştırmak başkasının işiydi. Georgia buzdolabında ve kilerde karşılaştığı korkunç manzaraları bana naklen anlattığı ("bu şeyin son kullanma tarihinin üstünden dört yıl geçmiş. Dört yıl! Bunu atmazsam cinayete teşebbüsten başım belaya girmez mi?") mutfaktan eli boş döndükten sonra yatak odasına geçmişti. Şimdiyse ara sıra yükselen tiksinti dolu ciyaklamalarını duyuyordum.

Banyonun icabına baktıktan sonra Georgia'nın yanına gittim. Yere yüzükoyun uzanmış, elindeki feneri yatağın altına tutuyordu. Başını kaldırıp bana sitemkâr bir bakış attı.

"Keşke banyoyu alsaydım."

"Almamakla iyi ettin." Gardırobu işaret ettim. "Kıyafetlerini gözden geçirdin mi?"

"Henüz oraya bakmadım. Ama komodini bitirdim." Ayağa kalktı. "Şilteyi kaldırmama yardım eder misin?"

El birliğiyle şilteyi kaldırdık fakat tek bulabildiğimiz yatağın lekeli tabanı ve yırtılmış bir prezervatif paketi oldu.

Georgia şilteyi pat diye bıraktı. "Öf. Bu daireye girdiğini ve *evet, tam da sevişmek isteyeceğim türden bir adam*, diye düşündüğünü hayal etsene."

"Etmesem daha iyi." Lavender'ın sarkık, beyaz etleri dairesine çıkan uçsuz bucaksız merdivenleri tırmanmadan çok daha önce beni ondan soğuturdu. "Yabancılarla İngilizce öğretiyor. Sence öğrencilerini özel ders vermek için evine davet ediyor mudur?"

"Kesinlikle."

"Bunu Josh'a söylemeliyiz. Sorguda bundan üstü kapalı bahsedebilirler. Bakalım tepki verecek mi?"

Dikkatimi iki destek kirişi arasına inşa edilmiş daracık bir alandan ibaret olan gardıroba çevirdim. Dolabın zemini-

nin, mimarının tuhaflığından ötürü odanın zemininden yarım metre kadar aşağıda olduğunu görünce içine girmek zorunda kalmamayı umdum. Fakat dar ve derin olduğundan askı çubuğu gardırobun sağından soluna doğru değil, önünden arkasına doğru uzanıyordu. Bu da orada asılı duran kıyafetlere ulaşmak için gardırobun içine girmem gerektiği anlamına geliyordu. Benliğimin her zerresi bunu reddediyordu. Yine de tüm askıları indirdim ve hızla pantolonların, gömleklerin ve ceketlerin ceplerini karıştırdım.

“Çok hızlısın.” Georgia durmuş, beni izliyordu.

“İdmanlıyım da ondan.”

Maskenin bile bana mısın demediği vücut kokusu yüzünden burnumu kırıştırarak birbirinden pis kıyafetlerin üst üste asılı olduğu altı ya da yedi askıyı bir hışımla elden geçirdim ve buruşturulmuş birkaç kâğıt parayla çöp dışında hiçbir şey bulamadım. Askıdaki son kıyafetleri de indirip ayaklarımın dibine bıraktıktan sonra fenerimi boşluğa tuttum. Bir noktada yere düşmüş tel askıların, ceplerinden dökülmüş bozuklukların ve tüvide dikili deri bir düğmeye ait olduğunu fark ettiğim bir düğme ayağının parıltısı gözüme ilişti. Aradığım şey, tabii ki, en arkadaydı.

“Bir dakika.” Alçak sesle küfrederek dolaba adım attım. Dikkatimi çeken şey buruşuk, tozlanmış bir ceketti ve onu silkelediğimde güve larvalarının boş kozaları yerlere saçıldı. “İğrenç.”

Dikkatli adımlarla geri geri çıktım ve ödülümü inceledim. Etiketne ve yakasına bakılırsa 1970’lerden kalmaydı ve belli ki vaktizamanında ipek astarlı, pahalı bir kıyafetti. Şimdilerde astarı iyiden iyiye eskiyip lekelenmişti ve güveler kırış kırış tüvitle kendilerine öyle bir ziyafet çekmişlerdi ki çöp kutusunun dibini boylamayı hak ediyordu.

“Şimdi kusacağım,” dedi Georgia. Ona hak verdim. İstemeye istemeye de olsa ceplerini kontrol ettiğimde elime kurumuş

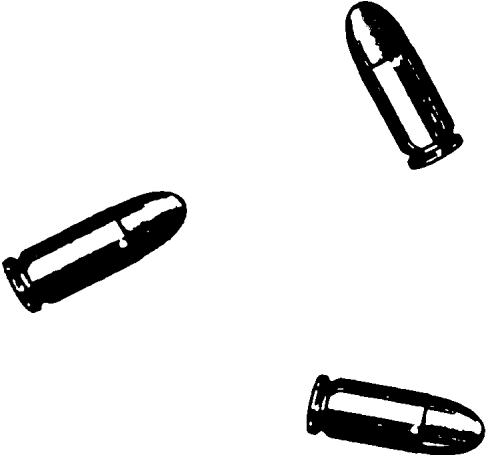
bir sarma sigara ve cepteki bir delikten astarın içine kaçmış katlanmış bir kâğıt parçası geldi.

“O ne?”

Bir çocuk tarafından yazılmış ve satır sonları gittikçe aşağı kayan bir... “Hikâye.”

“Ne tür bir hikâye?”

“Medusa.” Başımı kaldırıp Georgia’ya baktım. “Acaba elimizde Rosalie’nin el yazısının örneği var mı?”

30

Dairenin altını üstüne getirmeyi bitirdiğimizde Derwent'ı aramak için telefonumu çıkarıp sesimin normal, rahat ve vaka odaklı çıkması için dua ettim. Oysa hiçbiri değildim.

“Ne yapıyorsun?” Georgia'nın sesi hoşnutsuzluk yüklüydü.

“Josh'u arıyorum. Ona hikâyeden ve Lavender'ın öğrencilerinden faydalaniyor olabileceğine dair fikrimizden bahsetmek istiyorum.”

“Gerek yok. Ona çoktan mesaj attım.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne yaptın?”

“Mesaj attım. Hikâyenin fotoğrafını da gönderdim. Onu ânında bilgilendirmenin daha iyi olacağını, böylelikle hikâyenin vakayla ilgisi olduğunu akıllı keserse bu bilgiyi sorgudaki Chris'le Colin'e iletebileceğini düşündüm.”

“Sen... düşündün.”

“Mantıklı geldi.”

Sanki kafatasımın içi ağır ağır çalkalanan ıslak çimentoyla doluydu. “Öyle mi? Onu benim arayacağımı sanıyordum.”

“Genelde kayda değer bulguları paylaşmak için aramanın bitmesini beklemeyiz.”

“Evet ama...” Cümlemin gerisini getirmedi.

Georgia'nın inisiyatif alması gerçekten sevindiriciydi; sorun bunu benim akıl edememiş olmamdı.

Akıl etmem gerekirdi.

Kendi ihmalimden ötürü Georgia'yı suçlamamaya karar verdim ve benim yapmam gereken şeyi yaptığı için ona hınçlanmamak adına kendime olabildiğince hâkim oldum.

“Şey, teşekkürler. Her hâlükârda Josh işim bittikten sonra onu aramamı söylemişti.”

“Maeve.” Georgia elini telefonumun üstüne koydu. “Yapma.”

“Ne demek istiyorsun?”

Yüzünde acımayaya benzer bir ifade belirip kayboldu. “Bak, cinayet soruşturmaları hakkında bana bin basarsın. Benden çok daha esaslı bir dedektifsin. İşle ilgili olsaydı hayatta sana ne yapman gerektiğini söylemezdim. Ama erkekleri tanırım ve onu aramaman gerektiğini biliyorum.”

Benliğimi istila edip beynimdeki sinapslarda şimşek çaktıran öfke dalgasını memnuniyetle karşıladım. “O niyeymiş?”

“İncineceksin,” dedi usulca. “O evli bir adam, Maeve.”

“Onlar evli değil.” Bunun kulağa nasıl geleceğini düşünmeden hatasını düzelttiğimde suratı düştü: Bu seferki kesinlikle acımaydı.

“Adam onunla yaşıyor. Onun sevgilisi.”

“Haberim var.”

“Evet, biliyorum. Fakat bence bunun ne anlama geldiğini yeterince düşünmedin. Senin için Melissa’dan ayrılmayacak. Onunla ilişki yaşarsan ne olacak biliyor musun? Kendine saygını kaybedeceksin.”

“Bence kendi işine bakmalısın.”

Huzursuzca kollarını kavuşturdu. “İnan bana, isterdim. Hatta öylesini yeğlerdim. Fakat birinin seni kötü seçimler yapmadan durdurması gerektiğine inanıyorum ve görünüşe bakılırsa iş başa düştü.”

“Çok yanılıyorsun.”

Normalde ses tonum onu sindirir ve arkasına bile bakmadan kaçmasına neden olurdu fakat bu defa istifini bile bozmadı. “Başka kim müdahale edecek? Liv mi? Bunu duymak hoşuna

gider mi bilmiyorum ama o da aranızdaki mevzunun felaketle sonuçlanacağını düşünüyor ve eğer şu anda burada olsaydı benimle aynı şeyleri söylerdi.”

“Ah, aranızda konuştunuz demek?”

“Elbette.” Georgia içtenlikle göz kıptı. “Senin için endişeleniyoruz. Ve bizi bu noktaya sen getirdin.”

“Kesinlikle öyle bir şey yapmadım.”

“Yaptın. Geçen yaz. Josh aniden çekip gittiğinde beni yanına çağırdın...”

“Benim tercihim değildi. Seni patron gönderdi.”

Elini şöyle bir salladı; bunların hiçbir önemi yoktu. “... ki bu da aranızda bir şeyler geçtikten hemen sonraydı. Nereden mi biliyorum? Çünkü dert yanmak için Liv’i aradın. Josh’un sana hak ettiğin gibi davranmadığı konusunda seni uyarmaya çalıştı.” Omuz silkti. “Bu arada ona kulak asmak istememeni kesinlikle anlıyorum. İkiniz orada baş başaydınız, ona karşı koyman imkânsızdı.”

“Karşı koyulacak bir şey olmadı.” Yutkundum, aniden boğazım düğümlenmişti. “Kendi ağzınla söyledin. Romantizm yoktu. Gayet profesyoneldik. Diğerlerine öyle anlattın.”

“Evet çünkü arkanı kolluyordum. Soran herkese aynı şeyi söyledim ama sen ve ben bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Sana bunu düşündüren ne?”

“Maeve, kör *değilim*.”

Çevresinde olup biten yüz olaydan doksan dokuzunu fark etmeyen Georgia’nın, Derwent’la aramızdaki en ufak cinsel gerilim kırıntısını bile sezeceğini önceden tahmin etmem gerektiğini düşündüm acı acı. Gerçi kırıntıdan biraz fazlasıydı; en azından bu kadarını kabul etmeliydim. Ne var ki öyle yapmak yerine, “O kadar da heyecanlanma. Eğer Liv’le ıncığına cıncığına kadar konuştuymanız aramızda hiçbir şey geçmediğini söylemiştir. Doğru düzgün öpüşmedik bile,” dedim.

“Evet ama bence böylesi daha kötü. Aranızda hiçbir şey geçmemesi heyecanı azaltmak yerine körüklüyor. Yatmış olsaydınız şimdiye utanç verici bir hatıraya dönüşürdü ama yatmadınız.” Anlayışlı bir ifadeyle başını yana eğdi. “Ulaşılmaz olduğu için şu anda sana aşk gibi geliyor. Tabii bahsettiğimiz kişinin Josh Derwent olmasının da pek yardımı dokunmuyordur.”

“Ben... buna *aşk* demezdim.” Beklenmedik bir duygu seli karşısında afallayarak durdum. Açıklamaya çalışsaydım ne derdim? Hissettiğim neydi? Ben bile adını koyup kendime itiraf edemiyordum.

“Gerçekten çok üzgünüm, Maeve.” Sesi hakikaten üzgün geliyordu. “Fakat sonunda ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Yalnız kalacaksın, kendinden nefret edeceksin. Bu hikâyenin sonunda kahramanlarımız sonsuza dek mutlu mesut yaşamayacaklar.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Paul Lavender’ın yatağının kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım. “Öyle olmasını istemediğimi tahmin edersin.”

Georgia şilteyi çökerterek yanıma oturup kolunu omuzlarıma doladı. “Peki ne istiyorsun? Şu anda istediğini dileyebilecek olsaydın ne dilerdin?”

Cevap kendiliğinden dudaklarımdan dökülüverdi. “Rosalie’ye ne olduğunu bulmayı dilerdim.”

“Bulacaksın.” Ona baktığımda gülümsüyordu. “Hiç kötü bir fikir değil bu arada. Aşk hayatını düşünmemek için kendini vakayı çözmeye ver.”

“Belli mi olur,” dedim. “Belki faydası bile dokunur.”

*

Londra’ya döndüğümde, Georgia’ya arka çıkan Liv’le hoparlörden yaptığımız görüşme de dâhil olmak üzere, neredeyse iki saat süren yoğun duygusal desteğe maruz kalmıştım. Georgia’nın deyimiyle Josh meselesi onları bir hayli yakınlaştırmıştı. Öyle

ki bir sonraki önerilerinin tekila eşliğinde *à trois*¹ bir karaoke gecesi ve dillere destan bir akşamdan kalmalık olacağının fazlasıyla farkındaydım. Her dediklerini başımla onayladıktan ve söylememi bekledikleri şeyleri söyledikten sonra Georgia'yı ofise bıraktım, Liv'e veda edip telefonu kapadım ve daireme doğru yola koyuldum. Paul Lavender'ın sorgusunun nasıl geçtiğini öğrenmek için bile ofise girmemiştim. Georgia'yla Liv'in ısrarları sonucunda Josh'u görmememin en iyisi olduğuna karar vermiştim. Bu konuyu bugünlük bir kenara bırakacaktım.

"Biraz alana ihtiyacın var. Biraz zamana," demişti Liv tam bir danışman edasıyla.

Georgia ona hak vermişti. "Bir de onu sana unutturacak bir adama."

Sokağa park ederken alt katımdaki dairenin pencerelerine bakarak aklımın onda olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Işıklar sönüktü. Evde kimse yoktu.

Zaten umurumda da değildi.

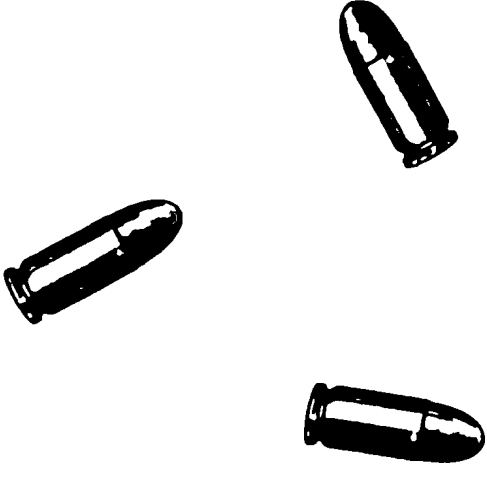
Motor sustuktan sonraki sessizlikte artık dikkatimi dağıtacak hiçbir şey kalmadı. Aptalca davranmıştım. Liv ve Georgia bunu fark etmişti fakat ben edememişim. Derwent da her şeyin farkındaydı; benden itinayla uzak duruyor, aramıza koymasını gerektiğini düşündüğü mesafe için Una Burt'le Melissa'yı suçluyordu. Benimse dünyadan haberim yoktu, ayrıca keçi gibi inatçıydım. Dahası canla başla benden uzak durmaya çalıştığını ve bunun nedenini görmektense onu bana yaklaştırmaya ikna etmeye çalışıyordum. Josh Derwent ve davranış şekli hakkında çok şey söyleyebilirdim ama tabiatının en istikrarlı parçalarından biri daima benim için en doğrusunu yapmak istemesiydi.

Ve önceki gece telefonda bana tek sorduğu yatıp yatmadığımdı ki bunun arkasında yüzlerce neden olabilirdi. Konuşmayı başka bir yere çeken de vücudumun hâlâ doymak bilmez bir

1 (Fra) Üç kişilik. -ç.n.

arzuyla uğuldamasına neden olan da bendim. Onun tek yaptığı bana ayak uydurmaktı. Yani hiçbir anlamı yoktu. O hâlâ tanıştığımız zamanki Josh'tu, yani şu meşhur kadın avcısı. Bu huyunu bırakmış değildi, sadece saklamıştı fakat ben o avcını saklandığı yerden çıkarmıştım ki bu da övünülecek bir şey değildi.

Başımı direksiyona dayayıp iç geçirdim. Bu durumu düzeltmeliydim ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

31

Ertesi sabah Paul Lavender'ın gözaltı süresinin dolmasına iki saat kala sorgudaki memurlar henüz hiçbir ilerleme kaydedememişti. Bu sürenin ardından onu ya tutuklamamız ya da serbest bırakmamız gerekiyordu. Kendimi en kötüsüne hazırlayıp Derwent'ı bulmaya gittim. Tek başına oturmuş, sorgu odasından gelen naklen yayını izliyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve ekrana ters ters bakıyordu. Kapı boşluğunda durdum.

“Selam.”

“Ne istiyorsun?”

“Şansımı denememe izin vermeni.”

Kafasını belli belirsiz iki yana salladı. “Sana asılarak zamanla oynayacaktır.”

“Şu anda yapmakta olduğunun aksine mi?” Birkaç saniyelğine sorguyu izleyip odadakilerin beden dillerini değerlendirdim. Lavender gayet rahattı, başını hafifçe yana yatırmıştı ve suratında mağrur bir ifade vardı. Buna karşılık Pettifer'ın omuzları neredeyse kulaklarına değecekti ve Colin Vale içine kaçmış gibi görünüyordu. “Hiçbir yere varacakları yok.”

“Şu noktada taktik değiştirmeye değeceğini sanmıyorum. Çaresiz olduğumuzu anlayacak.”

“Eğer saatin kaç olduğunu biliyorsa çoktan anlamıştır.”

Derwent aya dipleriyle gözlerini ovuşturdu. “Haklısın.”

“Biliyorum. Bak, denememe izin vermenin kimseye zararı olmaz. Bize anlatmadığı bir şey var. Onu konuşturamasam bile sakladığının ne olduğunu anlayabilirim.”

*

Odaya girdiğimde Paul Lavender’a gözaltına alındığından beri ilk defa doğru düzgün baktım. Sandalyesinde kaykılmıştı, molalar konusunda bir hayli dakik davranmamıza rağmen gözleri uykusuzluktan şişip kan çanağına dönmüştü fakat öfkeli görünmüyordu. “Destek mi gönderdiler? Diğer ikisini bozdum mu?”

Cevap vermek için dijital kayıt cihazının çalışmasını bekledim ve ardından kitabına göre oynamaya özen göstererek kim olduğumu açıkladım. “Sorguyu devralmayı şahsen rica ettim.”

“Gerçekten mi? Benden uzak duramıyor musun?” Odayı işaret etti. “İlk randevu için bildiğim daha güzel yerler var fakat burası da iş görür.”

“Sorguyu devralmak istememin nedeni sana şunu sormak istememdi.” Delil torbasına yerleştirilmiş hikâyeyi masanın üstünden ona doğru ittim.

“Diğerleri çoktan sordular.” Sesi hırıltılıydı. Bir an duraksayıp suyundan bir yudum aldı. “Onlara da dediğim gibi ona dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Evimde olduğundan bile haberim yoktu.”

“Onu bulan bendim.”

Plastik bardağı dudaklarına götürürken donakaldı. “Öyle mi? Bu eşyalarımı karıştırdığın anlamına mı geliyor?”

“Evet.”

“Hipopotam şeklinde bir anahtarlık buldun mu? Kaybedeli epey oldu. Bir yerden çıkmasını umuyordum.”

“Ne yazık ki.” Parmağımın ucuyla hikâyeye pıt pıt vurdum. Bana şu tüvit ceketten bahset.”

“Tüvit... Aman Tanrım, orada mıymış?” Şaşkın ve biraz da mahcup görünme konusunda oldukça ikna ediciydi. “Görünüşe bakılırsa ceplerini boşaltmamışım.”

“Güzel ceketmiş.”

“Babamındı.” Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetleyerek gözlerini kıstı. “Üstüme olurken severek giyerdim. Artık öylelerini üretmiyorlar.”

“Helena Marshall’la röportaj yaparken de üstünde miydi?”

“Muhtemelen.” Burnunu çekti. “Kesin onu giymişimdir. Hayatımın o döneminde tek düzgün ceketim oydu. İnsanlarla röportaj yapmaya anorakla gitmekten kaçınırdım. Gençtim. Yaşım yüzünden zaten hafife alınıyordum ki bu da işime geliyordu ama ceket kendimi saygın biri gibi hissetmemi sağlıyordu. Hikâye gerçekten onun cebinde miydi?”

“Astarın içine kaçmış.”

“Ah.”

“Bu Rosalie’nin hikâyesi miydi?” diye sordum, Pettifer aynı soruyu yönelttiğinde bilmediğini söylediğinden haberdar olmama rağmen. Hikâyenin fotoğrafını e-postayla Ivo ve Magnus’a göndermiş, Rosalie’nin el yazısını tanıyıp tanımadıklarını sormuştum. Magnus’tan cevap gelmemesi beni şaşırtmamıştı fakat Ivo’dan temkinli bir, “Olabilir,” cevabı gelmişti. Rosalie’nin yazdıklarına benzediğini, ona ait olabileceğini fakat kesin konuşamayacağını söylemişti.

Lavender kâğıdı önüne çekip ilk satırı okudu. “Evet. O yazmıştı. Hatırlıyorum. *Persues çok yagışıklıydı ama yagışıklı olduğu kadar cesur, cesur olduğu kadar da zegiydi.* Tanrım, zehir gibi bir çocuk olduğu inkâr edilemezdi. Yazım yanlışları olmasa, bırak dokuz yaşımı, şimdi bile bu cümleyi yazmaktan mutlu olurdum.”

“Neden meslektaşlarıma ona ait olup olmadığını bilmediğini söyledin?”

“Ne önemi var ki? Bilmediğimi söyledim çünkü onlardan hoşlanmamıştım ve tamamen aklımdan çıkmıştı. Sonra onu cebime tıktırdığımı hatırladım. Üstünde çok durmadım. O kıza *kafayı takmış* falan değildim. Sadece... ilgimi çekmişti. Sıra dışı bir kızdı ve çok mutsuz bir hayatı var gibiydi. Tüm bunlar merakımı uyandırdı.” Öne doğru eğildi. “Meraklı olmayı anlayacak türden birine benziyorsun.”

“Anlıyorum. Ne de olsa işimin bir parçası. Ve şu anda seni merak ediyorum.” Sorgu sona ermek üzereymiş gibi defterimi kapatarak Lavender’a üstü kapalı rahatlayabileceği mesajını verdim. “Bize her şeyi anlatmadığını biliyorum. Bilmemizi istemediğin bir şey saklıyorsun çünkü onu kendi başımıza bulamayacağımızı düşünüyorsun.”

Gözlerini kırptırdı. “Ne gibi?”

“Araziye dair bir fikrimizin olması için eve gittik. Marshall’ların orada yaşadığı dönemde neye benzediğini kafamda canlandırmak istedim. Oradayken pencerelerden dışarı bakmayı da ihmal etmedim. Rosalie’nin kaybıyla ilgili yürütülen soruşturma sırasında Helena önceki haftalarda evin önünde aynı arabayı tekrar tekrar gördüğüne dair ifade vermiş. Dahası verdiği tarif o zamanki arabana bire bir uyuyor. Ne var ki arabayı görmesi mümkün değildi, en azından tarif ettiği şekilde, üst katın penceresinden dışarı bakarken. Helena o konuda yalan söyledi.”

“Ne olmuş yani?” Lavender omuz silkti. “Helena tek ayak üstünde kırk yalan söylerdi, tatlım. Bunu henüz çözemediysen en iyisi bu soruşturmanın akıbetine dair pek umut beslemeyeyim.”

“Çoğu insan bize yalan söyler, Paul,” dedim istifimi bozmadan. “Bu sorguda sen de yalan söyledin. Bizi esas ilgilendiren insanların neden ve ne konuda yalan söylediğidir. Helena’nın arabandan dem vurmasına hiç lüzum yoktu, değil mi? Soruşturma memurlarına fiyaskoyla sonuçlanan ziyaretinden de bahsetmedi. Adını vermedi. Seni bulmalarını istemediyse yapabileceği en mantıklı şey adını hiç anmamak olurdu.”

“Arabamı neden durduk yere gündeme getirdiğini bilmiyorum. Benden, başka birinin düşünceleri hakkında tahminde bulunmamı istiyorsun. Bunun mantığını anlayamıyorum.”

“Haklısın, bunların hepsi tahminden ibaret.” Gülümsedim. “Birkaç dakikalığına beni mazur gör lütfen. Bence Helena senden şüpheleniyordu. Bence kızının kaybında parmağın olduğundan kuşkulaniyordu ve onu böyle düşünmeye itenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Arabanı gördü, orasını biliyoruz. Kırık plakasına kadar en ayırt edici özelliklerini aklının bir köşesine yazmış. Onu hatırladı. Onunla ilgili bir şey onu işkillendirdi.” Masanın üstünden eğildim. “Onu endişelendirecek ne yaptın, Paul?”

“Oradaydım. Rosalie’ye nasıl davrandığını gördüm. Sanırım susturulması gereken bir tanıktım.”

“Oraya bir kereden fazla gittin, değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını iki yana salladı. Bu hareketiyle, *Hayır, oraya tekrar gitmedim, değil, Sana söylemeyeceğim*, diyordu.

“Kartlarımızı açık oynayalım, Paul. Bu hikâye ve arabanın eşkâli dışında seninle Rosalie arasında hiçbir bağlantı kuramadık. Bu nedenle adının şüpheli listesinden çıkarılacağını düşünüyorum. Fakat bana kalırsa tanık olarak daha önemlisin. Rosalie’yi gördün. Onunla konuştun. Aileden değilsin, ayrıca Marshallarla aranda bir yakınlık da yok. O yüzden buradan ne zaman çıkabileceğine kafa yormayı bırakıp bize yardım et. Bana anlatmadığın nedir?” Defterimle kalemimi masaya bırakıp kollarımı kavuşturdum. *Sadece sohbet ediyoruz, geçmişî yâd edeceğiz...* “Oraya geri döndüğünde ne oldu?”

Sessizlik. Onunla hiçbir yere varamayacağımı düşünmeye başlıyordum.

“Hep neyi merak etmişimdir, biliyor musun?” dedi Paul Lavender usulca, “Zaten kötü olan bir durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediyimi. O eve geri döndüm. Sadece bir kere.

İçeri girmedim. Bahçe kapıları kapalıydı. O yüzden yol kenarına park ettim. Merakımı dizginleyemiyordum. Endişeliydim. O gün olanlardan sonra Rosalie'nin iyi olduğundan emin olmak istedim. Beni Rosalie'nin odasında bulduktan sonra Helena'nın hıncını ondan çıkarmış olabileceğini düşünüyordum."

"Ne oldu?"

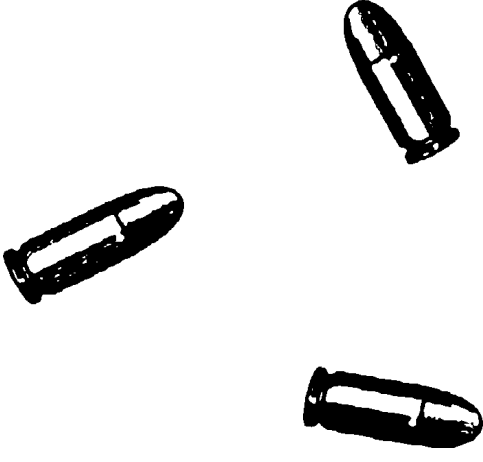
"Rosalie ön bahçede bir başına oyun oynuyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Aylaklık ettiğini görünce ona seslendim. Merhaba, dedim." Yutkundu. "Bahçeye adımımı bile atmadım. Ona el sürmedim. Sadece iyi olup olmadığını sordum. Sanırım ona yazmaya devam etmesini söyledim. Bilirsin işte, gençleri yüreklendirmek falan. Öğretmenliği de bu yüzden seviyorum. Birinin hayatına dokunabiliyorsun."

"Sonra ne oldu?"

"Helena evden çıktı ve bizi gördü. Ben... kaçtım. Koskoca adamdım ama yanlış bir şey yapmışım gibi oradan sıvıştım." Kafasını iki yana salladı. "İkinci kez oradan kaçıp Rosalie'yi yaptığının sonuçlarıyla yüzleşmek üzere arkada bıraktım. Derken ortadan kayboldu. Bu yüzden hep vicdan azabı çektim. Ben kaçabilirdim ama Rosalie yapamazdı. O günden beri Helena'nın ona son sinirlenişinin sebebi ben miyim diye merak edip duruyorum."

"Helena'nın onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Bence bunu yapabilecek biriydi." Çenesi titriyor, gözlelerinden yaşlar süzülüyordu. "Rosalie'nin sırta kadem bastığını duyduğumda şaşırmadım. Beni şaşırtan tek şey Helena'nın işlediği suçtan ötürü tutuklanmaması oldu. O küçük kıza yardım etmeye çalıştım ama sanırım... sanırım ölmesine neden oldum."

“Tam yaşanacak yerdı. Orada çok mutluyduk. Aramızdan su sızmazdı.”

Telefonda olduğuma memnundum çünkü Samantha Moguel beni göremiyordu. Konuşmaya başlayalı henüz on dakika olmasına rağmen “orada çok mutlu olduklarını” üçüncü kez tekrar ettiğinde yılgınlıktan masama yığılma raddesine gelmiştim. Modern teknolojinin mucizeleri: Bayan Moguel artık Florida’da yaşıyordu fakat hattaki sesi cızırtısız ve netti. Ağzından çıkan her kelimeyi rahatlıkla duyabiliyordum. Ne yazık ki şimdiye dek duyduklarımın hiçbiri beş para etmezdi.

“Bizim tayfada Marshallar, Hoodlar, Spekeler, Nestor Campbell ve bir iki başka kişi daha vardı. Nestor prodüktör olduğundan gelen gideni hiç eksik olmazdı. Birlikte sosyalleşir, temizlikçiler, işçiler falan hakkında birbirimize tavsiyeler verirdik. Doktor Fuller’ın hasta çocuklarla arası bir harikaydı. Emory Speke ise avukattı, yani ne zaman mülk devirleri, miraslar ya da boşanma davaları için yardıma ihtiyacımız olsa ona giderdik. Her şey *kolaydı*. Ayrıca nehir kenarında yaşamamanın keyfi de başkaydı.”

“Başkadır tabii,” diye tekrarladım ruhsuzca.

“Orada çok güzel anılar biriktirdim,” diyerek konuşmayı sürdürdü, “sanki hava hep güneşliydi. Yani, öyle *olmadığını* elbette biliyorum. Zaten Londra’da güneşin yüzünü gösterdiği mi var?” Kulağımda çınlayan bir kahkaha, ardından uzun bir

iç çekiş. “Ama geriye dönüp baktığımda hepimiz çok mutluyduk. Çok.”

Paul Lavender özgür bir adam olarak kapıdan çıkıp gideli yarım saat kadar olmuştu. Giderken de bizi ne idüğü belirsiz ve asla açılmayacak davalarla tehdit etmişti.

“Gidip aklınıza gelen bütün ipuçlarını araştırın,” demişti Derwent sinirden çenesini kasarak. Neticede vakası yeterince şüpheli olmayan bir şüpheli yüzünden yerle yeksan olmak üzereydi. “Eylem listenizde ne varsa. İşe koyulmanın tam zamanı. Lavender’ın aleyhinde delil bulamazsak ya işlediği cinayet yanına kâr kalacak ya da aradığımız kişi o değil demektir. Bana onu tutuklayabilmem için somut bir kanıt getirin ya da yeni bir ipucu bulun çünkü şu anda sıfıra sıfır elde var sıfır.”

“Bayan Moguel...” diyerek araya girmeyi denedim.

“Bana Sammy diyebilirsin, tatlım. Ayrıca Jacques Moguel’den ayrıldığımı bilmeni isterim. Yirmili yaşlarımdan beri ilk defa yine Sammy Hillard’ım. Neyse, Marshalları sormuştun. Dört dörtlük komşulardı. İyi günümde kötü günümde hep yanımdaydılar. İkinci kocam Christian Rothwell’le evlendikten kısa süre sonra o muhite taşındım ama ilk evliliğimden bir oğlum vardı. O yüzden, yaşları daha küçük olsa da Helena’nın da oğulları olduğunu öğrenince yüreğime su serpildi. Arkadaşlık edeceklerini sandım ama elbette aralarında büyük bir uçurum vardı; biri oğlumdan beş, diğeri yedi yaş küçüktü ve o yaşlarda bu az buz bir fark sayılmazdı. Gerçi o günlerde sonsuza dek mutlu mesut yaşayacağımı da sanıyordum ve o da yanlış çıktı. Christian en başından beri sadakatsizin tekiydi. Kalbimi paramparça etti. Misilleme yapmak adına elbette ben de ona kötü davrandım. Ne var ki beyefendiliğinden ödün vermedi. Boşandığımızda ev bana kaldı ki bu fevkaladeydi çünkü oğlum okula alışmıştı ve orada mutluydum. Derken Jacques’la tanıştım ve yeryüzünde cenneti bulmuş gibi hissettim, ayrıca Dubai’de çalıştığından pek sık gelip gitmiyordu ve sanırım bu sayede hayal dünyasında

yaşamaya devam edebildim. Oysa hem yalancıydı hem de gözü dışarıdaydı. Hepsi öyleydi. Tony, Christian ve Jacques. Zaten gelince üst üste gelir. Neyse, yine yalnızım ama günümü gün ediyorum.” Bir kıkırtı daha; acıyla neşe arasında baş döndürücü bir hızla gidip geliyordu.

“Rosalie’nin kaybolduğu dönemde evinizde kimler yaşıyordu? Muhitteki herkesin eksiksiz bir listesini çıkarmaya çalışıyorum da,” diye açıkladım.

“Çoğunlukla ben. Christian’dan boşandığımda oğlum on yaşındaydı. Sonrasında ikimiz baş başa kaldık. Jacques ise yılın sadece birkaç haftasını burada geçirirdi. Noel’i, Ascot koşusunun olduğu haftayı falan. Fırsatını bulduğumda Dubai’ye yanına giderdim. Buna bayılırdım çünkü çalışanları ve acayip havalı bir yaşam tarzı vardı. Sıcak hava da cabasıydı... şey, yıl boyu sıcaklıkların hiç düşmediği Florida’ya taşınmış olmam bir tesadüf değil. Bir daha asla İngiltere’de yaşayamam, asla. Soğuk insanın iliğine kemiğine işliyor.”

Şakaklarımdan yayılmaya başlayan ağrıyı hafifletmeye çalışarak alnımı ovuşturdum.

“Yani oğlunuzla siz vardınız?”

“Hayır, o dönemde değil. Çok iyi hatırlıyorum çünkü derinden sarsılmıştım. Kendimi koca evde bir başıma kalacağım gerçeğine hazırlamaya çalışıyor ve oğlum üniversiteye gideceği için gözyaşı döküyordum. Tabii onunla gurur duyuyordum ama en azından yazı birlikte geçireceğimizi sanıyordum ama o öylece... çekip gitti. Ve hiç geri dönmedi. Yani zaman zaman görüşürdük fakat bir daha asla yanıma yerleşmedi. O yaz büyüdü. Benden uzaklaşmaya başladı. Saçını değiştirdi, ona JV yerine Jay denmesini istedi. Oysa ona hep JV derdim, tabii başını belaya sokmadığı sürece; o zaman tam adını kullanırdım ve mesajı alırdı. İmajını değiştirmek istediğinde ilk yaptığı bu oluyor, anlıyor musunuz? İsim her şeyle birlikte değişiyor; yani dürüst olmak gerekirse bazen ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Fakat bir delilik ânında pılını pırtını toplayıp gitti. O zamanlar Helena'ya da dediğim gibi, Rosalie sırta kadem bastığında ağır bir darbe yedi ama iki çocuğu daha vardı. Bense birdenbire yapayalnız kaldım.”

Kendi başına gelenin daha kötü olduğuna inanması bile bencilliğin dik âlâsıydı ama ona kulak asmamaya çalıştım.

“JV yanınızdan ayrıldığında kaç yaşındaydı? On sekiz mi?”

“Neredeyse on dokuz. Ağustos doğumluydu ama akranlarından geride kalmasın diye onu okula bir yıl geç gönderdim.”

“Şey –kusura bakmayın, anlayamadım– Rosalie'nin kayboluşundan önce mi sonra mı gitti?”

“Ah, önce. Sırt çantasını alıp yollara düştü. Magnus'a özel ders veriyordu, o sayede cebini bir hayli doldurdu ve sanırım ihtiyacı olduğunu düşündüğü tek şey buydu. Doğru düzgün bir veda bile etmedi. Bir hafta kadar sonra Rosalie ortadan kayboldu.” Burnunu çekti. “O yaz gözümün yaşı hiç dinmedi sanki. Helena'yı hastaneye yatırdıklarında onu nasıl kıskandım bilemezsin. Benim hayatıma devam etmem gerekiyordu. Duygularıma boyun eğemezdim.”

Şımarıklığından intihara teşebbüs eden ve beyni hasar gören bencil Helena'nın aksine. Artık dimdik oturuyor, Sammy Hillard'ın üstüne boca ettiği laf salatasının içinde ilgimi çeken yegâne konuya odaklanmaya çalışıyordum. “Yani JV ansızın mı çekip gitti?”

“Şey, evet. Deminden beri anlatıyorum ya.” Sesi ilk defa sinirli geliyordu. “Planımız son defa yaz tatilini birlikte geçirmektir. Etle tırnak gibiydik. Jacques'ın Dubai'de işi başından aşkındı, ayrıca yaz aylarında sıcaktan dışarı çıkılmıyordu. Koca evde bir başıma kalmamak adına eylül ayında Dubai'ye gidip orada birkaç ay kalmayı planlıyordum. Oldum olası yalnızlığı sevmem.” Bir kahkaha daha. “Herhâlde bu yüzden evlenip duruyorum.”

“İzninizle başka sorum kaldı mı bakayım...” Notlarıma baktım. Zaman kazanmaya çalışıyordum. O anda hissettiğim aciliyetin ve heyecanın sesime nüfuz etmemesi çok önemliydi. “Bayan Mo— şey, Bayan Hillard, geçenlerde dosyalara göz gezdirmiştim ve sanırım Rosalie’nin kaybı konusunda JV’nin ifadesine hiç başvurulmamış.”

“Evet, ifade vermedi. Dediğim gibi, Rosalie kaybolduğunda JV çoktan gitmişti. Soruşturmaya ne gibi bir katkısı olabilirdi ki?”

“O aşamada kesinlikle kimsenin listesinde olmazdı. Sadece o yaz Magnus’a özel ders verdiğinden eve sık sık girip çıktığı düşünülüyordu onunla konuşmamızın faydalı olacağını düşünüyorum. O tarihte evde kimlerin bulunduğu ve aile dinamiklerine dair tam bir resim oluşturmaya çalışıyoruz.”

“Bunca zaman sonra mı?”

“Bay ve Bayan Marshall’a olanlardan sonra. Rosalie’nin kaybıyla ilgisi olması ihtimaline karşı.” Bunu daha görüşmenin en başında açıklamıştım.

“Ah evet. Doğru. Çok üzücü. Önemli olduğunu düşünüyorsanız JV’nin size yardım etmek isteyeceğinden eminim.” Bir hışırtı duyuldu. “Numarasını yazıp buzdolabına asmıştım. Şansınız varmış çünkü artık Londra’da yaşıyor.”

Ne ölüydü ne de dünyanın öteki ucundaydı. JV’yi gitgide daha çok seviyordum.

“İşte, burada.” Şaşırdığı yerleri tekrar ede ede (“hayır, birdört-üç-BİR”) numarayı yüksek sesle okudu. Ben de doğru olduğumdan emin olmak adına ona aynen geri okudum. Her nedense gözüme tanıdık görünüyordu. Bir an duraksadım, kafam karışmıştı. Bu numarayı daha önce nerede görmüştüm? Yoksa iki üç defa üst üste okuduğum için mi gözüm bir yerden ısıırıyordu?

Biri başımda dikilmiş, omzumun üstünden bakıyordu. Bunun Derwent olduğunu anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Kaşlarını çatmış, gözlerini yazdığım numaraya

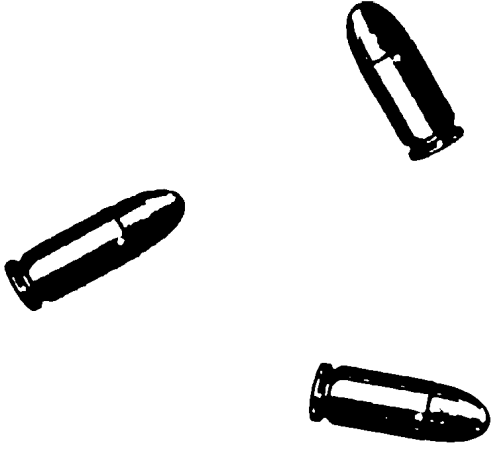
dikmişti; Şu hâliyle dikkat kesilmiş bir av köpeğinden farkı yoktu. Demek ki numara ona da tanıdık gelmişti.

“Bayan Hillard,” dedim telefona, “JV’nin gerçek adı nedir? Soyadı ne? Hillard mı, Moguel mi, yoksa–”

“İlk kocamın soyadını taşıyor. Tam adı Josh Victor Grant. Ben JV diyorum, üniversiteden arkadaşları Jay diyor. Ama son zamanlarda daha ziyade...”

“Tor Grant ismini kullanıyor,” dedim gözlerimi Derwent’inkilere dikerek.

“Evet,” dedi Sammy Hillard mutlulukla. “Nereden bildin?”

33

Telefonu kapattıktan sonra Derwent'a baktım. Onu hiç bu kadar ümitsiz görmemiştim.

“Tor Grant’in iki vakayla da bağlantılı olduğunu bilemezdik.”

“Tabii katilin o olduğunu söylediğimi saymazsak.” Kafasını iki yana salladı. “Lanet katilin o olduğunu söyledim. Biliyordum.”

“Hayır, bilmiyordun. Ayrıca ilk ben söyledim. Ve hâlâ Marshallları öldürüp öldürmediğini bilmiyoruz.”

“Pekâlâ. Haklısın. Onları öldürmüş olsaydı neden geri dönüp arabana zorla girerek dikkatleri üstüne çekmeyi göze alıncı ki? Tabii okları kendine çevirecek bir şeyin peşinde değildiyse.”

“Koltuğun kenarında bulduğum not gibi mi?” Bilgisayarımın monitörüne bantladığım kopyasına baktım.

*AKA? Nasıl?
Tarihlere bak*

“Tarihler. Belki de Bruce, Tor’un üniversiteye gitmek üzere evden ne zaman ayrıldığına bakmak istemiştir.”

“Olabilir.” Derwent suratını buruşturdu. “Şu andan itibaren Rosalie’yi kaçırabilecek kişilerin başında gelmeli. Rosalie kaybolduğunda orada olmadığından ilk soruşturmada kimsenin dikkatini çekmemiş ama kızı tanıyordu. O yaz davranışları de-

gişti. Ayrıca planlarını da ansızın değiştirdi. Bilindiği kadarıyla Rosalie kaybolmadan evvel oradan ayrılmış fakat daha sonra geri dönüp onu kaçırmış olabilir.”

“Onu kaçıran kendisiyse neden o konuda bir podcast yapmak istesin?”

Derwent alaycı alaycı kaşlarını kaldırdı. “Ortada gerçekten bir podcast olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet, yle düşünüyorum. İnternet sitesi bile var. Sosyal medya hesapları. şayet uydurma olsaydı reklamını yapmak için onca zahmete girmezdi.” Bir yandan konuşurken diğer yandan klavyede tıkır tıkır bir şeyler yazıyordum. Ardından ekranımı Derwent’a gösterdim: Yayın tarihi ileriki günlerde açıklanacak olan “ROSALIE’Yİ KİM KAÇIRDI?” isimli podcastle ilgili kapsamlı bir sonuç listesi.

Derwent omuz silkerek pat diye taktik değiştirdi. “Bir hikâ-yeyi kontrol altında tutmak isteseydim –şüpheleri kendimden başka birine yöneltmek ve başımın belaya girmesine neden olacak kanıtları örtbas etmek isteseydim– herhâlde ben de podcast yapmaya karar verirdim.”

“Bir başkasının Rosalie hakkında podcast yapmasından endişeleniyordu,” dedim. “Belki de hedef tahtasına konulmak-tan korkmuştur.”

“zgn olanın kendisinininki olduğunu iddia ederse diğer podcastileri caydırabilir sanki.” Derwent bir anlığına gözlerini yumdu, yorgun görünüyordu. “Paul Lavender’la boşuna zaman kaybettik.”

“Olabilir,” dedim sıkıntıyla. “Fakat bize anlattıkları resmin bir yerine oturacakmış gibi geliyor, sadece nereye oturacağını kestiremiyorum.”

“Hiçbir yere oturduğu yok. şimdi gidip tüm bunları Una Burt’e açıklamam gerek. Tabii bir noktada Tor Grant’i gözaltına alıp salıverdiğimizi de.”

“Bence Burt’ü bunun iyi bir haber olduğuna ikna etmeyi deneyebilirsin. Kısa süre önce onunla temas kurduk, yani onu evinden aldırarak nispeten kolay olmalı.”

“Ya da elimize geçen şansı heba ettik ve herif parmaklarımızın arasından kayıp gitti.”

“Öylesi kötü şans olurdu,” dedim kendimi tutamayıp.

“Başka türlü hiç oldu mu ki? Grant’i ara ve onu karakola kendi ayağıyla gelmeye ikna etmeye çalış. Her ihtimale karşı bize verdiği adrese üniformalı bir ekip göndermeyi de ihmal etme. Bakalım onu tüymeden önce yakalayabilecek miyiz?” Arkasına dönüp odayı gözleriyle taradı. “Colin, Liv. Tor Grant’in geçmişini didik didik edin. Onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum: Daha önce tutuklandı mı? Sabıkası var mı? Hangi işlerde çalışmış? Nerede yaşıyor? Her şeyi. Sorgu odamızın kapısından içeri girdiğinde, Tor Grant’i annesinden bile daha iyi tanıyor olmak istiyorum.”

“O dediğin pek de zor olmayabilir,” dedim. “Annesinin oğlunun ne yaptığına ya da nerede olduğunda dair en ufak fikri olduğunu zannetmiyorum. Elindeki tek şey bir cep telefonu numarasıydı ve...”

Derwent inledi. “Sakın söyleme.”

Ses kaydını duyabilmesi için telefonu havaya kaldırdım. *Aradığınız numara kullanılmıyor. Lütfen tekrar deneyin.*

*

Bir bakıma başladığımız yere dönmüştük fakat bu sayede ilk defa Tor Grant’e umut verici bir ipucu gözüyle bakabiliyorduk. Una Burt kıpır kıpırdı; gerçekten hak etmediğiniz sürece kimsenin karşısına geçip de, “Ben demiştim,” demezdi.

“Evet, yazık olmuş ama nereden bilecektiniz ki?”

İşin garibi, Derwent’ın sağlam bir fırçayı Una Burt’ün faydacılığına yeğleyeceğini düşündüm çünkü Una Burt onu ağır

biçimde eleştirmezse kendi kendini eleştirmek zorunda kalacaktı. Bir karış suratla Chris Pettifer'la bir odaya kapanıp Tor Grant'e, namıdiğer Jay Grant'e, namıdiğer JV Grant'e, namıdiğer John Victor Grant'e soracakları sorular üzerinde çalışmaya başladılar.

"Üvey babalarından birinin soyadını ödünç alıp almadığını da bilmiyoruz," dedi Liv. "Bu da bize kullanmış olabileceği mahlaslar açısından birkaç seçenek daha sunuyor."

"Listeyi Colin'le paylaşın," dedim çalmakta olan telefonuma uzanırken. "Ben Maeve Kerrigan. Evet... Doğru. Tüh. Hayır, sürpriz olmadı. Bu ihtimali göz önünde bulundurmuştuk... Ah, gerçekten mi? Yine de sağ olun."

"İyi haber olduğunu söyle," dedi Liv ben telefonu kapatırken.

"Tor Grant'in evine gönderdiğimiz üniformalı polislerden biriydi. Ev sahibinin dediğine göre tutuklandıktan iki gün sonra oradan taşınmış. Her şeyini almış, iletişim adresi bırakmamış. Kadın bunun ilk arazi oluşu olmadığı kanısındaymış." Bir gözüm toplantı odasının kapısındaydı. Derwent'in toplantısını bölüp ona kötü haberi vermek için doğru ânı kolluyordum. En doğru an da tercihen buradan en uzak olduğum andı. Böylelikle patlamanın en kötü kısmını yara almadan atlatabilirdim.

Liv bana doğru uzandı. "Josh'la aranız nasıl? Stresli görünüyorsun."

"Neden Georgia'ya danışmıyorsun?"

Dudağını ısırdı. "Bu acıttı."

"Ya! Bir de benim nasıl hissettiğimi düşün. Arkamdan konuşacağın aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Senin için endişeleniyorduk." Liv'in gözleri kaygıyla parlıyordu. "Bu senin için toksik bir durum. Onunla tekrar aynı evi paylaşm—"

"Aynı evi paylaşmıyoruz. Alt katımda oturuyor."

"Ne fark eder? Senin yanına taşınısaydı ne olacağını sanıyordun?"

Ona bakamadım. "Kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

“İstediği her yere gidebilirdi. Kiminle isterse kalabilirdi. Neden seninle kalsın?”

“Neden kalmasın?”

“Bence esas soru ne olmasını istediğin.” Bu ipeksi ses tonuna aşınaydım; sorgularda en kritik soruyu hep bu ses tonuyla sorardı.

“Ciddiyim, Liv, abartılacak bir şey yok.”

“Ama Georgia’ya öyle söylememişsin.”

O anda telefonum tekrar çalmaya başladı ve ona uzanırken Liv’e ters bir bakış attım. *Georgia mı? Ciddi olamazsın?* “Maeve Kerrigan, buyurun.”

“Aklıma başka bir şey gelirse seni aramamı söylemiştin.” Magnus’u gür sesinden şıp diye tanıyıvermiştim ki bu iyi bir şeydi çünkü kim olduğunu söyleme zahmetine girmemişti. “Bize şu hikâyeyi gönderdin.”

“Yanıt vermedin.”

“Ivo’nun vereceğini biliyordum. Yazının Rosalie’ye ait olduğunu mu söyledi?”

“Öyle düşündüğünü fakat kesin konuşamayacağını söyledi.”

Magnus burnundan güldü. “Klasik Ivo. Ne bana ne de Rosalie’ye aldırırdı. Onun nazarında ikimiz de hiçtik. Hikâye de kesinlikle Rosalie’ye aitti. Yazı onun yazısıydı. Bundan hiç şüphem yok.”

“Pekâlâ. Teşekkürler. Başka bir şey var mıydı?”

“Pek heyecanlanmışa benzemiyorsun.”

“Sana hikâyenin fotoğrafını attığımdan beri soruşturmada ilerleme kaydettik ve başka biri yazının Rosalie’ye ait olduğunu teyit etti. Senin de onunla aynı fikirde olduğunu bilmek güzel fakat şu anda odak noktamız başka.”

“Sakıncası yoksa odak noktanızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bak, seninle soruşturma hakkında konuşamam. Tek söyleyebileceğim birini araştırmakta olduğumuz.”

“Tanrı aşkına.” Öyle gürültülü bir korna sesi geldi ki Magnus’un hemen dibinde olmalıydı. Derken sinirlenen bir moped arka arkaya iki kez klaksona bastı.

Dönüp arkamdaki açık pencereye baktım. “Bunu duydum. Kornayı.”

“Öyle mi?” Sesi ilgisiz geliyordu. “Çok gürültülüydü de ondan.”

“Hayır. Telefonda değil, camdan duydum. Ofisimin yakınlarında bir yerde misin?”

“Seninle konuşmak istedim. Az evvel de dediğim gibi bir şey hatırladım. Faydası dokunup dokunmayacağını bilmiyorum ama bir şey hatırlayacak olursam bilmek istediğini söylemiştin. Ofisinin adresi kartvizitinde yazıyor ve iş yerimden o kadar da uzak değil. Anlayacağın çat kapı uğrayayım dedim.”

“Bir yerlere çat kapı uğramakta uzmansın, değil mi?” Çantamı kaptım. “Aşağı geliyorum, dışarıda buluşuruz. Kahve içebiliriz.”

“Sen ısmarlıyorsun.”

“Elbette.” Telefonu kapadığım anda Liv’le göz göze geldim. “Ne var?”

“Kaçıyorsun. Tor Grant’in kirişi kırdığı haberini Josh’a ben mi vereceğim?”

“Verebilirsin.” Kıçın kıçın oradan uzaklaşıyordum. “Tabii toplantı odasından çıkıp da sormaya tenezzül ederse.”

“Maeve.”

“Görüşmem gereken önemli bir tanık var.”

“Maeve!”

“Onu benden daha iyi idare edeceğinden eminim.” Kontrol ettim; Tanrı’ya şükürler olsun ki kapı hâlâ kapalıydı. “Yakında dönerim. Bol şans.”

“Bunu unutmayacağım,” diye seslendi ben ofisten sıvışırken. Yine de kapı arkamdan kapanana kadar nefes almaya bile cesaret edemedim.

*

Magnus dağınık saçları, ceket ve keten pantolonuyla binanın önünde bir duvara yaslanmış, sigara içiyordu. Beni görünce izmariti fırlatıp atacak oldu ama sonra durdu.

“Beni yere çöp atmaktan tutuklamazsın, değil mi?”

“Gözümü bile kırpmadan tutuklarım. Yapacak daha iyi bir işim yok.”

Sırıttı. “Ne hoş.”

“Bir çöp kutusu bul.”

Onu sokağın aşağısındaki küçük ve gösterişli bir kahveciye götürdüm. İçimden bir ses alışkın olduğu bir ortamda ağzından daha çok laf alabileceğimi söylüyordu. Baristaya yarım yamalak anlayabildiğim detaylı ve karmaşık bir kahve siparişi verdi ve dümdüz sütlü kahve sipariş ettiğimdeyse alaycı alaycı güldü.

“Kahvelerin Fiat 500’ü. Kızlar nedense sütlü kahve seviyor. Nasıl yaptıklarını bile bilmediğine kalıbımı basarım.”

“Ben de umurumda olmadığına,” dedim tekdüze bir sesle. Ardından kahvelerin parasını ödedim ve peşinden arka taraftaki bir masaya doğru ilerledim. İçerisi bolca pirinç, ayna ve doldurulmuş hayvanla dekore edilmişti ki benim için olmasalar daha iyi olurdu. Cam bir fanusun içine yerleştirilmiş ve tek pençesi zavallı bir farenin etrafına kenetlenmiş bir baykuş masamızı izliyordu.

“Güzel yermiş,” dedi. “Bir aynasızdan hiç beklemezdim. Ucuz bir kafenin sizin gibilere daha çok hitap ettiğini düşünürdüm.”

“Bana anlatmak istediğin neydi?”

“Sadede gelelim diyorsun.” Yine de acele edeceğe benzermiyordu. Kahvesinden bir yudum alıp takdir yüklü bir mırıltı koyverdi. Ne kadar sabırsızlandığımı anlarsa daha fazla oyalanacağını bildiğimden kendimi kırırdanmamaya zorladım. “Pekâlâ. Şey, silah meselesi aklıma takıldı.”

“Dinliyorum.”

“Kutuyu devirdiğimde... tek başıma değildim. Nasıl ol-
duysa aklımdan çıkmış. Rosalie de yanımdaydı.” Kızın adını
söylerken sesi yumuşadı.

“Rosalie mi? Emin misin?”

“Mermileri bulup toplamama yardım etti. Önceki gece
yatağымda uzanmış düşünürken bir tanesinin dolabın altına
kaçtığını hatırladım. Kolum oraya sığmamıştı fakat Rosalie
incecikti. Babam içeri girip bizi suçüstü yakaladığında mermi
Rosalie’nin elindeydi.”

“Başı belaya girdi mi?”

“Babamla değil. Babam ona hep iyi davranırdı. Silahın çok
önemli, kıymetli ve tehlikeli olduğunu söyledi ve Rosalie de bir
daha ona dokunmayacağına söz verdi. Sonra onu postalamış olsa
gerek çünkü babamdan hayatımın dayağını yerken Rosalie’nin
orada olduğunu hatırlamıyorum.”

Bu yeni bilgi üzerine düşünürken Magnus’un arkasında
kalan cam muhafazanın içindeki dalın üstünde âdeta taş kes-
miş, çığlık atan bir gelincikle kazara göz göze geldim ve telaşla
bakışlarımı gerisin geri Magnus’a kaydırdım. Ölü bir gelincikten
daha hoş bir manzaraydı ama sadece biraz. “Tamam. Peki silahı
ikinizden başka gören olmadı mı? Ivo bile mi?”

“Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır.” Arkasına yaslandı.
“Bunu duyduğuna sevineceğini sanmıştım.”

“Sorma, sevinçten havalara uçuyorum. Sadece düşünüyö-
rum, hepsi bu.” Tabağımdaki kaşığı ters çevirdim. “Evinize
girip çıkan başka kimse görmüş olamaz mı?”

“Kim mesela?”

Battı balık yan gider... “Öğretmenin gibi?”

“Öğretmenim mi?” Magnus kaşlarını çattı. “Yani... JV’yi
mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Onu neden mera—” Cümlesi yarıda kaldı ve gözleri fal taşı misali açıldı. “JV’nin bu işte parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Göz önünde bulundurduğumuz ihtimallerden biri.” Masanın üstünden ona doğru eğildim. “Lütfen, Magnus, aramızda kalsın. Soruşturmanın daha çok başındayız ve...”

“Gitmişti. Çoktan gitmişti. Rosalie şey olduğunda. Gitmişti.” Beti benzi atmış, yüzü yeşilin ciddi deniz tutması vakalarıyla ilişkilendirdiğim bir tonuna bürünmüştü. Az evvel ağzını yaya yaya konuşurken şimdi konuşması kesik kesik, anlaşılmaz ve panik yüklü bir hâl almıştı.

“Magnus, iyi misin?”

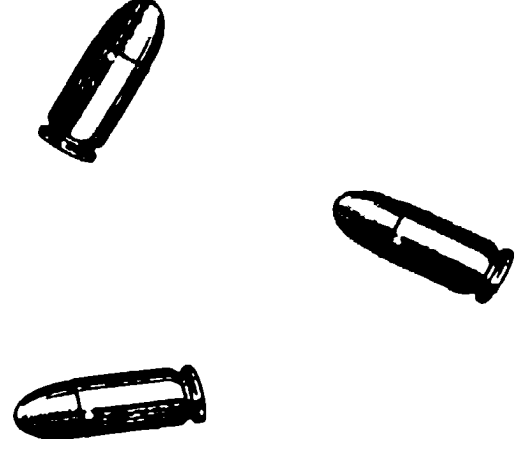
“Hayır, ama.” Elini saçlarından geçirdiği esnada parmaklarının titrediğini gördüm. Alnında ve dudağının üstünde ter damlacıkları ışıldıyordu. “O olsaydı. Düşündüm ki. Gitmişti, o yüzden şey yapmadım.”

“Ne yapmadın?”

“Polise ondan bahsetmedim.” Bütün kendini beğenmişliği gitmiş, yerini katıksız bir dürüstlük almıştı. “Bahsetmeliydim. Ama yapmadım. Sadece bir çocuktum. Ama yapmalıydim. Ben...”

Bir anda yerinden fırlayıp sandalyelerle masalara çarpa çarpa kafenin kapısına doğru koşmaya başladı. Peşinden dışarı çıktığımda onu iki büklüm vaziyette mazgala hiç durmamacasına kusarken buldum.

34

"Göğsüm sanki ikiye yarılmış da içim boşaltılmış gibi hissediyorum. Düşünsene, millet bunun için doktorlara tonla para ödüyor." Ne yazık ki Magnus yine formundaydı.

Kusmasının bitmesini beklemiştim ki bu umduğumdan daha uzun sürmüştü, sonra da onu lobiden geçirip binanın ana kapısına doğru götürmüş, ardından ofise sürükleyip boş bir sorgu odasına sokmuştum. Şimdi önümde bir not defteriyle karşısında oturuyor, hiçbir ayrıntıyı atlamamak için bütün konuşmayı telefonumla kaydediyordum.

"JV hakkında hatırladığın ne varsa anlat. Her şeyi."

Hakkını vermek gerekirdi. Sonraki iki saat boyunca tam da bunu yapmaya, hafızasının derinliklerine dalmaya gayret etti. JV'nin adını kız kardeşinin kaybolması ve anne babasının öldürülmesiyle aynı cümle içinde duyunca beyninden vurulmuşa dönmüş, ağzını yaya yaya konuşan o kavgacı tipten eser kalmamıştı. Konuştukça ona ısındığımı fark ettim. İlk defa, Müfettiş Howlett'in tanıştığı o küçük oğlanı, Rosalie sırta kadem bastığında perişan olan o abiyi görebiliyordum.

"Umarım çok travmatik olmamıştır," dedim şimdi. "İnsanın hayatının acı verici bir ânına dönmenin zor olduğunu bilirim ama bana verdiğin bilgi gerçekten işimize yarayabilir."

"Onu tutuklayacak mısınız?"

"Evet." *Tabii onu bulabilirsek,* diye düşünsem de eklemedim.

“Güzel.” Ciğerlerindeki bütün havayı boşalttığı esnada duyduğu rahatlama yüz ifadesini yumuşattı. “Var ya, kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum. İnsanlar terapiye bu yüzden gidiyorlar, öyle değil mi?”

“Bir tek bunun için gitmezler.” Tereddüt ettim. “Bak, Magnus, bence doğru düzgün bir destek almayı düşünebilirsin. Önce Rosalie, şimdi de annenle baban. Yaşadıklarının tek başına içinden çıkamayacağın kadar ağır.”

“O desteği vaktinde almamız gerekirdi. Ivo’nun da benim de. Ne var ki bizimkiler geride kalan evlatları için kollarını bile kıpırdatmadılar.” Yüzünü buruşturdu. “Normal olma şansımız var mıydı ki?”

“Ivo’yla anlaşıyor sunuz, değil mi?”

“Sanırım sıradan bir ailede yaşlarımız ilerledikçe aramızdaki mesafe küçülürdü fakat bize sökmedi. Rosalie kaybolduğunda ne hâldeyse o şekilde donakaldık. O benimle hiç ilgilenmezdi, ben de ona acayip uyuz olurdum. Şimdi de aynı durumdayız. Çocukça ama böyleyiz işte.”

“Belki birbirinizi tanımanın vakti gelmiştir. Ne de olsa geride sadece ikiniz kaldınız.”

“Artık çok geç.”

“Hiçbir şey için geç değil.”

“Tabii aramızdan biri ölürse işler değişir.” Magnus bana çarpık fakat belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. O anda annesiyle babasını –hem de şok edici bir şekilde– kaybedeli sadece birkaç gün olduğunu hatırladım. Kaç yaşında olursanız olun, anne babanızdan ne kadar uzak durursanız durun onları kaybetmek insana koyardı.

“Evet, o her şeyin sonu olur. O yüzden öyle olmasına izin verme. Bazen ilk hamle senden gelmeli. Önce şu öfkenden kurtul. Ona tutunmanın sana hiçbir faydası olmaz.”

Başını geriye atıp burnunun ucundan kibirle bana baktı. “Neden umurunda?”

“Bence şimdiye dek kaçıracığınızı kaçırmışsınız, hepsi bu. Bir erkek kardeşim var,” derken buldum kendimi şaşkınlıkla, “ve pek sık görüşemiyoruz ama ona ihtiyacım olduğunda bir saniye bile düşünmeden yardımına koşacağını biliyorum.”

Tek kaşını kaldırırken çenesini gerisin geri indirdi. “Tam bir sevgi kelebeğisin, öyle değil mi, Çavuş?”

“Kimseye söyleme.”

“Söylemem. Ve terapi meselesini düşüneneğime söz veriyorum. Abimi de. Ne de olsa ondan başka kimsem kalmadı. O yüzden teşekkür ederim.” Masanın üzerinden uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu; pahalı tıraş sonrası losyonu, kusmuk ve ter kokusunu tamamen bastırmıştı. *İşte Magnus bu*, diye düşündüm, *gerçek yüzünü saklayan biri*. Onu değiştirmeye ikna etmek bana düşmezdi ama zaman içinde değişmesini umuyordum.

“Rica ederim. Ve eğer aklına gelen başka bir şey olursa...”

“Muhakkak arayacağım.” El sallayıp kapıya yöneldi. Gözden kaybolana kadar arkasından baktım.

“O kimdi?” Derwent yanı başımda duruyordu, suratında kasvetli bir ifade vardı.

İrkildim ve kalbim yerinden fırlamasın diye tek elimi göğsüme götürdüm. “Arkamdan sessizce yaklaşmayı bırakmalısın.”

Derwent burnundan güldü. “Yeni sevgilinin arkasından hülyalı hülyalı bakıyor olmasaydın...”

“Orada dur bakalım. Giden Magnus Marshall’dı.”

En azından mahcup olma nezaketini gösterdi. “Ah. Pardon. Bilmiyordum.”

“Bilmediğin ortada. Silahın babasının çalışma odasında durduğundan Rosalie’nin de haberi olduğunu söylemeye gelmiş.”

“Hah. Bunun ne önemi var ki?”

Kafamı iki yana salladım. “En ufak bir fikrim yok. Hiçbir önemi olmayabilir. Gerçi Rosalie birine silahtan bahsetmiş olabilir. Esas şunu dinle, ona Tor Grant’i sordum. Magnus mahvoldu. İlk soruşturma yürütülürken polislere Grant’ten bahsetmediğini,

Rosalie'nin kaybolduğu gün Grant'in şehir dışında olduğunu bildiğinden önemli olmadığını düşündüğünü söyledi ama nedense o dönemde hiçbir şey anlatmamış olması onu içten içe yiyip bitirmiş.”

“Ne hakkında?”

“Grant'in sapığın teki olması hakkında. Onun tabiriyle. Bir keresinde onlara bakıcılık yaparken Ivo'yla Magnus'a kızlarla işi pişirip pişirmediklerini sormuş ve onları çıplak kadın fotoğraflarının olduğu bir dergiye bakmaya zorlamış.”

“Onları kıvama getirmeye çalışıyormuş.”

“Muhtemelen. Magnus hiçbir şey olmadığında directti ama Ivo annesine çıtlatmış olsa gerek ki Rosalie yanlarına taşındığında JV'nin bakıcılık macerası sona ermiş. Sonrasında pek gelip gitmemiş. Ta ki Magnus okulda zorlanmaya başlayana ve ona ders çalıştıracak birine ihtiyaç duyana kadar.”

“Bir şey olmuş mu?”

“Emin değil. Bir gün evin üst katındaki odasında Rosalie'yi Grant'le yalnız bıraktığını hatırlıyor. Magnus geri döndüğünde Rosalie, Grant'in yanında değilmiş ama canı hayli sıkkınmış.”

“Canını sıkan neymiş?”

“Magnus nedenini hiç öğrenememiş ama odasına girdiğinde JV'yi masasının başında mastürbasyon yaparken bulmuş.”

“Şerefsiz herif,” dedi Derwent usulca. “Kıza ne yapmış?”

Ayrıntıları gözümün önüne getirmemeye çalışarak kafamı iki yana salladım. “O günden sonra JV bir daha kapılarını çalmayınca Magnus derin bir oh çekmiş. Rosalie kaybolduktan sonra bile JV'yi iş üstünde yakaladığından kimseye bahsetmemiş çünkü hem utanıyormuş hem de kendini suçlu hissediyormuş. JV'nin utançtan yerin dibine girdiğini ve yüzüne bakmaya cesareti olmadığı için çekip gittiğini düşünmüş.”

“Orası doğru olabilir. Konu seks olduğunda hiç kimse yeni yetme bir oğlan kadar hassas ya da utangaç olamaz.”

“Veya Rosalie’ye bir şey yaptı ve kızın onu annesiyle babasına şikâyet edeceğinden korktu.”

“O da mümkün. Hatta daha olası.”

Tüylerim diken diken oldu. “O odada her ne yaşandıysa JV bunu heyecan verici bulmuş.”

“Onun için mazeret uydurmaya çalışmıyorum ama o yaştaki oğlanların tüm boş vakitlerini mastürbasyon yaparak geçirdiklerini bilirsin.”

“Ama çoğu sonrasında evden kaçmıyor.”

“Şüpheli senindir.” Derwent sırttı. “Sorguda ona bunu sorduğunu görmeyi iple çekiyorum.”

“Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez,” dedim içtenlikle. “Anladığım kadarıyla hâlâ izini bulamadık?”

Yine suratı asıldı. “Henüz bulamadık. Ama onu enseleyeceğiz.”

“Biliyorum.”

“Yukarı geliyor musun?” diye sordu asansöre doğru yürürken. Hâliyle peşinden gittim.

“Normalde merdivenden çıkarsın.”

Düğmeye bastı. “Yorgun olmalıyım.”

Asansör kapıları itaatkârca kayarak açıldı ve Derwent kenara çekilerek bana yol verdi. Bizim katın düğmesine basmasına izin verdim, ardından kapılar kapandı ve asansörde yalnız kaldık.

Asansörün karşı duvarına yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini yere dikmişti. Günün geç saatleriydi, hâliyle gömleğinin ağzı burnu kaymış ve dirseklerine kadar sıyırdığı yerleri fena hâlde kırıışmıştı. Uzanıp yamuk duran kravatını düzeltmek için yanıp tutuşuyordum fakat onun yerine arkamdaki duvara yaslanarak aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. Hava söylenmemiş şeylerle çatırdıyordu. Ya da kafanız benimkiyle aynı şekilde çalışmıyorsa gayet normaldi. *Herhâlde Tor Grant’i düşünüyordur*, dedim kendi kendime. Akli vakada,

sıradaki hamlemizde, mesai bitiminden önce yapılması gerekenlerde olmalıydı.

Başını kaldırmasıyla göz göze geldik. O ânın şokunu elektrik akımı misali vücudumda hissettim.

“Sen iyi misin?”

“Neden olmayayım?” dedim. Belli belirsiz bir hareket yapar gibi oldu ama kendini tuttu. Ne var ki bozulduğu gözümünden kaçmamıştı. Madem sorularıyla beni utandırmakta sakınca görmüyordu ben de aynısını yapabilirdim.

“Neden asansöre hep benimle biniyorsun, Josh? Tek başınayken merdivenleri kullanıyorsun ama benleyken asansörü.”

Ellerini ceplerinden çıkarmadan doğrulup yüzünde okunması imkânsız bir ifadeyle bacaklarını hafifçe açarak karşıma dikildi.

Ve o anda asansör kendini beğenmiş bir sarsıntıyla durdu: Bizim kata gelmiştik. Koridora çıktım ve baş başa geçireceğimiz son anlarda koridordan ofise doğru yürümeye koyulduk. Dışarıdan bakıldığında sakın görünsem de içten içe tir tir titriyordum. Derwent ise hemen arkamdaydı, dahası bana gölgem kadar yakındı ve sesi yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak, ağır ve aheste bir mırıltıdan ibaretti.

Şayet ne dediğine kulak vermiş olmasaydım katıksız arzudan oracıkta bayılıverirdim.

“Merdivenlerde nefesin tıkanıyor ama çaktırmamaya çalışıyorsun. Öyle ki Everest’teki Ölüm Bölgesi hakkında bir belgesel izliyor gibi hissediyorum.” Bana doğru eğilmesiyle soluğunun yanağını okşadığını hissettim. “Bunun olabilecek en pahalı şekilde ölmeye hazırlanan orta yaşlı bir turisti izlemekten farkı yok. Eğer merdiven boşluğuna oksijen tüpü takarlar ve birkaç tane de Şerpa işe alırlarsa merdivenden birlikte çıkarız, tamam mı? O zamana kadar asansörü kullanacağız.” Kapıya benden önce ulaştı ve ateş basan suratıyla yanından geçebilmem için tatlı tatlı gülümseyerek açık tuttu.

Tanrım, aptalın önde gideniydim.

İçeri girdiğimizde Georgia başını kaldırıp baktı. Bakar bakmaz da yanaklarımın al al olduğunu gördü ve suratındaki ifade ânında yerini dehşete bıraktı. Kimseciklere çaktırmamaya çalışarak başımı hafifçe iki yana salladım.

“Magnus’la konuştun mu?” diye sordu Liv. Magnus’un Tor Grant hakkında anlattıklarını ona aynen aktardım.

“Vay canına, bu bilginin ilk soruşturmaya faydası olabilirdi.”

“Yalnızca bir çocuktı,” dedim. “Şahit olduğu şey hakkında konuşmaktan neden çekindiğini anlayabiliyorum.”

“Magnus’tan bahsederken ağzından çıkana dikkat et,” diye uyardı Derwent, Liv’i. “Maeve ondan hoşlanıyor.”

“Bu da ne demek?” diye sordum. Dediği içime oturmuştu.

“Hiçbir şey. Her zamanki gibi hak etmeyen birinin sadece en iyi yanlarını görmeye kararlısın.”

Derwent’in telefonu çaldı ve haylazca parlayan gözlerini üzerimden ayırmadan çağrıya cevap verdi. *Beni kızdırmaktan fena hâlde keyif alıyor*, diye düşündüm daha önce bununla nasıl başa çıktığımı hatırlamaya çalışarak. O zamanlar takılmıyordum, zaten esas mesele de buydu. Şimdiyse gereğinden fazla takılıyordum.

Masama gitmek üzere arkama döndüm ama uzanıp beni kolumdan yakaladı.

“Bekle,” dedi bana aniden ciddileşerek. Sonra da, “Hayır, kusura bakmayın, lütfen devam edin. Ne diyordunuz?” dedi hattın diğer ucundaki kişiye.

Yanında dikilip anlatılanları dinlerken yüzündeki ifadenin değişmesini izledim. Bir yandan da gözlerinin kısılıp dudaklarının dümdüz bir çizgi hâlini almasına neyin sebep olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

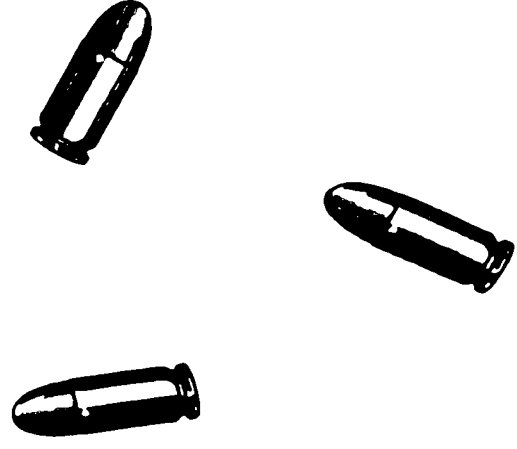
“Evet. Tabii ki. En kısa zamanda. Haber verdiğiniz için teşekkürler. Hayır, kesinlikle ilgileniyoruz. Hâlâ inanamıyorum.” Derin bir oh çekti, gerginliğinden eser kalmamıştı. “Sizin de inanmadığınıza eminim. Bu arada siz de sonuçları kontrol

edin. Hatta iki kere. Kesinlikle. Varış saatimizi bildiririm. Bu numaradan mı arayayım? Tamamdır. Görüşmek üzere.” Telefonu kapatıp öylece kımıldamadan durdu. Az önce duyduklarını sindirmeye çalıştığı her hâlinden belliydi.

“Ne oldu?” diye sordum. “Kötü haber mi?”

Bana sanki onu uykusundan uyandırmışım gibi baktı, sonra yavaşça toparlandı. “Evet. Olabilir. Bazıları için.”

35

Alacakaranlıktan önceki mavimsi ışıktaki ıssız, durgun sokaklarda yol alırken arabanın içi sessizdi. Gözlerim uykusuzluktan ve sabahın köründe uyanmaktan ötürü yanıyordu. Önceki akşam Derwent'ın derhâl Göller Bölgesi'ne doğru yola koyulmak isteğini düşündüm ama Una Burt ona engel olmuştu.

“Yol ne kadar sürecek? Altı saat falan mı?”

“En aşağı.”

“Şu anda saat akşamın sekizi. Yani oraya gecenin bir yarısı varacaksın. Hiçbir yer açık olmayacak ve yerel memurlar da uyumayıp o saate kadar seni beklemek istemeyecekler. Ayrıca olay mahallini karanlıkta gezmenin hiçbir mantığı yok. Sabah gidersin.”

“Bu bir emir mi?”

“Seni mutlu edecekse emir diyelim. Erkenden yola çıkabilirsin.”

“Sabah dört buçuk gibi yola çıkarsak öğlene doğru orada oluruz,” dedi Derwent bana. “Muhtemelen aynı gün içinde gidip gelmeye değmez. Otel rezervasyonu yaptırmamız gerekecek. Lüks bir yer olmasına lüzum yok.”

Rezervasyon yaptırmak üzere Keswick'teki hesaplı bir oteli aradım ama telefonu kapattığımda Georgia'yı dibimde buldum.

“Kaç oda tuttun?”

“İki.”

“Numarayı ver de fazladan bir oda rezervasyonu daha yaptırayım.” Ağzı kulaklarındaydı. “Ben de geliyorum.”

“Peki bu kimin fikriydi?” Sesim istediğimden daha sert çıkmış olacak ki Georgia bir adım geriledi.

“Patronun.”

“Josh’un mu?”

“Una’nın.”

Bir nebze rahatladığımı hissettim fakat tamamen gevşemiş değildim. “Seni neden gönderiyor?”

“O teklif etmedi. Ben rica ettim. Kulağa ilgi çekici geliyor.”

“İlgi çekici,” diye tekrarlardım ve odada etrafıma bakınarak bizi izlemekte olan Liv’i buldum. Göz göze geldiğimiz anda elindeki kâğıdı okur gibi yaparak bize arkasını döndü fakat bu gerçekçi olamayacak kadar bilinçli bir hareketti. “Bunu Liv’le ikiniz tezgâhladınız, değil mi? Onunla yalnız kalmak aklımı başımdan alır da yapmamam gereken bir şey yaparsam diye.”

“Hayır, alakası yok.” Sesi ikna edici değildi ama üstelemek içimden gelmedi.

Zaten yanıldıklarından o kadar da emin değildim.

*

“Uyudun mu?”

“Ne?” Sokak lambalarının beyaz ışığının yüz hatlarını gümüşü bir renge boyadığı Derwent göz ucuyla bana şöyle bir baktı.

“Uyuyabildin mi? Geç saate kadar ayaktaydın.”

“Birkaç saat. Seni de uyutmadıysam kusura bakma.”

“Hayır, senlik bir durum yok,” dedim çarçabuk. “Uyku tutmayınca yatak odasının penceresinden dışarı baktım. Alt katın ışıklarının yandığını gördüm.” Baklava şeklindeki altın rengi ışıklar, çiy yüzünden cam gibi parlayan çimleri aydınlatıyordu. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını anlamama yardımcı olacak bir gölge görme umuduyla öylece dikilip izlemiştim. Ta ki soğuktan titremeye başladığımı fark edene kadar.

“İstersen biraz kestirebilirsin.” Dikiz aynasından baktı. “Georgia çoktan sızdı.”

O resimden çıktığında ne konuşacağımızı görmek amacıyla numara yaptığından şüphelenerek arkama dönüp baktım ama başı garip bir açıyla geriye düşmüştü. Uyanık olsaydı hayatta ağzının o şekilde açık kalmasına izin vermezdi. Yani aslında yalnızdık.

Bizi dinleyen olmadığından Derwent’a aklıma gelen en romantik şeyi söyledim: “İyi vakit geçirmeye bakmalıyız. Bir süre sonra direksiyonu senden devralırım. Oraya kadar sen sürmek zorunda değilsin.”

“Dert değil. Düşünmeme yardımı oluyor.” Duraksadı. “Özellikle de kimse beni lafa tutmadığında.”

Kollarımı kavuşturup bozulmuş gibi yaparak camdan dışarı baktım. “Anladık.”

“Sandbach dinlenme tesisi yolun yarısında sayılır. Orada duracağım. Yakıt almamız ve mola vermemiz gerekecek. Oraya kadar uyuyabilirsin.”

Uyuyamayacağımı, uyumayacağımı, uyumak yerine onunla çene çalmayı yeğleyeceğimi –vakadan bahsetmemi istemiyorsa bahsetmezdim ama havadan sudan konuşabilirdik– söyleyerek ona kafa tutmak yerine kıpırdanarak başlığın görevini layıkıyla yerine getirdiği pozisyonu buldum. Derwent’ın da dediği gibi bu aralıksız düşünmek için harika bir fırsattı. Dün gece uykumu kaçıran yeni bilgileri sindirmenin bir yolunu bulmalıydım. Gözlerimi yumdum. Uyumasam bile gözlerimi...

*

“Maeve.”

“Ne?” Debelenerek doğrulup benzin pompalarına, yeni yeni yapraklanan ağaçlara ve masmavi gökyüzüne baktım. “Neredeyiz?”

“Dinlenme tesisinde. Georgia yiyecek bir şeyler almaya gitti. Bir isteğin var mı?” Derwent arabanın kapısını açmıştı. “Ben benzin dolduracağım.”

“Tamam.” Çaresizce ayılmaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. “Pekâlâ.”

Benzin istasyonunda tuvalete gittikten sonra azıcık kendime geldim: bacaklarımın titremesi geçmiş, ensemdeki tutukluk hafiflemişti ve uyuduğuma memnundum. Dışarı çıktığımda Georgia’yı öndeki yolcu koltuğuna yerleşirken buldum.

“Ne yapıyorsun?”

“Yola çıkmaya hazırlanıyorum.” Çekinerek bardak tutucuları işaret etti. “Üçümüze de kahve aldım.”

“Teşekkürler,” dedim istemsizce. “Ama neden yer değiştiriyorsun?”

“Josh istedi.” Omzumun üstünden arkama baktı. “İşte geliyor, ona sorabilirsin.”

Hayatta olmaz, diye düşündüm. O da açıklamaya tenezzül etmedi ve ben direksiyona geçeli beş dakika bile olmamışken arka koltukta yorgunluktan uyuyakaldı.

*

Georgia aklına gelen ne kadar ıvır zıvır şey varsa (“Gideceğimiz yer Derwentwater’a yakın, değil mi? Çok komik!) hepsini birbiri ardına sıralayarak Keswick’e kadar bıdı bıdı konuştu. Ne var ki o noktadan sonra dört dörtlük bir harita okuyucuya dönüştü ve kasabadan çıktıktan sonra beni sertçe yükselen dar ve dik bir yola soktu. Dağlar etrafımızda yükseldikçe buraya geliş sebebi-mize, hatta her şeye rağmen tuhaf bir huzura kapıldım. Engin gökyüzü ufka doğru süzülen tombul beyaz bulutlarla doluydu ve yolun iki yanındaki araziler yeşilin bahar mevsimine has tonlarıyla parlıyordu. Bembeyaz akarsular uzaklardaki dağları damar misali sarıyordu. Manzaraya bakmak için fırsat kollamak yerine arabayı kenara çekip uzun uzun tadını çıkarmayı ne çok isterdim.

O kadar dar bir yola döndüm ki az evvelki patika bunun yanında bulvar gibi kaldı. Otlar asfaltı yarararak yolun ortasını işgal etmişti ve kırkyamayı andıran manzara taş duvarlarla âdeta birbirine tutturulmuş gibiydi. Kemiklerimin zangırdadığı birkaç kilometrelik yolculuğun ardından Georgia sağımı işaret etti.

“Şurada. Sağda. Demir kapı. Kapıya işaret koyacaklarını söylemişlerdi.”

En üstteki demire bağlanmış polis şeridi âdeta çırpınıyor, rüzgârda dans ediyordu. Derwent arabadan indi ve geçebilmem için demir kapıyı ardına kadar açtı. Araziye girdikten sonra durup dikiz aynasından önce kapıyı kapamasını, sonra da koşarak arabaya dönmesini izledim.

“Evle aramızda altı kapı daha var,” dedi Georgia, Derwent arabaya bindiğinde. “Henüz hiçbirini göremiyorum, siz görebiliyor musunuz?”

Kafamı iki yana salladım. Tek görebildiğim göz alabildiğince uzanan tarlalar, dağların çıplak yamaçları ve kuşların uçuşup dalışa geçtikleri kristal berraklığındaki uçsuz bucaksız gökyüzüydü. Fakat ortalıkta ev mev yoktu. Hatta hiçbir yerleşim alanı görünmüyordu.

“Elimizde yol tarifi ve şu polis şeridi olmasa doğru yere geldiğimizi hayatta anlamazdım, peki ya siz?”

“Hayır.”

“İssız olduğunu söylediler ama...” Sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu. Anladığım kadarıyla dağ manzarasının muhteşemliği karşısında Georgia bile dilini tutabiliyordu. Buranın, birkaç saat önce geçtiğimiz ve doğal yaşam denen şeyin karnını doyurmak umuduyla kapağı açık unutulmuş bir çöp konteyneri arayan sıska bir tilkiden ya da boş bir arsada kendiliğinden bitmiş birkaç dikenli yakıotu çalısından ibaret olduğu gri sokaklarla aynı ülkede olması gözüme imkânsız görünüyordu.

Patikada uzunca bir süre ilerledikten sonra ilk polis aracına rastladık. Yol bir Toyota Hilux’la kapatılmıştı. Sürücü arabadan

inip ifadesiz bir suratla yaklaşmamızı izledi. İşaret ettiği yere, yani bir sonraki kapının yanındaki otluk alana park ettim ve bacaklarımız açılsın diye arabadan indik.

“Günaydın. Bu araca geçmenizi istemek zorundayım. Sizininki eve giderken çamura saplanır kalır.”

“Daha çok var mı?” diye sordu Georgia gözlerini belerterek. Adam ona gülümsedi, az evvelki sert havası resmen buharlaşıyordu. Ne umduğunu bilmiyordum fakat Metropolitan Polis Teşkilatı’nın Pollyanna’sıyla karşılaşmayı beklemediği ortadaydı.

“Çok uzak değil ama tıpkı Somme gibi bataklık. Birazdan görürsünüz. Ne olduğunu anlamadan çamura saplanıp kalırsınız. Patronu bile saplandığı yerden çekerek çıkarmak zorunda kaldık.”

Ev nihayet görüş alanımıza girdiğinde patronları evin önünde dikiliyordu. Pardösüsünün etekleri sert rüzgârın etkisiyle dizlerini döven karanlık bir silüetten ibaretti. Arkasında yükselen ev, ağır gri granitleri ve üst katta beş, zemin kattaki dış kapının iki yanında da ikişer tane olmak üzere toplamda dokuz simetrik penceresiyle bir hayli ürkütücü görünüyordu.

“Windholt Evi,” diye duyurdu sürücü.

“Burayı inşa eden kişi dünyayla bağını koparmayı gerçekten istemiş,” diye yorumda bulundu Derwent.

“Kendi hâllerinde insanlardı,” diye onayladı polis memuru. Devasa bir su birikintisinin içinden geçmesiyle çamurlu su aracın iki yanında kanat misali yükseldi.

Evin önündeki çakıl taşlı yerde durduğunda patronu bizi karşılamak üzere yanımıza geldi. Bronz tenli, uzun boylu bir adamdı, yüzü endişeliydi ve kafasının tepesinde hepi topu üç tel saçı kalmıştı.

“Başkomiser Parker?” Derwent’la tokalaştılar. “Josh Derwent.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Derwent bizi takdim edince ikimizi de ayrı ayrı başıyla selamladı. “Evi bulmayı başarmışsınız.”

“Tarifiniz sayesinde. Bulunması kolay bir yer olduğu söylenemez, öyle değil mi?”

“Kasıtlı olarak seçilmiş. Yıl boyu buraya kimsecikler uğramaz. Biz geldiğimizde kapıların çoğunda asma kilit vardı. Ev sahibi postasını Keswick’ten teslim almış. Buraya ne kargocu uğrar ne de seyyar satıcı. Yerel basınla konuştuğumuzda son on iki aydır mülke uğrayan herkesten bizimle iletişim kurmalarını istedik ama arayan soran olmadı. Bu olay kasabadaki herkesin dilinde, yani civarda oturan herkes eve ya da en azından çiftliğe uğrayan herkesle görüşmek istediğimizi biliyor. Ne var ki Windholt Evi tamamen izoleydi.”

“Ev sahibi hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu Derwent. Bir an evvel içeri girmek ve olay mahallini görmek istediğini biliyordum fakat Başkomiser Parker’ı çiğnemeyeceğinin de farkındaydım ve Parker önce konuşmak istiyor gibiydi.

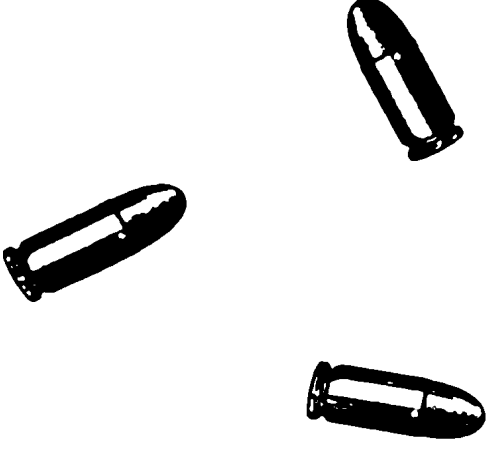
“Piers Wilmington, otuz dokuz yaşında. Hayatı boyunca burada yaşamış. Anladığım kadarıyla burası nesillerdir ailesine aitmiş ve mülk, eve ek olarak yüzlerce dönüm verimli tarım arazisinden oluşuyor. Tek çocukmuş. Bütün miras ona kalmış. Wilmingtonlar paralı fakat cimri tiplermiş.”

“Ne ekip biçiyormuş?” diye sordum evin arkasında uzanan ve otların rüzgârda dalgalandığı boş tarlalara bakarak.

“Aslında hayvancıymış. Koyun besiciliği yapıyormuş fakat hepsini satıp savmış. Son birkaç yıldır işi gücü bırakmış. Hatta arazisinin sınırındaki toprakları da elden çıkarmış. Karşılığında hatırı sayılır bir para almış. En azından bir süre idare etmesine yetecek kadar yani. Elinin de ne kadar sıkı olduğu düşünülürse. Onu tanıyanlar pek zeki bir tip olmadığını söylüyor ama dürüst bir adammış.”

“Ve şimdi ölü,” dedim.

“Ve şimdi ölü. Hem de öyle böyle değil,” dedi Başkomiser Parker evin yan tarafına doğru hareketlenirken. “Gelin de size ne bulduğumuzu göstereyim.”

36

Pislik içindeki parke taşı döşeli bahçede yürürken, “Eve girip çıkmak için kullandıkları kapı buymuş,” dedi Başkomiser Parker omzunun üstünden. Aralık duran arka kapıya doğru ilerliyordu. Bordo rengi boyası pul pul dökülmüş, camı kirden grileşmişti. “Bu yörede ön kapı pek kullanılmaz, o yüzden belediye çalışanı geldiğinde doğrudan evin arkasına geçmiş ve kapıyı açık bulmuş.”

“Anladığım kadarıyla geleceğinden kimsenin haberi yokmuş.” Fena hâlde kaygan bir çamur birikintisine basıp da ayağım kayınca Derwent tek elini uzatıp beni kuru zemine çekti.

“Evet çünkü planlı bir onarım çalışması değilmiş. Sert rüzgâr yüzünden elektrik hatları kopmuş. Belediye çalışanı da sorunu çözmeye gelmiş ama demir kapı zincirli olduğundan yolda kalmış. Bir an evvel arızaya müdahale etmesi gerektiğinden oraya ulaşmanın başka bir yolu olup olmadığını veya kapının açılıp açılamayacağını sormak için eve uğramaya karar vermiş.”

İri kaldırım taşlarıyla döşenmiş koridora adım attık. İçerisi buz gibi olduğundan soğuktan ürperdim.

“Isıtıcı açık bırakılmamış.”

“Isıtıcı yok ki. Kazan azıcık suyu bile ısıtmaktan aciz bir antika. Mutfakta bir ocak, odaların çoğundaysa şömine var.” Parker bir yandan önümüzden yürürken diğer yandan eliyle açık kapıları işaret ediyordu. “Salon. Yemek odası. Mutfak diğer tarafta.”

Açık kapılardan içeri bakan Georgia, “Müzeye benziyor,” dedi hayretler içinde. Yemek odasındaki masaya keten bir örtü örtülmüştü ve bir rahlenin üstünde büyük, pirinç ciltli bir aile İncil’i duruyordu. Viktorya dönemi sakinlerinin pazarlarını bundan pasajlar okuyarak geçirdiklerini düşündüm. Aşırı sıkıcı olmalıydı, üstelik hiçbir kaçışları da yoktu.

“O konuda haklısınız. Yüz yıldır burada değişen hiçbir şey olmamış. Hatta belki de daha uzun zamandır. Tüm bu mobilyalar ev yeniyken satın alınmış. Buraya kadar at arabasıyla taşındıklarını hayal etmeyi denesenize.” Parker basamakları tırmanmaya başladı. “Adımlarınıza dikkat edin. Bazı basamaklar çürümüş.”

“Ölümün ne zaman gerçekleştiğine dair en iyi tahmininiz nedir?” diye sordu Derwent arkamdan.

“Güzel soru. Piers’in ocak ayında Keswick’te olduğunu biliyoruz çünkü posta kutusundakilerin en eskisi 15 Ocak tarihli. O günden sonra kasabaya uğradıysa bile mektuplarını almamış. Bu bölgenin ücra kesimlerinde yaşayan insanların çoğu kasabaya ayda bir veya iki kere iner. Dolayısıyla ocakta ölmüş olabilir. Veya şubatta. Buzdolabında ocak ortasında satın alınmış yiyecekler bulduk ama geride pek bir şey kalmamıştı, yani sonraki haftalarda çoğunu yemiş olabilir.”

“Peki ya ceset?” dedim. “Onun yardımı olmuyor mu?”

“Ev buzhaneden farksız olsa da ceset iyi durumda değildi. Burası... haşerat kaynıyor.”

Georgia katıksız bir tiksintiyle ciyakladı, onu suçlayamazdım.

“Otopsi yapıldı, hatta daha cesedi bulduğumuz gün yapıldı,” dedi Başkomiser Parker, Georgia’ya aldırmadan. “Adli tabip tüm testlerin sonucu çıkana kadar tahmin yürütmeye bile yanaşmıyor.”

“Bu huyları insanın sinirine dokunuyor,” dedi Derwent içtenlikle.

“Bulamadığımız şeylerden biri panelvan. Bu adrese kayıtlı kırmızı bir Ford Transit var fakat aracın izine rastlayamadık. Arabanın özelliklerini ilk basın duyurusuna ekledik ama yine gören duyan çıkmadı.” Başkomiser duraksadı. “Buraya gelip gitmek için araca ihtiyacınız var. Toplu taşıma yok. Yürünmeyecek kadar da uzak.”

“Ölmeden önce panelvanı da elden çıkarmış olabilir. Yahut hurdacıya vermiştir,” dedi Derwent her zamanki karamsarlığıyla ve Başkomiser Parker iç çekti.

“Biz de öyle düşündük. Şu anda elimizdeki tek ipucu bu gibi görünüyor. Koca panelvan puf diye ortadan kaybolmaz. Bir yerde olmalı.”

“Ne kadar zamandır görülmemiş? İki ay falan mı?” Derwent suratını buruşturdu. “Bol şans.”

Koridorun sonundaki bir kapının önünde durduk. Buraya gelirken önünden geçtiğimiz açık kapılardan içeri baktığımda lekeli camlarından serin, incimsi bir ışığın süzüldüğü, halısı da perdesi de olmayan, neredeyse eşyasız, çıplak odalarla karşılaşmıştım. İliklerime işleyen kutup soğuğu da hesaba katıldığında terk edilmiş evlerin olmazsa olmazları bir aradaydı.

“Taşınıyor muymuş? Burada neredeyse hiç eşya yok.”

“Böyle yaşarmış,” dedi Eli Parker kapıyı gösterişli bir hareketle açarak. “Ve böyle de ölmüş.”

Diğer yatak odalarının aksine bu oda fazlasıyla dayalı döşeliydi. Gözüme ilk çarpan berjerler ve üzerlerine gelişigüzel ıvır zıvırlar serpiştirilmiş sehpa oldu. Oda evin ön cephesinden arka cephesine kadar uzandığından o kadar genişti ki burayı tıklım tıklım doldurmak başarı sayılmalıydı. Şöminenin iki yanında ve pencerelerin arasında ağır şifonyerler duruyor, kazulet gibi bir gardırop duvarlardan birini boydan boya kaplıyordu. Pencerelerde rengi solmuş kadife perdeler asılıydı, kapının arkasındaysa sayvanlı bir yatak vardı. Hâlâ külle dolu olan şömineden yayılan is kokusunu alabiliyordum fakat çürüyen bir

insana ait olduğu su götürmez koku diğeri her şeyi bastırıyordu. Az daha öğürecektim ama son anda kendimi tuttum. Georgia gerisin geri odadan çıkıp geniş parkelerde takırdayan botlarıyla koridorun güvenli kollarına sığındı.

Odaklan.

Dikkatimi çeken ikinci şey hasar oldu. Pencerelerin arasındaki duvara incecik zerreler hâlinde kanlar sıçramıştı. Yuvarlak bir sehpa sanki biri ya da bir şey üstüne devrilmiş gibi yan yatmıştı. Yatağın önündeki kilimde ne olduğunu çıkaramadığım kocaman bir iz vardı ve şöminenin üstündeki ayna kırılmış, darbeyi aldığı sağ tarafından dışarı doğru yayılan çatlaklar örümcek ağı misali camı sararak aynanın yarısını kullanılamaz hâle getirmişti.

“Neye bakıyoruz?” diye sordu Derwent.

“İki atış yapılmış. Mermilerden biri kurbanımız Piers’in içinden çıktı. Diğeri aynaya isabet etmiş. Kovanları toplayıp sizin de bildiğiniz gibi analize gönderdik.”

“Ve balistik uzmanı mermileri Bruce Marshall’ı öldüren mermiyle eşleştirdi.”

İmkânsız fakat inkâr edilemez gerçek buydu.

Yan yana koyulup itina ile aydınlatılmış mermilerin yakın çekim fotoğraflarını görmüştüm fakat bu konuda hiçbir eğitimim olmamasına rağmen bana bile üzerlerindeki izler tıpatıp aynı görünmüştü. Kurbanlardan biri uzak ve kırsal bir bölge olan Cumbria’da ölü bulunmuş, diğeri ise ondan muhtemelen haftalar sonra Londra’nın göbeğindeki lüks bir dairede öldürülmüştü.

Parker başıyla onayladı. “Bunun görüldüğü gibi bir vaka olmadığına ilk o zaman uyandık. Birkaç hafta arayla, farklı muhitlerde, görünüşe bakılırsa aynı silahla işlenmiş iki cinayet. Metropolitan Polis Teşkilatı’nı soruşturmaya dâhil etmeyi düşünüyorduk ki... gerisi geldi.”

“Gerisi geldi.” *En olmayacak şey oldu* demenin hoş bir yoluydu.

Yeri işaret etti. “Piers burada ölmüş. Ânında mı öldü yoksa can mı çekişti bilemiyoruz. Mermi göğsüne isabet etmiş ve atardamarlarından birini parçaladıktan sonra omurgasına saplanmış ama ağır ağır kan kaybetmiş ve kanlar göğüs boşluğuna dolmuş. Adli tabibin dediğine göre doktora götürülse kurtarılabilirmiş ama tedavi edilse de edilmese de belden aşağısı felç kalırmış.”

“Yani son nefesini verirken bilinci yerindeymiş fakat kımıldayamıyormuş, öyle mi?” diye sordu Derwent ve başkomiser başıyla onayladı.

“Tırnaklarının altında kilime ait iplikçikler bulundu. Belli ki direnmiş.”

Gözüm çatlak aynadaki yansımama takıldı: Çatık kaşlı bir sürü ben. “Mermi sırtından çıkmadıysa duvardaki kan nereden geldi?”

“Bir başka güzel soru. Ondan değil. Elimizdeki diğer DNA örneğini de oradan bulduk.”

“Ve DNA’nın kime ait olduğu konusunda hiçbir şüphe yok, öyle mi?” Derwent suratında kasvetli bir ifadeyle Parker’a döndü.

“Hem de hiç. Üç kere test ettiler ve sonuç hep aynı çıktı.” Az sonra ne diyeceğini bilmeme rağmen yine de tepeden tırnağa ürperdim. “Rosalie Marshall buradaymış.”

Ölmemişti. Annesiyle babasının evinin yanındaki nehrin dibini boylamamıştı. Rosalie hayattaydı ve artık bir yetişkindi, yine de bizim nazarımızda kayıptı.

“Duvardaki kan ne kadar eski?” diye sordum.

“Laboratuvar yeni olduğunu söyledi. Numune bozulmamış.”

“Siktir.” Derwent’in sesi tekdüzeydi. “Onu bulursak cinayetten tutuklamak zorunda mı kalacağız? Bu işin öyle sonlanmasını hiç istemiyorum.”

“Belki kendince nedenleri vardır,” dedim usulca. “Kan... belki de Piers gaddar bir tipti. Ona şiddet uyguluyordu. Belki onu burada zorla alıkoyuyordu. Belki kaçırıldı, insan kaçakçılarının

eline düştü ve ona satıldı. Bu durum Piers'ın ziyaretçilerden hoşlanmamasını açıklar.”

“Kimsenin evine yaklaşmaması için birtakım önlemler aldığı apaçık ortada,” dedi Parker. “Fakat duyduğum kadarıyla sadece son birkaç yıldır böyleymiş. İnzivaya çekilmiş. En yakın komşusu –ki yakın falan değil– altı ya da yedi yıl önce değiştiğini söyledi.”

“Yani Rosalie'nin, kendi arzusuyla olsun olmasın, son birkaç yıldır burada yaşadığını varsayabiliriz.” Derwent'a baktım. “Bu makul bir varsayım, öyle değil mi?”

“İhtimallerden biri. O kadar istiyorsan öyle olduğunu varsayabilirsin.” Kaşları çatıktı. “Silah. O silahı evden ayrılırken yanına aldıysa nasıl oldu da şimdiye kadar saklamayı başardı? Sadece küçücük bir kızdı. On altı yıl boyunca saklamış olamaz. Bu imkânsız.” Derwent kafasını iki yana salladı. “Bunların hiçbirisi aklıma yatmıyor.”

“Belki de silahı saklayan onu kaçıran kişidir. Belki de Piers'ı o kişi vurmuştur,” dedim. “Sonra da annesiyle babasını öldürmüştür. Onu tutuklamak zorunda kalmayabilirsin, Josh.”

“Bir mesele daha var,” dedi Parker yavaşça ve neredeyse gönülsüzce. “O sırada haberim olmadığından dün telefonda söylemediğim bir şey. Adli delillerin kaybolmaması için ilk başta buraya ve alt kattaki odalara odaklandık. Olay yeri inceleme ekibi üst kattaki diğer odalara ancak bu sabah geçebildi. Orada kayda değer bir şey bulmayı beklemiyorduk.”

Kapıyı açtığında mahcup mahcup bakan Georgia'yla karşı karşıya geldi fakat yanından geçip koridora çıktı. “Bu taraftan.”

Bizi götürdüğü oda yine bir yatak odasıydı ancak buranın terk edilmiş gibi bir hâli vardı. İçerideki tek tük mobilyadan ilk göze çarpan çift kişilik yataktı. Şiltesi topak topak olmuştu ve leke içindeydi, üstüneyse yatak örtüsü niyetine tek bir battaniye serilmişti. İçeride rafları boş, küçük bir kitaplık vardı ve perdenin olması gereken yerde ikinci bir battaniye asılıydı.

Duvarlar, pencere, kitaplık: Bütün yüzeyler parmak izi tozuyla ve o tozun ortaya çıkardığı üst üste binmiş, yüzlerce, hatta belki binlerce el iziyle kaplıydı.

“Ah Tanrım,” dedim alçak sesle ve Parker bana anlayışlı bir bakış attı.

“Alın benden de o kadar.”

“Kaç tane?” Derwent’ın sesi gergindi.

“İki eksiksiz set. Rosalie’ye ait değiller. Keza Piers Wilmington’a da.”

“Çok küçükler,” diye fısıldadım.

“Evet. Çocuklar.” Parker etrafına bakındı ve gün yüzüne çıkardıkları şeye inanmakta zorlanıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Burada çocuklar da varmış.”

*

Otel pek şatafatlı olmayabilirdi ama şömineli bir misafir salonu vardı. Gece müdürü ateşi bizim yakmamıza memnuniyetle izin vermişti. Derwent çırayla ateş yakmakta bir hayli becerikli çıkmıştı, Georgia ise izcilik yaptığı günleri mutlulukla yâd ederek ona yardım etti ve bunların hiçbirisi beni şaşırtmadı. Hafta ortası otelde bizden başka neredeyse kimse olmadığından şöminenin yanına üç kocaman koltuk çektik. Aydınlatma seçenekleri tepemizdeki kör edici tavan lambasından ibaret olduğundan ateş yanar yanmaz ışıkları söndürdüm. Ateşin loş ışığında rustik dekor gözüme pek hoş göründü; sıcak parıltı duvara asılmış geyik boynuzlarını, eski kitapları ve bakır tavaları tatlı tatlı aydınlatıyordu fakat konuştuklarımız sıcak olmaktan epey uzaktı.

“Piers ona eziyet ediyordu, bu yüzden kaçmak istedi. Piers’ı vurdu, çocukları aldı ve adamın arabasıyla apar topar evi terk etti. Arkasında hiçbir şey bırakmadı. Ne bir not ne de bir açıklama.”

Çenemi elime yasladım. “Bu kadarı gayet mantıklı ama silahı açıklamıyor.”

“O hâlde neden yardım istemek için polise ya da hastaneye gitmedi? Neden Londra’ya gitti?” diye sordu Derwent.

“Çünkü o adamı öldürdü,” dedi Georgia. “Tutuklanmaktan korkuyordu.”

“Ve hâlâ halletmesi gereken bir işi vardı.” Derwent bacaklarını uzatıp ayak ayak üstüne attı. “Annesiyle babasını öldürmek gibi.”

“Hayır,” dedim. “Katılmıyorum. Polise gitmekten korkmasının sebebi, onu kaçıran kişi tarafından beyninin yıkanmış olmasıydı. Bize güvenmiyordu. Belki çocukları elinden alacağımızı sanmıştır.”

“Çocukların onun olduğunu mu düşünüyoruz?” Derwent’in suratı ateşin ışığında kasvetliydi.

“Elbette onun,” dedim, sabrımı zorlamaya başlamıştı. “Onları alıp uzaklara götürdü. Piers onu istismar ediyordu ve adamın elinden kurtulabilmek için onu öldürmeye mecbur kaldı. O ev, o zavallı çocuklar. Kendini kaçmak zorunda hissetmesine şaşmamalı.”

Derwent başını iki yana salladı. “Dağlarda bir sürü boş arazi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer ocak ayında kaçtıysa uzun süre dayanamamışlardır.”

“Dayanamazdı.”

“Böyle şeyler yaşanıyor.” Sesi kederliydi.

“Delil olmadan inanmam,” dedim. “Ayrıca Marshalları öldürenin o olduğundan da emin değiliz.”

“Silahın onda olduğunu biliyoruz,” dedi Georgia.

“Silahın birinde olduğunu ve o şahsın silahı Rosalie’nin yaşadığını düşündüğümüz evde kullandığını biliyoruz,” diye düzelttim. “Bu kişinin Rosalie olup olmadığını bilmiyoruz. Ayrıca silahı neden ikinci kez kullandığını da bilmiyoruz, tabii annesiyle babasını öldüren oysa. Aynı silahı kullanmanın, Piers’in cesedinin bulunması hâlinde şüpheleri ona çekeceğinin farkında olmalı.”

Derwent omuz silkti. “Bir mesaj göndermek istedi. Aksi takdirde aynı silahı kullanmasının hiçbir gerekçesi olamazdı. İkisini de yastıkla boğarak öldürebilirdi.”

“Ama o zaman cinayet-intihar vakası gibi görünmezdi,” dedim.

“Bizi beş dakikalığına falan kandırabilirdi.”

“Çünkü siz bir çift dâhisiniz,” dedi Georgia. “Ben şıp diye ikna olurdum.”

“Biri başparmağının ucu kopmuş numarası yapsa sen ona bile inanırsın,” dedi Derwent fakat sesi yumuşaktı. Kendimi sırtıtmaktan alamadım.

“Aslında o numaradan acayip nefret ederim. Her defasında içim bir tuhaf oluyor.” Georgia ayağa kalktı. “Ben odama gidiyorum. Sevgilimi arayacağım.”

“İyi uykular,” dedim.

Telefonuna dalmış hâlde çıkıp giderek bizi ilk defa yalnız bıraktı. O anda şöminenin üstündeki rafta duran eski saatin tik takları duyuldu, sesi kalp atışı misali ağır fakat kendinden emindi.

Derwent kaşlarını kaldırdı. “İyi misin?”

“Yorgunum.”

“Uzun bir yolculuktu. Birazdan ben de yatmaya gideceğim.” Ağzı ayrılacakmış gibi esnedi. “Yarın Londra’ya döneceğiz. Sabah eve bir kere daha bakmak ister misin?”

“Bence bugün göreceğimi gördüm. Ne kadar izole olduğunu düşünüp duruyorum. Bir tane bile ev ya da yol göremiyorsun. Sadece ufukta duvar misali yükselen dağlar var. Sürekli orada yaşadığını düşünsene.”

“Güzeldi.”

“Hapishane olmasaydı öyle olabilirdi. Rosalie özgürce gidip gelebiliyor muydu onu bile bilmiyoruz. Orada olduğundan kimsenin haberi yoktu, Josh. Piers onu kasabaya hiç götürmemiş. Yerel polisin izini sürebildiği bir doktoru ya da dişçisi de

yoktu. O çocuklar onunsa onları tıbbi yardım almadan bir başına doğurmuş olmalı.”

“Mutlu olmadığına dair kanıtın yok,” dedi Derwent. “Belki de istediği Piers’tı.”

Parker’ın bize gösterdiği fotoğrafı düşündüm. “Yakışıklıydı, tabii sarışınlardan hoşlananlar için.”

Derwent sırtıttı. “Parlak tiplerden hoşlandığın aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Eğer bir tipim varsa –ki bundan şüpheliyim– herhâlde ne pahasına olursa olsun uzak durmam gereken erkeklerdir,” dedim terslenerek.

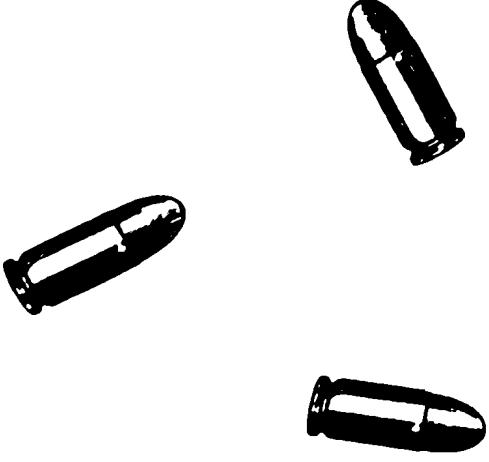
Üstelemeyip gözlerini hafifçe kısmakla yetindi. “Bizim Piers’in o kategoriye girme ihtimali çok yüksek.”

“Başkomiser Parker düzgün bir tip olduğunu söyledi ama düzgün insanlar kadınları tutsak etmezler.”

Derwent gerindi. “Ona acıyorum. Ne berbat bir ölüm şekli. Tamamen çaresiz, medeniyetten uzakta olduğunu bildiği gibi gücünün anbean tükendiğini de hissedebiliyor. Ağır bir işkence gibi. Rosalie’ye her ne yaptıysa, veya yapmadıysa, böyle ölmeyi hak ettiğine inanmıyorum.”

“Ya onu öldüren Rosalie değilse, Josh? Ya başka biri yaptıysa ve ardından çocuklarla onu kaçırdıysa? Kanının duvara saçılmasının sebebinin Piers olduğunu bile bilmiyoruz. Belki de direnmeye çalıştı ama karşısındaki onu alt etti.”

“Bu da bir ihtimal. Sabah Parker’a bundan bahsederim.” Ayağa kalktı ve şömine siperini yerine yerleştirdi. “Her hâlükârda onu bulmak zorundayız.”

37

Rosalie Marshall on beş yıl sekiz aydır kayıptı ve onca zamandır izine rastlayan dahi olmamıştı. Şimdiye dek. Ertesi gün uzun bir yolculuğun ardından ofise döndüğümüzde şu anda nerede olabileceğine dair ilk ipucumuzu bulduk.

Bizi karşılayan Colin Vale'in ağzı kulaklarına varıyordu. "Siz istediniz, biz de yaptık. Windholt Evi'nden kaybolan aracı, yani panelvanı bulduk."

"Gerçekten mi?" diye sordum hayretler içinde.

"Şey, dürüst olmak gerekirse otomatik plaka tanıma yazılımı buldu. Plaka Brentford'da trafikte sinyal verdi."

"Arabayla Londra'ya kadar geldiğine inanamıyorum." Bir sonraki sorumuz *ne zaman* geldiği olacaktı.

Derwent zafer kazanmışçasına yumruğunu sıktı. "Sonunda. ANPR² yokken ne yapıyorduk?"

"Atandığım ilk karakolda ayaklı bir ANPR vardı. Brifinglerde zikredilen hiçbir sayıyı unutmazdı. Bir kere bile hata yaptığını görmedim. Bilgisayarların sözüm ona daha güvenilir olmasına rağmen teknolojiyi devreye soktuğunuzda bu tür beceriler körelir, tıpkı artık taksilerde navigasyon olduğu için The Knowledge'ın³ pabucunun dama atılması gibi. Eskiden her şey buradaydı." Colin işaret parmağının ucuyla şakağına pıt pıt vurdu.

2 (İng.) *Otomatik Plaka Tanıma Sistemi*. –ç.n.

3 Londra'da taksi şoförlerinin ezberlemesi gereken detaylı yol bilgisi. –ç.n.

Colin'in fırsat bulması hâlinde sabahtan akşama kadar insanlarla bilgisayarları kıyaslayabileceğini biliyordum. "En iyi eylem planımız nedir?"

"Ağırdan alıyoruz. Şu anda aracın yakınlarına konuşlanmış ve dikkat çekmediğini umduğum bir ekibimiz var, araçla görsel temas kurdular. Birkaç dakika önce de onlardan haber aldım. Dediklerine göre şu âna kadar yaprak kıvıldamamış."

"Zevkten dört köşe olmalılar," dedim. "Böyle vardiyalar insana hayattaki seçimlerini sorgulatır."

"Bazı insanlar vardiyalarının sessiz sakin geçmesini tercih ederler, Maeve." Derwent'in gözleri ışıldıyordu. Bu vaka artık gizem olmaktan çıkmış, ava dönüşmüştü ve Derwent da avının kokusunu almıştı.

"Temel olarak," dedi Colin ciddiyetle, "iki seçeneğimiz var. Ya aracı adli tıbbı alır ve ne bulabileceğimize bakarız ya da Rosalie'nin geri dönmesi ihtimaline karşı oraya bir gözetleme ekibi diker ve geldiğinde onu gözaltına alırız."

"İkinci seçeneği denemekten başka çaremiz yok," dedim. "Yakında ya da uzakta bir yerde olabilir. Şu anda bulunduğundan emin olduğumuz tek nokta Ford."

"Evet ama bu kararı vermeden önce aracı görmelisiniz." Colin masaüstünde bir dosyaya tıkladı ve açılan fotoğrafa bakmak için öne eğildim: Kuru çamurla kaplı, hurdası çıkmış, kırmızı bir Ford Transit. Camları pislik içindeydi ve bir tanesi birkaç santim aralık bırakılmıştı. Tekerleklerle çamurluğun arasına birkaç kuru yaprak sıkışmıştı.

"Ah, terk edilmişse benziyor," dedim hüsrana uğrayarak.

"Haftalardır yerinden kıpırdadığını sanmıyorum." Colin görüntüyü büyüterek incelemeye koyuldu. "Bence Londra'ya ilk geldiğinde aracı buraya park etmiş, sonra da yerinden kıpırdatmamış."

"Bu işleri kolaylaştırıyor. Aracı aldıralım. Tam olarak nerede?" Derwent odayı boylu boyunca arşınlayıp ofisin du-

varlarından birini büyük ölçüde işgal eden ayrıntılı Londra haritasının karşısına geçti.

“Nehir yakınlarında, Goat Wharf adıyla bilinen bir çıkmaza park edilmiş.”

Derwent’in omzunun üstünden bakıp parmağımla işaret ettim. “Şurada. Richmond’dan kuş uçuşu o kadar da uzak sayılmaz. Eve gitmeyi planladıysa gayet mantıklı.”

“Bu civarda başka neler var, Colin?” diye sordu Derwent. “Hatırladığım kadarıyla pek bir şey yoktu ama birkaç yıldır o tarafa uğramadım.”

“Bölge resmen yeniden imar edilmiş. Google’a baktım. Apartmanlarla dolu, hatta bir otel bile var. Otele görüştük. Hâlihazırda Rosalie’nin yaşına uyan, çocuklu ya da çocuksuz bir konukları yok ancak ocak veya şubat aylarında orada kalmış olabilir. Şu anda o kadar geçmişe gitmenin mantıksız olduğunu düşündüm fakat panelvan sayesinde izini süremezsek o tarihlere bakmaya değer. Elimizde birkaç tane güncel güvenlik kamerası görüntüsü olması hiç fena olmazdı.”

“Ne olursa,” dedim. “Her şeye razıyım. Eşkâl iyi bir başlangıç olur.”

“Yerel müdahale ekiplerinden Rosalie’nin gidebileceği yerlerin –terk edilmiş evler falan gibi yerlerin– listesini çıkarmasını istedik ve şu anda muhbirlerine haber salıyorlar. Hayır kurumları, klinikler...”

Haritaya bakakalmıştım.

“Ne oldu?” diye sordu Derwent alçak sesle. Bu soru sadece banaydı.

“Yanında iki çocukla neden oraya park ettiğini merak ediyorum. Nehir dışında hiçbir yere yakın değil. Niçin orayı seçti?”

“Çocukken nehir ayağının dibindeydi.”

“Evet.” Yıllarca o muhteşem dağların, dik yamaçları iplik misali kesen akarsuların dibinde yaşadıktan sonra suyun onu nasıl çektiğini hayal edebiliyordum. Bugünlerde Thames iki

yakasındaki ağaçların arasından sakince akıyordu, dingin ve güzeldi. “Belki de ona Richmond’daki evini hatırlatmıştır. Belki de yolun sonuna geldiğini hissetmiştir.”

Bu düşünce karşısında Derwent suratını ekşitti fakat bu, katilin cesedinin bulunmasıyla noktalanın ilk av olmazdı.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu.

“Oraya gitmek istiyorum.” Sözcükler dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü.

“Yarın mı?”

Dönüp ona baktım. “Şimdinin nesi var?”

*

Aramızda anlaşarak Georgia’yı sepetledik. Mesele sinirlerimize dokunması ya da yalnız kalmak istememiz değildi. Dönüş yolu boyunca başının ağrıdığından şikâyet etmişti ve onu mutfakta, beti benzi atmış vaziyette, parasetamolleri birbiri ardına yuvarlarken bulmuştum. Neyse ki eve gitmesi gerektiğine hemen ikna oldu. Böylelikle ofisten onunla birlikte çıktık ve kendi başımıza bir yere gideceğimizi Una Burt’e ya da bir başkasına çaktırmadan otoparka yöneldik. Saklayacak bir şeyimiz varmış gibi gizlice sıvışmak canımı sıkıyordu. Neticede işimizi yapıyorduk fakat ensemdeki karıncalanma bana bunun Rosalie’yi bulmak için tek şansımız olduğunu söylüyordu.

“Yerel polis bile yerini saptayamamışken onu bizim bulacağımızı mı düşünüyorsun?” dedi Derwent rengini belli etmemeye özen göstererek. Arabayı o kullanıyordu, hatta direksiyon başına geçmekte direktmişti ve ben de derhâl Brentford’a doğru yola koyulma savaşını kazandığımdan çok uzatmadan yelkenleri suya indirmiştım.

“Bence yerel polisin başında yeterince iş var ve Rosalie’yi tanımıyorlar.”

“Peki biz tanıyor muyuz?”

“Haftalardır onu düşünüp duruyorum.”

“Ben de.” Göz ucuyla bana baktı. “Ama biz onun dokuz yaşındaki hâlini biliyoruz. Artık yirmi beş yaşında. Muhtemelen epey değişmiştir.”

Ona ters ters baktım. “İster inan ister inanma ama bunu da hesaba kattım.”

Dikkatini tekrar yola verdi ve dehşete düşmüş gibi yaparak gözlerini belertip omuzlarını kulak hizasına kadar kaldırdı.

“Pislik,” dedim usulca.

“İşte bu. İşte benim Maeve'im.” Arabanın diğer tarafından kaçamak bir bakış daha attı fakat bu seferki şefkat yüklüydü. Dudaklarımın köşelerinin yukarı kıvrılmasına neden olan küçük gülümsemeye mâni olamadım. İçim sıcacık oldu: *Mutluluk*, diye düşündüm hülyalı hülyalı ve Rosalie'ye kafa yorarken o duyguya tutunmaya çalıştım. Birden fazla kişiyi öldürmüş olabilirdi, kurban ya da katil olabilirdi. Gerçi belki de hem kurban hem de katildi.

*

Derwent suratında bariz bir hoşnutsuzlukla ön camdan içeri baktı. “Mesele şu ki buradan Kew Bridge'e kadar olan bütün endüstriyel binaları yıkıp yerlerine *nehir kıyısında lüks apartman daireleri* diye pazarlayacakları şeylerden dikebilirler ama yine de bok yuvası, bok yuvasıdır. Nehir kıyısından beş dakika uzaklaştın mı gözünü boyayamazlar.”

“Brentford kötü bir semt değil,” dedim. “Güzel mahalleleri ve bir futbol takımı var, ayrıca nehir de çok güzel. Sadece sosyetik değil.”

“Mesele sosyetik olup olmaması değil. Sokağın aşağısına doğru yürümeye kalkışsam en fazla beş dakika içinde birini tutuklayacağımı bilmek.”

“Etrafta kimsecikler yok,” dedim ki doğruydu. Öğleden sonra hava güneşli olmasına rağmen dışarıda yaprak kımıldamıyordu.

“O kadar emin olma.”

Tıknaz biri elinde bir not panosuyla bize doğru yürüyordu. Biz arabadan inerken Kev Cox da bize gülümsedi.

“Denetime mi geldiniz?”

“Hayır, şöyle bir göz atmak istedik,” dedim. “Bu kadar erken davranacağından haberimiz yoktu.”

“Pekâlâ, Kev.” Derwent başıyla panelvanı işaret etti. Yanına park edilmiş düz kasa kamyonet onu oradan götürmeye hazırlanıyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Garaja döner dönmez incelemelere başlayacağım ama çabuk sonuç almayı bekleme. Yapılacak bir sürü test var. Fakat araba temizlenmemiş, en azından o kadarını söyleyebilirim. Parmak izleri, DNA vesaire.” Mutlulukla gülümsedi. “Ama elde edeceğimiz sonuçların size yardımı dokunur mu dokunmaz mı, orasını bilemem.”

Gerçekliği karşısında sarsılmış bir hâlde araca doğru yürüdüm. Windholt Evi’nden gelmişti. Ölü bir adamın adına kayıtlıydı. Londra’da, nehir kıyısına çıkan bir sokakta işi yoktu. Aracı geçip suyu görebileceğim bir yere kadar ilerledim. Nehrin öte yakasında, bahçelerin yeşeren dallarının arasından Kew Palace’ın kırmızı tuğlalarını seçebiliyordum.

Rosalie’nin yerinde olsaydım nereye giderdim?

Nerede olduğumu ya da ne yapacağımı bilemez bir hâlde panelvandan inseydim...

Mekânın zihnime kazınabilmesi için kendi etrafımda dönerek çevremi kent ortamına alışık olmayan birinin gözlerinden görmeye çalıştım. Keswick’e inmiş olsa bile Brentford’u görünce kültür şokuna uğramış olmalıydı. Sırf trafik bile... Onu yalnız başına ya da çocuklarla birlikte ana caddeye doğru yürürken hayal edemiyordum. Otel. Belki.

Tekrar nehre döndüm.

Neden burası?

Önce sağa, sonra sola baktım ve nihayet gördüm.

“Josh?”

Panelvanın tamponunun yanına çömelmiş, Kev’le tamponun solundaki göçük hakkında konuşuyordu ama yine de başını kaldırıp baktı. “Ne oldu?”

“Burada bir ada var.”

“Yani?”

“Tek bir köprüyle ulaşım sağlanıyor. Sadece yaya ve bisiklet trafiğine açık. Ayrıca bir de kapısı var.” Telefonumu çıkarmış, haritayı zumluyordum. “Lot’s Ait diye bir yer.”

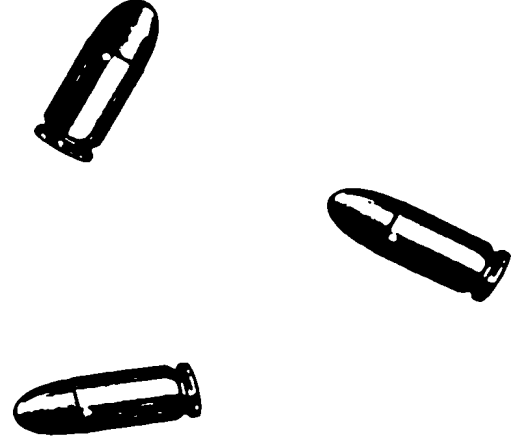
Bıkkınlıkla doğruldu. “Ve oraya dair içinde bir his var.”

“His falan *yok*. Ada özel mülkmüş,” diye okudum pek faydalı bir Vikipedi girdisinden. “Şu anda orada sadece bir tersane varmış. Onun dışında tamamen ıssız sayılır. Bu yakadaki hava gazı fabrikası Kew Gardens’tan görünmesin diye nehirdeki iki adaya da kızılâğaçlar ve söğütler dikilmiş.”

Gelip yanımda durdu ve nehrin aşağısındaki adaya baktı. Elleri ceplerinde olduğuna göre avcı içgüdüleri beklemedeydi. “Tarihsel açıdan ilgi çekici olduğu konusunda sana hak veriyorum ama soruşturmayla ne alakası var?”

“Şuradan duman yükseliyor,” dedim ağaçlarla kaplı küçük adanın diğer ucundan yükselen lacivertimsi lekeyi parmağımla işaret ederek. “Tersaneden gelmiyor, köprüye yakın. Biri adada gözlerden uzakta yaşıyor ve bence kim olduğunu öğrenmeliyiz.”

38

Yarım saat sonra yanımızda iki üniformalı memurla birlikte, Lot's Ait'teki küçük bir açıklığın ortasında dikiliyorduk ve fikrimi gözden geçiriyordum: Burada bir kişi değil, pek çok kişi yaşıyordu. Şu anda karşımızda dikilen ya da çömelen yedi kişi vardı. Kimi asık suratlı kimi kayıtsızdı. Bir iki tanesi de korkmuş görünüyordu ama hiçbiri bize yardımcı olmaya niyetli değil gibiydi. Elde dikilmiş kıyafetler giyen, rastalı, piercingli gezginler: dört erkek, üç kadın. Yaz boyu sanatlarını icra ederek, el işi ürünler satarak ya da saç örerek bir festivalden diğerine sürüklenen ve soğuklar bastırınca ortadan kaybolarak uzun günlerin gelmesini beklerken kış uykusuna yatabilecekleri bir yer arayan insanlara benziyorlardı. Birinin daha gezginlerden bahsettiğini hatırladım ve kim olduğunu anımsamak için kendimi zorladım: O kusursuz evinde, Derwent'ın ceketine sarınmış vaziyette karşımızda oturan Louisa Stern.

Buradaki yedi kişi, açıklığı çevreleyen derme çatma yapılardan ibaret bir sığınakta yaşıyordu: rutubetli görünen, cüruf briketinden bir kulübe, oluklu metalden yapılma kare bir yapı ve ahşapla plastikten birkaç baraka. Ağaçların arasına gerilmiş iplerden kurumaya bırakılmış kıyafetler sarkıyordu ve açıklığın ortasında, etrafı taşlarla çevrili küçük bir ateş vardı. Geldiğimizi duyunca biri ayağıyla ateşin üstüne toprak atmıştı ama adaya ayak bastığımız anda saklanmaya vakitleri kalmamıştı.

“Sahiden burada mı yaşıyorsunuz?” Derwent’in hoşnutsuzluğu her hâlimden belliydi.

“Bu sanatçılardan ve yaratıcı insanlardan oluşan bir topluluk.” Konuşan, saçları beline kadar gelen, geniş göğüslü, kocaman elli, sakallı bir adamdı. Lidere benziyordu fakat ben esas söz sahibinin kadınlardan biri olduğu kanısındaydım. O tür bir gruptu. “Takdirinize ihtiyacımız yok. Burada huzur içinde yaşıyoruz. Kimseye zarar verdiğimiz yok.”

“Tersanedekiler burada olmanızı hoş karşılamıyorlardır.”

“Biz onlara bulaşmıyoruz, onlar da bize bulaşmıyorlar. Düzgün insanlar.” Sesi gök gürültüsünden farksızdı. “Yanlış bir şey yapmadık.”

“Başka bir yere gitmelisiniz,” dedi müdahale polislerinden biri soğuk bir tavırla. “Burada olmamalısınız.”

“Kimseye zararımız dokunmuyor.”

“Neden geldiniz?” Bu defa konuşan kızıl saçlı bir kadındı. Burnuna taktığı iri gümüş halka dudağının kavisli yerine kadar geliyordu. Geniş elmacık kemikleri, çekik kahverengi gözleri ve marangozlara has güçlü elleri vardı. “Sizi adaya getiren nedir?”

“Birini arıyoruz,” dedim. “Onu bulmamıza yardımcı olmanızı umuyoruz.”

“Biz polislere yardım etmeyiz.” Bu seferki grubun arkasında duran adamdı. Kıvrırcık saçları kırılaşmıştı ve bakışları düşmancaydı. Ellerindeki bulanık dövmelere şöyle bir göz gezdirdim ve sık sık hapse girip çıktığı sonucuna vardım.

“Yardıma muhtaç birine faydanız dokunacak. Onun için çok endişeleniyoruz. İki çocukla seyahat ettiğini düşündüğümüz genç bir kadın.”

Kimse kımıldamadı. Resmen nefeslerini tutmuşlardı.

“Panelvanını nehrin kıyısında bırakmış.” Açıklığa, ağaçlara, sık çalıların ötesindeki suyun ışıltısına baktım. “Burası güzel bir yer, sakın de. Ayrıca sizler de nazik insanlarsınız. Yardıma

muhtaç birine seve seve göz kulak olurdunuz. Başını sokacak yeri olmayan birini aranızda kabul ederdiniz.”

“Siktir git.” Sözcükler kır saçlı adamın ağzından çıkıp diğer ikisinin irkilmesine neden oldu: geldiğimizden beri gitarına sımsıkı sarılan, kıvrırcık saçlı, iskelet gibi, mavi gözlü bir adamla göğsüne çektiği dizlerine sarılan, koyu renk saçlı, uzun belikli, genç bir kadın.

“Uzun zamandır kayıp. On altı yıldır. Çocukluğundan beri.” Bir kez daha etrafıma bakınıp hepsiyle teker teker göz teması kurdum. “Çok acı çektiğini biliyoruz. Zor bir hayatı olduğunu biliyoruz. Çok korktuğu birinden ya da bir şeyden kaçtığını biliyoruz.”

Anlık bir kımıldanma oldu. Ne var ki kımıldayanın kim olduğunu anlayamadım, yalnızca göz ucuyla görmüştüm. Söylediklerimin onları şaşırttığını ya da duyduklarıyla örtüşmediğini düşündüm.

“Güvende olmasını istiyoruz. En önem verdiğimiz şey bu.”

“Gidin buradan.” Sakallı adam yere kocaman bir balgam attı. “Bizi yemliyorsunuz. Onun hakkında hiçbir şey bildiğiniz yok.”

“Ama siz biliyorsunuz, öyle mi?” dedim usulca. Hatasını fark edip dişlerini birbirine bastırdı.

“Sizinle konuşmak zorunda değiliz.”

“Tabii tabii.” Ben konuşurken Derwent yanımda sessizce dikilmekle yetinmişti fakat bu esnada öfkesi gittikçe perçinlenmişti. “Anlıyoruz, bütün polisler pisliktir, hepsinin canı cehenneme falan filan. Sizler bu toprağın özgür insanlarısınız ve kanun size işlemiyor vesaire vesaire vesaire. Bizimle konuşmanın emanete hıyanet etmek olduğunu düşünüyorsunuz. Hepiniz konuşmanız hâlinde diğerlerinin sizi ele vereceğinden korkuyorsunuz. Bu kahramanlık değil, aksine bencillik.” Parmağını sakallı adama doğrulttu. “Ne var ki haklısın. Onun hakkında pek fazla bilgi sahibi değiliz. Gecenin bir yarısı evinden kaçı-

rıldığında adı Rosalie'ydi. Dokuz yaşındaydı ve bir daha kimse izine rastlamadı. Bunca zamandır nerede olduğunu veya başına ne geldiğini bilmiyoruz fakat şu kadarını söyleyebilirim: Sırta kadem bastığı günden beri muhtemelen korkmadan geçirdiği tek bir gün bile olmamıştır. Onu ve yanındaki çocukları bulmamız gerek ve mesele birini tutuklamak ya da hapse atmak değil. Onu seven bir ailesi var ve son on altı yıllarını ölmediğini umarak, ölmemiş olsun diye dualar ederek geçirdiler. Onu görmek istiyorlar. Abileri onu özlüyor.”

Sessizlik. Koyu renk saçlı kadın gözlerini yere dikmişti. Sanki çok güçlü duyguları bastırmaya çalışıyormuş gibi suratı kıpkırmızıydı. Gruba bir kez daha göz gezdirince ağızlarından laf alabileceğimize dair umutlarım suya düştü. Not defterimi açtım ve önceden bir şeyler karaladığım sayfayı yırtıp kopardım.

“Burada adım ve numaram yazılı. Altındaki numara ise Ivo'nun, yani büyük abisinin. Rosalie isterse ona Magnus'un numarasını da verebilirim. Bunun için tek yapması gereken beni aramak. Ayrıca bildiklerinizi bizimle paylaşmak isterseniz 101 numaralı ihbar hattından bize anonim olarak ulaşabilirsiniz. Rosalie Marshall hakkında olduğunu söyleyin yeter. Westminster'daki Özel Cinayet Soruşturma Masası'ndanız. Mesajınızı bize ulaştırırlar.”

Kâğıdı birinin eline tutuşturmayı denemektense yere bıraktım ve üstüne küçük bir taş koydum. Mecbur kalmadığım sürece onlara meydan okumamam daha iyiydi.

“Bize güvenmiyorsanız bile Rosalie'ye yardım etmek yapabileceğiniz en doğru şey.” Gerisin geri doğruldum. “Rosalie'yi görürseniz lütfen onu önemseyen ve güvenliğinden endişe eden insanların olduğunu söyleyin.”

“Siz hâlâ defolup gitmediniz mi?” Kır saçlı adam kollarını kavuşturmuş, ön kollarındaki kaslar halat gibi ortaya çıkmıştı.

Derwent beni açıklıktan çıkana kadar takip etti, onun arkasındansa iki müdahale memurunun botlarının sesi geliyor,

dallar reflektif ceketlerine sürtündükçe hışırdıyordu. Arkamızda bıraktığımız ada sakinlerininse çıtı çıkmıyordu.

“Tam bir vakit kaybıydı,” dedi memurlardan biri ve diğeri mırıldanarak ona hak verdi.

Derwent’a dönmeden önce nehir kıyısına ulaşmayı bekledim. Sırıtiyordu.

“Tekrar gözlerinin parladığını görmek güzel,” dedi.

“Sen de pek mutlu görünüyorsun.” Sanki içinde bir yerde kopma noktasına kadar gerilmiş bir ip vardı da nihayet gevşemişti. Ne kadar endişeli olduğunu şimdiye dek fark etmemiştim.

“Anlayamıyorum,” dedi müdahale memurlarından biri. “Size yardım etmediler.”

“Ama hâlâ edebilirler. Neyse ki ateş sönmüştü de numaramı yazdığım kâğıdı yakmaya fırsatları kalmadı.”

“Yine de arayacakları anlamına gelmez.”

“Aramasalar da olur,” dedi Derwent. “Ona anlatacaklar. Tabii bir kenardan bizi dinlemediyse.”

Üniformalıların ikisi de şaşırıp kalmıştı. “Bunu nereden çıkardınız?”

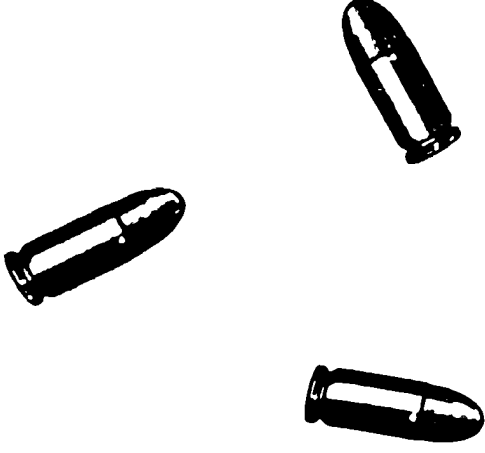
“İplerdeki çamaşırları görmediniz mi? Yan yana asılmış iki küçük kazak vardı. El örgüsü. Yeni değildiler.”

“Yani?”

“Yani çocuklar yaşıyor,” dedim basitçe.

“Ve şu anda orada olmasalar bile bir noktada adadaydılar.”

Derwent sanki ada artık ilgisini çekmiyormuş gibi, sanki tek düşündüğü o ada ve üstündeki insanlar değilmiş gibi oraya sırtını döndü. “Tek yapmamız gereken sabretmek.”

39

Sabır, Derwent'ın erdemlerinden biri olmasa da tuzak kurmakla meşgulse sonsuza kadar beklemekte hiçbir beis görmezdi. Dikkat çekmeyecek şekilde bir panelvanın arkasına park ettiği sivil aracımızda oturuyorduk. Adadan anakaraya uzanan yaya yolunu bulduğumuz yerden rahatlıkla görebiliyorduk, abur cubur zulamız sağlamdı ve etrafta bizi rahatsız edecek kimse yoktu. Vakit geçsin diye söze dökülmemiş bir mutabakatla konulardan uzak durarak çene çaldığımız sırada kendimi aylardır gülmediğim kadar gülerken buldum. Ona çaktırmadan, sırtıttığında gözlerinin etrafında çizgilerin belirişini ve kıpırdanma ihtiyacı duyduğunda elleriyle direksiyonda ritim tutuşunu izledim. Derken güneşli gün yerini alacakaranlığın mavisine bıraktı. Zamanın su gibi akıp geçişine aldırmadan orada saatlerce oturabilirdim.

Georgia'nın sesi kulaklarımda yankılandı.

Birinin seni kötü seçimler yapmadan durdurması gerektiğine inanıyorum.

Hiçbir şey yaptığım yok, diye karşı çıktım ona içimden. Seçim falan yaptığım yoktu. Keza pireyi deve yapmaya da lüzum yoktu.

Ne var ki kapüşonlu, incecik bir figür patikanın sonundaki demir kapıdan süzülerek çıkıp alacakaranlığa karıştığında hayal kırıklığına uğramamam gerektiğini biliyordum.

“Ben giderim.” Derwent arabanın kapısını yavaşça açtı. “Sen burada kal.”

Ben tek kelime edemedim kırıltı kırıltı. Koşarak arabadan uzaklaşmasını izledim, alacakaranlıkta bir gölge ne kadar dikkat çekerse o da o kadar dikkat çekiyordu ki bu onun cüssesinde biri için büyük başarıydı.

Ona o denli odaklanmıştım ki az kalsın önümdeki hareketliliği gözden kaçıracaktım: Biri kapüşonlu, diğeri şala sarıymış iki kişi kapıdan çıkıyordu. Biri sola, diğeriye sağa doğru seğırtti.

“Kahretsin,” diye tısladım kapı kilidini mümkün mertebe ses çıkarmadan açmaya çalışarak. Ben arabadan fırlarken başka biri leyleklere has bir zarafetle koşarak patikadan ayrıldı. Kafasına bir bere geçirmişti ama onu görür görmez şu kıvırcık saçlı delikanlı olduğunu anladım. Ne yaparsa yapsın kendine özgü o vücut şeklini saklayamazdı. O dosdoğru yolun ortasına koşarken kafamın içinde bir yazı tura attım: Hangisinin önemli olduğunu bilmeden adadaki herkesin teker teker oradan ayrılmasına göz yumabilir ya da Rosalie’ye bir mesaj gönderebilirdim. Kıvırcık saçlı adamın mavi gözleri bana yufka yürekli olduğunu düşündürmüştü. Peşinden koşmaya başladım ama asfaltı döven spor ayakkabılarım fazla ses çıkarıyordu. Beni hemen fark edip hızını artırdı ama onu ana caddeye kadar takip ettim, sonra da trafikte şans eseri oluşan bir boşluktan istifade ederek caddenin karşısına geçtim. Aradaki mesafeyi gitgide kapatıyordum çünkü onu yakalamayı, onun kaçmak istediğinden daha fazla istiyordum. Nefesim tıkanmaya başlayıp da Derwent’in kondisyonum hakkında söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmeye başladığım sırada delikanlı aniden çark edip karanlık bir ara sokağa daldı. Peşinden sokağa saptım ve ikimizin birden nefesini kesen bir darbeye daracık vücuduna bodoslama çarptım.

“Beni... beni takip ediyordun,” dedi konuşabilecek kadar soluklandığında.

“Rosalie’yi... bulmaya mı... gidiyordun?” diye sordum nefes nefese.

“Planım oydu.”

Onu sokak lambasının altına çekip kaçmaya yeltenmesi ihtimaline karşı koluna sımsıkı yapıştım. Gergin görünüyor, dudaklarını yalıyordu. İnce, uzun suratı gerginlikten kaskatı kesilmişti.

“O nerede?”

“Sana söyleyemem.”

“Önemli. Tehlikede olabilir.”

“Yapamam.” Kaçmak için yanıp tutuşurcasına omzumun üstünden baktı. “Bana düşmez.”

“Kendi kararlarını kendin veremiyor musun?”

“Tabii ki verebiliyorum.” Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu, huzursuzca kıpırdandığını görebiliyordum. O yüzden sertçe üstüne giderek onu konuşmaya zorladım; kimsenin öğrenmeyeceğini, en doğrusunun bu olduğunu söyledim. “Benzer bir duruma düşseydin sen de birinin sana yardım etmesini isterdin,” dedim. Yaylım ateşim karşısında sararıp solsa da dilini tuttu.

Sürekli aynı noktanın etrafında dönüyor, hiçbir yere varamıyorduk ve tutsağım gittikçe daha çok huzursuzlanıyordu. Derken bulunduğumuz yerin tam karşısında bir araba motoru homurdanarak çalıştı. Sesin geldiği yöne bakmak üzere döndüğüm anda şaşırtıcı bir güçle beni iki kolumdan birden kavrayıp etime gömülen parmaklarıyla kendisine döndürdü.

“Hayır. Bana bakmaya devam et. Bunu görmene gerek yok.”

“Yoksa... yoksa o mu?” Jetonumun düşmesiyle bir anlığına gözlerimi yumdum. “Biz sizi takip ederken o kaçtı, öyle değil mi?”

“Bilemeyeceğim.”

Omuzlarım çöktü. “Amacınız dikkatimizi dağıtmaktı.”

Sırıttı. Az evvelki ödlek tavşan gitmiş, yerine ne yaparsam yapayım ağzından laf alamayacağım özgüvenli, hatta biraz da bezgin bir genç adam gelmişti. “Kendine çok yüklenme.”

“İyi bir aktörsün.”

“Teşekkürler. Aslında asıl mesleğim aktörlük.”

Kumar oynamış ve kaybetmişim, dahası bu ilk değildi. Bir anda üstüme çöken yorgunluğun beni kamyon çarpmışa çevirmesiyle yanımdaki duvara yaslandım. Duyduğum ayak sesleri Derwent’a aitti. Yüzünde kaygılı bir ifadeyle bize doğru koşuyordu. Ona dermansızca el salladım.

“Bizi oyuna getirdiler.”

“Evet. O kadarını anladım.” İnce uzun aktöre ters ters baktı. “Sen böbürlenmek için mi geride kaldın?”

“Pek sayılmaz.” Aktör bana, göğüs kafesimin içini boşaltan çaresizliğe baktı. “Onu gerçekten umursuyorsun, değil mi?”

“Evet. Hem de çok.”

“Bunu ona söyledim.” Burnunu çekti. “Onun için zor.”

“Çocuklar iyi mi?” Bunu soran Derwent’tı. Endişesi kelimelerine sirayet etmişti.

“İyiler. Çocuklar gayet iyi.”

“Peki ya Rosalie? Bir dakika... ona nasıl hitap ediyorsunuz?”

“Neden soruyorsun?”

“Çünkü onu bulduğumda ona nasıl sesleneceğimi bilmek istiyorum,” diye açıkladım sabırla.

“Ellie.” Bunu hâlihazırda malumumuz olmayan bir bilgi vermek istediğinden emin değilmişçesine bir solukta, usulca söyledi. “Kızın başına gelmeyen kalmamış.”

“Bunu zaten biliyoruz.” Derwent ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dik dik muhbirime bakıyordu. İçimden alfa erkek pozlarını azıcık kesmesini diledim çünkü bu ayakların aktöre işlemeyeceği ortadaydı. Belki de yanıliyordum...

Aktör, Derwent’ın omzunun üstünden uzaklara baktı ve ardından bakışlarını bize kaydırды. “Size bunu söylememeliyim.”

“Kimseye söylemem,” dedim usulca. “Eğer ona faydası olacaksa yapılacak en doğru şey budur.”

“Ellie... iyi değildi.” Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki az daha duyamayacaktım.

Derwent keyifsizce güldü. “Yok artık, neden acaba?”

“Neden öyle dedin?”

“Arkasında ölü bir adam bıraktı.”

Bu lafı göğsümde yumuşatmak için telaşla söze girdim. “Onu kimin öldürdüğünü ya da adamın ne yaptığını bilmiyoruz ama bence... herhâlde başına geleni hak etmiştir. Rosalie her ne yaptıysa sorun değil. Kaçırıldığından beri kâbus gibi bir hayatı olmuş. Bu bile başlı başına nefsi müdafaa demek.”

“Hayır. Kastettiğim şey üzgün ya da endişeli olması değildi. Konu başka.” Yutkundu. “Fiziksel açıdan iyi değil. O hasta. Çok hasta. Yardıma ihtiyacı var. Sizinle konuşması için onu ikna etmeliydik ama burnunun dikine gitti. Ona yardım edeceğinize söz verin.”

“En başından beri yapmaya çalıştığımız şey bu,” dedim. Yorgunluk, takındığım mesleki soğukkanlılığı deri misali yüzüyor, sinirlerimin bozulmaya başladığı sesimden belli oluyordu.

“Gidebilir miyim?”

“Koş.” Derwent’in sesi kasvetliydi ve aktör onun sözünü dinleyip adaya doğru koşmaya başladı.

“Bizi katakulliye getirdiler,” dedim.

“Evet. Ben de bunu bekliyordum.”

“Bekliyor muydun?”

Derwent şaşkınlıkla bana baktı. “Sen beklemiyor muydun?”

“Onu bulabileceğimizi sandım.” Dökmek istemediğim gözyaşlarını bastırmak için gözlerimi kırıştırdığımı görünce yüzü yumuşadı.

“Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

“Eve gitmek.”

“En azından bu sefer hemfikiriz.” Kolunu omzuma atıp beni kısacık bir anlığına kendine doğru çekti ve teselli edercesine yandan yandan şöyle bir sarıldı.

Londra’nın içinden geçtiğimiz yolculuğumuz kısa sürdü. Daireme yaklaştıkça kaygılarımın perçinlendiğini hissettim.

Benimle kalmasını, kafamı dağıtarak beni döne döne karanlık bir kuyunun dibine çakılmaktan kurtarmasını istiyordum. Aktörün parmaklarının gömüldüğü yerler sızlıyordu. O tarz insanlar tarafından sevilmezdik. Genelde bize kötü gözle bakarlardı, gerçi biz de onlara kötü gözle bakardık. Aramızda güven namına hiçbir şey yoktu ve o güveni nasıl tesis edeceğimi bilmiyordum.

Ayrıca yorgundum. Tek yapmak istediğim uyumaktı ve düşüncelerimin benimle uykumun arasına nifak tohumları atmasından korkuyordum. Derwent da esniyor, yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Umudumuz olsaydı her şeyi yapabilirdik ama çaresizlik pilimizi bitirmişti.

Araba sokağımıza girdiği anda telefonum çalmaya başladı. Derwent inledi. "Açma."

Elimi cebime atarken öylece donakaldım. "Ciddi misin?" "Hayır. Açsan iyi edersin."

Numarayı gördüğüm anda kalbim tekledi. "Alo? Ivo?"

Derwent oracıkta arabayı durdurup dörtlüleri yaktı. Ne de olsa sokağın ortasında durmuştuk.

"Sakin ol. Hayır... bak, bekle. Yavaş yavaş anlat. Ne?" Onu dinlerken gözlerim fal taşı misali açıldı. "Ne *yaptı*?"

Derwent sabırsızlıktan kaş göz yapmaya başlayınca kafamı iki yana salladım. Hâlâ Ivo'nun bölük pörçük cümlelerini dinlemekle meşguldüm.

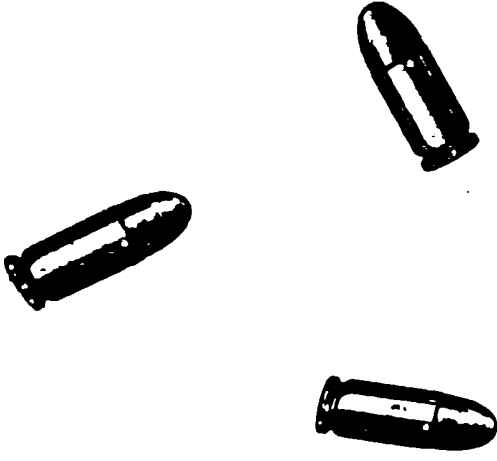
"Tamam. Az sonra orada oluruz. Dayan." Telefonu kapattım.

"Rosalie ona gitmiş," diye tahminde bulundu Derwent.

"Evet. Gerisini Clapham yolunda anlatırım."

"Oraya mı gideceğiz?" Hayal kırıklığının sesine nüfuz etmesine engel olmayı başardı ama yorgunluktan ölüyordu. İkimiz de yorgunluktan ölüyorduk.

Başımla onayladım. "Hem de hemen."

40

Bodrum katındaki o büyük, göz alıcı odada, yemek masasının başındaki sandalyelerden birine sığışmışlardı. Yeni ortamlarını anlamlandırmaya çalışan iki küçük baykuş gibi gözlerini kırpmadan merdivenden inişimizi izlediler. Lisa Marshall, yani Ivo'nun karısı tam karşılarında oturuyordu. Minyon, siyah bir kadındı, saçlarını ipek bir eşarpla arkasından tutturmuştu ve onları izlerken eşarbının ucuyla oynuyordu. Yüzündeki ifade yarı şok yarı huşuydu ki basamaklardan inmeden önce kocasından aldığımız bilgiden ötürü ona dibine kadar hak veriyordum.

“Rosalie çocukları almamızı rica ettiğinde Lisa... tereddüt bile etmedi. Hemen evet dedi.”

“İki çocuğun sorumluluğunu üstlenmenin külfetini enine boyuna düşünmek için zaman da mı istemedi?” Derwent'in sesi kuşkucuydu ve Ivo ona temkinli bir bakış attı.

“Hayır. Düşünmeye ihtiyacı yoktu.” Tereddüt etti ama sonra alelacele açıklamaya girişti. “İlla bilmeniz gerekiyorsa çocuğumuz olmuyor. Denedik, pes ettik. Bu... bu bir armağan.”

Bir armağan. Uzun yıllardır kayıp olan, ansızın telefon edip görüşmek isteyen, kapısına gelen fakat içeri girmeyi reddeden, o esnada da çocuklarını içeri itekleyen kız kardeşinden bir armağan.

“Kalmak istemedi. Biz de onu zorlayamadık.” Ivo çaresizlikle ellerini kaldırdı. “Onu tekrar görmek... gözyaşlarıma engel olamadım. Hepimiz ağladık. Gelmeden önce telefon ettiğinde

soru sormayacağıma söz verdimişti.” Çalışma odasının kapısını arkamızdan kapatmış olmasına rağmen Ivo’nun sesi alçaktı. “Onu kimin kaçırdığını ve şimdi nereye gideceğini öğrenmediğimiz için herhâlde delirdiğimizi düşünüyorsunuzdur ama hiçbir şey anlatamadı ya da anlatmadı. Ben de şu durumda onu sıkıştırmak istemedim. Buraya geldiğinde ona mutluluğu tadıp tatmadığını sordum, o da başıyla onayladı ama bilemiyorum. Yani mutluluk *nedir* ki? Çocuklar ona mutluluğu tattırmıştı. Çocuklarla mutluydu. Demek istediğim, onları taparcasına sevdiği her hâlimden belliydi. Wil ve Posy.” Bu isimleri tereddütle söyledi, hâlâ öğrenme aşamasındaydı. “Wil tek L’yle. *Charlotte’un Örümcek Ağı*’ndaki Wilbur’un kısaltması. Posy de bir başka kitaptan.”

“*Bale Ayakkabıları*,” dediğimde hemen gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. Derwent ise bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Fırsatını bulduğunda bana balerinliğe dair çocukluk hayallerimi sorabilmek üzere bunu aklının bir köşesine yazdığını biliyordum.

“Wil üç yaşında. Posy ise iki. Rosalie. Onlara bizim sahip çıkmamızı istedi. Resmî olarak evlat edinmemizi. Fakat bunun mümkün olmayabileceğini biliyoruz. Sosyal hizmetler falan... Yani karışık işler, öyle değil mi?”

“Ailenin durumuna bağlı,” dedi Derwent konuya hâkimmiş gibi. “Aileleri olabildiğince bir arada tutmaya çalışıyorlar, yani alakasız birindense kan bağı olan birinin şansı daha yüksek. Güvenlikleriyle ilgili bir risk olmadığı sürece onları yetimhaneye götürmek istemeyeceklerdir. Gelecekte onları evlat edinip edinemeyeceğinizi bilmiyorum ama şimdilik rahat bir nefes alabilirsiniz. Sosyal hizmetlere haber vermemiz gerek fakat onlara durumu anlatacağız.”

Ivo yutkundu, rahatladığı her hâlimden belliydi. “Babalasının öldüğünü söyledi.”

“Peki adını söyledi mi?”

“Piers, dedi. Soyadını söylemedi. Çocukların Marshall soyadını taşımasını istediğini söyledi.”

“Nasıl öldüğünü anlattı mı?” Derwent soruyu çekinerek sordu ama Ivo ânında işkillendi.

“Hayır. Acaba... acaba bilmem gereken bir şey mi var?”

“Aynı adam olduğunu varsayarsak, ki son günlerde Piers ismine pek rastlamadığımız düşünüldüğünde varsayımımızın doğru olduğu kanısındayım, cinayete kurban gitti.”

Ivo’nun beti benzi attı. “Onu kim öldürdü?”

Sessizlik. Ne Derwent ne de ben ona söylemeye cesaret edebildik fakat o yine de anladı.

“Zavallı, zavallı Rosalie. O kadar korkmasına şaşmamalı.” Ardından gözyaşlarına boğulup sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Kendini toparladığında yaşlı gözleriyle gülümsemeyi başardı. “Kaybolduğunda tek bir damla gözyaşı dökmemiştim. Annemle babam için de ağlamadım. Ne ölümlerinden önce ne de sonra. Hepsini içime attım. Ama şimdi ağlamadan duramıyorum.”

“Matem böyledir,” dedim. “Er ya da geç patlak verir.”

“Ivo, Rosalie neden çocukları size emanet etti? Neden onları yanında tutmadı?” diye sordu Derwent. “Tutuklanmaktan mı korkuyordu?”

“Şey. Hayır. Öyle bir şey demedi.” Yine gözleri doldu. “O hasta. Çok hasta. Onlara bakacak durumda olmadığını ve başka kimseye güvenmediğini söyledi. Çocuklarının... ailesinin yanında kalmasını istediğini söyledi.”

“Çok hasta derken?” diye sordum.

“Bilmiyorum ama çok hâlsiz görünüyordu. Epey rahatsızdı.” Duygularını bastırmaya çalışırken suratı şekilden şekile girdi ama çabaları boşunaydı. “Doğrusunu söylemek gerekirse ölecekmiş gibi görünüyordu.”

Ve şimdi basamakların dibinde, Rosalie’nin çocuklarıyla karşı karşıyaydık. Sarı saçlarını babalarından, koyu renk gözlerini annelerinden almışlardı ve akla hayale sığmayacak kadar

güzeldiler ama aynı zamanda tepeden tırnağa leş gibiydiler. Posy bir tostun kenarını kemirirken Wil tek kolunu kız kardeşine dolamış vaziyette kıpırdamadan oturuyordu. Yüzü ince uzundu ve omuz hizasındaki saçları fena hâlde dolaşmıştı.

Kendimi tutamayıp, “Ah, *Tanrım*,” dedim alçak sesle fakat Derwent ne dediğimi duydu.

“Ne oldu?”

“Onları gördüm,” diye fısıldadım Ivo karısının yanına geçerken. Böylelikle iki çift göz benim yüzüm yerine onunkine sabitlendi. “İlk gün, parkta, cesetlere bakmaya gitmek yerine parkta oyalanırken. Ördeklere yem atıyorlardı. Onları *gördüm*. Ve *o* da oradaydı.”

“Emin misin?” diye soludu, öyle ki odadakilerin onu duyması imkânsızdı.

Başım la onayladım. Bunun üzerine kolumu dirseğimin azıcık yukarısından kavrayarak beni teskin edercesine sıktı. “Önemli olduğunu bilemezdin. Park annelerle ve çocuklarla doluydu. Araya kaynamışlardır.”

“Biliyorum ama...”

“Aması maması yok. O konuyu burada açma. Annesiyle babasının ölümünden birkaç saat sonra orada olması enteresan ama hiçbir şeyi kanıtlamaz. Şimdilik bunu aklımızın bir köşesine not edelim. Başka önceliklerimiz var.”

Onu masaya kadar takip ettim. Beni ve kendisini tanıttıktan sonra gülümseyerek çocuklara döndü.

“Pekâlâ. Hanginiz Wil?”

Oğlan ona cevaben çenesini ciddiyetle hafifçe kaldırdı.

“O hâlde sen de Posy olmalısın.” Küçük kız yavaşça masanın altına kaykılınca Derwent sağa sola bakındı. “Bir saniye. Gitti. Puf diye ortadan kayboluverdi. Nereye gitti?”

Masanın altından bir kıkırtı gelince hepimiz şaşkınlıkla güldük. Ne var ki Wil az sonra kızılca kıyamet kopacakmış gibi telaşlandı.

“Sorun yok,” dedi Ivo lafı ağzımdan alarak. “Endişelenme, Wil.”

“Yemek yedin mi, Wil? Yiyecek bir şey ister misin, evlat?” Derwent’ın sesi neşeli, normal, güven vericiydi.

Oğlan kafasını iki yana salladı.

“Hiç konuştu mu?” diye sordu Derwent usulca Lisa’ya.

“Hayır.” Lisa başını kaldırıp Derwent’a içtenlikle baktı. “Ne yapsam?”

“Zaman tanıyın. Zor bir gün geçiriyor.” Masadan uzaklaştı ve Ivo’ya peşinden gelmesini işaret etti. Ben de arkalarından gittim. Bu profesyonel çifte kalın kafalı bir çift stajyer muamelesi yapması ve onların da bu durumu kabullenmesi hoşuma gitmişti.

“Onları doktora götürmelisiniz. Her şeyden evvel onları tepeden tırnağa muayene ettirin. Evlat edinme meselesi gündeme gelirse şu anda ne durumda olduklarına dair elinizde resmî bir belge olsun.”

“Ama nasıl? Hani fark etmediyseniz, saat epey geç.” Ivo’nun sinirleri iyice gerilmişti.

“Hiç doktor arkadaşınız var mı?”

Ivo gözlerini kırptırdı. “Arkadaşlarımızın arkadaşları var. Hatta biri çocuk doktoru.”

“Şimdi oldu. Yaptığınız bir iyiliğin karşılığını isteyin. Yaptığınız bütün iyiliklerin karşılığını isteyin. Ne pahasına olursa olsun bu işi hallettin. Eğer biri yardım teklif ederse hiç düşünmeden kabul edin. Unutmayın ki bunu kendiniz için yapmıyorsunuz. Onlar için yapıyorsunuz.”

“Alışveriş yapmamız gerek. İnternette bir şeyler alabiliriz ama bazılarının şu anda ihtiyaçları var. Pek bir eşyaları yok.” Saatine baktı, dikkati dağılmıştı. “Rosalie bize bir liste bıraktı. Kıyafetler, şampuan, diş macunu falan. Süpermarkete gideriz diye düşünmüştüm...”

“Listeyi bana ver,” dedim. “Alışverişi sizin yerinize hallederim.”

“Hayır, size yük olmak...” Ivo gözlerini bir anlığına yumdu. Derwent’ın sözlerinin kulaklarında yankılandığını biliyordum. “Yani, şey. Teşekkür ederim. Harika olur.”

Elini daldırdığı cebinden bir kredi kartıyla buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Soruşturma modundan bir türlü çıkmadığımdan o hikâyeyi kaleme alan çocuğun dağınık el yazısıyla arasında herhangi bir benzerlik olup olmadığına bakmak için kâğıdı elinden alıp açtım ve ancak ondan sonra okumaya başladım.

Wil benim cesur kurdumdur. Yeşili, maviyi, dinazorları, tuzlu şeyleri ve tekerlemeleri sever.

Uyumakta zorlanır. Kâbus görür ve arada sırada altını ıslatır ama öyle yaptığında lütfen ona bağışlayın çünkü elinde değil.

Onu sıcak tutacak kıyafetlere, tişörtlere, iş çamaşırlarına, birkaç kitaba ve ayakkabıya ihtiyacı var. Okumaya ve hikâyelere bayılır.

Sevgiye çok aç.

Posy sevimli, küçük bir tavşandır. Yemek yemeye ve özellikle tatlı şeylere bayılır. Yüzükoyun uyur. Cesurdur.

Bir şeyleri derleyip düzenlemeyi sever.

Ona şarkı söylemem çok hoşuna gider.

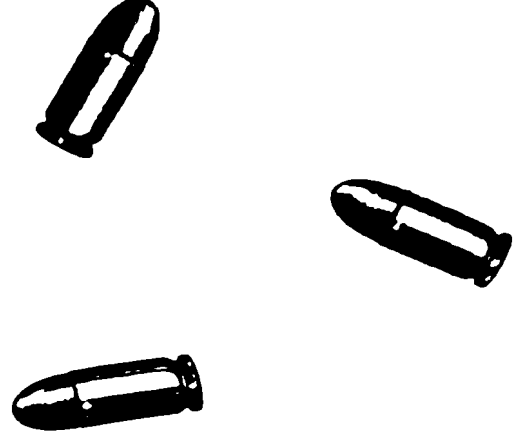
İkisini de çok seviyorum. Sonsuza dek de seveceğim.

Son sözcükler darmadağın, harfler eğri büğrüydü. Bunca şeyi yazmanın onun için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Kurşun kalem lekelerine bakılırsa bazı yerleri silip baştan yazmıştı. Kâğıtta su lekeleri vardı: Bunların gözyaşlarının düştüğü

yerler olduğunu düşünmek hiç de abartılı bir tahmin sayılmazdı. Tek kelime etmeden kâğıdı Derwent'a uzattım ve o da okudu. Sona geldiğinde kafasını iki yana salladı.

“Tanrım...”

“Onlara veda etti.” Ivo tir tir titriyordu. “Onlara son kez veda etti ve ardından çekip gitti. Bunu nasıl yapabildi bilmiyorum ama yaptı.”

"Bunu yapmayı dert etmiyorsun, değil mi?" diye sordu Derwent birlikte süpermarkete girerken.

"Tabii ki dert etmiyorum. Ben teklif ettim."

"Eve gitmek istiyordun."

Ona ters ters baktım. "Bu daha önemli."

"Bence de." Eliyle listeyi düzleştirdi. "Kıyafetleri sen seçebilir misin? Wil yaşına göre ufak tefek. İkisi de öyle. Her şeye ihtiyaçları var. Çorap, iç çamaşırı, pijama, aklına ne gelirse."

"Tamamdır. Ayakkabı?"

"Onun acelesi yok. Önce ayak numaralarını ölçtürmek gerek." Bir anlığına durdu ve dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı.

"Sorun nedir?"

Hâlâ listeye göz gezdiriyordu. "Hiçbir şey. Sadece... Thomas ayağını ölçtürmeyi çok sever."

Yutkundum. "Josh, ben..."

"Şu işi halledelim. On dakikaya burada buluşuruz, tamam mı?"

Sözünü dinleyerek yürümeye koyuldum fakat aklım onda, Thomas'ta ve evlat edinme kanunlarıyla yönetmeliklerine niçin o kadar hâkim olduğundaydı. Melissa, Mark Pell'den ölesiye korksa da Thomas'ın hâlâ bir babası vardı. Belki de Melissa oğlunun onunla ilişkisini tamamen kesmek istemişti. Belki de Derwent bu konuyu kendince nedenlerden ötürü araştırmıştı.

Ne de olsa evlat edinme ona şu anda elinde olmayan haklar tanıyacaktı.

Bu konuyu düşünmeyi bırak, diye emrettim kendime ve minicik çoraplar, yelekler ve tişörtler seçmeye odaklandım.

Derwent çocuk beziyle, Calpol ve öksürük şurubuyla, diş macunu ve diş fırçalarıyla, kapüşonlu havlularla ve saç açıcı bir tarakla tepeleme doldurduğu sepetle geri döndü. “Bu yaşa kadar saçlarının bir kere bile doğru düzgün taranmadığına kalıbımı basarım. Bu eğlenceli olacak.”

“Saç kremi aldın mı?”

“Hayır.”

“Nereden bileceksin ki? Senin oğlun var,” dedim yeğenlerimin bellerine kadar gelen ve dikkatle taranması gereken saçlarını düşünerek.

“Yok.” Alışveriş arabasına son bir şey attı; bit şampuanı olduğunu görünce içim ürperdi. “O benim oğlum değil.”

Aptallık etmiş, affedilmez bir hata yapmıştım.

Gerindi. “Tabii Luke’tan bahsediyorsan o başka.”

“Luke’un saç bakım reyonunun yolunu bulmayı beceremediğini söyleme sakın.”

“Saçıyla saatlerce uğraşıyor. Cildiyle de. Tanrı aşkına, oğlanın kendince bir bakım rutini var.”

“Hazır lafı açılmışken... yanımda kalırken nemlendiricimin birazını yürütmüşsün.”

İncinmiş ayaklarına yattı. “Delilin nerede? Beni dinle, aynasız, el âlemin suçunu üstüme yıkmaya çalışıyorsun. Avukatımı istiyorum ve o gelene kadar tek kelime daha etmeyeceğim.”

Sırıttım. “Unuttuğum bir şey var mı?”

“Bir bakalım.” Alışveriş sepetinin dibindeki kıyafetleri şöyle bir karıştırdı. “En sıkıcı seçeneklere yönelmenin belli bir nedeni var mı?”

“Lisa ve Ivo sosyetik tiplere benziyor. Cart renkli, cicili bicili şeylerden hoşlanmayacaklarını düşündüm.”

“Çocuklar cicili bicili şeylere bayılır.” Reyon boyunca yürüdü ve çok geçmeden elinde kamuflaj desenli bir takım, neon bir eşofman altı ve Wil için kurt kulaklı bir kapüşonluyla geri döndü. Posy’ye ise inanılmaz derecede sevimli bir tavşan tulumu almıştı.

“Kitaplarla oyuncakları ne yapacağız?”

“O reyon kapalı.” Reyonun girişine yerleştirilmiş bariyeri işaret ettim.

“Zırva.” Derwent bariyerin üstünden geçti ve hiç acele etmeden birkaç resimli kitap, kutular dolusu Lego’yla Duplo ve son olarak da, “Bak, bunda gerçekten doğru bilgiler var,” dediği, dinozorlar hakkında hareketli bir çocuk kitabı seçti.

“Kendine de bir tane almak ister misin?” diye sordum en nihayetinde dilimi tutamayıp. Bana ters ters bakarak kitabı şak diye kapattı.

“Başka?”

“Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Saate baktım. “Artık yola koyulsak iyi ederiz.”

“Haklısın.” Bana doğru attığı kredi kartını havada yakaladım. “Almak istediğim bir şey daha var. Sen önden git.”

Onu soru yağmuruna tutmak hiçbir zaman işe yaramazdı. Bana söyleneni yaptım, o da çok geçmeden elinde bir alışveriş torbasıyla arabada bana yetişti.

“Torbada ne var?”

“İhtiyaçları olabilecek birkaç şey.”

“Kendi paranla mı aldın?” Neticede kredi kartı bende idi.

“Ne olmuş?” Torbayı arka koltuğa bırakıp direksiyonun başına geçti. Meraklanmış olmama rağmen şimdilik konuyu kapattım. Torbada ne olduğunu er ya da geç öğrenecektim.

Dönüş yolunda, “Sence Rosalie orada, Battersea Parkı’nda ne yapıyordu?” diye sordum.

“Annesiyle babasını öldürmek dışında herhangi bir şey. Onların icabına bakmayı planlıyor olsaydı çocukları hayatta

yanına almazdı, ayrıca onları adadakilere emanet ettiğini de hiç sanmıyorum.” Bana göz ucuyla baktı. “O vakada şüpheli listemden çıktı ama Piers cinayeti bambaşka bir mesele.”

“Katılıyorum. Sence Marshalları kim neden öldürdü?”

“Rosalie’nin onlara dönmesini istemeyen biri. Saklayacak bir sırrı olan biri.”

“Onu kaçıran kişi mi?”

“Öyle olduğunu zannediyorum.”

Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen Tor Grant’i düşündüm ve tıpkı bizim onun peşinde olduğumuz gibi onun da Rosalie’nin peşinde olup olmadığını merak ettim.

“Eve dönmeye çok yaklaşıyordu. Sence onu görmek Helena’ya iyi gelir miydi?”

“Belki hayalleri yerine gerçekte yüz yüze gelmeleri ikisi için de daha kötü olurdu. Görünüşe bakılırsa Rosalie hasta, Helena’nın ise eski hâlinden eser yoktu. Muhtemelen ikisi de kamyon çarpmışa dönerdi.”

“Katilin amacı Rosalie’nin ailesine kavuşmasına engel olmaksa Ivo ve Magnus tehlikede demektir.”

Derwent başıyla onayladı. “Onları uyarmalıyız. Özellikle de Ivo’yu. Rosalie çocukları için her şeyi yapar. Onu tuzağa çekmek açısından harika bir yem olurlar.”

Ama evlerine döndüğümüzde Ivo’nun inat edeceği tuttu. “Onları otele götürmeyeceğim. Bir gün için yeterince değişiklik yaşadılar. Hırsız alarmımız var, ayrıca Lisa’nın da benim de bu gece pek uyuyabileceğimizi sanmıyorum.”

“Doktor ne dedi?”

“İkisini de üstünkörü muayene etti. Temelde sağlıklı olduklarını, Wil’in konuşmaması için ortada hiçbir sebep olmadığını fakat özgüvenini kazanması için ona biraz zaman tanımamız gerektiğini söyledi. Dediğine göre ikisi de çok zayıfmış ve dişçiye gitmeleri gerekiyormuş. Ayrıca el ve ayak tırnaklarının da kesilmesi lazım. Sanırım o işin icabına biz bakacağız.”

“Banyodan sonra.” Derwent alışveriş poşetlerinden birini Ivo’nun eline tutuşturdu. “İhtiyacınız olan her şey burada.”

“Bilmiyorum... Belki Lisa...” Bana baktı. “Ona yardım edebilirsin.”

Derwent, Ivo’ya bir adım yaklaşarak adamın dikkatini kendi üzerine çekti. “Beni dinle, sana verebileceğim en iyi tavsiye bir an evvel kolları sıvaman. Günler geçtikçe güvenin yerine gelecek. Her şeyi karına bırakma yoksa hiçbir zaman kendini onların babası gibi hissedemezsin.”

“Onların babası,” diye tekrarladı Ivo bakar kör gözlerle. “Evet.”

Derwent’in çehresi yumuşadı. “Çok büyük bir sorumluluk ama altından kalkabilirsin. Ayrıca onları olabildiğince güldür.”

Neticede kendimi onlara yardım ederken buldum ve suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra Wil’i tatlı dille su dolu küvete bakmaya ikna ettim. Suyu sokulma fikri karşısında dehşetten kaskatı kesilse de Lisa’nın kıyafetlerini çıkarmasına izin verdi. Ne var ki Lisa onu küvete sokmak üzere kucağına almaya yeltendiğinde geriledi.

“Ona biraz zaman tanıyalım,” dedim Lisa’ya. Sonra Wil’e dönüp, “Gelip şu ördeklerin nasıl yüzdüğüne baksana. İstersen onları yarıştırabiliriz,” dedim.

Merakından küvetin kenarına kadar geldi ve ördekleri elimizle yaptığımız akıntılarda aşağı yukarı yüzdürmeye dalınca yavaş yavaş korkusunu unuttu. Arkamda Lisa o anda uydurduğu saçma sapan bir şarkı eşliğinde Posy’nin üstündekileri çıkarıyordu. Lisa’nın bu işi kıvracağını düşündüm. Derken Ivo içeri gelip kapının yanında durdu; kaçmasa da bir işin ucundan da tutmadı. Doğrudum.

“Ivo, Wil’in küvete girmesine yardım etmek ister misin? Bıcı bıcı yapmaya hazırız.”

Ivo yanıma gelip ufaklığı kucağına aldı fakat oğlan can havliyle ona sımsıkı sarıldı. “Her şey yolunda, Wil. Kötü bir şey olmayacak. Bak, kız kardeşin girdi bile.”

Posy suyun içinde çömelmiş, fal taşı misali açtığı gözleriyle etrafa bakınıyordu fakat gözlerindeki korku değil, neşeydi. Ellerinden ve ayaklarından akan kahverengi kirler suya karışıyordu; çıktıklarında küvetin hâli içler acısı olacaktı.

Ivo, Wil'i dikkatlice küvete indirdi. Oğlan ayakları suya değdiğinde ciyaklasa da suya girdiğinde baston yutmuş gibi dimdik durdu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Lisa nazikçe ama oğlan kafasını iki yana salladı. "Hayır mı? Tamam. Ayakta dur bakalım."

"Lif burada." Derwent lifi Lisa'ya uzattı ve geri çekilirken beni de banyodan öyle ustaca çıkardı ki kimsenin ruhu duymadı. Lisa tekrar şarkı söylemeye başladı ve Posy suya daldırdığı plastik ördeğin pat diye yüzeye çıkmasıyla kahkahalara boğuldu. Ivo elinden tuttuğu Wil'e sakince bir şeyler anlatıyordu. Yeni aile yolunu buluyordu.

"Bundan sonrasını onlar halletsinler," diye fısıldadı Derwent kulağıma.

"Gidiyor muyuz?"

"İşleri bitene kadar beklemek istiyorum. Ivo'ya söylemem gereken bir şey var."

Ben sonraki yarım saati dairede dolaşıp elektrik düğmelerine, sanat eserlerine ve musluklara hayranlıkla bakarak geçirirken Derwent buluta benzeyen kanepede sızdı. Dördü birden banyodan çıktıklarında çocukların saçları ıslak, yanakları al aldı. Ivo bizi görünce olduğu yerde kalakaldı.

"Gittiğinizi sanmıştım."

"Gidiyoruz." Derwent ayaklandı. "Ivo, olur da Rosalie geri gelirse bize haber ver. Onu gerçekten bulmamız gerek."

"Kız kardeşimi hapse tıkmanıza yardım etmeyeceğim," dedi Ivo usulca ama bakışları sertti: Dediğinde ciddiydi.

"Ona yardım etmek istiyorum." Derwent'in sesi samimiydi. "Onu korumak istiyorum."

Uzun bir duraksama oldu ve ardından Ivo başıyla onayladı. Lisa büyük kanepeye oturmuş, Posy de kucağına kıvrılmıştı fakat uykuya direndiğinden başı önüne düşüp duruyordu. Lisa'nın bize bakmadığını ve yüzündeki ifadenin duygularını ele vermediğini fark ettim. Ivo, Derwent'a ısınmış olabilirdi ama Lisa ikna olmamıştı ve bize hiçbir şey söylemeyecekti.

"Son bir şey." Derwent alışveriş torbasını açıp içinden oynayacak bir tavşan çıkardı. Posy'ye uzattığı anda kız mutlulukla ciyakladı.

"Bir tavşan." Lisa tavşanı göğsüne bastıran küçük kıza biraz daha sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Derwent ve ardından gözleri Wil'i aradı. Küçük oğlan Ivo'nun arkasında durmuş, yüzünde temkinli bir ifadeyle adamın bacaklarının arkasından ona bakıyordu. Derwent çömeldi. "Yanıma gel, evlat. Gel de şuna bir bak."

Oğlan gözlerini poşetten ayırmadan ağır adımlarla yaklaştı. Derwent torbayı ona doğru kaydırıldı.

"Bu senin için."

Wil elini poşete daldırıp içinden uzun boyunlu ve kuyruklu peluş bir dinozor çıkardı. Sonra oyuncacı iki eliyle birden tuttu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Diplodocus."

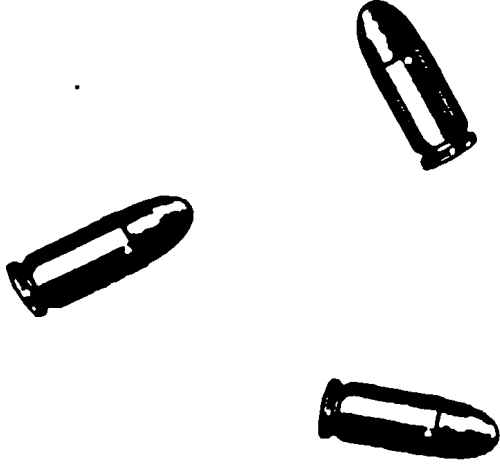
Odadaki herkes donakaldı. Wil geldiğinden beri ilk defa konuşmuştu. Sesi alçaktı fakat her hecesi anlaşılırdı.

"Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"En uzun boylu dinozordu."

Derwent başıyla onayladı. "Ama beyni fındık kadarmış. Yani pek zeki sayılmazmış. O yüzden ona göz kulak olman gerek."

Küçük oğlan başıyla onayladı, ardından yüzünü oyuncaca gömdü ve körlemesine Derwent'ın kollarına atıldı.

42

Derwent kapıdan çıkar çıkmaz, Ivo Marshall'ın dairesinin bulunduğu sokağın köşesine park ettiğimiz arabaya doğru yarıştaymış gibi koşmaya başladı.

“Yavaşlasana.” Peşinden koştum. “İyi misin sen?”

“Evet.” Bu sözcüğü omzunun üstünden fırlatıverdi.

“Emin misin?” Kendi kararımı verebilmek adına yüzünü görmeye çalışıyordum.

Cevap yoktu. Başını önüne eğmiş, arabanın anahtarlarını arıyordu. Bulduğunda şoför mahallinin kapısını açtı. Ne var ki arabaya binmek yerine kapıyı çarparak kapatıp, *Sakın peşimden gelme*, diye bağırarak uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

Elbette peşinden gittim. Henüz elli metre falan ilerleyebilmişti ki durdu ve omzunu bir evin yanındaki dümdüz tuğla duvara yasladı. Bütün vücudu bir hıçkırıkla sarsıldı. Birkaç adım geride, gözlerim kocaman açılmış hâlde öylece donakaldım.

“Josh?”

“Üstüme gelme,” diye mırıldandı.

“Buraya gel, seni aptal.”

Karşısına geçip elimi koluna koydum, ona sarılmayı planlıyordum ama ona ulaşamayacağım kadar geri çekilip sırtını dikleştirdi. *Anla artık, Maeve*. Sokak lambasının ışığında gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu fakat suratı kaskatıydı.

“Bir şey yok. Arabaya dön.”

“Bir şey var. Üzgünsün. Kim olsa üzülürdü. O küçük çocuklar... ve Wil’in sana verdiği tepki. Düşündüm ki... Şey, bana Thomas’ı ve onunla tanıştığın zamanları hatırlattı.”

“Mesele o değil.” Kafasını iki yana salladı. “Yani evet, o. Fakat dahası var.”

“Dahası neymiş peki?” Ben de duvara yaslandım ve aptalca bir hamlede bulunmaya niyetim olmadığını anlaması için ellerimi kabanımın ceplerine soktum. Geri çekiliş tarzının hayatımın geri kalanı boyunca gece geç saatlerde bana musallat olacağını bildiğimden ona dokunmaya bir daha asla yeltenmemeye karar verdim. “Neler oluyor? Seni hiç böyle görmemiştim.”

Bir hareketlilik ikimizin de etrafa bakınmasına neden oldu. Karnını yere yakın tutarak bir kaldırımdan diğerine geçen bir kediymiş sadece. İkimiz dışında sokaktaki tek hayat emaresi oydu.

Tek omzunu çaresizce kaldırdı. “Bu vaka. Evden uzak kalmak. O çocuklar. Belirsizlik. Bana çok dokunuyor.”

“Hepsi bu mu?”

“Yeterli değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Çoğu insan için öyle. Neden bana anlatmıyorsun?”

“Melissa.” Bunu isteksizce, heceleri uzata uzata söylemişti.

“Ne olmuş ona?”

“İstiyor.” Durdu.

“Bebek mi?”

İrkilerek yarım adım geriledi. “Hayır. Neden öyle dedin?”

“Ben... bilmiyorum.” Yakalanmışım. Utancımdan ne yapacağımı bilemedim. “Yani konu o değil?”

“Evlenmek istiyor.”

“Mantıklı. Tahmin etmeliydim.”

“Neden?” diye sordu ılık hızında.

Kızardım. “Bill Howlett evlenip evlenmediğini sorduğunda söylediğin şey yüzünden.”

“Ne dedim? Yani tam olarak?”

“*Henüz değil*, dedin.” Nasıl olup da konuyu çevirdiğini ve eteğindeki taşları dökenin yine ben olduğumu merak ederek huzursuzca kıpırdandım. “Doğrudan hayır demedin, ben de evlenmeyi düşündüğünü sandım.”

“Bu konu Melissa’nın canını sıkıyor, benimkini değil.”

“Peki senin canını sıkkan ne?”

“Bu konuda konuşamam.”

Ses tonuna şaşırmıştım çünkü sesinde dümdüz bir kabulleniş ve adını koyamadığım başka bir şey vardı, dahası şaşkınlığının yüzümden belli olduğunun da farkındaydım. Yüz ifadesi yumuşadı.

“Bak, mesele sahip olmadıklarım.” Yere bakarak ayakkabısının yanıyla duvara bir tekme koydu. “Wil’le Posy’yi görmek, onları güldürmek, onlara bir şeyler almak, onlarla dinazorlar ve tavşanlar hakkında konuşmak. Benim istediğim bu. Hepsini istiyorum. Gecenin bir yarısı uyanmayı, banyo vakitlerini, gökyüzü-neden-mavi sorularını, onları okula bırakıp sonra okuldan almayı. Bunu ne kadar istediğimi anlatmaya kelimeler yetmez. Luke’la bunları yapma fırsatını kaçırdım ve Thomas da benim oğlum değil. Benim gibi geliyor ama değil.”

Hiç değilse bu Melissa’nın bebek istemesiyle ilgili söylediğim şeye verdiği tepkiyi açıklıyordu.

“Melissa ne düşünüyor?”

“Ona sormadım. Ve sormayacağım da.” Bir anlığına başını kaldırıp bana baktı, sonra sanki aralarında bir husumet varmış gibi kaşlarını çatarak kaldırırma bakmaya devam etti. “Bu ömürlük bir adım olur. Hatta evlilikten bile beter çünkü evlilik ömür boyu sürecek diye bir kaide yok. Fakat bu beni ona sonsuza dek bağlar.”

“Josh, sesin çok mutsuz geliyor.” En son bu konuyu açtığımda sonu kötü bitmişti ama sessiz kalamazdım. “Bu ilişkiyi sürdüremezsin. Zaten biten bitmiş. Ayrılırsanız Thomas’ı görmene izin vermeyeceğini söylediğini biliyorum ama...”

“Aynen öyle.” Her zamanki gülümsemesini takındı fakat bu seferki biraz daha küçük ve çarpıktı. “Ve bu konuda ciddi.”

“Ayrılmak için bir neden daha,” dedim sertçe. “Onu terk etmemen için sana şantaj yapamaz.”

İç çekti. “O kötü biri değil, Maeve. Sadece mutlu olmaya çalışıyor.”

“Senin mutsuzluğun pahasına.”

“Hayatım boyunca pek çok hata yaptım, şimdi yaptığım hataların bedelini ödüyorum. Böyle gelmiş, böyle gider.” Kaşlarını kaldırdı. “Anlattıklarım merakını gidermeye yetti mi?”

“Merak ettiğim için sormuyorum,” dedim. Bozulmuştum. “Seni önemseydiğim için soruyorum.”

“Elbette önemsiyorsun.” Bir anlığına alaycı maskesinin kaymasına, yüzündeki her çizgiye işlemiş yorgunluğun görünmesine izin verdi. “Bunun gerçekten farkındayım.”

“O hâlde hayatında neler olup bittiğini öğrenmek için seni sorgulamak zorunda bırakma beni. Lafı ağzından kerpetenle alıyorum. Yaptığımın yanıma kâr kalmasına da asla izin vermiyorsun. Her defasında bana her şeyi anlattırıyorsun.”

Onu güldürmeye çalışıyordum fakat bana daha önce de fark ettiğim şu sessiz ve metanetli ıstırapla baktı.

“Keşke neden benimle konuşmadığını anlayabilseydim,” dedim zayıfça.

“Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum, Maeve.” Ben ne dediğini çözmeye çalışırken başını iki yana salladı. “Ama Tanrım, o kadar çok *ihtiyacım* var ki...”

İhtiyacı olan şeyi kelimelere dökmeyeceğini ancak bir an sonra fark ettim. Aramızda taş çatlasın otuz santim vardı, aniden hareketlendi, çenemi tutup yüzümü onunkine çevirdi ve dudakları tecrübeden ileri gelen bir isabetle benimkileri buldu.

İlk tepkim olanlar karşısında resmen şoka girmekti. Her şeye rağmen kendimi elektrik misali aramızda uğuldayan fiziksel çekime boyun eğmeyeceğine ve eğse bile böyle olmayacağına

inandırmıştım. Böyle dürüstçe, savunmasız, ihtirastan çok daha komplike bir hasretle. Tüm bunlar o kısacık anda şimşek gibi aklımdan geçip gitti, sonrasında kendimi Derwent'ın dokunuşuyla alev alan o ateşe attım.

Bunu başlatan oydu fakat öpüşüne karşılık vermek, vücudumu onunkine yaslamak, alçak, telaşlı, bana ait olduğundan bile emin olamadığım bir sesle ismini söylemek benim tercihimdi. Devam etmesine izin vermek benim tercihimdi. Başımı geriye yatırarak önce boynumu, sonra da kulağımın altındaki oyuğu öptü. Ardından dudaklarımız bir kere daha buluştu. Bu seferki yavaş ve acı verecek denli tatlıydı. Yakın mesafeden anlık bakışlarla yüzünü ezberliyordum (o kıvrımlı alt dudağını, çene ve boyun hatlarını, kirpiklerinin tenimi tatlı tatlı okşayışını) ve tek istediğim orada yüz yıl daha öylece dikilip tüm hatlarını beynime kazıydı. Uzun ve zor bir günün ardından, adını bile bilmediğim bir sokağın köşesinde bütün hayatım tepe taklak oldu ve ilk defa doğru tarafı yukarı gelmiş gibi hissettim.

Yine de içimde canımı sıkan bir huzursuzluk vardı. Kendimi Melissa'yı ve şüphelerini düşünmekten alamadım ve vicdan azabı başımı çevirip yüzümü onunkinden uzaklaştırmama neden oldu.

“Özür dilerim. Özür dilerim, bunu yapmamalıydı—”

“Özür dilemene gerek yok,” dedim çabucak. “Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?” Kaşlarını hafifçe çatarak bir parça geriye çekildi. Bakışları pusluydu.

“Olur böyle şeyler. Daha önce de oldu. Bir delilik ânı.”

Donup kaldı. “Öyle olmasını mı istiyorsun?”

“Hayır... ben... ben bilmiyorum.” Bocaladım. “Bana... ihtiyacın olduğunu söyledin.”

Beni kollarına alıp kendine doğru çekti. “Her zaman. Sanki bilmiyormuşsun gibi.”

“Ben... bilmiyordum.”

Dudağının köşesi kıvrıldı. En azından onu hâlâ eğlendirebiliyordum. “Beynin evren gibi uçsuz bucaksız, gördüğün ya

da duyduğun her şeyi en küçük ayrıntısına kadar idrak edebiliyorsun ama burnunun dibindeki göremiyorsun, değil mi?”

“Belli ki anlayamıyormuşum.” Düşüncelerimi makul bir düzene oturtmakta zorlanıyordum. “Benimle aynı evde kalmamanın nedeni bu mu?”

“Olabilir. Gerçi senden uzak durmamın nedeni de bu olabilir.”

Birden canlandım. “İtiraf ediyorsun.”

Sırıttığını görünce kalbim tekledi. “Oyuna getirilip itirafa zorlandım. Hep istediğini alıyorsun, öyle değil mi?”

“Sıklıkla.” Tatminin sıcaklığı yavaşça geçti. “Josh...”

İç çekişini sanki kendim iç geçirmişim gibi hissettim. “Biliyorum. Söyleme.”

Doğru zaman değil. İkimiz de bunu biliyorduk.

Elimi göğsüne koydum ki bu yeterli olmasa da hiç yoktan iyiydi. “Bu konuda konuşmamız gerek, öyle değil mi? Ama burada olmaz.”

“Durum biraz karışık.”

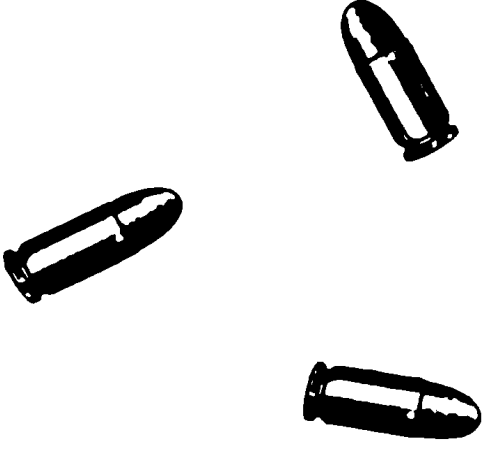
“Biliyorum. Bence artık eve gitmeliyiz.”

Arabayla Londra’yı bir kez daha boylu boyunca fakat çoğunlukla sessizlik içinde katedip kapımızın önünde birbirimize son derece medeni bir şekilde, öyle dokunup etmeden iyi geceler diledik. O kendi dairesine girerken ben de kendiminkine girip karanlık koridorda öylece dikildim. Nihayet yalnız kalabilmişim. Gözlerimi yumup bedenimde gezinen ellerini, tenimi okşayan nefesini, göğsümü döven kalp atışlarını ve birbirimiz için nasıl deli olduğumuzu hâlâ hissedebildiğimi hayal ettim.

Ancak çok sonra, yatağında uyanık vaziyette uzanıp o anları tekrar tekrar gözümün önüne getirdiğimde canımı sıkan şeyin ne olduğunu anladım. Hissettiğim şey Melissa’dan ötürü bir vicdan azabı değildi: Çok daha kötüsüydü.

Derwent beni sanki tekrarı olmayacakmış gibi öpmüştü. İlk değil, son öpüşmemiz olacakmış gibi.

Veda eder gibi.

43

Ertesi sabah ofisin kapısını iterek açtığımda karşımda bir oda dolusu meraklı surat buldum ve etrafıma bakındığımda hepsi teker teker gözlerini kaçırdı. Neler olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. Bir konuda başım beladaymış gibi davranıyorlardı. Liv çantasında bir şey arıyordu ki bu konuşmaktan kaçınmak açısından test edilip onaylanmış bir teknikti. Ağzından laf alması genelde acınacak kadar kolay olan Georgia'ya döndüm. Gözlerini monitöre dikmiş, elmacık kemiklerinde her zamanki abartılı makyajıyla uzaktan yakından alakası olmayan birer pembelikle klavyede bir şeyler yazıyordu.

“Neler oluyor?” Sesimin rahat fakat alçak çıkmasına özen gösterdim. Ofiste hep bir uğultu olurdu: telefon görüşmeleri, insan sesleri, zangırdayan çekmeceler ve gıcırdayan sandalyeler. Şimdiyse içeriye ölüm sessizliği hâkimdi.

Georgia boğazını temizledi. “Ne? Ben sadece çalışıyorum.”

“O kadarını görebiliyorum,” dedim tekdüze bir sesle. “Georgia, konuş benimle.”

“Bak, anlıyorum, tamam mı? Seni yargılamıyorum. Olur böyle şeyler.”

“Ne gibi şeyler?” diye tısladım.

“Karışmak istemiyorum.” Sandalyesini geriye itti ve dudaklarını ısırarak apar topar masasından uzaklaştı.

“Maeve.” Una Burt'ün sesini de şu anki ses tonunu da gayet iyi tanıyordum: Buz gibi bir hoşnutsuzluk. “Ofisime gelir misin, lütfen?”

“Elbette.” Una Burt’ü takip ederken meslektaşlarımın ceketimin sırtını dağlayan bakışlarının farkındaydım. Gidişimi izliyorlardı, peki nereye gidiyordum? Sonuma mı? Bu kadar paranoyaklaşmaya lüzum yoktu fakat...

Una’nın kenara çekilmesiyle ofisinde bir başkasının daha olduğunu gördüğümde aklımdaki bütün düşünceler uçup gitti. Derwent, Una’nın masasının önündeki iki sandalyeden birine yayılmış oturuyordu. Bana bakmadı bile. Kaşları çatıktı ki Una Burt ne zaman işine burnunu soksa hep böyle olurdu, yine de suratındaki ifadeyi görünce dilim damağım kurudu.

Aramızda bir şeyler yaşanmış olmasından ötürü pişmandı çünkü olur da Melissa sorarsa artık ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Hislerini şimdiye dek anlamadığım için bana kızgındı.

Beni öptüğü için üzgündü çünkü beklentilerini karşılamamıştı ama hayır... Yanına otururken bir zevk ürpertisi tenimi esir aldı. Yakınında olmak bile aklımı başımdan almaya yetiyordu.

“İkinizle konuşmak istediğim bir konu var. Colin bu sabah vaka hakkında araştırma yaparken buna denk gelmiş, sonra da bana gösterdi.” Monitörünü çevirmeye girişti ama sonra duraksadı. “Josh erkenciydi, o yüzden senden evvel gördü.”

Belki bir tüyo verir diye Derwent’a şöyle bir bakmaktan kendimi alamadım. Aksine kaşları daha da çatıldı.

Monitöre döndüm. Una foruma benzeyen bir internet sayfasında yavaşça aşağı iniyordu.

“Bu gerçek suç tutkunlarının mesken edindiği bir hayran sitesi. Belgeseller, kitaplar. Podcastler,” diye ekledi üstüne bastıra bastıra. “Ve bunlar da daha bu sabah paylaşılmış. Oradan görebiliyor musun bilmiyorum ama...”

“Görebiliyorum,” dedim cılız bir sesle. Fotoğraflar. Daha doğrusu birkaç salise arayla çekilmiş ve Derwent’la sanki birkaç dakika değil de birkaç saat boyunca yapışıp kalmışız gibi

gösteren yüzlerce fotoğraf. “İsterseniz fotoğraflar arasında gidip gelmeyi bırakabilirsiniz. Ana fikri anladım.”

Yine de biraz daha aşağı indi ve bilhassa kötü görünen bir tanesinde durdu, yani en azından benim açımdan çünkü Derwent kameraya arkasını dönmüştü ve kadrajdaki tek surat benimkiydi. Bir anlığına fotoğrafa bakıp suratımdaki far görmüş tavşan ifadesine, âşık âşık bakan gözlerime ve duygusal açıdan kamyon çarpmışa dönmeye hazır hâlime göz gezdirdim. Sonra da bu fotoğrafa daha fazla bakmaya tahammül edemeyeceğime kanaat getirip Una’ya döndüm. Derwent yanımda boğazını temizleyip pantolonuna yapışmış bir tiftik parçasını aldı.

“Bu konuda söylemek istediğin bir şey mi vardı, patron?”

“Birkaç şey, evet.” Kafa tutması için meydan okurcasına ona dik dik baktı.

“Fotoğraflara açıklama eklenmiş mi? Ne diyor?” diye sordum.

“Kısa bir not düşülmüş.” Paylaşımın çıktısını almıştı ki bu da açıklamayı okumak için ekranı yukarı kaydırmak zorunda olmadığı ve fotoğrafımın hiçbir yere gitmeyeceği anlamına geliyordu. *Her zaman kazanamazsın*, diye düşündüm ve Una açıklamayı tekdüze bir sesle okurken azimle monitöre bakmama-
mayı sürdürdüm:

“Kayıp Rosalie Marshall’ın anne babası olan Helena ve Bruce Marshall çiftinin cinayetini soruşturan deneyimli dedektifler gerçekten de çok iyi anlaşıyorlar. Kırk yıl düşünsem cinayet ve kaçırılma vakalarının bu kadar tahrik edici olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Gerçi ben nereden bileyim, değil mi?”

“Bu kadar mı? Kimin yazdığını bulabildik mi?”

“En iyi tahminimiz podcastle alakası olan biri olduğu yönünde,” dedi Burt ciddiyetle. “Daha önce podcast hakkında paylaşım yapmış ve vakaya, şüphelilerin karakterlerine falan hayli aşına gibi görünüyor.”

“Tor Grant.”

“O olduğunu düşünüyoruz. Sitedeki paylaşımları aracılığıyla yerini tespit etmeye çalışıyoruz. Sitenin sahibinden IP adresini istedik ve adam hiç sıkıntı çıkarmadan bizimle iş birliği yaptı.”

Oturduğum yerden kalkmaya davrandım. Paniğe kapılmıştım. “Şayet Grant’se Ivo Marshall’ı uyarmamız gerek. O fotoğraflar evlerinin bulunduğu sokağın köşe başında çekildi.”

“Onları aradım,” dedi Derwent. “Her şeyi anlattım. Birkaç günlüğüne başka bir yere gidecekler.”

“Sinirlendi mi?”

“Pek hoşuna gitmedi.”

“Grant bir şekilde izimizi bulmuş olmalı. Belki bizi takip ediyordu. Belki de Rosalie’yi.”

“Belki de sadece doğru zamanda doğru yerdeydi,” dedi Derwent. “Boş yere kendini hırpalama.”

“Orada birinin olduğundan haberim yoktu. Sokakta in cin top oynuyordu.”

“Yine de kamuya açık bir alanda o şekilde davranabileceğiniz yanılışına düşmemeliydiniz. Özellikle de görevdeyken,” diye ekledi Una Burt. Suratının her zerresinden hoşnutsuzluk akıyordu. “Bunun sık sık tekrarlanan bir hadise olmadığını umuyorum.”

“Tabii ki değil,” dedim hararetle.

“Hiçbir anlamı yoktu,” dedi Derwent kelimeleri sündüre sündüre. Tam bir kibir abidesine dönüşmüştü ve bu meseleyi nedenli önemsiz gördüğü suratından apaçık belli oluyordu. “Mesaimiz bitmişti, yani teknik olarak görevde sayılmazdık. Uzun bir günün sonuydu. Nasıl olduğunu bilirsin. Sana yaşadığını hissettirecek bir şeye ihtiyaç duyarsın.” Bir anlığına duraksayıp pis pis gülümsedi. “Belki de bilmiyorsundur.”

En olmayacak şey oldu ve Una yemi yuttu. “En azından kıdemsiz bir meslektaşımı *mıncıklamamam* gerektiğini biliyorum.”

“Beni mıncıkladığı falan yoktu,” diyerek karşı çıktım. “Fotoğraflar yanıltıcı. Sadece bir öpücüktü.”

“Öyle unutulmaz bir öpücük bile sayılmazdı.” Derwent gülümsemeden bana baktı. “Burada böyle azarlanacağımı bilseydim hiç zahmete girmezdim. Kendi adıma yanlış bir karardı fakat tekrarı olmayacak.”

“Seni uyardım.” Una’nın suratı taş kadar sertti.

“Hatırlıyorum.”

Una parmağını ona doğrulttu. “Sen. Çık. Maeve, sen biraz daha kal, lütfen.”

Derwent ayağa kalkıp sanki bir hiçmişim gibi beni kale bile almadan odadan çıkıp gitti. Kapıyı arkasından kapatırken başını iki yana sallıyordu. *Tam bir vakit kaybıydı.*

Una’ya döndüğümde monitörünü eski hâline getirmişti, yani artık malum fotoğrafı göremiyordum: Küçük bir lütuf. Suratındaki öfke silinmiş, yerine çok daha kötüsü gelmişti: Acıma.

“Bunun bir hata olduğunu söylemeyeceğim. Zaten biliyorsun.”

Başımla onayladım.

“Başıma geleceğin farkındaydım.”

“Ben değildim,” demekle yetindim.

“Josh biraz...” Dudaklarını birbirine bastırıp söylemek üzere olduğu şeyi yuttu. “Her neyse. Bunun ceremesini senin çekmemen gerektiğini düşünüyorum.”

“Başı belada mı?”

“Onun için endişelenmemelisin çünkü o senin için endişelenmiyor.”

Başımla onayladım. Son birkaç dakika boyunca umurunda değilmişim gibi davrandığı kesindi. Şayet Una’nın buna inanmasını istiyorsa ona ayak uydurmalıydım.

Yanılmamayı umdum.

“Çok yeteneklisin, ayrıca bu ekibin çok önemli bir parçasısın. Mecbur kalırsam onu değil, seni seçeceğimi daha önce de söylemiştim.”

“Onu gönderiyor musunuz?” *Lütfen hayır de.*

“Onu senden uzak durması için uyardım ama sözümü dinlemedi. İdare edilmesi kolay biri değil fakat bu sefer çizgiyi aştı. Abartılı bir tepki verdiğimi düşünüyorsan seninle arasına mesafe koymasını söyleyen ilk kişinin Charles Godley olduğunu bilmek belki fikrini değiştirir.”

Başkomiser Charles Godley, yani eski patronumuz. Amasız fakatsız, gözüm kapalı güvendiğim bir adam.

Duyduklarım karşısında neye uğradığımı şaşırdım. “Bu ne zamandı?”

“Bilmiyorum. Hem ne önemi var ki? Josh kuralları biliyordu ve zevk için onları çiğnedi.”

“Zevk için değil,” dedim. “Zor bir dönemden geçiyor.”

“Herhâlde sana içini dökmüştür.”

“Mecbur kaldı. Onu epey sıkıştırdım.”

“Evet, şey, insanları manipüle edip onlara istediğini yaptırmakta çok başarılı.”

Öyleydi. Bunu biliyordum.

“Başka bir şey oldu mu?”

“Hayır.” Bir dosya açtı. “Şu Marshall vakası kapandıktan sonra yeni bir düzenleme yapabiliriz. Fakat bundan böyle en-dişelenmene gerek yok. Bir daha kendini aynı durumda bulmayacaksın çünkü Josh Derwent’la çalışmayacaksın.”

Una’nın ofisinden sersemlemiş hâlde çıkıp masama yöneldim. Derwent’ın uzun süre önce söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyordu: *Sen iş yerinde ağlamazsın. İş yerinde ağlayan o kız olma. O kız olmamak için canını dişine takıp çalıştın.*

Bu sözlerle tutunarak ağlamadım. Oturup posta kutumu gözden geçirdim ve gelen e-postaları robot gibi tıklar tıklar cevapladım. Bir yandan da bana meraklı veya anlayışlı bakışlar atmayı kafaya koymuş meslektaşlarımı görmezden geldim. Bir tek Chris Pettifer omzumun üzerinden uzanıp, “Merak etme, yakında unutulup gider. Çok daha kötüler oluyor,” dediğinde başımı kaldırıp baktım.

Boğazım düğümlense de gülümsemeye çalışarak başımla onayladım. Nezaketi her nedense kendimi daha kötü hissetmeme yol açmıştı. İşe geri dönüp öyle bir azimle odaklandım ki az daha toplantı odasının kapısının açıldığı ve Derwent'ın kül gibi bir suratla dışarı çıktığı ânı kaçıracaktım. Başlarını yerden kaldırmayan Liv'le Georgia'nın yanından geçip yerlerine yönelmesini bekledi. Tam ne olduğunu merak etmeye fırsat bulmuştum ki Derwent işaret parmağıyla başparmağını ağzına götürüp bir ıslık çaldı. Islığı ortamdaki uğultuyu bıçak gibi kesti ve içeriye ânında sessizlik çöktü.

“Pekâlâ, millet. Neler olduğu konusunda sizi tahmin yürütmekten kurtarayım. Hepsi benim fikrimdi, daha önce olmadı ve tekrarı da olmayacak. Maeve'in tek suçu o anda yanımda olmaktı. Onunla hiçbir ilgisi yok. Eğer başka sorunuz varsa şimdi sorun.” Bir an bekledi. “Yok mu? O hâlde konu kapanmıştır.”

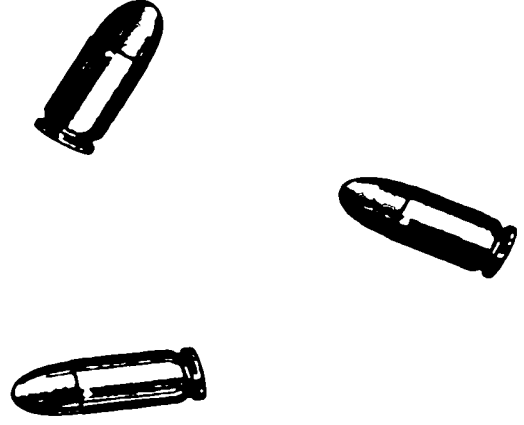
Arkasını dönüp gitti. Bana bir kere bile bakmamıştı.

O andan sonra ofiste öylece oturup kalmamın *garip* olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Kulaklarımdaki uğultuya rağmen insanların kımıldanıp mırıldandığını duydum. Derken mucize eseri bir telefon çaldı, sonra fotokopi makinesi vınlayarak çalışmaya başladı ve ofisin olağan sesleri geri döndü.

Belki de sorunla doğrudan yüzleşmek en doğru yaklaşımdı ama keşke beni önceden uyarsaydı.

Düşünme artık.

Josh Derwent'ı kafamdan uzaklaştırdım, sırtımı dikleştirdim ve Tor Grant'in bizi neden gizlice izlediğine, yerimizi nereden bildiğine, şu anda nerede olduğuna ve Rosalie'nin çocukları güvenli ellere teslim ettikten sonra ne yapmayı planladığına kafa yormaya başladım. Ve aklıma gelen ihtimallerin her biri endişeme endişe kattı.

"Buldum." Colin Vale elindeki kâğıdı sallayarak Una Burt'ün ofisine doğru koşturdu.

Peşine takıldım. Chris Pettifer, Vidya ve Liv, Rosalie'yi bulmak için canla başla çalışırken ben de Tor Grant hakkında bilgi edinmeye çalışmıştım fakat her defasında çıkmaza girmiştim. İzini sürebildiğim arkadaşları onu yıllardır görmediklerini söylediler. Ana gelir kaynağı, sevgili annesinden gelen nakit akışıydı; hâliyle finansal açıdan özgür olduğu gibi çalışmasına da gerek yoktu. Bu da hiçbir iş yeriyle bağlantısı olmadığı anlamına geliyordu. Eski adreslerinden birkaçına ulaştım; hepsini ansızın terk etmiş, bir daha da geri dönmemişti. Hayatı kaotikti, beş para etmezdi ve canımı sıkıyordu. İzini bulmaya kararlıyım. Her şeyden önce bana bir özür borçluydu. "Tor Grant'i mi buldun?"

Colin kanıtlayamadığı şeyler hakkında kesin konuşmaktan oldu olası çekinirdi. "Buldum derken malum fotoğrafların foruma yüklendiği bilgisayarın IP adresini bulduğumu kastetmiştim."

"Coğrafi konumunu tespit etmemize yardımcı olur mu?" diye sordu Una.

"Olmaz mı? Bir iş yeri. Rafe ve Gunther." Kâğıdı abartılı bir tavırla Una'ya uzattı. "Şansa bakın ki buradan pek uzakta değil."

"Ne tür bir iş yeri?" Una çatık kaşlarla kâğıdı inceliyordu.

"Müzayede evi," dedim. Yine dilim damağım kurumuştur.

“Nereden bildin?” Colin bana meraklı bir bakış attı. “Benim araştırmam gerekti. Niş bir işletme.”

Una Burt’e döndüm. “Fotoğrafları kimin yüklediğini biliyorum. Meğer Tor Grant’in günahını almışsınız.”

*

“Magnus Marshall. Gözlerimiz yollarda kalmıştı.” Sorgu odasının kapısını kapadım. “Bize katıldığın için teşekkürler.”

“Seçme şansım varmış gibi gelmedi.”

Hak vermemek elde değildi. Magnus’u almaya Liv ve Chris Pettifer gitmişti. Onu öğle arasında ofisinde ayaklarını masaya uzatmış, kulaklığını takmış, film izlerken bulmuşlardı. Bizimkilerin ona ne dediklerini bilmememe rağmen o noktadan sonra gününün yokuş aşağı gittiğini söylemek abartılı sayılmazdı. Şimdi Liv masada tam karşısında oturuyor, onu tıpkı fare deliğini gözleyen bir kedi misali sessizce ve dikkatle izliyordu. Böylesi dik bakışlara maruz kalmak insanı huzursuz ederdi ve Liv bunu adı gibi biliyordu.

Magnus başparmağının tırnağının kenarıyla masayı kazıdı. Suratı beş karıştı. Saçları alnına dökülüyordu. Bu hâliyle huysuz bir okul çocuğundan farkı yoktu.

“Ah, seçme şansın vardı. Her zaman ne yapacağını seçme şansın vardır.”

Bunun üzerine bakışlarını yavaşça yukarı kaydırdı. Suratımda gördüğü şey pek umut verici olmasa gerekti çünkü gözlerini tekrar masaya dikti.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?”

Omuz silkti. “Başım belada mı?”

“Benimle mi? Evet. Yasal açıdan mı? Kestirmesi zor. Bu görüşme kaydedilmiyor. Sadece sohbet ediyoruz. Ne kadar kızgın olsam da seni *kallavi* bir mahremiyet ihlalinden tutuklayabileceğimi sanmıyorum.”

“Yakalanmak istemiyorsan sokağın ortasında, milletin sizi görebileceği bir yerde meslektaşınla oynaşmayacaksın. Güya görevdeydiniz bir de, değil mi?” Bir zevk pırıltısı. “Yoksa *senin* de mi başın belada?”

“Hiç de değil,” dedim rahatça. “Ama bu konuyu biraz irdeleyelim. Neden başımın belaya girmesini istedin?”

“Galiba can sıkıntısından, Çavuş Kerrigan. İnternetteki dangalaklarla paylaşmak açısından iyi bir içerik olur diye düşündüm. Şansa bak ki acayip tuttu. Siz ikiniz ve sonrasında yaşanabilecekler hakkında resmen yorum yağdı. Üyelerin bazılarının hayal gücü olağanüstü.” Pis pis sırıttı. “Bazılarıysa çok fazla porno izliyor.”

“Bu yüzden mi yaptın yani? İnternette prim kasmak için? Can sıkıntısından?” Titriyordum. Elimdeki dosyayı sıkıca kavrayıp bir zırh gibi önümde tuttum.

“Neden yapmayacakmışım? Gayet geçerli bir neden.” Sandalyesinde üç santim daha kaykıldı. “İş yerinde sıkıntıdan patlıyorum.”

“Öyle olsun. Yani sadece oyalanacak bir şey arıyordun. Hikâyen bu mu?” Klasörü pat diye masaya bıraktım. “Geçtiğimiz yıl boyunca tam yüz otuz yedi defa?”

“Ne?”

“İş yerindeki masanda duran bilgisayarın IP adresi üzerinden o internet sitesinde yapılmış tüm paylaşımların dökümünü çıkardık. Yorumlar, yeni başlıklar, Rosalie’nin kaybıyla ilgili, diğer kullanıcıların uzun uzadıya tartıştığı ayrıntılar. Sayende bütün gözler vakaya, Rosalie’ye ve podcaste çevrildi.” Karşısına oturup kollarımı kavuşturdum. “Podcast üzerinde Tor Grant’le birlikte çalışıyordun. Uzun zamandır onunla temas hâlindeydin.”

Dilini yanağının içinde döndürerek biraz düşündü. “Evet. Ne olmuş yani?”

“Madem öyle, neden önceki gün kafenin önüne kustun? Güya ilk soruşturmacıları yanlış yönlendirdiğin için üzülmüştün?”

“Şok olmuştum, tamam mı?”

“Ama hâlâ podcastin reklamını yapıyorsun. Hâlâ onun tarafındasın,” dedim usulca. “Sanki o taraklarda bezi olmadığını bile bile bir nedenden ötürü şüpheli olduğunu düşünmemizi istemiş gibisin.”

Bir anlığına huzursuz göründü. “İstediğim bu değildi. Bak, sadece elimdeki fotoğraflarla bir şey yapmak istedim ve forumda acayip ilgi görececeklerini biliyordum. O forumun üyeleri odalarından çıkmayan, sekse aç tipler. Dadımız Sadie ve babamın onu becerip becermediği hakkında tahminlerde bulunmaya bayılıyorlar. Seninle diğer polisin fotoğraflarına bakarak akıllarını kaybedecek raddeye gelene dek otuz bir çekeceklerini biliyordum.”

“Sadece bir öpücüktü,” dedim ama sesim titredi. Bunun üzerine Liv’in dikkati bir saniyeliğine bana kaysa da tekrar Magnus’a döndü.

“Çok daha fazlasıymış gibi görünüyordu.” Gevşek gevşek sııttı. “Bana teşekkür etmelisin. Felaket giderin var. Herkes de benimle aynı fikirde.”

“Boktan bir iş yaptın ve sen de bunun farkındasın.”

Sırıttı genişledi. “Zaten ben de boktan bir insanım.”

“Hayır, değilsin. Gerçek hislerini gizlemek için numara yapıyorsun. İlk soruşturmayı yürüten dedektifle konuştuğumuzda –William Howlett, belki onu hatırlarsın?– senin iyi bir çocuk olduğunu söyledi.”

Gözleri bir anlığına belerdikten sonra tekrar kayıtsızlığa büründü. “Pek çok konuda yanıldı, öyle değil mi?”

“Mesele o değil. Biraz başına buyruk olduğunu ama Rosalie kaybolduğunda mahvolduğunu söyledi. Ivo’dan daha çok üzölmüşsün. Ya da en azından hislerini ondan daha çok belli etmişsin.”

“Ivo çocukluğundan beri soğuk nevalenin tekidir.” Burnunu çekti. “Hatta kancığın tekidir.”

Liv gülümsedi. “Bunun bizi şok edeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun.”

“Ah, ikinizin de bu kelimeyi pek çok kez duyduğunuzdan eminim.”

“Bir iki kere,” dedim sakince. “Hapse attığım ve orada çürüyecek tiplerden.”

“Az evvel de konuştuğumuz gibi burada başı belada olan ben değilim.” Sandalyesini geriye itti. “Ve tutuklu da olmadı-
ğımдан sanırım artık gideceğim.”

“Bozuldun, değil mi? Rosalie sana değil de Ivo’ya gittiği için. Seni görmeyi bile beklemedi.”

Sözcüklerim onu sandalyesine mıhladı. “Hayır.”

“Sana Rosalie’nin onunla temas kurduğunu söylediğinde Ivo’nun evine koştun. Fakat oraya vardığında iş işten geçmişti.” Başımı yana yatırdım. “Ivo seni aradığında telefonu açtın mı? Yoksa telesekretere düşmesine mi izin verdin?”

“Mesaj gönderdi.”

“Ve o mesajı gözden kaçırdın. Uzun yıllardır kayıp olan kız kardeşini görme fırsatını kaçırdın.”

“Bak, siktir gi—”

“Clapham’e gittin. Abinin evini buldun. Muhtemelen oraya ilk gidişindi. Ve çok geç kaldın. Ivo’yla konuşmadın bile, öyle değil mi? Kapısını bile çalmadın. Onunla konuştum, o yüzden boşuna yalan söyleme.”

“Oraya varır varmaz Rosalie’nin gittiğini anladım. Sizi dışarı çıkarken gördüm. Onu hayatta orada bırakmazdınız. Orada olsaydı yanınızda olurdu.”

“Öfkene yenik düştün,” dedim. “Saldırıya geçtin.”

Suratı al al oldu. “Aynen. Patronun mu her kimse ona yumulmana bayıldım. Benim kadar kötü hissetmenizi istedim. Madem öyle, bir itirafta bulunayım. Hayatı size zindan etmek istedim.”

“Öfke nöbeti geçiren bir velet gibi.”

“Tekrar edeyim. Siktir git.” Yutkundu. “Sadece onu görmek istedim, hepsi bu. Ve haklısın, bana gelmek yerine Ivo’ya gitmesine bozuldum.”

Magnus’a işkence ederek onu konuşturmaktan zevk alıyordum ama vicdanım rahat etmeyeceğinden Rosalie’nin Ivo’yu ona yeğlediğini düşünmesine müsaade edemezdim. “Ona Ivo’nun numarasını verdim de ondan.”

“Benimkini vermedin?”

“Benimle temas kurup seninkini istemesini umuyordum.”

“Ne demeye öyle bir şey yapsın ki? Benim numaramı vermiş olsaydın beni arardı.” Yutkundu. “Benim sağlam pabuç olmadığımı düşündüğünü biliyorum ama Rosalie kaybolduğunda neler hissettiğimi anlayabileceğini sanmıyorum. Onu deli gibi özlüyordum. O benim küçük kız kardeşimdi ve onu seviyordum. Podcaste yardım etmemin ve forumlara yazmamın nedeni de buydu. Rosalie’nin başına ne geldiğini öğrenmek uğruna ne gerekiyorsa yapardım.”

Her şeye rağmen ona inandım. Bu gerçek Magnus’tu, duygular ona acıdan başka bir şey getirmediğinden kayıtsızlık maskesinin arkasına saklanmış o nazik çocuk.

“Numaranı ona vermiş olsaydım bile muhtemelen senin yerine yine Ivo’yla eşini arardı. Çocukları emanet edebileceği bir yer arıyordu.”

“Çocuk... çocukları mı?”

Bön bön baktım. “Haberin yok muydu?”

“Ivo o günden beri arayıp duruyor. Ama sesini duymak istemedim.” Öne eğildi, yüzü âdeta acıyla çarpılmıştı. “Çocuklar derken?”

“İki çocuğu var. Biri kız biri erkek. Oğlan üç, kız iki yaşında.”

“Ve çocukları Ivo’ya mı bıraktı?”

Başım la onayladım.

“Neden öyle yaptı?”

“Bilmiyoruz,” dedi Liv. “Onu bulmaya çalışıyoruz.”

Çatlak bir kahkaha koyverdi. “Hâlâ aynı yerde sayıyorsunuz yani? Çocukları nereden bulmuş?”

“Uzun hikâye.” Mahremiyetimi ihlal ettiği için onu bağıslamanın yanına bile yaklaşmamıştım ama sinirim geçmişti. “Bence gidip abini görmeli ve bildiklerini sana anlatmasına izin vermelisin. Hem yeğenlerinle de tanışırsın.”

“Ben... Neden hâlâ bana iyi davranıyorsun?”

“Çünkü karşılığında bir şey istiyorum. Tor Grant’e yardım etmeye ne zaman başladın? Seninle temas mı kurdu? Podcast kimin fikriydi? Onun mu, senin mi?”

“Onun fikriydi. Benimle bağlantı kurdu.” Magnus yutkundu. “Bildiğin gibi Grant’ten nefret ederdim. Anlaşamazdık. Ne o zaman ne de şimdi. Rosalie’ye ne olduğunu öğrenmenin yolunun bu podcastten geçtiğini düşündüm. Ama onu bulabileceğimiz aklımın ucundan bile geçmedi. Öldüğünü sanıyordum.”

“Yalnız değildin,” dedim Howlett’i ve nehir hakkındaki teorisini düşünerek. Rosalie’nin öldüğüne sorgusuz sualsiz inanmasaydı soruşturmayı farklı bir şekilde ele alabilirdi. “Senden ne istedi?”

“İçeriden bir bakış açısı. Rosalie kaybolduğunda neler olduğunu ve annemle babamın nasıl davrandığını öğrenmek istedi. En ince ayrıntısına kadar.” Magnus kusacakmış gibi görünüyordu. “Ivo’ya yaklaşmaktan korktuğunu biliyordum. Zaten Ivo onu görür görmez kapı dışarı ederdi. Annemle babama karşı hiçbir bağlılık hissetmiyordum. Niyetim Rosalie hakkındaki gerçeği öğrenmekti. Nerede olduğunu ve onu kimin kaçırdığını öğrenmek istedim. Sonra, önceki gün seninle oturup konuştuğumuzda Grant’in yaptığı şeyi örtbas etmesine yardım etmiş olabileceğimi fark ettim. Kendimi bok gibi hissettim. O yüzden kustum.”

“O günden sonra onunla konuştun mu?”

Kafasını iki yana salladı. “Tek kelime bile etmedik. Ne telefonuna bakıyor ne de e-postalarına cevap veriyor.”

“Olur da seninle temas kurarsa sakın ona Rosalie’nin hayatta olduğundan ya da Wil ve Posy’dan bahsetme. Bana söz ver, Magnus.”

“Wil ve Posy mi?” Gülümsedi. Tebessümü her zamanki alaycı sırıtişına öylesine zıttı ki aniden gözüme farklı biri gibi göründü. “Tanrım, o kadar Rosalielik isimler ki. Galiba hiç değişmemiş.”

“Ivo’ya sorsan daha iyi olur.”

Magnus’un üstüne yine kara bulutlar çöktü. “Rosalie’nin ortaya çıkmasının umurunda bile olmadığına kalıbımı basarım.”

“Dün çok ağladı. Hatta gözünün yaşı hiç dinmedi.”

“Ivo?”

“Onun da beklediğinden biraz daha fazla değiştiğini fark edebilirsin. İnsanlar değişir.”

Magnus gözlerini devirdi. “Mesaj alındı, Çavuş. Onu arayacağım.”

“Aramak demişken, Tor Grant seninle irtibat kurarsa bana haber vereceksin. Onunla buluşmayı sakın kabul etme. Tehlikeli olabilir.”

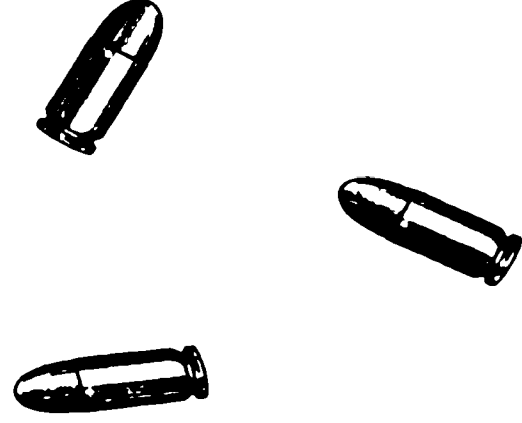
“Tor mu? Hayatta inanmam. O eziğin tekidir.”

“Köşeye sıkışan bir hayvan saldırganlaşır,” dedi Liv. “Grant şu anda firari.”

Magnus’un kendini beğenmiş havası uçup gitti. “Ya en başından beri oyduysa? Ona anlattığım şeyler...”

“Artık çeneni kapalı tutmayı öğrenmenin vakti geldi, Magnus.” Klasörümü aldım. “Bir an evvel pratiğe başlasan iyi olur.”

45

O akşam kapım çalındığında ciddi ciddi açmamayı düşündüm. Yine de istemeye istemeye merdivenden inip kapıyı açtım.

“Seni fazla tutmayacağım.” Derwent bir hayli geride duruyordu, aramızda bir metreye yakın soğuk akşam havası vardı. “Sadece bir şey söylemek istedim.”

“Ofiste de konuşabilirdik,” dedim. “Tabii bütün gün beni görmezden gelip sonra da bensiz çıkıp gitmeseydin.”

Omuz silkti. “Orada mahremiyet yok.”

“Bence özür dilemek için mahremiyete ihtiyacımız yok,” dedim tekdüze bir sesle. Suratına âdeta kara bulutlar çöktü.

“Tam olarak ne için özür dileyecektim?”

“Una’ya dün gece olanların yanlış bir karardan ibaret olduğunu söylediğin için. Bu yüzden benim aptal, seninse boktan herifin teki olduğunu düşünüyor.”

Acı çeker gibi bir hâli vardı. “Boktan herifin teki olduğumu zaten biliyor. Uzun zamandır öyle düşünüyor. Hem meslektaşınla yatıp sevgilisini aldatmasına alet olduğunu düşünmesindense aptalın teki olduğunu düşünmesi daha iyi değil mi?”

“Öyle değildi bi’ kere.”

“Aynen öyleydi.” Dimdik bakışlarla beni izliyordu. “Durumu allayıp pullayıp romantikleştirmeye lüzum yok.”

“Kastettiğim bu değildi.” Ona neden böylesine kızdığımı kelimelere dökmeye çalışarak yutkundum. “Ayrıca yatmadık. Sadece bir öpücüktü.”

“Aynen. Yani ortalığı velveleye verecek bir şey yok.”

“Kırk yıl düşünsem bunu bir hata olarak geçiştireceğin ya da ofisteki herkesin gözü önünde, o anda elinin altındaki en uygun kadın olduğumu söyleyeceğin aklıma gelmezdi.”

“Maeve...” Bana doğru bir adım attı fakat sonra toparlandı. Tekrar konuştuğunda sesi sertti. “Bak, aşırı tepki vermemesi için Una’yı önemli olmadığına inandırmak istedim. Bana çok öfkeliydi. Bütün gün ona dil döktüm. Ekibe gelince... onların sorumluluğunu üstlenmem gerektiğini düşündüm. Seni rahat bırakmalarını istedim. Böylesi dedikoduların zıvanadan çıkmasından daha iyi. İkimiz de anlattığım gibi olmadığını biliyoruz ve önemli olan da bu, öyle değil mi?”

Cevaben kollarımı kavuşturduğumu görünce derin bir nefes aldı. “Gelgelelim tekrarı olmayacağını söylerken ciddiydim. Buraya da bunu anladığından emin olmak için geldim.”

“Neden bunu bana söyleme ihtiyacı hissediyorsun ki? Nereden çıktı şimdi bu? Una’dan mı? Yoksa Liv’le Georgia’nın toplantı odasında sana söyledikleri yüzünden mi? Peşimi bırakmanı mı söylediler? Yoksa bu bir bahane mi? Çizgiyi aştığın için pişman mısın?” Öfke içime sıcak, ağır bir taş gibi oturmuştu.

Dudakları inceldi. Ben gerilerken koridora girip kapıyı arkasından kapattı. Beni omuzlarımdan tutarak duvarda asılı aynaya döndürdü; gözlerim fal taşı misali açılmıştı, sanki büyülenmiş gibiydim. Bir anlığına ikimiz de hareketsiz kaldık. Onun yüz hatları sert ve kararlıyken benimki kıvrımlıydı. Üst kattan gelen yumuşak ve puslu ışık sağ olsun Vermeer portrelerine benziyorduk. Yavaşça saçımı sol kulağımın arkasına kısırdı

ve o kadar alçak sesle fısıldadı ki söylediklerini duymaktan ziyade hissettim.

“Bu bir hayal, Maeve. Bir rüya. Bir düş. Dün gece olan buydu, şimdi olan da bu. Gerçeği böyle olmazdı. Yıpratıcı olurdu. Vicdan azabı ve kıskançlık seni mahvederdi. Bunu sana yapamam.”

İrkilsem de inatla konuşmayı sürdürdü.

“İlişkimizin öğrenilmesinden korkmanı istemiyorum. Yalan söylemek istemediğim gibi senin de yalan söylemek zorunda kalmanı istemiyorum.” Elleri benimkilerin üstüne kapanırken sesi alçaldıkça alçaldı. Parmakları eklemlerimin arasından kayarak benimkilere kenetlendi. “İçine girdiğimde Melissa’yla en son ne zaman yattığımı merak etmeni istemiyorum. Seni yatağa mıhlayıp zevkin doruklarına taşıdığım esnada onun yatakta nelerden hoşlandığına kafa yormanı istemiyorum.”

Nefesimi tuttum.

“Arkadaşlarının sana ne kadar mutsuz olduğumun ya da sensiz yapamadığımın yalan olduğunu söylemelerini istemiyorum. Yatakta seni tek başına bırakıp bütün izlerini vücudumdan akıttıktan sonra ona dönmek istemiyorum...”

Kurduğum hayalleri birer birer yerle yeksan edişini aynadan izlemek büyüleyiciydi. Kıvranarak elinden kurtulup büyüü bozdum. “Öyleyse yapma. Hiçbirini yapma.”

“Sadece anladığından emin olmak istiyorum.”

“Anladım. Teşekkürler.” Zor olsa da toparlandım. “Nereye gidiyorsun?”

Kapıya giden yolu yarılamıştı ki durdu. “Gidiyordum.”

“Bu konuşmanın bittiğini sanıyor olabilirsin fakat benim de söyleyeceklerim var. Bana hiç değilse o kadarını borçlusun.”

“Pekâlâ,” dedi fakat sesinden isteksizlik akıyordu. Aramızda olabildiğince mesafe bırakarak yanımdan geçip merdivene oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve göz teması kurma riskini almak yerine gözlerini yere dikti. Bu bana ne kadar si-

nirli olduğumu hatırlatmaya yetti. En azından söyleyeceklerimi can kulağıyla dinleyebilirdi.

“Seninle aynı sonuca varmaktan aciz olduğumu nereden çıkardığını bilmiyorum. O tür bir hayatı senin kadar ben de istemiyorum.”

“Peki *ne* istiyorsun, Maeve?”

Yine o soru. En azından bu defa verilecek bir cevabım vardı. “Melissa’dan ayrılmanı istediğimi zaten söyledim. Benim için değil. Kendin için.”

“Yapamayacağımı biliyorsun.”

“Yapmayacağını biliyorum.” Kollarımı kavuşturdum. “Fakat yapman gerektiğini de biliyorum. Mutsuzsun.”

“Beni azıcık önemseydin ilişkiye çomak sokmak yerine benden uzak dururdun,” dedi gergince.

Bir kez daha sinirlerimin tepeme çıktığını hissettim. “Her şeyi yapan *sensin*. Neden senden uzak durmamı istiyorsun? Çünkü kendine hâkim olup da bana karşı koyamıyorsun, öyle mi? Bu senin sorunun, benim değil.”

“Maeve,” diye çıkıştı. Tek kelimelik bir sitem.

“Beni öpen sendin. Bana karşı hislerini apaçık ortaya koyan da eyleme geçen de sendin. Bunların hiçbirisi benim suçum değildi. Sana fazla yaklaşıp hata yaptığımı söyleyip durmak yerine kendine hâkim olmayı öğrenmelisin.”

Kaşlarını çattı. “Kendime hâkim olmakta hiçbir zorluk çekmiyorum. Ayrıca beraber çalıştığımız süre boyunca seninle yatmadığım için biraz takdiri hak ettiğimi düşünüyorum. Oysa on ya da on iki defa falan ne olduğunu anlamadan kendini yatakta bulurdun.”

“On ya da on iki defa mı?” Suratımı ateş bastı. “İlk olarak, hayır. Belki iki kez, o da cömert davranacak olursam. İkinci olarak, madem madalya dağıtıyoruz o hâlde benimki nerede? Birlikte çalıştığımız süre boyunca seni istediğim zaman istediğim yerde elde edebilirdim.”

“Seninle sevişmemekte gerçekten çok iyiyim.”

“Saçmalığın daniskası,” diye çıkıştım. “Çünkü hiç dene-medim.”

Derwent’in çenesinde bir kas kasıldı. “Gerçekten mi? Bence fazla havalanma.”

Gidip önünde durdum ve gözlerimi onunkilere diktim. “Şu anda, yatmamamızın ne kadar önemli olduğunu söylemenle başlayan bir tartışmanın ortasındayız ve yine de seni baştan çıkarabilirim. Zaten seni korkutan da bu.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

Öfkeden deliye dönmüş hâlde onu itip omuzlarından merdivene mıhladım ve dizlerimi bacaklarının iki yanına koydum. Bu hamlemin onu gafil avladığını görebiliyordum fakat diren-mek yerine teslim oldu. Yavaşça fakat ne yaptığımın farkında olarak kucağına yerleştim. İçimde buz gibi bir öfke vardı. Bana bakmak için başını geriye attığında boynundaki kaslar harika bir rölyefe dönüştü. Boynundaki o çıkıntıyı öpmeyi düşündüm ve başım döndü. *Odaklan.*

“Geçen sene ne demiştin bana? Ah, evet.” Öne doğru eğilip kulağına fısıldadım. “Başına gelen en güzel şey olurdu.”

Derken ellerini kalçamın iki yanına koydu fakat beklediğimin aksine beni üstünden kaldırmak yerine iyiden iyiye kendine çekti. Vücudumu hafifçe eğmesiyle de aramızda boşluk namına hiçbir şey kalmadı. Artık mevzu tartışmayı kazanmak-tan çıkmıştı. Kendimi arzudan mürekkep karasına dönmüş gözlerine bakarken buldum; muhtemelen benimkiler de aynı durumdaydı. Kalbim güm güm atıyordu ve görünüşe bakılırsa nefes almayı unutmuştum. Ellerini çekti fakat uzanıp yüzümü kendisinininkine yaklaştırmak için. Bu defa öpüşünde şefkatten eser yoktu; acımasız, talepkâr ve baş döndürücüydü. Tabii ki ona karşılık verdim. Aklım başımdan gitmişti.

Onu yıllardır tanıyordum ve ister bir bakış ister bir dokunuş ister beni bir yabancının mutfağında arzudan eritişi olsun bir-

birimize karşı koymakta zorlandığımız onca andan sonra neyle karşılaşacağımı bildiğimi zannediyordum. Oysa bu farklıydı. Şimdiye dek sergilediği o demir gibi iradeyi, onu zapt eden bağları nasıl kopardığını görebiliyordum. Elleri bir kez daha hareket etti. Bu defa kendinden emin ve kararlıydı, öyle ki dudaklarımı onunkilerden ayırmadan inledim ve çıkardığım ses karşısında tepeden tırnağa titredi. Benim onu istediğim kadar istiyordu beni –hatta belki daha fazla– ve en kolayı kendimizi tamamen bırakmamız olurdu.

Fakat beynimi istila eden arzunun sisleri arasından bir düşünce belirdi. Net ve tartışılmazdı. Bunun olamayacağını söylemişti ve ne yazık ki haklıydı.

Yani kalkmam gerekiyordu.

Tarih öncesi yaratıklar katran çukurlarından çıkarken benden daha sakın ve zarif görünmüştür. Bir anda gerileyip güçlkle doğruldum ve ondan uzaklaştım. Gitmeme izin verdi fakat birkaç saniye boyunca onu bıraktığım hâlde, yani merdivende dirseklerini iki yanına dayamış ve bacaklarını genişçe açmış vaziyette kalakaldı. Bana kısıp gözlerle bakarak güneşe çıkmış bir aslan misali ânın tadını çıkardı. Sonra isteksizce doğruldu.

“Pekâlâ. Mesaj alınmıştır.”

Kazanmıştım fakat zafer kutlamaları ilerleyen bir tarihe ertelenmişti çünkü o fark etmemiş olsa bile az daha kontrolü tamamen kaybediyordum.

“Anlaştığımızı sevindim. Yani sonuçları ne olursa olsun bir saniye bile düşünmeden yapacağını kanıtlamış olduk. Melissa’yı aldatmanı istemiyorum. Diğer kadın olmak istemiyorum. Buraya beni vazgeçirmeye geldin çünkü bunu aklından çıkaramadığın gibi ikimizin arasında seçim de yapamıyorsun. Dahası kendine güvenmiyorsun.” Haysiyetimi korumaya çalışarak saçımı yüzümden çektim. Dizlerim titriyordu. “Ayrıca bunların hepsini

yüzüme söyleyebilirdin. Beni manipüle etmeye çalışmak yerine benimle dengin gibi konuşabilirdin.”

“En doğru şeyi yapmaya çalışıyorum,” dedi usulca. “Senin için de.”

“Biliyorum. Senin sorunun meseleyi zor yoldan halletmeye çalışman. Ne olursa olsun tek başına çözmen gerektiğini düşünüyor gibisin. Hayat sana kimsenin imdadına koşmayacağını, kendi göbeğini kendin kesmen gerektiğini öğretmiş.”

Gönülsüzce başıyla onayladı.

“İkimiz de bu aptalca durumun içindeyiz,” dedim. “İkimiz de sen hâlâ Melissa’yla beraberken hislerimizi eyleme dökmemizin yanlış olacağını biliyoruz, o yüzden yapmayacağız.”

“Kolaymış gibi konuşuyorsun.”

“Kolay değil ama mümkün.”

“Peki ya ondan ayrılırsam?”

“O zaman işler değişebilir?”

Hınzırca bir pırıltı. “Değişebilir?”

Tereddüt ettim. “Benim yüzümden Thomas’tan ayrı kalmanı istemiyorum. İçten içe bana hınçlanmanı istemiyorum.”

“Senin suçun olmazdı.” Bunu duyduğuma sevinmek üzereydim ki, “Ama Thomas’ın da suçu yok. Bu durumdan çok etkilenir. Bunu ona yapamam. Beni anlayacağını tahmin etmeliydim,” diye ekledi.

“Evet, etmeliydin.” Yutkundum; aptal, romantik yanım önemi olmadığını söylemesini ummuştum fakat şu anda esas önemli olan Derwent’in bunu fark etmemesiydi. “Dürüst olmak gerekirse güven sorunlarımdan dem vurup duruyorsun fakat esas *kimseye* güvenmeyen sensin.”

“Çünkü kimseye güvenmemeyi öğrendim,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Az önce senin de gördüğün gibi kendime bile güvenemem.”

“Keşke iddiaya girseydik. Onluğumu geri alırdım.”

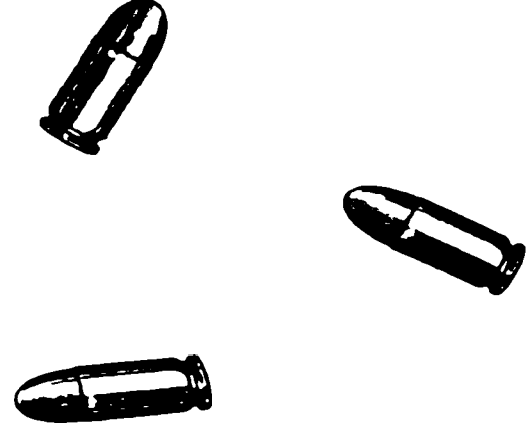
“Hak ettin.” Ayağa kalktı ve bana kocaman bir ormanı ateşe verebilecek türden bir bakış attı. “Oldukça aydınlatıcı bir gece oldu, Kerrigan.”

“İyi geceler, Josh.” Gidip kapıyı açtım ve tek kelime daha etmeden çıkıp gitti.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

46

Profesyonel modda olduğumun ve önceki akşam Josh Derwent'in kucağına oturan kişinin ofiste ya da başka bir yerde bir daha asla ortaya çıkmayacağını anlaşılmaması için sıkı bir topuzda, küçük altın küpelerde, hafif bir makyajda ve ciddi görünümlü siyah bir pantolon takımda karar kıldım. Gerçi onca zahmete girmesem de olurdu çünkü ofise girdiğimde üstümde palyaço kostümü olsa bile beni fark etmezdi. Büyük bir Birleşik Krallık haritasının önünde Una, Pettifer, Vidya ve Liv'le konuşuyordu, üstelik hepsi endişeli görünüyordu. Beni ilk gören Una oldu, sonra da eliyle yanına çağırdı.

"Neler oluyor?"

"Ivo, Lisa'yı getiriyor," dedi Derwent omzunun üstünden ama gözlerini haritadan ayırmadı. "Bu üçü önceki günü Rosalie'nin izini sürmeye çalışarak geçirdi ama elleri boş döndüler."

"Adaya geri dönmemiş mi?"

"Hayır." Vidya kendinden emindi. "Gidip onlarla konuştum. Hatta orada epeyce zaman geçirdim. Sanırım güvenlerini kazanabildim."

"Ya da seni yanlış yönlendirip arkandan gülmüşlerdir," dedim.

"Seni oyuna getirdikleri için hâlâ kızgın olduğundan böyle söylüyorsun," dedi Derwent dalgın dalgın. "Vidya'ya senden daha çok ısınmış olamazlar mı?"

"Onlara kaba davranan sendin," diye çıkıştım ve Pettifer o koca patilerini havaya kaldırdı.

“Hop hop hop. Sakin olun. Kimin ne yaptığı hakkında didişmeyi de kesin. Vidya’nın adadakilere döktüğü dillerin işe yaradığını biliyoruz çünkü Rosalie hakkında bildikleri her şeyi ona anlatmışlar.”

“Onun için endişeleniyorlar,” diye açıkladı Vidya. Tabiatı gereği çalışkan, ufak tefek ve ciddi bir tipti. “Aslında tek yaptığım açık bir kapıyı biraz daha itmekti.”

O böyle konuşurken ekibinin genç ve başarılı yeni üyesi olmanın, ayrıca sırf genç ve başarılı diye insanlar tarafından seilmeyebileceğinin farkında olmanın neye benzediğini hatırladım ve kendimden utandım. “Sadece kuşkuyla yaklaşıyordum, Vidya. Ayrıca Josh haklı. Beni tufaya düşürdükleri için onlara hâlâ kızgıyım. Sen dün oradaydın, bense değildim. Dürüst olup olmadıklarını benden daha iyi anlarsın. Sana ne anlattılar?”

“Adada yaşadıklarını yine onlardan birinden, yani geçen sene Göller Bölgesi’nde tanıştığı Jessica’dan öğrenmiş. Günün birinde Jessica kapısını çalmış, görünüşe bakılırsa İskoçya’dan Blackpool’a yürüyormuş ve geceyi geçirebileceği bir yer ve yiyecek arayışındaymış. Rosalie onu önce geri çevirmiş ama sonra peşinden gelmiş. İki kadın gayet iyi anlaşmışlar ve Jessica ona Blackpool’dan sonra nereye gitmeyi planladığını söyleyip adayı tarif etmiş. O küçük gezgin topluluğu adayı birkaç yıldır kullanıyormuş. Hâliyle Jessica yardıma ihtiyacı olursa oraya gelmesini söylemiş.”

“Evi terk etmek zaten aklıdaymış,” dedim.

Vidya başıyla onayladı. “Ama adaya geldiğinde çok hastaymış. Nefes darlığından ve hâlsizlikten mustaripmiş. Sürekli uyuyormuş. Adadakiler sancısı olduğunu düşünmüş ama Rosalie o konuda tek kelime etmemiş.”

Una, “Kulağa hiç iyi gelmiyor,” yorumunda bulundu. “Acaba derdi ne?”

“Her neyse ciddi olduğunu düşünüyor, aksi takdirde çocuklarından vazgeçmezdi.” Bunu yapabildiğine inanmakta hâlâ zorlanıyordum.

“Harika bir anne olduğunu söylediler,” dedi Vidya. “Rosalie’nin çocukları Ivo’ya götürürken orada bıraktığı eşyaları gösterdiler. Kutular dolusu kitap, kıyafet ve oyuncak. Onları ne yapacaklarını bilememişler.”

“Peki, çocukların eşyalarını neden adada bırakmış?” diye sordum.

“Kafası çok doluydu belki de,” dedi Derwent. “Ayrıca o kadar eşyayı toplamak epey enerji gerektirir.”

“Ama onları evden aldı,” dedim o çıplak, kasvetli odaları hatırlayarak.

“Birlikte yaşadığı herifi öldürdüğü için hapse girmeden önce çocuklarını abisinin yanına yerleştirmeye odaklanmış olabilir,” dedi Pettifer. “Hapishane annelere ağır gelir. Çocuklarının gözündeki yerlerini kimsenin dolduramayacağını bilirler. Cezaevi personeli içinse kâbustan beterdirler. İntihar riski taşırlar; özellikle de uzun ceza alanlar. Ziyaret saatleri ise daha da beterdir. Sadece anneler değil, çocuklar da hüküm giymiş gibidir. İnsana çok dokunur.”

“Bu işin sonunun nasıl biteceğini biliyor olmalı,” dedi Una Burt. “Neden teslim olmuyor ki?”

Derwent başını çevirip ona baktı, yüzündeki ifade küçümsemeyle alay arasında bir yerdeydi. “Çünkü hayatında ilk defa özgür. Canının istediği yere gidip dilediği şeyi yapabilecekken neden kodese tıkmak istesin ki?”

“Kalabalığın içinde dikkat çeker,” dedi Liv. “Onu kolayca bulabilmeliyiz.”

“Ama henüz bulamadık. Şansımız yaver gitmiyor.” Derwent kaşlarını çatarak haritaya baktı. “Ada sakinlerine nereye gitmek istediğini söylemiş mi, Vid?”

Lakabın ima ettiği doğal samimiyet gözümünden kaçmadı. Kendime uzun süredir birlikte çalıştıklarını hatırlattım, ayrıca aralarında ne olduğu beni ilgilendirmezdi. Melissa, parlak siyah saçları ve nadiren görülen bin wattlık gülümsemesiyle meşhur Vidya'yı kıskanabilirdi.

Vidya notlarının üstünden geçiyordu. "Deniz kıyısından, Stonehenge'den ve Cornwall'dan bahsetmiş. Tintagel'i görmeyi gerçekten istiyormuş."

"Pekâlâ. Hiç yoktan iyidir."

"Toplu taşımada henüz izine rastlayamadık mı?" diye sordu Una.

"Ne yazık ki," dedi Pettifer. "Clapham'den başladım çünkü son bilinen konumu orasıydı ve ne zaman orada olduğuna dair aşağı yukarı bir fikrimiz vardı. Otobüslere ve metro istasyonlarına baktım."

"Clapham Kavşağı, Ivo'nun dairesinden yürüyüş mesafesinde," dedim. "Oradan trenle istediği yere gidebilir."

"Gittiyse bile henüz izine rastlamadık," demekle yetindi sadece.

"Vidya, Rosalie'yi arabayla Clapham'e kimin bıraktığını öğrenebildik mi?"

"Cameron bırakmış. Şu kır saçlı, yaşlıca adam."

"Hapishane dövmeli olan," dedim. "Onu hatırladım. Arabası şimdi nerede?"

"Nehir kenarında park hâlinde. Ada sakinleri arasında bir tek onun arabası var. VW marka bir karavan."

"Tabii ya," diye mırıldandı Derwent alçak sesle.

"Cameron benimle konuşmaya yanaşmadı," diyerek konuşmayı sürdürdü Vidya, "ama Jessica –saçları örgülü olan– o akşam Rosaliesiz döndüğünü söyledi. Rosalie'yle çocukları bırakıp vakit kaybetmeden adaya döndüğünü düşünüyor. Bu arada Richmond'daki eve Rosalie'yle birlikte giden de yine Jessica'ymış. Rosalie'ye en yakın olan oymuş."

“Ama bize Rosalie’nin ne planladığını anlatmıyor, Cameron’un da tek kelime etmeyeceği kesin.” En yakındaki masanın kenarına tünedim. “Rosalie, Cornwall’a kadar yürüyemez. Yakınlarda bir yerde olmalı.”

“Otostop çekmiş olabilir fakat marjinal bir tipi varsa araç bulmakta zorlanmıştır. Kamyoncular yeni çağ hippilerinden pek hoşlanmaz.”

Derwent nihayet döndü ve nasıl görüldüğünü anlamaya çalıştım, tabii dik dik bakmadan. Çok geçmeden normal olduğu sonucuna vardım ki bu da bir şeydi fakat o şeyin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. “O yüzden aracı olduğunu ya da toplu taşıma sisteminden faydalandığını farz edelim. Toplu Ulaşım Polisi’ne eşkâl gönderdik mi?”

“Dün,” dedi Pettifer kısaca. “Hiçbir şey çıkmadı.”

“Şimdiye kadar,” diye düzeltti Una Burt. “Şimdiye kadar hiçbir şey çıkmadı.”

“Eğer onu burada bulamazsak” –Pettifer uzanıp haritada Londra’nın güneybatısını kapsayan küçücük bir yeri kaleminin arkasıyla daire içine aldı– “burada bulmakta zorlanacağımız kanısındayım.” Bu defa İngiltere’yle Galler’in büyük bölümünü kapsayan kocaman bir çember çizdi.

“Evet, teşekkürler, Chris. Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Lisa’yla Ivo neden geliyorlar?” diye sordum Derwent’a.

“Tek söylediği, öğrenmek isteyeceğimiz bir bilgi edindikleriydi.” Una’ya döndü. “Maeve ve benimle konuşmak istiyorlar. Bence Ivo bize güveniyor.”

“Tamam. Sorun değil,” dedi Una fakat dediğinde samimi değilmiş gibi bakışları ondan bana, sonra benden tekrar ona kaydı.

Ivo'yla Lisa'yı döner kapıdan girdikleri lobide gülümseyerek karşıladım.

“Nasılsınız?”

“İdare ediyoruz,” dedi Ivo. Lisa ağzını bile açmadı. Saçları geriye yatırılmıştı ve eşofman altının üstüne uzun, inci grisi, kaşmir bir palto geçirmişti. Boynuna doladığı şık şalı burnuna kadar çektiğinden ağzı görünmüyordu. Buraya zorla getirilmiş gibi bir hâli vardı. Ivo'nun eli onunkini sımsıkı tutuyordu.

“Wil ve Posy nasıl?”

Ivo'nun yüzündeki ifade yumuşadı. “Harika. Lisa'nın anne babasıyla birlikteler. Birkaç saatliğine yardıma ihtiyacımız olduğunu duyunca heyecandan ne yapacaklarını bilemediler.”

“Öyle olduğundan eminim.”

“Çocukların yanında olmalıyız,” dedi Lisa. Gözleri kıpkırmızıydı. “Burada olmamalıyız.”

“Bu önemli.” Ivo bana baktı. “Şu işi çabucak halledebilir miyiz?”

Onları Derwent'in bizi beklediği görüşme odasına çıkardım. Derwent suratımı görür görmez meseleyi kavradı. Ivo'yla Lisa'ya çay, kahve veya su isteyip istemediklerini sorması, ikramı geri çevrilince de onları masaya oturtması en fazla birkaç saniye sürdü. Ardından lafı hiç uzatmadan doğrudan konuya girdi.

“Ivo, elinizde öğrenmek isteyeceğimiz bir bilgi olduğunu söylemiştin.”

“Ben sizi yanlış yönlendirebilirim.” Gergin bir ifadeyle karısına baktı. “Lisa?”

Ne var ki kadın tek kelime etmedi. Gözlerini kucağında kavuşturduğu ellerine dikmişti.

“Bana hiçbir şey söylemedi,” dedi Ivo bize, “fakat bugün Lisa'nın arabasının ve anahtarlarının kayıp olduğunu öğrendim. Rosalie geldiğinde ona su ve ağrı kesici getirmek üzere alt kata inmiştim. Taş çatlasın birkaç dakika sürmüştür. O ara konuşmuş olmalılar.”

“Lisa’nın arabası mı kayıp?” Derwent kadına baktı. “Arabayı Rosalie’ye mi verdin?”

Lisa şalının içine birkaç santim daha gömüldü. Onu böyle konuşturamayacaktık.

“Bize hiçbir şey anlatmayacağına dair ona söz mü verdin?” diye sordum usulca ve Lisa dudağını ısırıldı. “Ona ihanet etmek istememeni anlıyorum. Sana şu dünyada en çok istediğin şeyi verdi. Elinde olsa ona varını yoğunu verirdin. Bu diğer her şeyden önce geliyor.”

Lisa iri iri açtığı gözleriyle bana baktı.

“Ama Rosalie’nin yardıma ihtiyacı var,” dedim. “Herkes hasta olduğunu söylüyor. Ağır hasta olduğunu. Bence tutuklanmaktan korktuğundan hastaneye gidemiyor fakat benim önceliğim onu bulup iyi olduğundan emin olmak. En başından beri böyleydi. Onun için en iyisini istiyorum. O iyileştikten sonra ne yapıp yapmadığını tartışabiliriz ama her şeyden önce güvenliğini sağlamalıyız.”

“Bize yardım edersen onunla ilgileneceğimize söz veriyorum,” dedi Derwent fazlasıyla ikna edici olan merhametli tavrıyla.

“Pekâlâ.” Lisa’nın sesi hırıltılıydı. Ivo’ya döndü. “Çok üzgünüm, sevgilim. Ne yapacağımı bilemedim.”

“Sorun değil, anlıyorum.” Ivo kolunu karısının omzuna atıp onu kendine çekti. “Zor bir durum.”

“O kadar hastayken yapayalnız olmasını istemiyorum. İyi olmasını istiyorum.” Uzun, titrek bir soluk verdi. “Klasik bir Mini.”

“Ruhsat bilgilerini yaz.” Derwent masanın üstünden ona bir kâğıt uzatınca Lisa istenen bilgileri yazdı fakat bu soruşturmanın işleyişi açısından değil, psikolojik açıdan elzemdi. Arabanın ruhsat bilgilerini bulmamız en fazla birkaç dakika sürerdi fakat Lisa’nın kendi eliyle yazması bildiklerini bizimle paylaşmaya yönelik attığı ilk adımdı.

“Arabayı o mu istedi?” diye sordum. “Ne konuştuğunuzu eksiksiz hatırlamaya çalış, lütfen.”

“Ödünç alabileceği bir arabam olup olmadığını sordu. Olduğunu söyledikten sonra arabayı kullanabileceğinden emin olmak istedim, o da araba sürmeyi düz vites bir arabada öğrendiğini söyledi. Deposunun dolu olup olmadığını sordu, sonra bir de harita istedi fakat ben telefonumdaki harita uygulamasını kullanıyordum ama onun telefonu yoktu ve harita uygulamasının nasıl çalıştığını da bilmiyordu, o yüzden çalışma odamızda sakladığımız eski yol haritasını ona verdim. Derken para istedi. Ben de yanımdaki bütün nakdi ona verdim.”

“Nereye gitmeyi planladığını söyledi mi?”

Lisa gözlerini kırptırdı, ağladı ağlayacaktı. “Eve gideceğini söyledi.”

“Ev derken kastettiği neydi?” Derwent’in sesinde bir gerginlik vardı. Aklından ne geçtiğini biliyordum. Evinden koparılmış biri için *ev* ne demekti?

“Söylemedi.”

“Rosalie evlat edinilmesinden önceki hayatından bahseder miydi hiç?” diye sordum Ivo’ya, William Howlett’in bize anlattıklarını düşünerek.

“Hayır. Annemler onu evlat edindikten sonra koruyucu ailesinden kimseyle görüşmek istemediğinden eminim çünkü buna şaşırmıştım. Şimdi geriye dönüp baktığımda ona çok çek-tirdiklerini düşünüyorum. Gerçi arada sırada biyolojik ailesini sorduğu olurdu ama annem... Öf.” Gülümsemeyi denedi. “Her zaman iyi bir kadın değildi.”

“Ona ne derdi?” diye sordum.

“*Unut onları. Kimse seni istemedi, Rosalie. Seni tek isteyen benim, derdi hep.*”

“Tanrım,” dedi Derwent kendini tutamayıp ve Ivo başıyla onayladı.

“Rosalie kaybolduktan sonra annemle babamın millete yutturmaya çalıştığının aksine öyle ideal bir aile değildik.”

Onları birkaç dakika daha tutarak ufacık bir bilgi kısıntısı daha koparmaya çalıştık fakat bu defa Lisa’nın sessizliği bildiği her şeyi bize anlatmış olmasındandı. Ivo ellerini saçından geçirdi.

“Araba mevzusunu öğrendiğinize göre onu artık bulabilir misiniz?”

“Muhakkak yardımı olacaktır.” Derwent duraksadı. “Herhâlde arabanda takip cihazı yoktur?”

Lisa kafasını iki yana salladı.

“Çok yazık. Ama dünyanın sonu değil.”

“En doğrusunu yaptın,” dedim.

“Ne olursa olsun kendimi suçlu hissedeyeğim,” diye yanıtladı Lisa. Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Lobiye kadar Ivo’yla Lisa’ya eşlik edip onlarla vedalaştıktan sonra gerisin geri ofise çıktım ve Derwent’i asansörün önünde oyalanırken buldum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Keşke Helena Marshall’a iki çift laf edebilseydim.”

“Al benden de o kadar. Rosalie kaçırılmamış da kurtarılmış gibi hissetmeye başlıyorum.”

“Zavallı çocuk.” Kaşları çatıktı.

“Sorun nedir?”

“Bu vakayı elime yüzüme bulaştırdım. Hem de baştan sona. Aklım... başka yerdeydi. Sanki hâlâ bilmediğimiz pek çok şey varmış gibi geliyor. Çok yavaş davrandık. Üstelik bir kere de değil.”

“Senin hatan değil.”

Bana baktı, gözleri parlıyordu. “Una Burt öyle olduğunu söylüyor.”

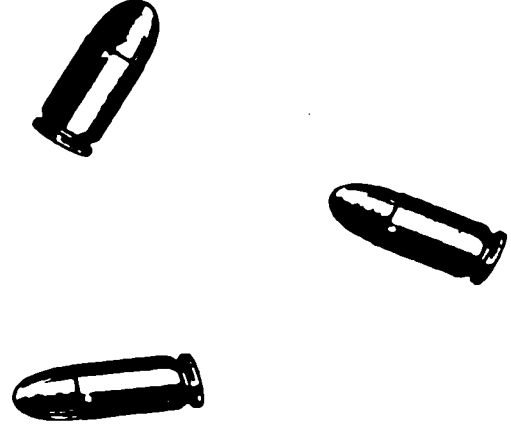
“Ona ne zaman kulak astın ki?”

Başıyla onayladı ve ardından yürümeye başladı. Koridoru henüz yarılarmıştı ki bana dönüp geri geri birkaç adım attı.

“Hey, Maeve?”

“Evet?”

“Güzel takım.” Derken ofise vardı, kapıyı omzuyla iterek açtı ve gözden kayboldu.

Rosalie için *ev* kavramının ne anlama geldiği sorusu, Una Burt'ün zihnini en fazla üç dakika meşgul etti, ardından medyayı ve Metropolitan Polis Teşkilatı'nın müdahale ekiple-
rini bilgilendirip kaynaklarını nasıl kullanacağına karar verdi. “Öylesi nispeten işimize geleceğinden Richmond’ı kastettiğini düşünmek istiyorum ki sanırım bu da onu bulmaya azıcık bile yaklaşamadığımız anlamına geliyor fakat hiç belli olmaz. Kim Richmond’a gidip Rosalie arzıendam edecek mi diye orada nöbet tutmak ister?”

“Benim için mahzuru yok,” dedi Chris Pettifer.

“Zaten yolunun üstü değil mi?” diye sordu Derwent ama Chris onu susturmak için işaret parmağını dudaklarına götürdü. Una ikisine de aldırış etmedi.

“Georgia, sen Chris’e eşlik et. Ama evin önünde oturup beklemekle yetinmeyin. Arabayla etrafta gezin. Şu Mini muhakkak dikkat çekecektir. Son zamanlarda trafikte o tür arabalara pek rastlanmıyor.”

“Ayrıca cart kırmızı,” diye ekledi Derwent.

Georgia iç çekti. “Öyle bir arabamın olması için neler vermezdim. Siz istemez miydiniz?”

“Benim vardı. İlk arabam. Külüstürün tekiydi ama onu tepeden tırnağa yeniledim.” Pettifer kollarını göbeğinin üstünde kavuşturdu. “O arabaya sığmayacağımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Hepimiz öyle düşünüyoruz,” dedi Derwent. “Hiçbir zaman ufak tefek biri olmadığını tahmin ediyorum.”

“Hayır, omuzlarım hep genişti.”

“Evet, insanlar da senin hakkında aynen öyle diyorlar zaten. Geniş omuzlu Chris.”

“Bir katilin peşinde olduğumuz düşünülürse bence bu kadar ağız dalaşı yeter,” diye çıkıştı Una. Derwent istifini bozmadan notlarına baktı fakat genel anlamda azarlanmaktan hoşlanmadığını ve Una’nın Rosalie’yi tarif ediş şeklinden rahatsız olduğunu biliyordum. Ben de rahatsız olmuştum. Bana kalırsa Rosalie sağ salim bulunana ve o adamın öldüğü odada ne olduğu öğrenilene kadar katil değil, kurbandı.

“Pek tabii Keswick yakınlarındaki evi de boş bırakamayız.” Una ekiptekilere göz gezdirerek seçeneklerini değerlendirdi. “Yerel polisten o işin icabına bakmalarını istedim ama reddettiler. Rosalie ve araba yüzünden zaten tetikteler ama mevcut sorumluluklarının altından kalkmakta zorlanıyorlar ve hak verirsiniz ki boşa kürek çekmekten farksız bir iş için kilometrelerce yol tepmeye pek hevesli değiller. Yani Maeve, o iş sende.”

Gülümsemeye çalışarak başımla onayladım. Tipik Una ve görev kisvesine bürünmüş disiplin cezaları. Ta Keswick’e kadar gidip bir şeyler olmasını bekleyerek kasvetli bir çiftlik evinin önünde ağaç olmak. “Tek başıma mı?”

“Ben seninle gelirim,” dedi Derwent ve Una kaskatı kesildi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana burada ihtiyaç var. Soruşturmayı... koordine edeceksin.”

Derwent gülümsedi ama suratında sıcaklıktan eser yoktu; aslında gülümsemekten ziyade diş gösteriyor gibiydi. “Evet, öyle diyeceğini tahmin etmiştim.”

“Beni Maeve’le giderim.” Liv’in gönüllü olması beni şaşırttı ama Derwent’la Una’yı öyle bir gafil avladı ki atışmayı bile unuttular.

“Peki ya Cornwall?” diye sordu Vidya.

“Orası çok büyük bir yer, ayrıca burasıyla orası arasında herhangi bir yerde olabilir.” Una başını iki yana salladı. “Sizi ne aradığınızı bilmeden boş boş dolaşasınız diye ta Cornwall’a kadar göndermenin hiçbir manası yok. Eğer seçenekleri daraltabilirsek o zaman gidersiniz.”

“Rosalie’nin Marshallar tarafından evlat edinilmeden önce yaşadığı yerlerin listesini çıkarabilirim,” diye önerdi Vidya.

“Özel dedektiflerden biri bir koruyucu ailenin izini sürmüş. Şu kutulardan birinde Rosalie’nin ilk yılları hakkında bir klasör olacak,” dedi Liv. “Evlat edinildiğinde yaşı çok küçük olduğundan önemli olabileceği aklıma gelmemişti.”

Ona çabucak bir bakış attım ama sonra hüsranıma kimsenin fark etmediğini umarak gözlerimi kaçırdım. Belki de önemi yoktu fakat Derwent’la göz göze geldik ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım.

“Harika.” Fakat Vidya’nın sesi o kadar mutsuz çıktı ki Göller Bölgesi’ne gidip olay mahallini görmeyi yeğleyeceğini düşündüm. Oysa ben Londra’da kalmaya can atıyordum. Tam da bu yüzden oraya gitmem herkesin hayrınaydı.

“Akşamüstü yola çıkarız. Önce eve gidip yanıma birkaç parça kıyafet almam gerek,” dedim.

“Zamanınız yok,” dedi Una. Suratımın hâlini görünce ekledi: “Elimizi çabuk tutmamız gerek, Maeve. Kız kaybolalı on altı yıl oldu diye durumun acil olmadığını varsayamayız. İş yerinde yedek kıyafetin yok mu?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Dolabımda asılı lacivert bir takım vardı; göreve geldiğimden beri bilhassa kötü olay mahallerinde bulunmuştum ve güne başlarken giydiğim kıyafetle eve dönebileceğime kesin gözüyle bakmamayı öğrenmişim.

“Benim de var,” dedi Liv itirafta bulunurcasına. “Ama pijamam ya da diş macunum yok.”

“Yol üstünde alırsınız,” dedi Una istifini bile bozmadan.

*

“Bu gece spor kıyafetlerimle uyumayı iple çektiğim söylenemez,” dedim çantamı arabanın bagajına atarken.

“Hiç değilse spor kıyafetlerin yanında.” Liv sıırttı. “Diğer yandan ben ikide bir uyandırılmadan tek başıma mışıl mışıl uyuyacağım. Aslında yatakta hiçbir şey giymeme gerek yok.”

“Yangın alarmı çalmadığı sürece sorun olmaz.”

“Çalmaz herhâlde?” Çantasını benimkinin yanına koyup bagajı kapattı. “Diş fırçan var mı?”

“Yok. Duş jeli ve şampuan var ama spor salonunda dişlerimi fırçalamıyorum. Dinlenme tesisinden bir şeyler alabiliriz.”

Liv güneş gözlüğünü taktı. “Ben sürerim. Sence onu bulabilecek miyiz? Bizden bir gün önde.”

“Doğrusunu istersen bilmiyorum. Kendini iyi hissetmiyor ve muhtemelen ana yollardan uzak durmaya çalışıyordur, yani her nereye gidiyorsa acele etmiyor olabilir.”

Otomatik Plaka Tanımlama Sistemi şu âna kadar hiçbir sonuç vermemişti; Mini Londra’nın merkezindeki turnikelerden geçmediği gibi M25’te ya da Londra’dan çıkan hiçbir ana arterde görülmemişti. Colin hünerini konuşturuyordu fakat bu defa Una’yla gerçekten hemfikirdim; yola ne kadar erken çıkarsak onu bulma şansımız o kadar artardı.

Liv benimle gelmeye gönüllü olduğundan beri kafamı kurcalayan soruyu sormak için Londra’nın eteklerine ulaşana kadar bekledim.

“Nasıl oldu da Londra’dan ayrılabiliyorsun? Sonny ne olacak?”

“Joanne’i karşıma alıp konuştum. Öncesinde de Sonny’ye ve ev işlerine harcadığım zamanı onunkiyle kıyaslayan bir tablo hazırladım.”

“Tablo mu? Yok artık! Doğrudan ağır silahlarla dalmışsın.”

“Gülme! Onu tanıyorum. İstatistikler ve veriler onun için çok şey ifade ediyor. Tartışmadı bile, tereyağından kıl çē’

gibi halloldu. Sorumluluklarının çoğunu bana yıktığının zaten farkındaydı.”

“Ve?”

“Daha fazla dâhil olmak istediğini söyledi. Şunu dinle, kendini dışlanmış hissettiğini bile itiraf etti. Sonny konusunda kendine güvenemiyormuş çünkü oğlanın ne istediğini hemen anlıyormuşum ve o da ne zaman bir ihtiyacı olsa bana geliyormuş.”

Ona baktım. “Sonny’ye annelik yapmakta hayli başarılı olduğun için seni suçlamaya kalkışmadı, değil mi?”

“Hayır, kesinlikle hayır. O kadar çok çalışmasının ve yanımızda olmamasının kendi suçu olduğunu söyledi. Ben daha fazla sorumluluk üstlendikçe o kendini gittikçe daha lüzumsuz hissetmiş. Bu arada heder olduğumun farkında bile değilmiş. Bence birlikte zaman geçirmeleri ikisine de iyi gelecek. Ben de fırsattan istifade kankamla gezintiye çıkıyorum.”

“Sadece sen, ben ve yol,” diye yanıtladım istemsizce. Kullandığı kelimelerden biri aklıma takılmıştı. “Heder olmak dedin? Gerçekten öyle mi hissediyorsun? Anneliği sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum. Hem de çok seviyorum. Ama kendinden bir şeyler kaybediyorsun. Kendin olmaktan çıkıp başka birinin yaşam destek ünitesine dönüşüyorsun. Sonny’nin bana ihtiyacı var; istesem de istemesem de benim ihtiyaçlarım onunkilerden sonra gelmek zorunda. Bu çok büyük bir değişiklik. Ama ayrıcalık da! Bildiğin gibi, onun için gözümü bile kırpmadan canımı veririm ama Sonny’den ne kadar uzaklaşırsam o kadar kendim gibi hissediyorum. Özgür olmanın neye benzediğini unutmuşum.” İç çekti. “Karmaşık bir durum.”

“Nasıl başa çıkardım bilmiyorum.”

“Boş ver. Şu anda gelecek planlarında anne olmak yok, o yüzden endişelenme.” Duraksadı. “Yoksa var mı?”

“Hayır. Kesinlikle yok.”

“Kimseyle bu konuda konuşmadın yani?”

Kafamı iki yana salladım. Derwent'ın çocuk sahibi olmaya duyduğu özlem, dillendirmek ya da masaya yatırmak istediğim bir konu değildi. Zaten benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Derken telefonum çaldı ve o yana baktığımda sanki düşüncelerimi okuyup da beni yoklamaya karar vermiş gibi ekranda numarasının yanıp söndüğünü gördüm. Dudağımı hafifçe ısırp ardından telefonu açtım.

“Selam.”

“İşle ilgili,” dedi hemen. Bu tavrı hoşuma gitti.

“Hoparlörü açıyorum.”

Muzafferane bir coşkunun hâkim olduğu sesi arabanın içini doldurdu. “Ne olduğunu hayatta tahmin edemezsiniz.”

“Tor Grant’i buldun?”

“Yani ben bulmadım.” Sesindeki zafer yerini hayal kırıklığına bıraktı. “Nereden bildin? Yoksa başka biri mi söyledi?”

“Attım tuttu,” dedim. “Neredeymiş?”

“Şıp diye söylersem hiçbir eğlencesi kalmaz.” Sırıttığını sesinden anlayabiliyordum. “Bir iddiaya daha var mısın? Ya iki katı ya hiç?”

“Söyle gitsin işte,” dedi Liv. “Sizin oyun oynamaktan asla bıkmayacağınızın farkındayım fakat ben Maeve’in sorusunun cevabını öğrenmek istiyorum.”

“Cornwall’da,” dedi. “Falmouth’un hemen dışında. Yılın bu vakti ucuz olduğundan yazlık bir kulübede kalıyor ama tipik bir tatilciye hiç benzemiyor. Bir kilometre öteden kendini belli etmiş.”

Biraz düşündüm. “Rosalie adadakilere Cornwall’dan bahsetmemiş miydi? Sence onunla buluşmaya mı gidiyor?”

“Olabilir. Bir şey daha var. Vidya, Rosalie’nin annesiyle babası öldükten sonra ama koruyucu aileye verilmeden önce bir süre oradaki teyzesiyle eniştesinin yanında kaldığını öğrendi.”

“Tintagel’de mi, Falmouth’ta mı?”

“St. Ives’ta.”

“Ah. Belki de Grant’ın parası St. Ives’ta bir kulübe tutmaya yetmemiştir.”

“Ya da hepsi tesadüftür,” dedi Liv.

“Her hâlükârda gidip Grant’i sorgulayacağız,” dedi Derwent. “Ona sormam gerektiğini düşündüğün bir şey var mı?”

“Niye bu kadar iğrenç biri?”

“Bu zaten listemde var.”

Kendimi tutamayıp, “Vidya’yla mı gideceksiniz?” diye sordum, Liv’in kocaman güneş gözlüğünün benden yana döndüğünün farkındaydım.

“Evet. Patronun tüm çabalarına rağmen ofisten çıkmayı başardık.”

“İyi eğlenceler o hâlde,” dedim keyifsizce. “Ve Grant’e fazla nazik davranma.”

“O konuda endişelenmene hiç gerek yok.” Çağrışı sonlandırdı ve telefonu bir süre elimde tuttuktan sonra nihayet cebime koydum.

“Ona benden uzak durmasını söylediniz, değil mi? Sen ve Georgia.”

“Biraz müdahale etmiş olabiliriz.” Liv suratını astı. “Biliyorum. Bizi ilgilendirmezdi.”

“Hayır, haklıydınız.”

Kaşları aniden havalandı. “Ne? Bunu beklemiyordum.”

Ona önceki akşamdan bahsettim. Daha doğrusu, düşündükçe arzudan dizlerimin bağının çözülmesine ve azıcık da utanmama neden olan ayrıntıları es geçip itinayla montajladığım en önemli noktalardan bahsettim.

“İkinci kadın olmak istemediğimi söyledim. Gerçi ikinci kadın olmak istemediğimi söyleyen oydu.”

“Peki sonra ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Araba kullandığından yüzümü göremiyor oluşu içimi rahatlatı. “Melissa’yla birlikte ve onu terk etmeyecek. Daha doğrusu Thomas’ı terk etmeyecek.”

Sonraki iki kilometre boyunca sesini çıkarmadı. “Çocuk sahibi olmanın neye benzediğini o yüzden mi sordun?”

“Sayılır.”

“Pekâlâ.” Tereddüt etti. “Bak, Maeve, gerçekten ne istediğini hiç düşündün mü?”

“Herkes bana bunu sorup duruyor. Bence başka birini bulmayı denemeliyim.”

“Evet. Güzel.”

“Ama başka birini istemiyorum,” dedim cılız bir sesle. “Bunu sakın ona söyleyeyim deme. Takmıyormuş gibi davranıyorum.”

“Oyunlar, oyunlar. Ona karşı dürüst olmayı denemelisin.”

“Ben... o bana hiç dürüstçe yaklaşmıyor ki?”

“O hâlde döngüyü kır?” dedi.

“Kime ne faydası var ki? Hiçbir zaman benim olmayacak. Hepsi bu.”

“Bak, hiç tipim olmamasına rağmen ben bile ne kadar çekici olduğumu görebiliyorum. Şu dünyada Josh Derwent’tan daha heteroseksüel bir adam yoktur. Fakat onun gibi başkaları da var. Onun gibi *olmayanlar* da var ki bunlar daha iyi bir seçenek olabilir.”

“Ne açıdan?” Sesimdeki soğukluğu ben bile duyabiliyordum, Liv duyamıyorsa beni dinlemiyor olmalıydı.

“Daha yumuşak başlı. Daha nazik.”

“Ondan daha nazik kimseyle karşılaşmadım,” dedim ters ters ve Liv güneş gözlüğünü yukarı kaldırıp iri iri açtığı gözleriyle bana baktı.

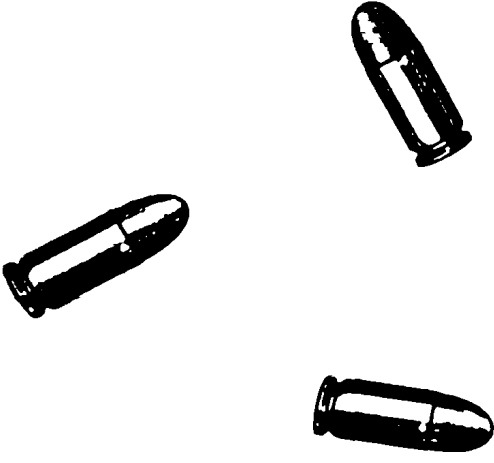
“Cidden mi? Pekâlâ. O hâlde kesinlikle *olmadığı* bir şey söyleyeyim: Boşta değil.”

“Biliyorum.”

“Evet ama eğri oturup doğru konuşalım, Maeve. Cazibesinin bir nedeni de bu değil mi? Elde edilemez. Hiçbir şeyi riske atmak zorunda değilsin. Ona âşık olduğunu söyleyerek kendini kandırabilirsin ama aslında o senin nazarında en güvenli seçe-

nek. O, kalbinin tekrar kırılmaması için sımsıkı tutunduğın bir bahane.”

Düz ve can sıkıcı otoyolda İngiltere’yi boylu boyunca katederken tek düşünebildiğim Josh Derwent’in muhtemelen ilk defa güvenli seçenek addedildiği ve ona karşı bir şeyler hissetmenin beni incinmekten koruması gerekirken yüzüstü bıraktığıydı.

Windholt Evi polis araçlarının uğultusu yokken de pek matah görünmüyordu, özellikle de uzun ve yorucu bir araba yolculuğunun ardından. Kuru bahar havası sağ olsun, eve çıkan patika sertleşmişti ve çok sayıda demir kapıdan geçip yerlerin hâlâ vıcık vıcık çamur olduğu bahçeye park etmeyi başardık. Evde bir farklılık vardı; sanki ihmal edilmiş değil de terk edilmiş olduğunu anlamıştı. Camlar henüz kırılmamış olsa da görünüşe bakılırsa çürümenin evin iliklerine işlemesi artık an meselesiydi.

“Ne sevimsiz bir ev,” dedi Liv.

“Keşke adını Sevimsiz Ev koysalarmış. Windholt kulağa fazla havalı geliyor.”

“Soğuğu çağrıştırıyor. Ve soğuk da.” Ceketine sarınıp yakasını kaldırdı. “İçeri girebilir miyiz?”

“Evet ama içerisi daha sıcak olmayacak,” diye uyardım onu.

“En azından rüzgârı keser.” Eşikte durdu. “Şu manzaraya baksana, harika.”

“Burada manzaraya doyabilirsin,” dedim dalgınlıkla.

“Ne oldu?”

“Sadece son zamanlarda eve uğrayan olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.” Arabamızın izleri çamurdaki çok sayıda ayak ve tekerlek izini boylu boyunca kesiyordu. Gerçi eve girip çıkan yerel polisleri düşününce bu durum hiç de şaşırtıcı değildi. Zaten bahçenin pirüpak görüldüğüne hiç şahit olmamıştım.

“Kırmızı Mini’den hiçbir iz yok.” Liv’in dişleri takırdıyordu. “Lütfen artık içeri girebilir miyiz?”

“Elbette.” Anahtarı almak için Keswick’teki polis karakoluna uğradığımda Başkomiser Eli Parker’la ayak üstü biraz laflamıştık. Liv’le Windholt Evi’nde nöbet tutacağımızı duyunca çok memnun olmuştu.

“Gerçi kıpkırmızı bir Mini sürdüğü düşünülduğünde muhtemelen onu sizden önce buluruz. Buralarda çok dikkat çekecektir.”

“Eğer buraya gelirse. Eğer araç değiştirmediyse.”

“Bir sürü *eğer*.” Tereddüt etti. “Gece evde mi kalacaksınız?”

“Geçen seferkiyle aynı otelde rezervasyon yaptırdım. Görev icabı orada kalmamız daha iyi olur ama...”

Başkomiser Parker ürperdi. “İkinizin geceyi orada geçireceğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Ben de öyle,” dedim üstüne basa basa ve Liv gözlerini devirdi.

“O kadar da kötü olamaz.”

Şimdi kapıyı iterek açıp onu içeri soktuğumda soluğu kesildi ve soğuk o sivri dişlerini ânında etimize geçirdi. “Bu kadarı da fazla ama.”

“Bu soğuğu yerdeki yassı taşlara borçluyuz.” Koridoru işaret ettim. “Mutfak. Hadi gidip son günlerde burada birinin yaşıyıp yaşamadığına bakalım. Ben olsam orada kamp kurardım.”

Ne var ki mutfaktaki ocak karanlık ve soğuktu, ayrıca eviyeğin içinde ne su damlası ne de taze ekmek kırıntısı vardı. Bunlar evde birinin yaşadığını ele veren emarelerdi. Elimi soğuk demliğe değdirip omuz silktim. “Sıfır.”

“Burada farelerden başka kimse yok.” Tüm düz yüzeyleri çil misali kaplayan minik kahverengi dışkıları bakarak suratını ekşitti.

“Sıçanlar da olduğundan eminim. Üst kattaki cesedin canına okumuşlardı.”

“İyy, öğk. Ofisten çıkmaya neden gönüllü oldum ki?” Etrafına bakındı. “Ocak yanınca insanın içini ısıtan bir yere dönüşüyordur.”

İkinci ziyaretimde içerisi ilk seferki kadar çıplak gelmedi: büyük masanın etrafındaki sandalyelere serpiştirilmiş el işi minderler, pencere pervazındaki saksılar ve yüksekteki bir rafta duran el yapımı kil hayvanlar. Belki de Rosalie’nin burada çocuklarla yaşadığını hayal etmek o kadar da imkânsız değildi.

“Hadi gel. Yukarısı daha ilginç.”

“Peki ilginç olduğu kadar da sıcak mı?”

“Şansına küs.”

Evi turladık. Liv her şeyi ilk defa görüyordu. Bense ilk ziyaretimden bu yana herhangi bir değişiklik olup olmadığını kestirmeye çalışıyordum.

Beynin evren gibi uçsuz bucaksız, gördüğün ya da duyduğun her şeyi en küçük ayrıntısına kadar idrak edebiliyorsun ama burnunun dibindekini göremiyorsun, değil mi?

İş icabı bile olsa şu anda Vidya’yla Cornwall yolundaydı. Evde onu bekleyen bir kız arkadaşı vardı. Benim değildi. Asla benim olmayacaktı.

Koyu renk kasvetli mobilyaları ve soluk renkli örtüleriyle yemek odası. Küçük ve hızlı bir şeyin, kocaman deri kanepenin altına fırlayıp yüreğimi ağzıma getirdiği oturma odası. Karanlık ve göze tehlikeli gelen koridor. Üst kat. Liv’in gözlerinin yaşarmasına neden olan minicik el izleriyle dolu oda. En az yüz yıllık fayansları ve sıhhi tesisatıyla tepeden tırnağa *vintage* banyo. Ölüm kokusunun hâlâ hâkim olduğu, koridorun sonundaki tıklım tıklı yatak odası.

“Belli ki gelen giden olmamış.”

“Geri dönmediği için onu suçlayamam.” Cesedin bulunduğu yerin etrafından dolaştım; kilim adli inceleme için alınıp götürüldüğünden eski döşemeler çıplaktı. “Ev denildiğinde gö-

zümde canlanacak türden bir yer değil. Buradan kaçma fırsatı bulduysam geri dönmekte acele etmezdim.”

“Ocak yanıyor olsaydı mutfak hoş bir havaya bürünebilirdi. Keza burası da. Tabii kokuyu saymazsak. Bak, eskiden burada ateş yakarlarmış. Izgaranın ardında küller var.” Ürpererek kollarını sıvazladı. “Ne yapmak istersin?”

“Beklemeliyiz.”

“Öf. Burada mı?”

“Sanırım.” Kendimi Rosalie’nin yerine koyarak camdan dışarı bakıyordum. Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuştu? Hiç mutlu olmuş muydu? Duvardaki kan ve yerdeki ceset kesinlikle aksine işaret ediyordu. “Evi didik didik etmeyi düşünüyorum. Yerel polisler arama yaptılar fakat hiç belli olmaz, belki gözden kaçırdıkları bir şeye denk gelirim.”

“Senin için sakıncası yoksa aşağı inip arabada oturacağım. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var, ayrıca araba diğer her yerden daha konforlu.”

“Sorun değil.” Bir bakıma yalnız kalmak benim de işime gelirdi. Her nedense içimden bir ses gözden kaçırdığım bir şey olduğunu söylüyordu. “O hâlde ilerleyen saatlerde dışarıda görüşürüz.”

Liv gittikten sonra üst kattaki odaları bir daha turladım. Odalarda tek tük mobilya olduğundan her şeyi gözden geçirmem fazla zamanımı almadı. İşim bitince pencerenin kenarında dikilip görkemli, bunaltıcı manzaraya bakarak kısa ve karanlık kış günlerinin insanı içten içe yiyip bitiren sefaletini hayal etmeye çalıştım. Ardından fenerimi çıkarıp halıya baktım. İlk dikkatimi çeken, eskiden burada duran mobilyaların arkalarında bıraktığı izlerdi. *Biri her şeyi ana yatak odasına ve aşağıdaki odalara taşımış,* diye düşündüm ve müştemilatı kontrol etmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Çocukların odası çırılçıplaktı ve duvarlara yaslanmış mobilyaların yerlerinde toz izleri vardı. Vidya, Rosalie’nin çocukları Ivo’nun evine götürürken

adada bıraktığı oyuncaklarla kitaplardan bahsetmişti. Bu odayı rengârenk ve yaşam dolu hayal etmeyi denedim. Eskiden öyle miydi? Peki şimdi neden böylesine çıplaktı?

Vaktimin çoğunu Piers Wilmington'ın öldüğü odada geçirdim. Ne aradığımı bilmiyordum ama kendimi aramaktan, çekmeceleri açmaktan ve tabloların arkasına bakmaktan alamıyordum. İçerideki tek hareket kırık aynanın örümcek ağını andıran camındaki yansımamdı. Durup kendime, gözlerimin altındaki gölgelere ve dudaklarımın mutsuzluktan aşağı kıvrılışına baktım. Kendime en son böyle dikkatli baktığımda arkamda Josh'la koridorda dikiliyordum ve beni, kendi iyiliği adına, ondan uzak durmam için uyarıyordu.

Una, vaktizamanında Josh'u bana asılmaktan menedenin eski başkomiserimiz Charles Godley olduğunu söylemişti. Herhâlde bana kol kanat germesi gerektiğini düşünmüştü ve Godley, Josh'u herkesten daha iyi tanırdı. Fakat o zamanki patronumun –taparcasına sevdiğim patronumun– iş işten geçmeden devreye girmeye ihtiyaç duyduğunu düşündükçe... utançtan tenim karıncalanıyordu. Bunu Josh'a sormak yerine ölmeyi yeğleyeceğime karar verdim ve aynada yansımamın ötesine, duvardaki incecik kan serpintisine baktım. Rosalie'nin kanı. Şimdiye kadar ona en çok yaklaştığım an buydu.

Kana yakından bakmak için duvarın dibine kadar gittim ve fenerimi lekeye tutup kaşlarımı çatarak bu evde yaşananlara dair bana ne anlattığını uzun uzadıya düşündüm.

Alt kata inmeden önce tuvalete girdim ve “sıcak” etiketli musluktan gürül gürül akan buz gibi su karşısında yüzümü buruşturdum. Kapının arkasında zımparadan farksız, kaskatı bir havlu asılıydı. Ellerimi kurularken başımı öne eğip ayaklarımın altına baktım ve kapının arkasında yere düşmüş, sonra da fark edilmediğinden orada öylece unutulmuş bir banyo oyuncağı gördüm. Bu küçük, sarı bir ördekti. Onu yerden alıp küvetin

kenarına koydum. Gerçek bambaşka olduğu hâlde belirli bir şeyi görmeye yönlendirildiğimiz hissi beni iyiden iyiye huzursuz etti.

Zemin katta daha fazla eşya olsa da yaşanmışlık hissi daha azdı; Georgia'nın dediği gibi tıpkı bir müzeye benziyordu. Yemek odasına girip maun konsolun çekmecelerini açtığımda iplerden, kibrit kutularından ve eski, ufalanmış mantarlardan ibaret bir hazine buldum. Fotoğraflara ve odanın köşelerindeki tozlara baktım. Tam oradan çıkacaktım ki elim istemsizce devasa İncil'e gitti ve kitabı kurdeleyle işaretli yerinden açtığımda üç yüzyıl boyunca Wilmington ailesindeki doğumları, evlilikleri ve ölümleri kayda geçiren farklı insanlara ait kusursuz el yazılarıyla ve titrek bir mürekkeple kaleme alınmış şeceresiyle karşılaştım. Ne var ki son girdiler siyah mürekkeple ve kargacık burgacık harflerle yazılmıştı, ayrıca mürekkep de dağılmıştı.

Wilbur Magnus Wilmington

Posy Ivy Wilmington

Çocukların isimleriyle yâd edilen Magnus ve Ivo. Sayfanın fotoğrafını çektim. Rosalie'nin aklına gelen ilk ismin Ivo'nunki değil de kendisinininki olduğunu bilmek Magnus'un hoşuna gider diye düşündüm.

Derken bakışlarım bir önceki girdiye kaydı; aynı el Piers Wilmington ile Eleanor Wilmington'ın (teamül hukukunca) evliliğini kayda geçirmişti. Gelinin kurşun kalemle yazdığı bekârlık soyadı solgun olsa da hâlâ okunaklıydı.

Soyadını okuduğum anda şaşkınlıktan olduğum yere çakılıp kaldım. Sonra tekrar okudum ve en başından beri, neredeyse her konuda yanıldığımızı fark ettim. Vakanın bütün gerçekleri, birbiri ardına devrilen domino taşları misali aniden mantıklı bir sıraya dizildi.

Derwent'la konuşmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Telefonuma baktığım anda dünya başıma yıkıldı: Sinyal yoktu. Hatta tek çubuk bile çekmiyordu. İşe yaramayacağını bile bile telefonumu havaya kaldırdım ve Windholt Evi'ne son gelişimde telefonumu kullanıp kullanmadığımı hatırlamaya çalıştım. Peki başka biri kullanmış mıydı? Derken yerel polisin telsizle iletişim kurduğunu hatırladım.

“Kahretsin.”

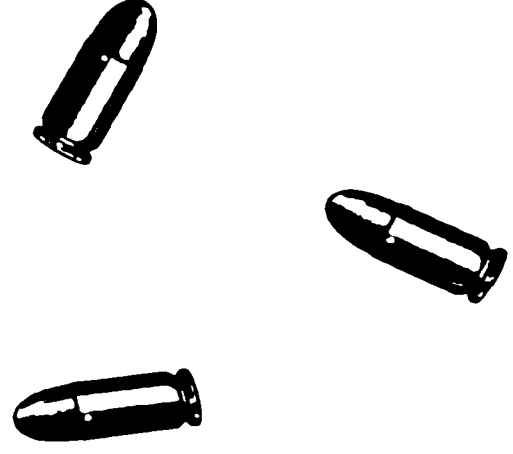
Arka kapıdan dışarı fırladım. Arabaya doğru koşarken belki bir mucize olur da ağa bağlanır diye gözlerim telefonumun ekranındaydı. Hâliyle ancak arabanın yanına geldiğimde Liv'in koltuğunda yana yığılmış olduğunu gördüm. Yüzü balmumu gibiydi ve gözleri kapalıydı.

“Liv!” Dehşet içinde kapının kolunu kavramaya çalıştım fakat panikten elim ayağım tutmaz olmuştu. Liv'den hâlâ bir tepki yoktu. Yaşam emaresi yoktu. Bir şey olmuştu, biri ona bir şey yapmıştı. Buraya sırf beni sevdiğinden ve ofisten daha çok çıkmasını, işine olan bağlılığını kanıtlamasını söylediğimden gelmişti ki bu iş asla canından daha değerli değildi. “Liv! Ah Tanrım, lütfen kendine gel. Lütfen uyan. Lütfе–”

O anda suratımın dibinde bir şey görür gibi oldum ve o şey saniyesinde ağızımla burnuma kapandı, ıslak bir beze benziyordu fakat ne kadar debelenirsem debeleneyim kafamı bir türlü kurtaramıyordum çünkü bezi tutan el çok güçlüydü ve başımı tuhaf bir açıyla geriye yatırdığından canım yanıyordu. Ne kurtulabiliyor ne de kolunu yakalayabiliyordum, üstelik ciğerlerim de sancıyordu ve nefes almak zorundaydım...

Hissettiğim son şey bu oldu.

49

Falmouth'taki polis karakolu modern fakat keskin hatları olan, köşeli bir binaydı. Yine de neredeyse yedi saat süren ve sabrını sonuna kadar zorlayan araba yolculuğunun ardından Vidya onu görünce derin bir oh çekmişti. Bu Josh Derwent'la ilk çalışması değildi fakat böyle davrandığına ilk kez şahit oluyordu: Enerjiden yerinde duramıyor, gecikmelere ve dikkat dağınıklıklarına tahammül edemiyor, Vidya'nın sohbet etme çabalarına kayıtsız kalıyordu. Yol boyunca yüksek sesle müzik dinlemekte ve kısacık molalar vermekte diretmişti. Hakkında onu uyardıkları Derwent buydu.

Esaslı bir polis ama kıl herifin teki...

Sakin ters tarafına denk gelme...

Bir tek Maeve'le çalışmayı sever...

"Peki sence neden?" diye eklemişti Pete Belcott pis pis sırıtarak.

"Çünkü Maeve onu idare etmeyi biliyor," demişti Georgia ciddiyetle ve Pete imalı bir ıslık çalmıştı.

"Bildiğinden eminim."

Ve Vidya tüm bunların boş laflar olduğunu varsaymıştı. Birlikte çalıştıkları vakalarda Derwent ona nazik, profesyonel ve sanki akli başka yerdeymiş gibi azıcık mesafeli davranmıştı. Vidya, Derwent'ın o şekilde davranmasının ondan hoşlanmasından ya da işinde iyi olduğunu düşünmesinden değil, ne yaptıklarını aslında önemsememesinden kaynaklandığını şimdi

şimdi anlıyordu. Onu hırslı, odaklı ve yay gibi gergin görünce uzun zamandır kendini kandırdığını fark etti.

Vidya, Josh'la nasıl başa çıktığını görmek için Maeve'i daha fazla gözlemlemiş olmayı diledi. Sessizce oturup orada olduğunu unutmasını ummaktan daha iyi bir yöntem olmalıydı. Aslında Vidya genel anlamda Maeve'i daha çok gözlemlemek istiyordu. Ekipte kendine bir rol model seçmesi gerekseydi kesinlikle Maeve'i seçerdi. Günün birinde tıpkı çavuş gibi özgüvenli ve dirayetli olacağına söz verdi kendi kendine. O gün gelene kadar ise...

"Sonunda." Derwent arabayı karakolun arkasındaki bir boşluğa park edip dışarı fırladı. "Hadi."

"Neden acele ediyoruz?" diye sordu Vidya. Uzun araba yolculuğunda her yanı tutulduğundan ağır hareket ediyordu. "Hiçbir yere gideceği yok."

"İçeri girdiğimizde suratının alacağı hâli görmek için sabırsızlanıyorum, o kadar. Paçayı sıyırdığını düşünüyordu." Derwent ıslıl ıslıl gözlerle arabanın üstünden ona baktı. "Bana yalan söyleyen insanlardan hoşlanmam ve ondan hoşlanmıyorum."

Hisleri karşılıklı, diye düşündü Vidya yarım saat sonra Tor Grant'in karşısında otururken. Saçları cansızdı ve yüzü terden parlıyordu. Hastalıklı bir huşuyla Derwent'a bakıyordu.

"İzimi nasıl buldun?"

"Çocuk oyuncağıydı." Derwent arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Neden apar topar tabanları yağladın? Nerede olduğunu bilmek istediğimizi biliyordun."

Grant burnunu çekti, sonra da elinin tersiyle sildi. "Tutuklanmak hoşuma gitmiyor. Sorgulanmak falan."

"Şansına küs."

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Marshallların öldürüldüğü gece için mazeretim var. Yalnızca meraklı bir seyirciyim. Benimle uğraşarak zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

"Rosalie Marshall."

Grant kıvrandı. “O kızın başına ne geldiğini bilmiyorum. Podcasti de onun için yapıyorum. Öğrenmek için.”

“Öyle mi?” Derwent’ın sesi yumuşaktı ve Vidya sırtındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Müfettişin sessizliğinin, bas bas bağırmasından daha göz korkutucu olduğunu keşfe diyordu.

“Ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok. Bana inanmak zorundasın.” Grant dudaklarını yaladı, durmadan kımıldıyordu.

“Üniversite için neden erkenden evden ayrıldın? Neden planlarını değiştirdin?”

“Magnus’tan gına gelmişti. Yeterince para biriktirmişt看. Annem beni deli ediyordu.” Alnına dokundu ve ardından terden ıslanan parmak uçlarını inceledi. “Sen olsan sen de kaçırdın. Ayrıca kızın kaybolmasından çok önceydi.”

“Hadi canım.”

“Hayır.” Elini güm diye masaya indirdi, fena hâlde paniğe kapılmıştı. “İma ettiğın şey her neyse yanılıyorsun.”

“O hâlde seni oradan ayrılmaya iten neydi?”

“Canım öyle istedi.”

“Neden?” Derwent göz açtırmıyordu. “Ne oldu da doğru zamanın geldiğine karar verdin?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Magnus’un odasında mastürbasyon yaparken yakalanmanla bir ilgisi var mı?” Derwent sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sadece soruyorum.”

Tor Grant’in havası balon gibi söndü. “Siktir. Beni ispiyonlamış.”

“Evet, aynen öyle yaptı.”

“Boşuna anlam çıkarmaya çalışmayın.” Grant ağırlığını bir tarafından ötekine verdi. Hâlâ kıpır kıpırdı, hâlâ terliyordu. “Utanmıştım.”

“Bir çocuğun yatak odasında neden kendine dokunuyorsun?”

“Öyle bir şey yapmadım –gerçi yaptım sayılır ama– bak, bilmiyorum. Canım yapmak istedi. O zamanlar sık sık yapardım. Beni... rahatlatıyordu.” Bakışları Vidya’nın suratına kaydı. “Burada olmak zorunda mı?”

“Evet.” Derwent öne eğildi. “Orada Rosalie’yle yalnızdın, değil mi?”

“Bu– Bunun konumuzla ilgisi yok.” Neredeyse hıçkırıyordu. “Ona hiç *o gözle* bakmadım. Aksine beni korkutuyordu. Onunla laflamaya çalıştım ama... işler ters gitti. Bana güldü. Var ya, acayip zekiydi ve... ve çetin cevizdi.”

“Dokuz yaşındaydı,” dedi Derwent birbirine bastıracağı dişlerinin arasından.

“Öyle olmasına öyleydi ama şimdiye dek tanıdığım hiçbir dokuz yaşındaki çocuğa benzemiyordu. Gerçi geçmişi düşünülünce gayet anlaşılır.”

Derwent bir saniyeliğine hareketsiz kaldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Annesiyle babası.” Grant burnunu çekti. “Rosalie’nin babası tırlatıp annesini öldürmüştü. Hem de elli bıçak darbesiyle. Ortalık kan gölüne dönmüştü.”

“Ne olmuş yani?”

“Olay esnasında Rosalie de odadaymış.” Grant’in bakışları Vidya’dan Derwent’a kaydı, zafer kazanmış gibi bir hâli vardı. “*Bundan* haberin yoktu, öyle değil mi? Kimsenin haberi yoktu. Yalnızca üç yaşındaydı. Her şeye tanık oldu.”

Vidya, Derwent’in gafil avlanmaktan hoşlanmadığını biliyordu, Tor Grant gibi biri tarafından gafil avlanmaksa hiç hoşuna gitmemiş olmalıydı ama yine de istifini bozmamayı başardı.

“Bunu nereden öğrendin?”

“Teyzesiyle eniştesini buldum. Podcast sağ olsun. Oğulları Reddit’te mi, Facebook’ta mı ne bir yerde podcastten bahsedildiğini duymuş. Ardından benimle temas kurdular. Gel zaman git zaman güvenlerini kazandım. Rosalie’nin kaybını soruşturu-

ran polislerden hoşlanmamışlar, o yüzden onlara o kadarını anlatmamışlar. Anlayacağınız, meslektaşlarınız soruşturmanın içine etmiş.”

Vidya bunun tam da ilk soruşturma sırasında ortaya çıkarılması gereken türden bir gerçek olduğunu düşündü. Derwent’in suratına bakılırsa o da onunla aynı fikirdeydi. Müfettiş önündeki deftere anlamsız bir not karalayıp başını kaldırmadan, “Cornwall’da ne yapıyordun? Rosalie’yi mi arıyordun?” diye sordu.

“Hayır. Teyzesi ve eniştesiyle bir röportaj daha yapmak istedim. Şimdilerde Falmouth’ta yaşıyorlar ama öncesinde St. Ives’talardı. Esas amacım, koruyucu ailenin yanına verilmesinden önce Rosalie’ye baktıkları dönem hakkında onlara birkaç soru sormaktı. Kızı yanlarında tutmak istememişler. Bilin bakalım neden?” Grant beklemedi. “Küçük bir psikopatmış da ondan. Ucubenin tekiymiş. Öyle ki gitmesine sevinmişler. Koruyucu aile de aynı şekilde. Helena evine neyi kabul ettiğini hiç anlayamamış fakat kız patlamaya hazır bir bombaymış.”

Sorgu odasına sessizlik çöktü ve Vidya kıpırdanmamak için kendini zor tuttu: Gerginlik elle tutulur, gözle görülür bir hâl almıştı.

Derwent kımıldandı. “Şimdi en başa dönelim. Bir kere daha.”

Sorgunun geri kalanını profesyonelliğin verdiği soğukkanlılıkla tamamlayıp Grant’in içini dışına çıkardı. Gün gibi ortada olan tek şey Grant’in tam da söylediği kişi olmasıydı: Sansasyonel bir haberin peşinde koşan aşırı hevesli bir podcastçi. Zaman geçtikte Grant iyiden iyiye ısınıp ukalalaşmaya başladı ve en sonunda, kayıt cihazı kapatıldıktan sonra göz kırptı.

“Podcastim için seninle röportaj yapmak istiyorum, Müfettiş. Bence şahane olur. Harika bir ses tonun var.”

Derwent’in suratı kaya gibiydi. “Meşgulüm.”

“Sana ne zaman uyarsa o zaman yaparız. Günü sen söyle. Emrine amadeyim.”

Derwent başını kaldırmadı bile. “Bana hiçbir zaman uymayacak.”

Vidya, Grant’ın hücreğine götürülmek üzere odadan çıkarılmasını bekledi ve o kapıdan çıkar çıkmaz içerisi resmen ferahladı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Aşağılık herifin teki.”

“Rosalie hakkında söylediklerini kastetmiştim.”

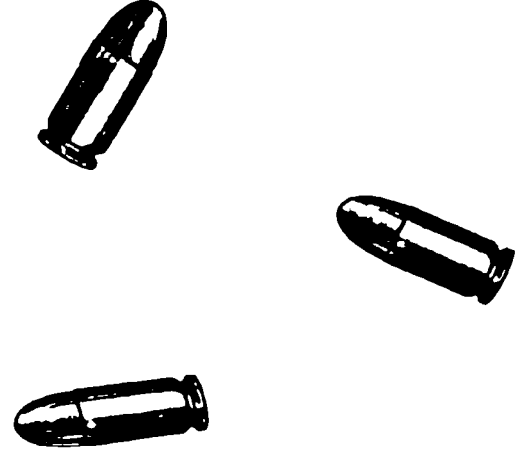
Derwent omuz silkti. “Ayrıntıları benim için kontrol et. Teyzeyle eniştenin peşine düşebilirsin. Öğrenebileceğin ne varsa öğren. Belki sonra işimize yarar. Dosyalarda, Marshallların Rosalie’nin geçmişini bilmediklerine dair söylediklerini doğrulayacak hiçbir şey yok. Gerçi o herifin anlattığı hiçbir şeye inandığım söylenemez. Ayrıca mazeretler çürütülebilir.”

Derken Derwent’ın telefonu çaldı ve şöyle bir iç geçirdikten sonra çağrıya cevap verdi. “Una. Artık sinir bozucu olmaya başlıyor. Efendim? Evet. Şimdi bitti.”

Tekrar konuşmadan evvel kısacık bir anlığına duraksadı ve o birkaç saniye içinde yüz ifadesi tamamen değişti. Vidya istemsizce ürperdi. Çok büyük bir terslik olmalıydı.

“Hemen yola çıkıyorum,” dedi Derwent telefona. “Eğer kayıpsa onu bulacağım.”

50

Fark ettiğim ilk şey sağ dizimdeki ağrı oldu. İnledim ve eklemdaki gerginliği azaltmak için bacağımı oynatmayı denedim ama imkânsızdı. Bir şey bacaklarımı olduğu yere mıhlamıştı. Oturur pozisyonda kalakalmıştım; ne ellerimi hareket ettirebiliyor ne de boynuma dolanmış bir şeyden ötürü öne eğilebiliyordum. Göremiyordum, sersemlemiştim.

Bir kaza geçirdik, diye düşündüm.

Arabada mahsur kalmıştım.

Ben...

“Uyandın mı?” Ses tanıdıktı fakat ilk duyduğum zamankinden farklıydı; o zaman daha çekingendi. Şimdiyse sıcaklıktan tamamen yoksun ve sertti.

“Ne,” dedim tam bir zekâ küpü olduğumdan ama sonra sustum. Soru zihnimde doğru düzgün şekillenmiyordu. Sanki beynim kalın bir pus tabakasının altında kalmıştı. Derken neden hiçbir şey göremediğimi anladım; gözlerim yumuşak bir şeyle bağlanmıştı. Yemek masası sandalyesi gibi sert ve yerinden kımıldamayan bir şeyde oturuyordum. Ağzımda safra tadı vardı. Anlayabildiğim kadarıyla içeride bir yerdeydim fakat burası Windholt Evi değildi; ellerim sıcaktı.

“Neler oldu? Neredeyim? Sanırım insanların şimdiki gibi anlarda sorduğu en geleneksel sorular bunlar.”

Az ötemde bir ses duydum ve dudaklarıma bir şeyin değmesiyle başımı bir çırpıda yana çevirdim.

“Sadece su. Buna ihtiyacın olacak. Susayacaksın.”

Suyu sakın içme, diye düşündüm ama yine de içtim çünkü susamaktan bahseder bahsetmez iki yudum suyla dindirmemin mümkün olmadığı, içimi yakıp kavuran bir susuzluk çektiğimi fark ettim. Sudan iri yudumlar alırken düşüncelerimi bir tür düzene oturtmaya zorladım kendimi çünkü tetikte olmam gerektiğini, ikimizden birinin paniğe kapılması hâlinde bu gibi durumların kolayca raydan çıkabileceğini pekâlâ biliyordum.

Suyu uzaklaştırdı. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Kafamı iki yana salladım.

“Peki kim olduğumu biliyor musun?”

“Evet.”

“Demek öyle.” Şaşırmış gibiydi. “Nereden anladın?”

Bu soruya cevap vermedim. Ona jetonumun beni kaçırmamasından taş çatlasın iki dakika önce düştüğünü ve hâliyle kimseye anlatmaya fırsat bulamadığımı söyleyecek değildim.

“Her yerde seni arıyorlardır,” dedim onun yerine.

“Güya en başından beri arıyorlar fakat henüz bulamadılar.” Nefesini yüzümde hissettim. “Ama bak ben kimi buldum? *Seni*. Ben sizin elinize düşmedim, sen benim elime düştün. Ve seni nerede bulduğum düşünüldüğünde beni aramaya nereden başlayacağınıza dair en ufak bir fikriniz olduğunu sanmıyorum.”

Benden ses soluk çıkmayınca aramaya Windholt Evi’nden başlayacak ve son görüldüğüm yeri referans alarak aramayı genişleteceklerdi. Her neredeysem Windholt Evi’nden uzakta olamazdım; bilincimin uzun süredir kapalı olduğunu sanmıyordum. Yani tek yapmam gereken onlar gelip beni bulana kadar hayatta kalmaktı. Ne de olsa Windholt Evi’ne gittiklerinde arabayı orada bulacaklardı.

O anı zihnimde şimşek gibi çaktı: Liv. Öylece yığılmıştı, üstelik bilinci de kapalıydı.

“Liv’e ne yaptın?”

“Liv de kim? Ha, şu diğer kadın mı? Onunla konuşmaya gittiğimde telefonuna bakıyordu. Yolunu kaybetmiş, yardıma muhtaç bir dağcı olduğum martavalını sıkacaktım fakat buna gerek kalmadı. Araba kilitli değildi. Kapıyı denedim, açıldı ve sonra onu bayılttım.”

“Ona vurdun mu?”

“Hayır, seninle aynı muameleye maruz kaldı. Yani azıcık kloroforma.”

Şu anda çekmekte olduğum pis baş ağrısını ve Liv’in cama vurduğumdaki tepkisizliğini açıkladığını düşündüm. Beynim artık daha verimli çalışıyordu. Kendime geldiğimde zihinsel kapasitemin bir patatesinkine eş değer olduğu düşünülduğünde hatırı sayılır bir ilerleme kaydetmiş sayılmazdım ama hiç yoktan iyiydi.

“Kloroformu nereden buldun?”

“Ben yaptım.” Kıkırdadı; hâlinden pek memnundu. “YouTube’da bir sürü video var, yoksa bilmiyor muydun? Asetonla çamaşır suyunun basit kimyasal tepkimesi. Evdeki malzemelerle neler yapılabileceğine inanamazsın.”

Kloroform. Yapbozun bir başka parçası. Ev yapımı kloroformun bize neler yapmış olabileceğiyle ilgili endişelerimi bir kenara itip odaklanmaya çabaladım.

“Marshalları da mı onunla etkisiz hâle getirdin? Karşı koyamamışlar diye onları bayılttın, öyle mi?”

“Bana sorarsan bayıltmaşaydım da karşı koyamazlardı ama o sayede acele etmeme lüzum kalmadı. Hata yapmak istemedim.”

“O kadar da iyi bir iş çıkarmadın.”

Anlık bir sessizlik. “Nerede hata yaptım?”

“Nereden başlayayım?” Nasıl tepki vereceğini görmek için alaycı bir tavır takındım. “Cesetlerin pozisyonu. Yatak örtüleri çok düzgündü. Yatak odasındaki pencere aralıktı fakat Marshallar geceleri camı açık bırakmazlarmış. Onu kapatmayı unuttun.”

“Ah. Nasıl unuttum! İçerisinin havalanmasını istemiştim. Galiba kloroform beni sandığımdan daha çok etkiledi.”

“Bilinçleri kapalı olmasına rağmen yine de zor olmuştur. Onları öldürmek yani. Helena’nın suratına yastık bastırmak. Bruce’u vurmak.”

Dişlerini gıcırdattığını duyar gibi oldum. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Onları öldürmeye gittiğinde seni gördüler mi? Seninle konuştular mı? Onlara zarar vermeye geldiğini anladılar mı?”

“Kes sesini. Şu sesini *kes*.”

Geri adım attım. Paniğe kapılmasını istemiyordum. “Bize ne kadar kloroform vereceğini nereden bildin?”

“Bilmiyordum. Tahmin ettim.”

“Ama Liv’i incitebilirdin.” Gittikçe sakinleşiyordum çünkü Liv de benim gibi hissediyorsa muhtemelen perişan hâldeydi ama iyi olacaktı ve eğer onu arabada bıraktıysa şu anda durumu benimkinden daha iyi demekti. Birden anksiyetem tavan yaptı. “Dozu fazla kaçırdıysan onu öldürmüş olabilirsin. İyi olup olmadığına baktın mı? Biz oradan ayrılmadan önce nefes alıyor muydu?”

“Hayır. Bakmadım.” Bana doğru eğildi. “Çünkü yaşayıp yaşamadığı sikimde bile değil. Ayrıca seni de siklediğim yok. Sadece yoluma çıktınız.”

“Eve geri dönmesini umuyordun,” diye bir tahminde bulundum. “Rosalie’nin. Nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi? Bunca zamandır onu bulmak için yanıp tutuşuyordun. Ve onu korkutup kaçıracağız diye ödün patlıyordu.”

“Neticede yardım etmeyecektiniz. Orada ne işiniz vardı?” Tereddüt etti ve nihayet esas sormak istediği soruyu patlattı. “Yerini biliyor musun?”

“O yüzden mi buradayım?”

“Herhâlde seni muhabbetine bayıldığımdan kaçırmadım. Yapacak başka işlerim var.”

“Ne gibi?” Onu konuşturmaya devam etmek istiyordum. Kollarımın bağlı olduğunu ve onları oynattıkça boğazıma geçirilmiş halatın sıkılaştığını anlamıştım. Şimdi de küçük, dikkatli hareketlerle bağları en fazla ne kadar esnetebileceğimi çözmeye çalışıyordum. “Göz bağımı neden çıkarmıyorsun?”

“Beni görmeni istemiyorum.” Bana doğru eğildi. “Kim olduğumu bildiğini sanmıyorum. Bence blöf yapıyorsun.”

“Gerçekten, Dennis, bence bir tür suç dehası olduğun fikrinden vazgeçmen gerek,” diye çıkıştım. “Kimse sana Rosalie’nin kaybında şüpheli gözüyle bakmamış olabilir ama sadece şansın yaver gitmiş. Dürüst olalım, seni adam yerine koyan olmamış. İlk soruşturmada adın geçmemiş bile. Bruce senden hiç bahsetmemiş.”

“Şans değildi.” Öfkeden ateş saçan gözlerini benimkilere dikebilmek için bereyi kafamdan çekip çıkardı. İtinayla kesilmiş sakalıyla hâlâ bir beyefendi gibi görünse de gözleri kan çanağına dönmüş Dennis Hood. Rosalie’nin anne babasını bulmaya geleceğini bildiğinden Marshallların izini eski evlerinden yeni evlerine kadar takip edip yeniden aileye sızan Dennis Hood. Bruce’la Helena’nın ölmesi gerektiğine ve işleyeceği cinayete intihar süsü vermeye karar veren Dennis Hood. Dennis arkadaşlarının ölüm haberini aldığı anda güya kahrolmuştu. Dennis iyi huylu ihtiyar rolünü oynayarak o topal ayağıyla Londra’da elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam etmişti.

Bana doğru döndürülmüş tekli koltuğa oturdu; sıırım gibi ve formda görünüyordu, üstelik daha önce tanıştığım o aciz, topal adamla arasında dünyalar kadar fark vardı. “Şans değildi,” dedi tekrar. Belli ki gururunu zedelemiştim. “Dikkatli bir planlamanın ve organizasyonun sonucuydu. Diğerlerinin nazarında çoktan Londra’dan ayrılmıştık.”

“Demek Bruce tarihleri o yüzden kontrol etmek istedi,” dedim aydınlanarak. “Nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.”

“Ne?”

“Bir not bıraktı.”

“Not mu?”

“Hikâyende bir tutarsızlık olduğunun farkındaydı. Kendini ele vermiş olmalısın.”

Üst dudağı sinsice bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Nell’den –onlar ona Rosalie diyorlardı– ve yanına aldığı şeylerden bahsediyorduk. Pek eşyası yoktu. Bir kitap. Oyuncak bir köpek. Kahrolası silah. Çantasında o silahı bulduğumda onu oracıkta öldürebilirdim. Neymiş? İşine yarayabileceğini düşünmüş! Bruce, Nell’le birlikte ortadan kaybolan eşyaları tek tek sıralıyordu ve sanırım sabrım tükendi. Bir an önce sussun diye, *Evet, bir de arka kapının anahtarı* dedim ama anahtarın kaybolduğunu polisten başkasına söylememişlerdi. Polis onlardan bunu gizli tutmalarını istemişti.”

AKA? Nasıl?

Arka kapının anahtarı? Nasıl bildi?

“Marshalları neden öldürdün? Rosalie’nin onları görmesine engel olmak için mi?”

“Hayır. Oraya sadece onunla konuşmaya gittim. Ona ilk ulaşan olmayı umuyordum. Sonra anahtar gafını yaparak her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Her ne kadar saklamaya çalıştıysa da Bruce’un hatamı fark ettiği gözümünden kaçmadı. Gidecekmiş gibi yaptım, ikisine de veda ettim, kapıyı çarparak kapattım ve sonra gidip kutuların arkasına saklandım. Bakıcıları onları yatırana kadar orada bekledim. Uykuya daldıklarından emin olduktan sonra da odalarına girdim.” Sinirle bacağına vurdu. “Nazik davrandım. Onları ıstıraplarından kurtardım. Kloroformdan sonra hiçbir şey hissetmediler. Esas acıyı çeken ben oldum çünkü her şeyi görmek zorunda kaldım.”

“Cinayetleri işledikten sonra oradan hiç ayrılmadın, değil mi? Katil balkondan kaçmış gibi gösterdin fakat bunu sırf bizi yanlış yönlendirmek için yaptın. Biz oradan atlayabilecek, eli

ayağı tutan, güçlü kuvvetli birini arıyorduk, yaşlı bir adamı değil.”

Gülümsedi. “Ayrılmadım. Bakıcıları banyoyu temizlerken de oradan sıvışıp parka gittim. O noktadan sonra çevredeki-lerce görülmemin hiçbir önemi kalmamıştı çünkü ölümlerinin üstünden epey zaman geçmişti. Bakıcının aramasını bekledim. Planım tıkr tıkr işledi.”

Bereyi kafamdan çıkardığından beri gözümü ondan ayırmamıştım. Şimdi etrafıma göz gezdirip küçük kulübenin ayrıntılarını zihnime kazıdım. Gösterişsiz mobilyaları, duvarlarında asılı güzel amatör tabloları ve ağzına kadar kitapla dolu birkaç alçak kitaplığıyla sade fakat konforlu bir evdi. Uzun yıllardır yaşadığı bir yere benziyordu. Perdeler kapalı olduğundan saatin kaç olduğunu ya da ne kadar baygın kaldığımı kestiremedim.

“Saklanmakta iyisin, öyle değil mi Dennis? Rosalie’yi kaçırdığın gece o evde mi saklandın?”

Ciğerleri bir tıslamayla boşaldı. “Nereden anladın?”

“Bir yöntem işe yarıyorsa ona sadık kalırsın. Marshallların dairesinde saklandın. Az önce de Windholt Evi’nde saklandın.”

“Az önce,” diye tekrarladı ve bilmediğim bir şeyi bilir gibi gülümsedi. “Kloroform seni iyi benzetmiş, ha? Zapt etmesi kolay oluyor fakat taşınması çok zor, yalan söylemeyeceğim. Oran buran morardıysa benim yüzümden.”

Rahatsızlığımdan ve üzerimdeki gücünden keyif aldığını bildiğimden yutkundum. “Rosalie’yi neden kaçırdın, Dennis?”

Suratı bir anlığına kasıldı. “Kaçırıldığını söyleyip duruyorsun ama kendi isteğiyle geldi. Kendi isteğiyle. Çekip gitmek istiyordu. Mutsuzdu.”

“Abilerini özledi.”

“Sevgi dolu bir çocuktuk. Sevgisini cömertçe paylaşırdı. O dağda karşılaştıklarında Piers da Nell’in bu zaafından faydalandı zaten. Onu kendisini sevdiğine inandırdı. Nell de toyluğundan ona kandı.”

“Sen de kızın sevecenliğinden faydalandın. Ne yaptın ona? Canını mı yaktın? İstismar mı ettin?”

Dehşete düşmüş gibi baktı. “Hayır. Alakası yok. O bizimdi. Bizim evladımızdı. Onu oradan kurtarmaya karar veren de ben değildim, karımdı. Aslında yapmak istemedim ama mecbur kaldım. Bu işi Lydia’ya bırakamazdım. Kesin yakalanırdı.”

“Diğer yandan sen ne yapacağını da paçayı nasıl sıyracağını da adın gibi biliyordun.”

Omuz silkti. “Dediğin gibi on altı yıl boyunca enselenmedim. Bu pek çoklarınıninkinden daha uzun bir süre.”

“Peki şimdi onu neden arıyorsun?”

“Önce sen.”

“Bağlarımı çözersen anlatırım.”

“Anlatmazsan bağlarını daha da sıkarım.” Gözleri tavizsizdi. Kendime bu adamın Helena’yı sağ bırakabilecekken sırf kendini korumak adına gözünü bile kırpmadan iki zavallı insanı öldürdüğünü hatırlattım. Haddinden fazla titizdi. Ona Rosalie hakkında bildiklerimizi, nerede olduğunu ve çocukları ne yaptığını anlattım.

“Onları Ivo’ya mı emanet etmiş?” Sarsılmış gibiydi.

“Ivo onlara iyi bakar. O ve eşi iyi insanlar.” Bileklerimi çevirmeyi denedim. Halatta hiçbir boşluk yoktu. “Rosalie için endişeleniyoruz. Sağlığı için. Ve Piers’ı öldürdüğünden şüpheleniliyor.”

Yutkundu. “Onu tutuklayacak mısın?”

“Bir soruşturma yürütülüyor,” dedim. “Soruşturmanın başındaki ben değilim. Hatta ekipte bile değilim, o yüzden kesin konuşamam ama olabilir.”

“Onun peşini bıraksınlar.” Hood derin bir nefes aldı. “O herifi ben öldürdüm.”

“Neden?”

“Nell’in kim olduğunu biliyordu çünkü Nell dilini tutamayıp ona kim olduğunu anlatmıştı. Buraya yerleştiğimizden beri

karşısına çıkan ilk insana gidip her şeyi *anlattı*. Piers yoluna çıkacak olursam polise gideceğini söyledi. Polisleri peşimize takacaktı. Karımı korumak zorundaydım. Sonra karım öldü ve korkmaya başladım. Foyamın meydana çıkması hâlinde başıma iş açılacağını biliyordum.” Ellerini iki yana açtığında parmaklarının titrediğini fark ettim. “Hep en doğrusunu yapmaya çalıştım. Piers kötü bir adam değildi. Fakat pek zeki bir adam da değildi. Nell’i sevdiğinden emindim ama gitmesine izin vermedi. Nell hastaydı. Doktora görünmesini istiyordum fakat Piers bir türlü müsaade etmiyordu.”

“Kızı kaçırdıktan sonra hiç doktora götürmedin,” dedim tükürürcesine. “Sakın onun için endişeleniyormuş ayaklarına yatma.”

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. “Karım vardı.”

“Karın...”

“Lydia. Doktor Lydia Fuller. Karım. Tanıştığımızda uzmanlığını çoktan yapmış olduğundan bekârlık soyadını kullanıyordu.”

Gözlerimi yumdum, hüsrana uğramanın da ötesindeydim. Dosyalara göz gezdirirken o isme kaç defa rastlamıştım? Tanıklar bana Doktor Fuller’dan kaç defa bahsetmişlerdi? Bu benim suçumdu; Doktor Fuller’ın erkek olduğunu varsaymıştım. Dennis Hood’la arasındaki bağlantıyı kuramamıştım. Rosalie onun düzenli hastalarından biriydi ki bu da doktorun onu yakından tanımasını açıklıyordu. Eleştirilemez, son derece saygıdeğer biriydi. Hoodların adının şüpheli listesine hiç girmemesine şaşmamak gerekirdi.

“Rosalie çocukları için kaygılanıyordu,” dedi Hood neredeyse kendi kendine. “Onları ben alacaktım ama sonra... fırsatını bulamadım.”

“Ve Piers’ı öldürdün.”

“Onun için yaptım. Kaçacağını bilmiyordum. Mutlu olacağını sandım.”

Dennis'e acımıyordum; zaten acımama da gerek yoktu çünkü o kendine yeterince acıyordu. Benim aklım Rosalie'deydi. Tek başına acı çeken Rosalie. Bir hapishaneden diğerine sürüklenen Rosalie. Seçenekleri hayatta kalmak için ne gerekirse onu yapmaya indirgenmiş Rosalie.

Dennis elini belli belirsiz bir hareketle kaldırarak küçük bir not defterinin durduğu masayı işaret etti. "Bir not yazdım. Piers'ı öldürdüğümü itiraf ettim."

"Nota ihtiyacın yok. Polise gidip itirafta bulunabilirsin, tıpkı bana itirafta bulunduğun gibi."

"Mesele şu ki hapse giremem. Oradan sağ çıkamam. Yapamam."

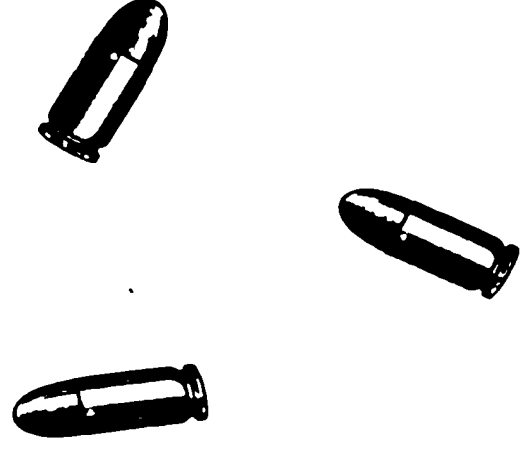
"Dennis," diye söze girdim ve gözleri benimkilere geri döndü.

"Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?" Bir kez daha halatları gevşetmeye çalıştım. Boğazıma dolanmış olan tenime biraz daha gömüldü. "Bak, eğer beni çözersen oturup konuşabiliriz. Sana yardım etmenin bir yolu olduğundan eminim."

"Yardıma ihtiyacım yok." Ayağa kalkıp tıpkı bir uyurgezer gibi yürüyerek yanımdan uzaklaştı ve o anda, Dennis Hood'un uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi kalmadığını fark edip tepeden tırnağa ürperdim.

"Onu tekrar görmek istemiyor musun? Rosalie'yi yani?"
Sesim çatladı. "Ona veda etmek istemiyor musun?"

Bana boş gözlerle baktı. "Beklemenin kime ne faydası var? Çocukları Ivo Marshall yerine bana emanet edebilirdi. Öyle yapmamayı seçti. Şimdi de burada değil."

"Kendisine sunulmayan hayatı onların yaşamasını istiyordu."

"Ona harika bir hayat sunduk. Lydia'yla hiçbir şeyini eksik etmedik. Ve Lydia'ya tapardı. Karım hâlâ hayatta olsaydı belki her şey farklı olurdu."

"Lydia'yı özlüyorsun."

"Hem de çok."

"Başıma bir şey gelirse beni de özleyecek insanlar var, Dennis." Josh'un yüzü gözümün önüne geldi. O gece sokak lambasının altında öpüştüğümüzde suratının aldığı o ciddi, hassas ve hüznü ifade. "Beni seven insanlar."

Söylediklerimi duymazdan gelerek mutfağa gitti. Elimi düğümün içinde döndürerek gevşetmeye çalıştım fakat tek yapabildiğim tenimi yakmak oldu. Her kıpırdadığımda boynumdaki ilmek daralıyor, gözlerimin önünde kara lekeler belirliyor ve zihnim paniğe sürükleniyordu.

Son bir deneme. "Lydia bir kişiyi daha incitmeni istemezdi."

"Rosalie'yi korumamı isterdi. Gerisi boş." Notunu son kez okudu. "Her şeyi sevgiden yaptım. Bunu bile."

Bir öfke dalgasının benliğimi istila etmesiyle koyverdim gitti. Artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. “Artık maval okumayı keselim, ne dersin? Rosalie hasta ve yardıma muhtaç hâlde kapına gelse onu doktora falan göndermezdin, değil mi? Fırsatını bulduğunda yapmadın çünkü suçunun ortaya çıkmasından korkuyordun. Sadece kendini düşündün ve onun acı içinde kıvranmasına göz yumdun. Yani Rosalie’yi korumakla ilgili tüm söylediklerin fasa fiso. İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki eğer sana kalsaydı onu yalnız başına ölmeye terk ederdin.”

“Herkes yalnız ölür,” dedi Dennis Hood ağır ağır ve yürüyerek odadan çıktı.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Halatlarla cebelleşsem de hiçbir ilerleme kaydedemiyordum. Küçük kulübenin bir odasından diğerine gidişine, peşi sıra sürüklediği sandalyenin gıcirtısına kulak kabarttım. Bir noktada kapıyı açtı ve odaya serin bir esinti, sabahın erken saatleri gibi kokan temiz, çivi gibi bir hava doldu. Küçücük bir şeydi fakat saatin kaç olduğunu, ne zamandır burada olduğumu ve Dennis Hood’un ne yapmayı planladığını bilmeyi diledim. Kelimenin tam anlamıyla kaybolmuştum.

Son yaptığı şey, kulübenin küçük koridorunda bir sandalyeye çıkmak oldu. Merdivenden sarkan halata uzandı, ilmeği boynundan geçirdi ve sandalyeyi tekmeleyerek devirdi. Tabii tüm bunları daha sonra öğrenecektim. Tangırtı yerimden sıçramama neden oldu. Boğulurken çıkardığı sesleri, son nefesini verirken havaya tekmeler savuruşunu ömrümün sonuna kadar unutmayacağımı biliyordum. Can çekişerek öldü ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Elimden gelseydi onu kurtarırdım. Her şeye rağmen şansımı denerdim.

Dennis Hood sessiz ve hareketsiz kalıp da halatın yavaş yavaş gıcırdaması dışında evdeki tüm sesler kesildiğinde doğruldum. Bu sandalyeden kalkıp yardım getirmem gerekiyordu.

Kendimi kurtaramayabileceğim ancak ondan sonra kafama dank etti. İşkenceden farksız, uzun dakikalar sonrasında Dennis Hood'un düğümler konusundaki yeteneğini hafife aldığımı anladım. Halatın karmaşık bir düğümler silsilesiyle bedenime dolandığını hem görebiliyor hem de hissedebiliyordum; boynumun yanı sıra kollarıma da dolanmış, dirseklerimden aşağısını ve bileklerimi sandalyeye sabitleyerek omuzlarımı geriye çekmişti. Esas düğümler parmaklarımla ulaşamayacağım kadar uzaktayken halat o kadar sıkıydı ki kollarımı kurtarmam mümkün değildi. Ne kadar debelenirsem boğazıma geçirilmiş ilmek etime o kadar çok gömülüydü. Japonlara has karmaşık bağlama tekniklerini hatırlar gibi olunca bunu internetten öğrendiğine kanaat getirdim. Ne yazık ki bağlanan kişinin kendi başına çözebileceği türden bir şey değildi. Ellerim şimdiden uyuşmuştu.

Yeni bir plana ihtiyacım vardı. Sandalyeyi devirip kırmaya çalışmayı düşündüm fakat deneme niteliğinde birkaç zıplamanın ardından korktuğumun başıma geldiğini anladım: Sandalye sapasağlamdı ve yere çarpma ânında kırılacağına bel bağlayabileceğimi sanmıyordum. Ayrıca arkamda stres pozisyonunda oldukları düşünüldüğünde iki kolumu birden kırma ihtimalim de vardı. Dahası sandalyeyi kırmayı dener fakat başarısız olursam şimdikinden bile daha rahatsız bir pozisyonda yerde öylece kalakalırdım.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Kurtarılmayı beklemek.

Bir süreliğine gözlerimi yumup meslektaşlarımla çabalarını hayal ettim. Liv herkesi teyakkuza geçirmiş olmalıydı, tabii yapabilecek hâldeyse. Fakat öldüyse...

Böyle düşünemezdim. Liv ölmemişti. Kendine gelmiş ve yardım getirmeye gitmişti. Hatta şu anda Keswick'teki karakolda dikilmiş, arama çalışmalarının koordine edilmesine yardımcı oluyordu. Dennis'i ya da arabasını görmüş olabilirdi. Belki de tam şu anda beni kurtarmaya geliyordu.

Dennis Hood bana saldırdığında muhtemelen telefonumu düşürmüştüm ama eğer cebimdeyse ya da Dennis Hood onu aldıysa –tabii şu anda ağa bağlı olduğunu varsayarsak– yerimi nokta atışı tespit edebilirlerdi.

Yahut onları Hood’a yönlendirecek bir ipucu bulabilirlerdi; neticede ben bulmuştum.

Rosalie’yi bulmuş olabilirlerdi.

Onlar...

Bunların masallardan, mutlu sonla biten hikâyelerden, teskin edici birer saçmalıktan pek farkı olmadığı gerçeğiyle yüzleştığım anda sanki yüreğime bir taş oturdu.

Bu bir hayal, Maeve. Bir rüya. Bir düş.

Kirpiklerimin arasından yaşların süzüldüğünü hissettim. Josh.

Onu da düşünme.

O sandalyede ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Bütün kemiklerim sızım sızım sızlayacak kadar. Vücudumdaki bütün kaslar alev alacak kadar. Ağlayacak kadar. Kaçınılmazı hızlandırmak uğruna boynumdaki ilmeğe asılacak kadar olmasa da bunun da ihtimal dâhilinde olduğunu fark edecek kadar. Yine de umudumu yitirmedim. Umut... Aptalca, mantıksız bir umut... Asla pes etmeyeceğim anlamına gelen inatçı bir kararlılık.

Fakat umuduma tutunarak belki yirmi çeşit cehennemden geçtim.

Ve zaman su gibi aktı.

*

Evin arka tarafından gelen ayak seslerini duyduğumda halüsinasyon gördüğümü sandım. Başımı kaldırdım ve kendimi eşikte dikilen bir karaltıya bakarken buldum: Bir yabancıya.

Bir deri bir kemik kalmış bir kadındı. Koyu renkli uzun saçları fena hâlde karışmıştı. Üstünde uzun bir etekle dal gibi

vücudunu âdeta yutan bol, el örgüsü, gri bir kazak vardı. Teni sararmış, avutları çökmüştü ama gözleri iri ve koyuydu, bir nebze olsun değişmemişlerdi ve haftalardır fotoğraflarda gördüğüm o gözlere bakıyordum.

“Rosalie?” Dudaklarımdan tek dökülen bu sözcüğün sessiz bir hayaleti oldu. Boğazımı temizlemeyi denedim.

“Ne... ne oldu?” Öne doğru birkaç adım yalpaladı. “Sen kimsin?”

Buradaydı, tam karşımdaydı ve tek düşünebildiğim bağlarımdan kurtulmam gerektiği idi.

“Halatı kes,” dedim alelacele.

Fakat dediğimi yapmak yerine gözlerini iyice belerterek kımıldamadan durdu.

Ah Tanrım, sabırlı olmalıydım.

“Ben polisim. Lütfen. Bana yardım et.” Kafamı toplamaya çalıştım. “Adım Maeve. Seni arıyordum.”

Ani, topyekûn bir panik. Rosalie fal taşı misali açılmış gözleriyle geriye doğru sendeleyince kendime sövdüm.

“Rosalie, her şey yolunda. Buraya seni tutuklamaya gelmedim.” Gülümsemeyi denedim. “Zaten şu hâlimle istesem de yapamam.”

“Hayır.” Bağlarıma, acizliğime bakıyordu. “Bunu sana kim yaptı?”

“Dennis.”

İrkildi ve etrafına bakındı. “O nerede?”

“Sanırım koridorda.”

Dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı ve kapıya doğru döndü.

“Bekle. Oraya gitme.” Bunu elimden geldiğince otoriter bir tavırla söyledim. Başını çevirip şüpheyile bana baktı.

“Nedenmiş?”

“Onu o vaziyette görmek istemezsin.”

“Hangi vaziyette?” Gözleri iyice belerdi. “Yoksa öldü mü?”

Başımla onayladım.

“Neden?”

“Bruce’la Helena’yı öldürdüğünü... seni kaçırdığını... ve Piers’ı vurduğunu itiraf etti.”

“İtiraf mı etti?” Neye uğradığını şaşırmış gibiydi.

“İfadesi mutfak masasında duruyor.”

Sendeleyerek masaya doğru ilerleyip Dennis Hood’un ar-
dında bıraktığı yazılı itirafa baktı.

“Kırk yıl düşünsem itiraf edeceği aklıma gelmezdi.”

“Senin suçlanacağından korktu.”

“Suçunu itiraf etmeseydi,” dedi Rosalie ağır ağır, “başım belaya girer miydi?”

“Bilmiyorum.” İyiden iyiye kuruyan dudaklarımı nemlen-
dirmeye çalıştım. “Biraz su alabilir miyim?”

“Seni serbest bırakmam gerek.” Bunu söylerken uzaklara
dalmıştı, aklı başka bir yerde gibiydi.

“Lütfen.”

“Ben... özür dilerim.” Eli başına gitti. “Kendimi pek iyi
hissetmiyorum. Dikkatim... dağılıyor.”

“Sorun değil. Biliyorum.” Avazım çıktığıınca bağırmamak
için kendimi zor tuttum. “Halatı kesebilersen kendime içecek
bir şeyler bulabilirim.”

“Çok yorgunum.” Sırtı bana dönük olacak vaziyette masanın
başındaki sandalyelerden birine çöktü ve başını koluna yasladı.

“Rosalie. Lütfen.” Göz pınarımdan bir damla yaş süzüldü-
ğünü hissettim. Hem çok yakın hem de çok uzaktı. “Gitmeme
izin verirsen ikimiz için de yardım çağırabilirim.”

Evdeki bir saatin tik takları, Rosalie’nin soluk sesleri ve
kalbimin gümbürtüsü dışında içeride çıt çıkmıyordu. Rosalie
iyi değildi. Her an bayılıp yere yığılabilirdi.

Ölebilirdi de. Sonrasında ona katılmam yalnızca an me-
selesiydi.

Ne yapıp ne edip onu ayağa kaldırmalıydım.

“Rosalie? Senden isteyeceğim son şey bu olacak. Lütfen, lütfen beni serbest bırak.” Yalvardım. Dil döktüm. Gücünü toplaması için birkaç dakika oturmasına izin verdim. Çocuklarından bahsettim. Wil’den ve dinozor aşkından, Posy’nin gülüşünden. Sonra da Ivo’yla Magnus’a geçtim.

Hiçbir tepki alamadım.

Uzun, çok uzun bir müddet sonra sandalyesinde kıpırdandı ve dönüp bana baktı. Bakışları cin gibiydi. Uyumuş ya da bayılmış değildi.

“Neden buradasın?” diye sordu.

“Beni Windholt Evi’nden kaçırdı. Senin için oradaydım. Geri dönme ihtimaline karşı seni orada bekliyordum. Dennis ise nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Bildiklerimizi öğrenmek istiyordu.”

“Bunun olmasına izin vermemeliydin.” Suratı çelik gibiydi ve o küçük çocuğun nasıl hayatta kaldığını, nasıl yaşadığını, çocuklarına her şeyini verip de gocunmadan nasıl da kendini feda ettiğini anladım. En başından beri onun için üzülüyordum ama şimdi onu anladığımı hissediyordum.

“Bir hataydı,” dedim.

“İşinde iyi misin?”

“Genelde iyiyimdir. Gerçi bugün çuvallanmış olabilirim.” Gülümsemeyi denesem de başaramadım. “Tıpkı seni olduğu gibi beni de özleyecek insanlar var. Nerede olduğumu merak edecek insanlar. Beni seven bir adam var, yani sanırım...”

“Sanır mısın? Bilmiyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Biliyorum. Fakat henüz söylemedi.”

Sanki ağrımayan yeri yokmuş gibi yavaşça ayağa kalktı ve düşmemek için mobilyalara tutunarak bana doğru geldi. Yakından bakıldığında hâli daha da beterdi; teni yüz kemiklerinin üstünde âdeta gerilmiş, göz yuvaları çökmüştü.

“Halatı kesecek bir şeye ihtiyacın var,” dedim usulca.

“Bıçağım var,” dedi umursamazca, pat diye.

Bıçağın onda ne işi vardı? Arkamda hareket eden ellerini izleyebilme umuduyla başımı çevirdim. Kollarımdaki, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Dilini tut. Dilini tut, Maeve...

“Buraya onu öldürmeye mi geldin?”

Sessizlik ağırdı. Güm güm atan kalbime, Rosalie’nin alıp verdiği sığ soluklara odaklandım ve gözlerimi yumdum. Ah, Josh.

Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. “Wil’le Posy’yi istiyordu. Onları almasına müsaade edemezdim. Bu riski alamazdım. Öd-
leğin tekiydi ve onu çocuklarımdan uzak tutmak adına gereken her şeyi yaptığımı sanıyordum ama yanılmışım. Korkusundan peşimizden gelemeyeceğini sanmıştım.”

Ensem metalin soğuk öpücüğünün beklentisiyle gerildi. Bıçağı doğru açıyla indirir de atardamarlardan birine denk getirirse kan kaybından ölmem ne kadar sürerdi? Pek uzun sürmezdi herhâlde. Daha yüzeysel bir yara açarsa ölümüm daha yavaş olurdu ama yine de şoka girerdim.

“Böyle düğüm atmayı nereden öğrendin?” dedi neredeyse kendi kendine.

Bıçağın bileğime sürttüğünü hissettim ve acıdan bağırma-
mak için dilimi ısırdım.

“Pardon, epey sıkı.” Bıçağı ileri geri hareket ettirerek ha-
latı kesmeye koyuldu fakat bunu yapabilmek için ona asılmak
zorunda kalmıştı. Hâliyle halat boğazımı boylu boylunca kesti.
Rosalie soluk soluğa halatı kesmeye çalışırken çaresizlikten ora-
cıkta feryat figan ağlayabilirdim. Parmağını bile oynatmaya
hâli yoktu.

Fakat benim de ondan başka çarem yoktu.

“Windholt Evi’nden kaçtığında neden polise gitmedin?”

Bir anlığına hareketsiz kaldı. “Polis gördüm mü kaçacak
şekilde büyütülmüştüm. Korkuyordum.”

“Sana yardım ederdik.”

“Annemi kurtarmadınız. Gerçek annemi. Ona kimse yardım etmedi.”

Dudağımı ısırđım. Haklıydı. “Ona ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Biraz.” Sesi de tenime vuran nefesi de kor gibiydi. Güvenli oynamayı beceremeyişimi, beni sürekli mantıklı ya da akılcı davranmanın ötesine iten gerçeğı öğrenme tutkumu bir kez daha sorguladım. “Güzel bir kadındı. Bana şarkılar söylerdi. Babamın heyheyleri tepesinde olduğunda beni odama kapatırdı ama o gün buna vakit bulamadı. Hava güneşliydi, bunu çok iyi hatırlıyorum ve kan pasparlaktı. Bir daha kımıldamayınca uyuduğunu sandım ve sonra babam ağladı.”

Arkamda bir hışırtı duyunca bıçağı tekrar eline aldığını anladım ve gerildim ama beni değıl, ipi kesmeye koyuldu.

“Az... kaldı...” Nefesi hırıltılıydı ve harcadığı güçten ötürü titriyordu.

Halatı var gücümle çekiştirdim. Önce sicimlerden biri koptu, sonra bir diğeri. O noktadan sonra bile Rosalie’nin halatın geri kalanını kesmesi çok ama çok uzun sürdü. O kadar ki yardım çağırıp o işi başka birine yaptırmanın daha iyi olabileceğini düşündüm. Ne var ki hem içeriden hem de dışarıdan acıyan boğazıma rağmen bunu ona söylediğimde başını iki yana salladı.

“Burada telefon yok.”

“İnternet?”

“Kütüphaneyi kullanıyor.” Etrafına bakındı. “Bu ev elektrik şebekesine bile bağıl değıl. Güneş panelleri ve jeneratörü var. Kelimenin tam anlamıyla hiçliğin ortasındayız.”

Kötü haber. Benliğimin derinliklerinde bir parçacık daha sabır aradım, Rosalie de devam edecek kadar azimliydi ve sonunda halat koptu. İstemedenden de olsa öne doğru kayıp yere yığıldım. Vücudumdaki bütün kaslar isyan ediyordu. İstesem bile hareket edebilecek hâlde değıldim. Rosalie’nin yanıma

yığılıp nefes alabilmek için başını geriye attığını hayal meyal fark edebildim.

Rosalie. Burada olması inanılmazdı. Günlerdir aradığım kadın. Saklanan, kaybolan o çocuk. Onu en çok seven insanların nazarında artık bir yabancı.

Onu kurtarabileceğimi düşünmüştüm fakat o beni kurtarmıştı.

Boşluğa bakıyordu, vücudu gevşemişti, aklı başka bir yerdeydi. Halatı kesmek için harcadığı eforun ona çok ağır geldiğini anlayınca elimi uzatıp onunkinin üstüne koydum.

“Teşekkür ederim.”

*

“Arabaya ulaşmamız gerek.” Rosalie’nin bulduğu bir Ordnance Survey⁴ haritasına ve tüm yollardan uzaktaki minicik bir dikdörtgenden ibaret olan kulübeye bakıyordum. Rosalie parmağının ucuyla Windholt Evi’ni gösterdiğinde Hood’un beni sandığımdan daha uzağa götürdüğünü anladım. Bu iki mülkü birbirine bağlayan, arama kurtarma görevlilerine neredede olduğumuzu söyleyecek hiçbir şey yoktu. Sandalyede bağlıyken bunu bilmediğime memnundum.

Topallayarak da olsa kulübeyi kolaçan edecek kadar toparlanmış, Dennis Hood’un halatın ucundan sallandığını doğrulayan kaçamak bir bakışın ardından koridordan uzak durmaya gayret etmiştim. Her yanımda ağrıyordu. Attığım her adımda dizim incindiğini haykırıyordu ve onu zorlayarak durumu iyice kötüleştiriyordum. Rosalie kendini kanepeye atıp bir süre uyumuştı.

“Arabayla gidemeyiz.”

4 İngiltere’nin resmî haritacılık kurumu. -ç.n.

“Ben sürebilirim,” dedim hissettiğimden daha büyük bir cesaretle.

“Hayır, sorun araba.”

Dönüp ona baktım. “Arabaya ne olmuş?”

Gerçekten arabaya ne olmuştu? Kulübenin duvarına yaslanıp Dennis Hood’un dosdoğru bir hendeğe sürdüğü Toyota Land Cruiser’a bakıyordum. Burnu aşağıdaydı ve çekici gelmediği sürece onu saplandığı yerden çıkarmak mümkün görünmüyordu.

“Bunu neden yaptı?”

Rosalie omuz silkti. “Belki de kazara olmuştur?”

Ya da kendi hayatını sonlandırmaktan başka seçeneği kalmasın diye yapmıştır. Bir ödleğin geri dönüşü olmayan bir fedakârlık yapabilmesi için çaresiz kalması gerekirdi. Dennis de kendini burada mahsur bırakmış, öyle yaparken de bizi üzerine bardak kapatılmış birer örümcek misali kapana kısıtırmıştı.

“Senin arabana ne oldu?” diye sordum. “Mini’ye?”

“Buraya birkaç kilometre kala benzini bitti. Kulübeye ulaşabilmek için onca yolu yürümek zorunda kaldım.” O kadar yorgun olmasına şaşmamalıydı. Neresinden bakılırsa bakılsın fiyaskoydu. Polisler arabayı bulsalar bile nerede olduğumuzu anlayamayacaklardı. Rosalie kulübenin eşiğine oturup iyice eprilmiş giysilerine sarındı. “Bir daha o kadar yolu yürüyemem. Sen yürümek istesen ne tarafa gitmen gerektiğini bile söyleyemem.”

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum.” Zorla da olsa yanına oturdum. “Ayrıca dizim bu hâldeyken yürüyebileceğimden emin değilim.”

“Mecbur kalınca insanın neler yapabildiğini bir bilsen.”

“Doğrusunu istersen senin kafana koyduğun her şeyi yapabildiğini gayet iyi biliyoruz.” İhtimalleri değerlendiriyor, moralim gittikçe bozulsada belli etmemeye çalışıyordum. Telefon yoktu, internet yoktu, aracımız yoktu ve ikimiz de şak diye düşüp bayılacak kadar takatsizdik. Etrafımız dağlar tarafından kuşatılmıştı. Tepemizdeki gökyüzü açık ve masmaviydi; görünmez

akıntılara kapılmışçasına oradan oraya süzülüp havada daireler çizen birkaç kuş dışında bomboştı. Yaprak kımıldamıyordu. Her şey hareketsizdi.

Gelen giden yoktu.

Burada olduğumuzu bilen yoktu.

Ve şu anda saklanıyor olsak ancak bu kadar görünmez olurduk.

Saklanmayı ve insanları neyin ele verdiğini düşündüm. Derken aklım Thames'teki o adaya gitti.

“Burada kal.” Gerisin geri kulübeye girip içeriden bir kurulama bezi, bir kutu kibrit ve bir şişe viski aldıktan sonra (mavimsi yüzüne bakmaktan imtina ederek) Dennis Hood'un cebinden de Toyota'nın anahtarını aldım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Rosalie viskiye bandırılmış kurulama beziyle dışarı çıktığımda.

“Duman işareti.” Aksayarak Land Cruiser'ın yanına kadar gittim ve sonunda talihim dönmüş olacak ki benzin deposunun kapağına zar zor da olsa yetiştim. Kurulama bezini depoya sokuşturup ucunu dışarıda bıraktım. Muhtemelen deponun dibine ulaşacak kadar uzun değildi, ayrıca depoda işimi görecektim kadar benzin olması için dua ediyordum fakat her şeyden önce dumana ihtiyacım vardı.

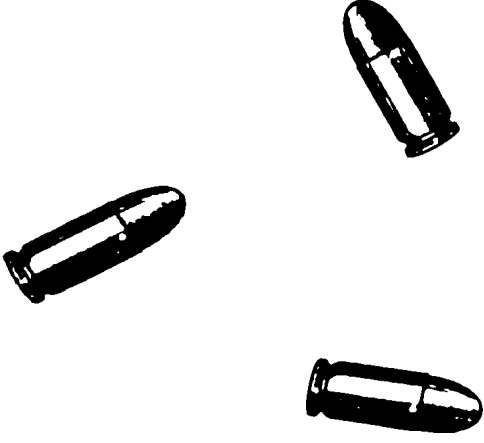
“İçeri gir. Pencereleden uzak dur.” Rosalie'nin mutfakta gözden kaybolmasını bekledikten sonra kurulama bezini ucundan yaktım. Bir alev bez boyunca yükselirken var gücümle kulübeye doğru depara kalktım fakat hiçbir rekoru kıramayacağım ortadaydı. Tam kapıyı kapatıyordum ki bez sonuna kadar yandı ve depo öyle bir gürültüyle alev aldı ki duyan dünyanın sonunun geldiğini sanırdı. Rosalie'nin çığlığını duydum ve arkasına büzüştüğü kanepeye doğru atıldım.

“Bir yerine bir şey mi oldu? İyi misin?”

“Gafil avlandım.” Doğrulup pencereden dışarı baktı.

Ben de aynısını yaptım ve alevler içindeki Land Cruiser'dan yükselen koyu renkli duman sütununa baktım; çoktan gökyüzüne ulaşmış, burgaçlar çizerek gittikçe yükseliyor, arayanlara yerimizi gösteriyordu.

“Yakında gelirler,” dedim. “Burada olduğumuzu anlar anlamaz çıkıp gelirler.”

52

"Al bakalım." Georgia elinde bir fincan çayla içeri girdi. Bu gördüğüm en güzel manzaraydı.

Mutlulukla iç geçirerek fincanı elinden aldım. "Teşekkür ederim."

"Hastanede olman gerekmediğinden emin misin? Biraz şey görünüyorsun da..."

"Nasıl görüdüğümü biliyorum." Polis karakolunda, bize tahsis ettikleri küçük odada oturuyordum. Üstümde benim boylarımda fakat benden çok daha kilolu bir yerel polisten ödünç aldığım kapüşonluyla eşofman altı vardı. Giysilerin içinde kaybolduğumun farkındaydım. Ne yazık ki çamura bulanmış, kan olmuş, yırtılmış ve toz toprak içinde kalmış zavallı siyah pantolon takımımı çıkarıp karakolun tuvaletindeki çöp kutusuna atmıştım. Kapüşonlu boynumdaki ve bileklerimdeki kırmızı izleri, halatın tenime gömüldüğü yerlerde çiçek açan kanlı morlukları, solgunluğumu ya da gözlerimin altındaki koyu renkli halkaları saklayamıyordu. Hiçbir şey beni canını son anda kurtarmış biri gibi görünmekten kurtaramazdı. "Sorun değil."

"En azından muayene oldu," dedi pencereye sırtı dönük vaziyette dikildiği yerden bana endişeli gözlerle bakan Liv. "Dediklerine göre yalnızca berelenmiş, susuz kalmış ve dizini incitmiş."

"Yani kalıcı bir hasar yok, zamanla hepsi geçer. O yüzden çay için minnettarım." dedim içtenlikle. "Meğer buna çok ihtiyacım varmış."

“Dinlenmeni de söylediler,” dedi Liv altını çizercesine. “Ve saat hayli geç oldu. Otele geri dönüp biraz uyumalısın.”

“Henüz hiçbir yere gidemem.” Damarlarımda gezinen adrenalin kırıntıları yüzünden hâlâ kıpır kıpırdım ve gözlerimi kapama düşüncesi hiç cazip gelmiyordu. Bunu yaptığımda az daha başıma gelecek olan şeyle yüzleşmem gerekecekti fakat buna hazır değildim. Onun yerine kafamı dağıtmaya çalışıyordum.

“Başın hâlâ ağrıyor mu?”

Başımla onayladım. “Kloroformun etkisinin geçmesi epey uzun sürüyor. Sen ne âlemdesin?”

“Aynı durumdayım.” Ürperdi. “Korkunçtu.”

“Anlaşılan kimyagerlikten pek anlamıyormuş.”

Georgia masadan bir sandalye çekip oturdu. “Rosalie’den haber var mı?”

“İyi bir haber yok,” dedim. “Ivo ve Magnus onun yanında olmak için Londra’dan geliyorlar.”

“Magnus mu?” Liv’in sesi keskindi. Omuz silktim.

“Rosalie onun içindeki cevheri gün yüzüne çıkarıyor. Magnus onu gerçekten seviyor. Neticede Rosalie onun küçük kız kardeşiydi ve onu kaybettiğinde perişan oldu. Şimdi en azından onu tekrar görebilecek.”

“Rosalie ölecek mi?” Georgia hâlâ olan biteni idrak etmeye çalışıyordu ve onu anlıyordum fakat keşke açık sözlülüğün suyunu çıkarmasaydı.

“Duyduğum kadarıyla doktorların yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Onu rahat ettirmeye çalışacaklar. Yarın bu saatlere sağ çıkacağını düşünmüyorlar ama emin de olamıyorlar.”

“Kanser mi?”

“Evet. Hastalandığını hissettiği anda bir hastaneye gitseydi belki ona yardım edebilirlerdi. Fakat hâl böyleyken...”

“Çok üzücü,” dedi Georgia ve başımla onayladım.

“Şu anda bilinci gelip gidiyor çünkü ona çok fazla morfin veriyorlar. Acı içindeydi ama hiç şikâyet etmedi.”

Dumanın fark edilmesi ve kulübenin tepesinde bir dronun dönüp durmaya başlaması yaklaşık bir saat sürmüştü. Ardından ilk motor sesi duyulana ve uzakta bir araç belirene kadar aradan bir saat daha geçmişti. Alacakaranlıkta patikadan bize doğru sarsıla sarsıla ilerleyen aracın alçalıp yükselen farlarını gördüğümde derin bir oh çekmiştim.

“Keşke aradığımız kişinin Dennis Hood olduğunu fark ettiğimizde yanımızda olsaydın,” dedi Georgia hülyalı hülyalı. “Büyük olay oldu.”

“Nasıl anladınız?”

“Çektiğin son fotoğraftan. Liv telefonunu arabanın yanındaki çamurda buldu ve içinde işimize yarayabilecek bir şey olup olmadığına baktık. Anlayacağın, epey çaresizdik. Her yolu deniyorduk. Rosalie’nin adı sağ üst köşede zar zor görölüyordu. Eleanor Hood. Gezginler ona Ellie diye seslendiklerini söylemişlerdi. Biz de Eleanor’un kısaltması olduğu sonucuna vardık.”

“Başka kimsenin fark edeceğini düşünmemiştim. Hood’un eline düştüğümde ben de daha yeni çözmüştüm.”

“Az kalsın biz de gözden kaçıracaktık,” dedi Liv.

“Peki kim fark etti?”

İkisi şöyle bir bakiştıktan sonra Georgia cevap verdi. “Josh.”

“Genelde bu tür ince ayrıntıları bana bırakır.” Sesimin normal çıkmasına gayret ettim ama adının anılması bile nefesimi kesmeye yetti. “Harbiden, nerede o? Son yirmi dört saat içinde olanlar yüzünden canıma okumasını beklerdim. Dennis Hood’un arkamdan sinsice yaklaştığını fark etmediğim için bana çok kızgın olmalı.”

“Nerede olduğundan emin değilim,” dedi Liv ağır ağır.

“Bu da ne demek?”

Bir kez daha bakiştılar. Bu seferki daha anlamlıydı.

“Biriniz neler olduğunu anlatsın,” dedim alçak fakat yeterince tehditkâr bir sesle.

“Herkesi teyakkuza geçirdiğimde Cornwall’daydı. Duyar duymaz buraya gelip seni aramak istedi.” Liv, odanın diğer ucunda tırnağını kemirmekle meşgul olan Georgia’ya baktı. “Bir konferans görüşmesi yapıldı. Hepimiz oradaydık. Una onsuz da yapabileceğimizi ve Grant’le işe bittiyse Londra’ya dönmesi gerektiğini söyledi.”

Suratımı buruşturdum. “Eminim bunu çok iyi karşılamıştır.”

“Aynen. Hiç mutlu olmadı.”

“Una ona bir kerecik olsun profesyonel davranmasını söyledi,” dedi Georgia gözlerini belerterek. “O noktadan sonra Derwent zıvanadan çıktı.”

“Ne dedi?”

Liv tek kelime etmeden omuz silerken Georgia kafasını iki yana salladı. “Hakkını verebileceğimizi sanmıyorum.”

“Bari şöyle bir üstünden geçin?”

“Gerçekten bize düşmez. Ondan duysan daha iyi.”

Liv belki de otuzuncu defa omzunun üstünden baktı ve nihayet gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Pardon, şey yapmam gerek...”

“Kaçma!” Çok geç kalmıştım; Liv gitti ve beni evhamlı Georgia’yla baş başa bırakarak koridorda gözden kayboldu. Nazik davranmaya karar verdim.

“Yani herkes benim için endişelendi.”

“Yirmi dört saattir kayıptın ama sonsuzluk gibi geldi. Chris’le ikimiz Londra’dan dün geldik, o yüzden Liv’le yerel polise yardım edebildik. Dennis Hood’un ismine ulaştıktan sonra işler hızlandı. Josh ve Vidya, Cornwall’dan Bristol’e geçerek Hood’un bize verdiği adresteki evin boş olduğunu keşfettiler. Komşularda bir Isle of Wight adresi vardı; Josh’la Vidya koştur koştur oraya gittiler ama yine aynı hikâye. Terk edilmiş bir dükkân. Hood izlerini gizlemekte gerçekten iyiymiş.”

Demek ki Josh beni bulmak için ülkenin bir ucundan diğerine boşu boşuna koşturup durmuştu. Bu onu delirtmiş

olmalıydı. Peki, sağ salim bulunduğumu öğrendikten sonra ne yapmıştı? Una Burt'ün dediği gibi geri mi çekilmişti? Gelip beni bulmasına gerek kalmadığından Londra'ya mı dönmüştü?

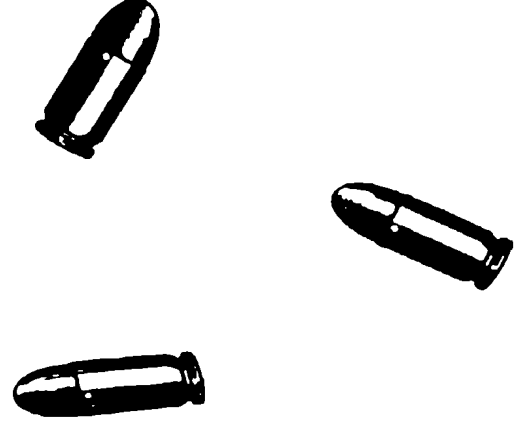
Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak gülümseyip başımla onayladım.

“Kraliyet Posta Kurumu'yla temas kurduk,” diyerek konuşmayı sürdürdü Georgia, “ve bize Hood'un postalarını yönlendirdikleri yeni adresi verdiler. Böylelikle Keswick'teki bir posta kutusuna ulaştık. Yani o bölgede yaşadığını biliyorduk ama seni bulmaya bir nebze olsun yaklaşamamıştık. Adamın fotoğrafını kasaba sakinlerine gösterdik ve onu tanıyan birkaç kişi çıktı ama kimse nerede yaşadığını bilmiyordu. Gerçi er ya da geç çözerdik.”

Belki çözerlerdi belki de çözemezlerdi. *Rosalie, Dennis Hood'la yüzleşmeye gelmeseydi dayanamazdım*, diye düşündüm. Ben hayatımı ona borçluydum fakat onunki parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Bu her nedense beni derinden etkilemişti. Hayatımla daha iyi bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Derken kapı açıldı ve Liv'i görmeyi bekleyerek başımı kaldırıp baktım. Evet, Liv oradaydı ama Josh önünde duruyordu. Bir saniye boyunca ne tek kelime ettik ne de kıpırdadık; yalnızca birbirimize baktık. Sonra çayım elimden fırladı ve dizime aldırış etmeden ona koştum.

53

Derwent'in tepemi attırması beş dakika bile sürmedi.
"Otele gitmeyeceğim."

"Gideceksin ve sen de bunu bal gibi biliyorsun."

"Tor Grant'le neler olduğunu anlat."

"Pek bir şey olmadı." Etrafına bakınıyordu. "İvır zıvırın nerede?"

"Ne ıvır zıvırı?"

"Kendi giysilerin." Duraksayıp ödünç alınmış kıyafetlerime baktı. "Bu kılıkta insan içine çıktığını söyleme sakın."

Sinirden bir anlığına gözlerimi kapadım. "Boş versene. Tor Grant'in sorgusuna dönersek, *pek bir şey olmadı* da ne anlama geliyor?"

"Yarın anlatırım."

"Josh."

"Maeve." Bana en esrarengiz mavi bakışını attı; gerisini öğrenmek istiyorsam onunla iş birliği yapmak zorundaydım.

Liv ve Georgia odanın bir köşesine çekilmiş, bizi tenis maçı izler gibi izliyorlardı. Liv'in suratındaki ifade içten içe kendiyle çatıştığına işaret ediyordu fakat Georgia neşe saçıyordu.

"Birinin Maeve'e patronluk tasladığını görmek çok hoş," dedi Georgia.

"Benim işim bu." Derwent başını kapıya çevirdi. "Hadi. Gidelim buradan."

Dediğini yaptım çünkü bu ruh hâlindeyken onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Liv peşimizden koridora çıktı.

“Ben de sizinle gelebilir miyim?”

Derwent’ın hayır demesini beklediysem de omuz silkti. “Tabii ki.”

Arabasının karakolun önüne gelişigüzel park edilmiş olduğunu görünce şöyle bir durup, çaprazlamasına park ederek iki yanındaki boşlukları nasıl da işgal ettiğine beğeniyle baktım.

“Acelen mi vardı?”

Sırıttı. “Olabilir.”

“Bana ne yapmam gerektiğini buyurma şansını kaçırmak istememişsindir tabii.”

“Tabii ya. Sırf bunun için son yirmi dört saatte aşılmadık hız sınırı bırakmadım.” Yolcu kapısını açtı. “Hadi. Atla bakalım.”

Bindim ve kapıyı kapadı. Kapım falan açıldığına göre hissettiğimden daha kötü görünüyor olmalıydım ki aynaya şöyle bir bakınca haklı olduğumu anladım. Belki de Liv’in arka koltuğa geçmesine aldırış etmemesinin nedeni buydu.

Motoru çalıştırmasını bekledim. “Otele giderken Tor Grant meselesini anlatabilirsin.”

“Düş yakamdan.”

“Hayatta olmaz.”

“Yarın.” Kısa araba yolculuğu boyunca ona sorduğum tüm soruları savuşturdu.

“Ben onu odasına çıkarırım,” dedi Liv arabadan indiğimizde. Derwent da otele kayıt yaptırmaya gitti. Görünüşe bakılırsa Liv’in idaremi devralmasından pek rahatsız olmamıştı.

Otel odası önceki gelişimizdekiyle aynıydı. Yatağın karşısındaki duvarda asılı olan sulu boya tabloya baktım ve onu kimin seçtiğini, geçen gelişimde ona ne gibi anlamlar yüklediğimi merak ettim. Her nedense hatırlayamıyordum.

“Perdeleri kapatayım mı?” Bir elini çoktan perdeye atmıştı.

“Hayır, kalsın. Teşekkürler.”

“Üstünü değiştirmek ister misin?”

Yatağın kenarına oturup üstümdekilere baktım. “Yanımda lacivert takımımınla spor eşyalarımın başka bir şey yoktu, unuttun mu? Üstümdekiler kalsa da olur.”

“Biraz uzanmalısın.” Yanıma oturup kaygılı gözlerle bana baktı. “Uyumayı denc.”

“Deneyeceğim.”

“Yanında kalmamı ister misin?”

“Hayır. Ben iyiyim.”

Bocaladı. “Maeve... sen ve Josh.”

Ağzımı bile açmadan bekledim.

“Hislerinizin farkına varamamışım. O konferans görüşmesinde seninle ilgili söyledikleri... Demek istediğim, ekipteki herkesin duyuyor olmasını önemsemedi bile. Bu akşam buraya geldiğinde yüzünde beliren ifadeyi de görünce... Bunun gelip geçici bir şey olduğunu sanmıştım ama değilmiş. Yanılmışım.”

“Eee?”

“Eesi dikkatli ol. Hepsi bu. İncinmeni istemiyorum.”

“Bize otele kadar eşlik etmenin nedeni bu muydu?” Gü-lümsedim. “Birbirimize karşı gerçek hislerimizin olması boşta olduğu anlamına gelmiyor.”

“Sanırım öyle.” Ayağa kalktı. “Kalmamı istemediğinden emin misin?”

Kafamı iki yana salladım. “Baş ağrından kurtulabilmen için senin de güzel bir uyku çekmen gerek.”

Eğilip bana sarıldı. “İyi olduğuna o kadar mutluyum ki.”

O gittikten sonra örtülerin üstüne kıvrıldım. Yorgun olduğumun farkındaydım fakat bir türlü uyuyamıyordum. Dehşet yüzeye fazla yakındı. Ayrıca ayakkabımın içine kaçan bir taş misali canımı sıkan başka bir şey vardı.

Derwent’la konuşmam lazımdı.

Telefonum hâlâ elime geçmemiştii; onu bir daha görmeme ihtimalimin hayli yüksek olduğunu düşündüm. Baş ucumdaki

telefondan resepsiyonu aradım ve onlardan beni Derwent'ın odasına bağlamalarını istedim. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama açan olmadı.

Odasında değildi.

Demek ki... bir yere gitmişti. Bir hüznün ve belirsizlik dalgası benliğimi istila etti.

Ahizeyi yerine koydum. Kendimi yapayalnız hissediyordum ki kapı usulca tıklatıldı. Apar topar yerimden kalkıp kapıyı açtım. Ceketini çıkarmıştı, saçları dağınıktı, yorgunluktan gözleri kısılmıştı ama beni görünce gülümsedi.

“Ben de şimdi seni arıyordum.”

Kaşları çatıldı. “Her şey yolunda mı?”

“Bir sorum var.”

Yüzü gevşedi. “Tahmin etmeliydim.”

“Sorumun cevabını alana kadar uyuyamayacağım.”

“Pekâlâ. Tek bir soru.” İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. Bir kez daha yatağın kenarına oturdum.

“Sence Piers’ı Rosalie mi öldürdü?”

Beklediği bu değildi. “Neden soruyorsun?”

“Kulübeye geldiğinde yanında bir bıçak vardı. Marshallara yaptıklarından sonra Dennis’i çocuklarından uzak tutmak adına onu öldürmeye kararlıydı. Wil’le Posy’ye zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyordu. Bence Helena’yla Bruce’u öldürerek inisiyatif almasını beklemiyordu ama yaptığı her şeyi değiştirdi.”

“Bu Dennis’e neden öyle davrandığını açıklar, Piers’a değil.”

“Çocukları için cinayet işlemeyi göze almıştı. Ayrıca Dennis’in itirafı karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. İtiraf ettiği şeye değil, itirafını kaleme almış olmasına şaşırı. Bunun yalan olduğunu ve bir numaralı şüphelinin kendisi olduğunu biliyordu.”

“Başka?” Beni dikkatle izliyordu.

“Yatak odasının duvarındaki kan. İncecik bir serpintiydi. Biri seni dövüp kanını duvara sıçrattığında öyle görünmez.” Gülümsemeye çalıştım. “Neticede bunu en iyi ben bilirim.

Ancak bir yere kan tükürdüğünde öyle görünür. Bunu o tezgâhladı. Evi terk etmeden önce orayı yaşanmaz hâle getirdi fakat çocukların daha sonra adada bıraktığı kitapları, oyuncakları ve kıyafetleri vardı. Ayrıca ateş yandığında mutfak ve yatak odaları yeterince ısınırdı, yani evin sandığımız kadar çıplak olmadığı kanısındayım. Cinayetten ötürü ileride kendini savunması gerekirse diye bu onun sigortasıydı. Piers'in istismarcı pisliğin teki olduğu düşünülürse onu öldürmek için geçerli bir nedeni olurdu. Bana kalırsa Piers cinayetini Dennis Hood'un üstüne yıkacaktı ya da en azından onu bununla tehdit edecekti fakat işlerin istediği gibi gitmemesi hâlinde yedek bir planı vardı."

Ellerini ceplerine sokup duvara yaslandı. "Kısa cevap: Bilmiyorum. Fakat Tor Grant, Rosalie'nin babasının annesini öldürdüğü âna tanık olduğunu ve teyzesiyle eniştesinin ondan korktuğunu söyledi. O yüzden koruyucu ailenin yanına verilmiş. Ayrıca Rosalie'nin dokuz yaşındayken bile ondan daha zeki olduğunu söyledi. Rosalie onu korkutmayı başarmış. On altı yılın onu fazla değiştirdiğini sanmıyorum. Her ihtimali göz önünde bulundurarak ayrıntılı planlar hazırlamış olması bence gayet mümkün."

"Kulübeye girdiğinde beni hemen çözmedi. Beni orada öylece bırakmayı düşündü." Uzun, titrek bir nefes aldım. "Yaşamama izin verdi fakat buna karar vermek için son saniyeye kadar bekledi. Ölümümün işine geleceğini düşünseydi bence hiç tereddüt etmezdi."

Bu ihtimali düşünmek bile istemezmiş gibi kafasını yavaşça iki yana salladı. "Piers'i öldürenin o olup olmaması önemli mi?"

"Benim için evet. Gerçeği istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"Hayır." Bana yüzünde ciddi bir ifadeyle baktı. "Belki de hayatı boyunca yaptığı tek iyilik senin hayatını kurtarmış olmasıdır. Fakat bu benim gözümde diğer her şeyin üstünü çizer."

"Beni öldüreceğine inandığım anlarda," dedim yavaşça, artık geri dönüşü olmadığını bile bile, "seni düşündüm."

Dikkatli ol, demişti Liv. Belli ki bugün dikkatli falan olmayacaktım.

Önce şaşırdı, sonra içi sanki şefkatle doldu. “Kötüydü.”

Başımınla onayladım.

“Fakat bu konuda konuşmak istemiyorsun.”

“Evet.” Titriyordum. Bana sarılmasını istemeyi her şeyden çok istiyordum fakat yapamazdım. O benim değildi. Ona ihtiyacım olduğunu söylemeye hakkım yoktu.

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkardı. Sonra yatağa yerleşip tek kolunu uzattı. “Gel buraya.”

Emekleyerek yanına gidip başımı omzuna koydum ve beni kendine çekmesiyle sırtımı ona yaslayıp öylece kıvrılıverdim.

“Sen hiç kaybolmadın.” Sesi yumuşacık, pes bir mırıltıydı. “Bunun olmasına asla izin vermezdim. Nerede olursan ol seni bulurdum.”

*

Sabah ondan önce uyandım ve gözlerimi açar açmaz da nerede olduğumu ve yanımda yatanın kim olduğunu anladım. Bir süre kımıldamadan öylece durduktan sonra yavaşça kalkmaya davrandım. Gece ne zaman irkilerek uyansam beni göğsüne bastırıp sakinleştirerek uyutmuştu. Uyanık bile olmamasına rağmen sakinleştirme, teskin etme içgüdüğü devredeydi. Bütün gece sarmaş dolaş yatmıştık fakat uyumak dışında bir şey yapamayacak kadar yorgunduk. Şimdi tepeden tırnağa giyinik vaziyette yatağında uzanıyordu, suratı savunmasızdı. Onu seyre daldım. Göğsünün yükselip alçalışını, başını yana yatırışını, açık ve gevşek duran ellerini. Onu hiç böyle görmemiştim ve en ufak ayrıntısını bile zihnime kazımaya kararlıydım: kaşlarının açısını, çene hattını, dudaklarının öfkeden incelmemiş ya da alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmamış hâlini. Sonra banyoya girdim, kapıyı kilitledim ve kendime çekidüzen vermeye koyuldum.

Kapıyı açtığımda banyonun önünde oyalanıyor, her nedense sıkıntılı görünüyordu. Beni gördüğünde yüz ifadesi ânında her zamanki hınzırlığına büründü. Üzerimdeki takıma kaşlarını kaldırarak baktı (lacivertti, en sevdiklerimden biri olmasa da en azından temizdi).

“İşe mi?”

“Hastaneye gidip Rosalie’yi görmek istiyorum.” Başımı önüme eğip üstüme baktım. “Yanımda bir tek bu takım var, yoksa yine şu svetşörtü mü giymemi istersin?”

“Aman o olmasın da ne giyersen giy.” Esnedi. “Herhâlde yedek diş fırçan yoktur.”

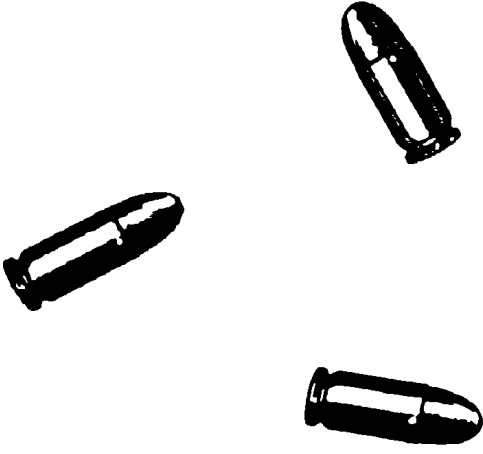
“Buraya gelirken aldığım paketin içinde iki tane vardı.”

“Şansa bak.” Bana şöyle bir sırtıttı ve ardından alçak sesle mırıldanarak banyoya girdi.

İki sonuca varmıştım. Ara sıra onu hazırlıksız yakaladığım anlar haricinde üzerindeki baskıyı oldukça iyi saklamıştı. Yani gördüğüm sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Ve aramızdaki ilişkinin bu şekilde devam etmesine izin veremezdim. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Yatakta, yumuşak beyaz ışıkla aydınlatılmış bir odadaydı. Oda tertemizdi, altına ve üstüne tertemiz pamuklu örtüler serilmişti. Parmakları çarşafı buldu ve kumaşı çimdikleyerek tekrar tekrar katladı. Bu ona çocukken giydiği desenli bir eteği anımsattı fakat ne desenli olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Elma mıydı yoksa daire mi? Kime sorabilirdi? Kimse bilmiyor gibiydi.

Derken hepsinin öldüğünü hatırladı. Sorabileceği herkesin. Hepsi ölmüş, toprağa karışmıştı.

O eteği Rosalie Marshall olduğu zaman mı giymişti? Çarşaf parmaklarının arasında ince ince katlandı. Eteğe dair anılarında dizinde bir sıyrık vardı ve bir ağacın tepesinden, eteğinin ve dizinin üstünden, aşağıdan ona bakan birine bakıyordu.

“Selam, Sally. Orada ne işin var?”

Evet, aşağıdan ona bakan Magnus’tu ve gülmüştü. Ona hep Sally derdi.

Magnus şimdi burada, aydınlık odadaydı. Ona baktığında koskoca bir yetişkin, yakışıklı bir adam gördü fakat hâlâ kesinlikle abisiydi. Magnus elini tutup çarşaftan kurtardı.

“Magnus.” *Seni bir daha göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi*, demek istedi fakat sözcükler hantaldı, konuşmak zordu. *Seni her şeyden çok özledim.*

“Her şey yolunda, Sal.” Abisi burnunu çekti, gözleri yaşlıydı. “Buradayım artık. İkimiz de buradayız.”

Yatağın diğer tarafı dönüp bakamayacağı kadar uzaktı – başını döndürmek bile çok yorucuydu– ama birinin diğer elini tuttuğunu hissetti.

“Benim, Ivo. Seni seviyoruz, Rosalie. Wil ve Posy de seviyor.”

“Bebeklerim,” diyebildi Rosalie.

“Durumları iyi. Hatta gayet iyi. Harika çocuklar yetiştirmişsin.” Son kelimedede sesi çatladı. Rosalie yanaklarından yaşlar süzülen Magnus’a bakıyordu hâlâ.

Çocuklar. Onlar gerçekten kendisine ait olan yegâne şeydi ve onları azat etmişti. Güzel bir çiçeğin, bir gülün taç yaprakları misali onu bırakıp usulca dökülmelerine izin vermişti. Artık güvendeydiler.

Onlar gelecekti. Ve Rosalie geçmişteydi.

*

“İşte buradasın.” Babası villadaki yatak odasına usulca süzüldü. Akşam güneşini engellemek için ahşap panjurlar kapatılmıştı fakat güneş, ince aralıklardan sızarak odayı altın rengi, sıcak bir ışıkla dolduruyordu. Öyle ki loş, çıplak odanın dışındaki dünya alevler içindeymiş gibi görünüyordu. “Sana bir şey getirdim.”

“Neymiş?” Rosalie heyecanla doğruluverdi. Yatmayı zaten hiç istememişti. Tatil günleri su gibi akıp gidiyordu ve uyumak ona vakit kaybı gibi geliyordu.

“Uyumana yardımcı olacak bir şey. Tıpkı... tıpkı Uyuyan Güzel gibi.” Bruce gülümsedi, küçük kızının anlayabileceği bir atıfta bulunduğu için kendiyle gurur duyuyordu. Rosalie ona kederli gözlerle baktı.

“Büyülü çıkırık Uyuyan Güzel’in eline battı. Parmağı kanadı. Parmağıma bir şey batırmak istemiyorum.”

“Hayır, hayır. Öyle değil.” Bruce elini uzatıp ona avucundaki hapi gösterdi. “Biraz suyla yut gitsin. Baş ucunda su var, değil mi? Ah, evet, işte burada.”

Yatağın baş ucundaki sürahide bir bardağa su doldurdu. Rosalie sürahideki suyun banyo suyu gibi sıcak ve yavan olduğunu bilmesine rağmen itiraz etmedi. Babasının sözünü dinleyerek hapi aldı ve güçlkle de olsa yutmayı başardı. Bir an için boğazına takıldığını sandı ve hemencecik gözleri doldu fakat Bruce başını takdirle aşağı yukarı salladı.

“Artık zırt pırt uyanmazsın. Geceleri uykunu almanı istiyoruz, öyle değil mi? Böylece annen de uykusunu alır ve sonra sana kızmaz... ya da bana.” Uzanıp burnundan bir makas aldığı anda Rosalie ona gülümsedi.

“Bütün hapi mı yutacaktım? Kâğıda baktın mı?” Bruce şişenin üstündeki yazıyı yanlış okuduğundan ona aşırı dozda Calpol vermeye çalıştıktan sonra Rosalie kutunun içinden çıkan kâğıda bakılması gerektiğini öğrenmişti fakat neyse ki bu tek bir haptı. Kocaman olsa bile.

Bruce cebinden çıkardığı ilaç kutusuna kaşlarını çatarak baktı. Helena’nın adına reçete edilmişti ve eczacının etiketi kutunun büyük bir kısmını kaplıyordu, yine de Rosalie talimatların üstüne kalın harflerle yazılmış **ON ALTI YAŞINDAN KÜÇÜK ÇOCUKLARA VERİLMEZ** ibaresini görebiliyordu.

Bruce okuduğunu idrak ederken kısa bir duraksama oldu fakat başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde şüphe vardı. “Sorun olmayacağından eminim. Bu şeylerin üstüne tonla uyarı yazıyorlar. Saçmalık.” Eğilip Rosalie’nin kafasının tepesine bir öpücük kondurdu. “Şimdi biraz uyu. Daha sonra seni yoklamaya gelirim.”

Rosalie bir elini uzatıp babasını bileğinden yakaladı. Babasının teni sıcaktan yapış yapıştı ve saati Rosalie’nin etine battı.

“Ölecek miyim?”

“Hayır. Mışıl mışıl uyuyacaksın. Kâbus görmeyeceksin.” Bruce ilaç kutusunu tekrar cebine attı. “Ama –şey– annene söyleme, olur mu? Tabii Sadie’ye de? Bu bizim... sırrımız olsun. Ayrıca gece gelip seni kontrol edeceğim.”

Rosalie bir uyuşukluk dalgasına kapılıp gitti ve gözlerini yumdu.

“Tamam mı?” Bruce’un sesi çok uzaklardan geliyordu. “Rosalie?”

Bir sır.

Ertesi sabah uyandığında sersemliği hâlâ geçmemişti. Sonraki günlerde Bruce’un ona hap vermeye kalkışmamasına sevindi ama yine de sırrını sakladı. Kimseciklere anlatmadı.

*

“Sıkıldım,” dedi Rosalie ve sandalyesinden kayarak inip pek de temiz olmayan elinin tersiyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

“Hayır, gitme. Biraz daha kal.” Jay kapıya ondan önce varıp çarparak kapattı, sonra da eliyle tuttu. Ayağa kalktığı anda kız yanında minicik kalmıştı. Ufacık. “Burada dur, ufaklık. Sana... sana göstermek istediğim başka bir şey daha var.”

“Neymiş?” Magnus’a özel ders veren öğretmenin umutsuz vaka olduğuna karar vereli epey olmuştu —şekillerle oynayan üç yaşında bir çocuk gibi dikdörtgenlere heyecanlanıyordu— ama onunla paylaşabileceği daha heyecan verici bir şeyi varsa Rosalie delikanlıya bir şans vermeye razıydı.

“Çantamda.” Çantasına uzanırken aniden tuhaflaştı. Kenarlarına kahverengi deri dikilmiş, mavi renkli, çirkin mi çirkin bir sırt çantasıydı. “Bana anime karakterlerini hatırlatıyorsun. Ay Savaşçısı’nı hiç duymuş muydun?”

Kitap küçüktü ve cildi okunmaktan yıpranmıştı. Kapağında kısa bir denizci elbisesi giymiş, iri gözlü bir kız vardı. Lacivert saçları yumuşak dalgalar hâlinde yüzünü çerçevesliyordu. Beyaz eldiven takmıştı ve parmakları uzun inceydi.

“Güzel Koruyucu Ay Savaşçısı,” diye okudu Rosalie kitabın kapağından. “Bu da kim?”

“Karakterin adı Usagi Tsukino. Acayip havalıdır. Usagi hakkında yazılmış kocaman bir kitap serisi var. Elinde tuttuğun serinin ikinci kitabı.”

“Benim olabilir mi?” Rosalie kitabı açmış, şimdiye dek gördüklerine hiç benzemeyen çizimlere hayran hayran bakıyordu.

“Hayır. En sevdiğim kitaplardan biri bu.” JV’nin sesi çatladı: Tedirgin olduğunu belli eden bir ipucu.

“Ama bu çocuklar için.” Rosalie ciddiyetle ona baktı. “Sen çocuk musun?”

“Hayır ama...”

“Yetişkinler için yazılmış kitapları okumalısın. Bu benim olsun.”

“M-mangalar öyle kolay bulunmaz. Japonya’dan ithal ediyorlar.”

“Bana ne! İstiyorum,” dedi Rosalie kitabı iki eliyle tutarak. “İstiyorum işte.”

“Sadece sana göstermek istemiştım,” dedi JV çaresizce. “Kusura bakma. Kitabımı sana veremem.”

Rosalie’den korkan pek fazla insan yoktu fakat mevzu korku olduğunda nelere dikkat etmesi gerektiğini bilirdi ve aradığı kanıtı JV’nin suratında buldu. Neyse ki korkudan nasıl istifade edeceğini de biliyordu. Koruyucu ailenin yanındaki kızlardan birinin nasıl da her defasında istediğini elde ettiğini hatırladı. “Eğer vermezsen anneme külotumu çıkarmaya çalıştığını söylerim.”

“Ne?”

“Ve bana inanır.” Rosalie iri iri açtığı gözlerini masumca kırdı. “Senin ucubenin teki olduğunu söyledi.”

“Kitap sende kalsın.” JV sırt çantasını Rosalie’yi başından savmak için kullanabilirmiş gibi önünde kalkan misali tutarak apar topar kızın yanından uzaklaştı. “Beni rahat bırak. Sende bir terslik var. Hastasın sen. Kafan normal çalışmıyor.”

Rosalie zaferinin eriyip gittiğini hissetti.

JV bunu fark etmediyse bile Rosalie hüsrânını saklamakta pek başarılı olamadı.

*

Güneş ağaçların arasından süzülerek evin ön tarafındaki çimenlere vuruyordu. Rosalie mitoloji kitabındaki gibi bir tapınakta yüce rahibe olduğunu hayal ederek kendi kendine oyun oynuyordu çünkü Ivo arkadaşlarıyla dışarıdaydı, Magnus Xbox oynuyordu ve ona siktirip gitmesini söylemişti, annesiyle babasıysa Rosalie'nin ne yaptığına en ufak bir ilgi göstermeden evin arka cephesindeki terasta cinlerini yudumluyordu. Kitabında beyazlara bürünmüş güzel bir kadının ateşi beslerken betimlendiği bir illüstrasyon vardı ve Rosalie resmi dikkatle incelemiş, annesinin sabahlığının ve kuş çeşmesinin resimdeki cübbeye sütunun yerini tutabileceğine karar vermişti. Elinde, çalışma odasına girmesine en son izin verildiğinde babasının masasından arakladığı bir kutu kibrit ve buruşturulmuş bir kâğıt vardı. Babası hikâyesini okur gibi yapmak için hayli çaba sarf etmişti –*gerçekten okusa aslında işi daha kolay olur*, diye düşünmüştü Rosalie– ve ona işe yarar şeyleri yürütme fırsatı tanımıştı. Babasının çalışma odası enteresan şeylerle doluydu. Pusula. Yazmaya çalıştığında parmaklarına siyah mürekkep bulaştıran dolma kalem. Çalışma masasının çekmecelerinden birinin derinlerine gelişigüzel atılıvermiş mermiler. Magnus kitaplığın üstünden düşürdükten sonra babasının alttaki raflardan birine sakladığı silah. Sanki Rosalie bulamazmış gibi. Silahı sabahın erken saatlerinde, herkes uykudayken birkaç defa ziyaret etmişti. Ağır ve eskiydi ama onu bir şeylere doğrultmayı seviyordu: babasının koltuğuna, pembe şapkalı kadın portresine, banyo aynasındaki yansımasına.

Kupkuru olan ve görünüşe bakılırsa kimsenin su doldurmadığı kuş çeşmesinde küçücük bir ateş yakacaktı. Yine de

dikkatle etrafına bakındı. Annesi ateşlerden de Rosalie'nin giysilerini ödünç almasından da hoşlanmazdı fakat akli başka yerdeydi. Rosalie işin en eğlenceli yanının, daha doğrusu esas eğlencenin yaptığıının yanına kâr kalması olduğunu öğrenmişti. Sabahlığın onun için çok uzun olan ve ellerini örten kollarını sıyırdı. Kibriti çaktığında yoluna çıkmalarını istemiyordu...

“Hey. Hey!”

Etrafına bakındı ve adamın tekinin bahçe kapısının orada dikilmekte olduğunu gördü. Koyu renk saçları alnına dökülüyordu.

Hikâyesini alıp giden adam.

“Ne yapıyorsun, Rosalie?”

“Hiçbir şey.” Rosalie peşi sıra yerlerde sürüklenen sabahlıkla çimenliği boylu boyunca arşınladı. İnsanın uydurduğu şeyler hakkında konuşması utanç vericiydi. Yetişkinler ya hiç anlamıyorlar ya dehşete düşüyorlar ya da hem anlamayıp hem de dehşete düşüyorlardı. “Ne istiyorsun?”

“İyi misin diye bakmak istedim. Her şey yolunda mı? Ben gittikten sonra bir şey oldu mu?”

Rosalie biraz düşündü. İlk sorusunun cevabı evetti çünkü onu kesinlikle özlememişti fakat ikinci sorusunun cevabı hayırdı çünkü o gittikten sonra annesi hiç olmadığı kadar küplere binmişti. O yüzden omuz silkmekle yetindi.

Adam temkinli bir ifadeyle Rosalie'nin arkasına baktı. “Başını belaya sokup sokmadığımı düşünüp durdum. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil.”

“Hikâyene bayıldım.” Adam gülümsedi. “Çok yetenekli bir yazarsın. Bence devam etmelisin. Bir şeyler yarat. Şu anda yaptığın gibi hayal gücünü kullan.”

Evin içinde bir gümbürtü koptu ve Rosalie korkudan nefesini tuttu; bu defaki numara değildi. Adam birkaç adım geriledikten sonra etkileyici bir hızla arabasına koştu ve gazı köklemesiyle arabadan geriye bir tek egzoz bulutu kaldı.

“Kimdi o?” Annesi öfkeden köpürmüş hâlde bahçeyi arşınılıyordu.

“Kimse.”

“Daha önce gelen gazeteci miydi?” Rosalie’nin kolunu tutup sertçe sıktı. Ne zaman içse hep daha kötü olurdu. “Sakin bana yalan söyleme.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Bu üstündeki de ne? Yine neler karıştırıyordun? Elindeki *kibrit* mi?” Cevap beklemeden yüzü gerildi. “Gel bakalım. Soğuk banyo zamanı.”

Küçük kızı çimenlerin üstünde sürükledi. Rosalie çığlık atıyor, annesinin elinden kurtulmaya çalışıyor, debelendikçe bacakları sabahlığa dolanıyor, annesinin acımasızca tuttuğu kolu âdeta yanıyordu.

*

“Burana ne oldu?” Doktor Fuller’ın yüzü her zamanki gibi nazikti. Sıcak, endişeli ve anlayışlı. Rosalie doktorun geleceğini öğrendiğinde onu yatak odasının kapısında görmeyi iple çekmişti ve her yeri sızım sızım sızlamasına rağmen yine de morali azıcık düzelmişti.

“Merdivenden düştüm.” Rosalie bunu fısıldayarak söyledi.

“Düştün mü? Yoksa biri mi itti?”

Rosalie hafifçe kıkırdadı. Aslında atlamıştı. Atlamıştı çünkü ya atlayacaktı ya da hapi yutacaktı.

“Neresi acıyor?” Doktorun Rosalie’nin kollarıyla bacaklarını yoklayan elleri güçlü ve kendinden emindi.

“Boynum. Ve ayak bileğim.” Sonra karnını işaret etti. “Bir de burası.”

“Ah, canım. Her yerin acıyor yani.” Doktor stetoskopunu çıkardı. “Bir dinleyelim bakalım. Üstünü yukarı sıyrabilir misin?”

Pijamasının üstü çok küçük olduğundan Rosalie onu sıyırmakta epey zorlandı.

“Çıkarsan daha iyi olur belki?”

Bu daha iyi bir fikirdi. Rosalie üstünü çıkardı ve atletiyile orada öylece oturup stetoskopun soğuk öpücüğünü sırtında hissetmeyi bekledi.

Doktor Fuller ona doğru uzanırken donup kaldı. “Bu morluklar nasıl oldu?”

Renkleri maviyle yeşil arasında değişen ve yer yer üst üste binen benek benek morluklarla kaplıydı kolu.

“Bunu kim yaptı, Rosalie?”

“Annem,” diye fısıldadı kız aniden içine dolan korkuyla. Neticede annesi koridordan onları dinliyor olabilirdi. Bunu Doktor Fuller’a söylediğini duyarsa ona kim bilir neler yapardı. “Ama istemeden yaptı. Bana kızmıştı.”

Doktorun gözleri ıslaktı. “Ah, Rosalie...”

“Gitme.” Rosalie doktorun eline yapıştı. “Şimdi gidemezsin.”

“Evimiz satıldı. Buraya sadece size veda etmeye gelmiştim ama sonra Helena senin yaralandığını söyledi—”

“Beni de götür.” Parmakları kadının etine gömüldü. “Bilmek zorunda değiller. Nereye gidiyorsan beni de götür.”

“İzin vermezler, yapamam. Bu delilik.” Doktor Fuller bocaladı. “Yapabilseydim yapardım. Gerçekten yapardım. Hiç küçük bir kızım olmadı ama olmasını çok arzu ederdim. Hep senin gibi bir çocuğum olsun istemişimdir.”

“Keşke annem sen olsaydın,” deyiverdi Rosalie pat diye. Öne doğru uzanıp kollarını kadının boynuna doladı. “Onu değil, seni seviyorum.”

İster delilik olsun ister olmasın, Lydia Fuller aşağı indiğinde çoktan kararını vermişti.

Rosalie uyumak istememişti ama giyinik vaziyette yatak örtüsünün altına kıvrılınca uyuyakalmıştı. Gözlerini açtığı anda karanlıkta üzerine eğilmiş birini gördü, geceye karşı siyah bir silüet gibiydi. Tam çığlık atacaktı ki hatırladı.

“Hazır mısın? Sakın ses çıkarma.” Adamın nefesi kötü kokuyordu. Rosalie bir anda Doktor Fuller’ın kocasının gergin olduğunu, hata yaptıklarından korktuğunu ve cesaretini kaybederse onu orada bırakıp gitmek için hâlâ zamanı olduğunu hatırladı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Rosalie karanlığa. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Bu da ne?” Yerden aldığı çantası adamın bacağına çarptı ve epey ağırdı. “Hani yanına hiçbir şey almayacaktın?”

“Sadece bir kitap ve köpeğim Gilbert.” Tabii bir de şu silah. Rosalie onu yanına almasının işine yarayabileceğine kanaat getirmişti fakat bunu söylememesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

“Gilbert mı?” Adam derin bir oh çekti. “Oyuncak yani.”

“Evet, tabii ki.” Rosalie’nin köpek bakmasına müsaade edilmemişti ki bu, Marshallların yanından ayrılmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmesinin başlıca nedenlerinden biriydi. Bay Hood’un kafası biraz yavaş çalışıyordu fakat her şey Rosalie’nin istediği gibi olamazdı.

Bay Hood’un peşinden merdivenleri inip mutfağa girerken, sürgüyü yuvasından çıkarmasını izlerken ve arka kapının anahtarını kilidin içinde döndürüp kapıyı geceye açarken en doğrusunu yaptığından emindi. Bay Hood kapıyı açık bıraktı çünkü kapattığında ses çıkmasından korktu. Birlikte bahçeden sessizce geçip nehir kıyısına indiler, orada onları bekleyen küçük kayığa bindiler ve Bay Hood akıntı yönünde küreklere asıldı. Doktor Fuller’ın onları arabanın yanında beklediği yere geldiklerinde Rosalie arka kapının anahtarının hâlâ elinde olduğunu

fark etti fakat artık önemi yoktu. Nehir kıvrılıp da ev gözden kaybolduğunda ilk defa kendini güvende hissetti.

Kimsenin onu özlemeyeceğinden emindi.

*

Pati sesleri ve görünüp kaybolan bir siyahlık: Bir çoban köpeği burnunu saçlarının arasına sokmuştu. Rosalie dağın tepesinde, büyük bir kaya parçasının dibinde yatıyordu. Çantası az ötedeydi ve içindekiler yerlere saçılmıştı: zar zor biriktirdiği para, yiyecek bir şeyler ve en sevdiği kitapları. Bu kadarıyla yetinmesinin nedeni kaçmak için daha fazlasına ihtiyaç duymaması değil, alacak başka bir şeyi olmamasıydı.

Asıl mesele Doktor Fuller, yani gerçek annesi olmadan dağlarda kalmak istememesiydi. Hastaneye götürülürken solgundu ve nefes almakta zorlanıyordu, acilen ameliyata alınmıştı fakat başaramamıştı. Dennis'in gözyaşları içinde söylediği buydu. "Başaramadı."

Ne var ki Rosalie başaracaktı. Dışarıda koskoca bir dünya vardı ve Dennis, Rosalie'nin o dünyayı keşfetmesine asla izin vermeyecekti. Onu kaybetmekten korkuyordu, foyasının meydana çıkmasından korkuyordu, ölümüne korkuyordu.

Ama Rosalie yaşamak istiyordu. Büyüdüğü kulübeden ayrılmak istiyordu. Yalnızca kitaplarda gördüğü dünyayı keşfe çıkmak istiyordu. Seyahat etmek, çalışmak, âşık olmak. Ama artık bir yetişkindi ve en çok istediği şey özgür olmaktı. Lydia Fuller özgür olmasını isterdi ama Dennis...

Kulübeden ayrılmak istediğinden bahsettiğinde Dennis onu korkutmuştu.

Hatta gitmesine izin vermektense onu öldürmeyi yeğleyeceğini bile ima etmişti.

Rosalie bu tür tehditleri ciddiye alması gerektiğini biliyordu.

Planı –tabii eğer buna plan denebilirse– kulübeyi terk edip dağları aşarak bir kasabaya ulaşmak ve sonra bir şekilde nehir kenarındaki eve ve Marshalllara geri dönmekti. Dennis’le Lydia’nın ona iyi bir eğitim vermeye çalıştıkları fakat hayatın... sıkıcı ve sınırlı olduğu minicik kulübede sık sık hayalini kurduğu zenginlikten payına düşeni almak için tam zamanında eve geri dönen, uzun yıllardır kayıp kızları.

Marshalllar ona layıkıyla bakmadıkları için vicdan azabı çekeceklerdi ve vicdan azabı demek para demekti.

Fakat planında olmayan yegâne şey düşmek ve bileğini burkup ayağının üstüne basamayacak hâle gelmekti. Kulübeden epey uzaklaşmıştı fakat medeniyetten daha da uzaktaydı ve şimdiden güneş dağların ardında gözden kaybolmaya başlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Açık havada sağ salim bir gece geçirebilir miydi? Belki. Peki ya iki? Hayır.

Köpek koca patili, parlak gözlü bir şeydi. Dili dışarı sarkıyordu. Havladı, sonra bir kere daha havladı ve Rosalie ayak seslerini duyunca gözlerini yumdu. Onları gerisin geri açtığı anda adamın teki tepesinde dikilmiş, ona bakıyordu. Ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Biraz sonra adının Piers olduğunu söyledi.

Rosalie gözlerini kırptırarak karşısındaki erkeksi, iri gözlü ve bronz tenli çiftçiye baktı ve ânında kurtuluşunun o olduğunu anladı. Adam onu kucağına alıp kulübeye kadar taşıdı. Dennis çılgına dönmüştü fakat Rosalie, Piers’a Beyaz Atlı Prens’in, Bay Rochester’ın, Bay Darcy’nin ve Heathcliff’in tek bedende birleşmiş hâline bakar gibi bakıyordu. Derken adamın ona delicesine âşık olduğunu anladı.

Piers. Dünyanın en zeki adamı sayılmazdı belki ama kesinlikle en iyilerinden biriydi. Yumuşak başlı ve nazikti. Her gün Rosalie’yi ziyarete geldi. Rosalie ona aslında kim olduğunu anlatıp bunun Dennis Hood için ne anlama geldiğini açıkladı

ve Piers tam da provasını yaptıkları gibi Dennis'in karşısına dikilip onu tehdit etti.

Böylelikle Rosalie oradan kurtuldu.

Ve *başka bir yere* düştü. Bunun geçici bir çözüm olması gerekiyordu. Sadece on sekiz yaşındaydı, aşk yaşamaya hazırdı ve Piers da üstüne düşeni yapmaya dünden razıydı. Peki sonra? Sorun çocuklar değildi, onların gelmesine daha vardı. Esas mesele, Rosalie'nin vahşi doğaya asla dönemeyecek yaralı bir hayvan misali kendi sınırlarını keşfetmesiydi. Kanatlarını açmıştı fakat sonra tüylerinin yolunduğunu fark etmişti. Kendine hazır olmadığını, acelesi olmadığını söyledi ve günlerin akıp gitmesine izin verdi... Hatta çocuklar doğduğunda bile hâlâ zamanı olduğunu düşünüyordu.

Derken elden ayaktan düştü. Artık çok geç kalmıştı.

Çok geçmeden Piers'ın bir kez daha işine yarayacağını anladı. Piers onu kaybetmek istemiyordu ve aksini savunsa da çocuklara bakabilecek durumda değildi. Hâliyle çocukları güvenebileceği birine emanet etmek Rosalie'ye düşüyordu. Hiçbir yere ait olmadan bir evden ötekine sürüklenmenin neye benzediğini bilirdi. Çocuklarının da bunu yaşamasını istemiyordu. Onlar sıcacık bir yuvada yaşamayı, seilmeyi ve önlerinin açılmasını hak ediyordu.

*

Rosalie kendi içine baktığında tek görebildiği karanlıktı. Gel zaman git zaman diğer insanların böyle olmadığını anlamıştı. Diğer insanlar annelerinin ölümüne tanık olmamışlardı. Diğer insanlar hayatta kalmak uğruna neler yapılabileceğini bilmiyordu. Diğer insanlar olur da polis peşine düşerse diye evinden hayata ve huzura dair bütün izleri silip bir olay mahalli kurgulamazdı; kocasını istismarcı biri gibi göstermez, elinden son anda şans eseri kurtulmuş gibi yapmazdı. Diğer insanlar onun kollarının

arasında yatarken daha sonra yoluna çıkmaması için en iyisinin ölmesi olduğuna karar vermezdi.

Bazen o köpek dağda onu bulmasaydı neler olacağını düşündü. Muhtemelen tıpkı Piers'in başına gelen gibi can çekişerek öldü. Piers son nefesini verirken Rosalie, Dennis'in mesajı alıp eve gelmesini bekledi. Böylelikle Rosalie'nin planlarına engel olmasına izin vermeyeceğini, gözünü kararttığını anlayacaktı. O gün o köpek onu dağda bulmasaydı gökyüzünün altında, toprağın üstünde can verecekti.

Bir daha tadamayacağı tüm o şeyleri düşündü.

Yüzüne çarpan rüzgârı.

Yağmuru.

Yıldızları.

Piers lekeli bir tavanın altında, tozlu döşemelerin üstünde ölmüştü. Kanı içinde, asla ulaşmaması gereken boşluklara sızmıştı.

Şayet neler olacağını bilselerdi Piers belki de yıllar önce o dağda yanına uzanır ve birlikte ölümü beklerlerdi.

*

Yatak altında yükselip salındı ve denize dönüştü. Rosalie denizin sonsuz maviliğinde süzülüyordu. Tatillerde annesi, babası, Ivo ve Magnus'la birlikte denize gitmişti. O suda yüzmüştü. Işıltısı, yakıcı dokunuşu, enerjisi, nefes alır verir gibi, kalp atışı misali kabarıp çekilişi aklını başından almıştı.

"Su," dedi Rosalie ve Ivo uzanıp pipeti dudaklarına götürdü fakat Rosalie'nin kastettiği bu değildi. Yine de nazik bir davranıştı. Sevgi doluydu. Rosalie odanın sevgiyle dopdolu olduğunu düşündü. Yatağının yanında dikilen iki adamdan da etrafında pervane olup durmadan makineleri kontrol eden hemşireden de buram buram sevgi yayılıyordu. Artık gözleri puslu ve bulanık görüyor olsa da odanın köşesindeki polis memurunu ve ona

bakan adamı görebiliyordu. Odada Rosalie'ye bakmayan tek kişi o adamdı.

Beni seven bir adam var, yani sanırım...

Sanır mısın? Bilmiyor musun?

Hayır. Biliyorum. Fakat henüz söylemedi.

"Sevgi," dedi Rosalie.

"Seni seviyoruz, Sally."

"Evet, seni seviyoruz."

Magnus alelacele başını kaldırıp baktı. "Bu tarafa gel, Ivo."

Bir hışırtı. Ardından kenara çekilen sandalyelerin sesi.

Sevilmiştim, diye düşündü. Sevmiştii.

Son yarasına bakmak için geldiğinde Doktor Fuller'ın onu nasıl güldürdüğünü hatırladı. İçini ısıtan o benzersiz gülümsemesiyle ona nasıl baktığını hatırladı.

Piers da onu delicesine sevmiştii, öyle ki onu vurduğunda neye uğradığını şaşırmıştı.

Bir bakıma bu da bir sevgi gösterisiydi çünkü Rosalie onu o yapayalnız evde bir başına bırakamazdı. Rosaliesiz kaybolurdu.

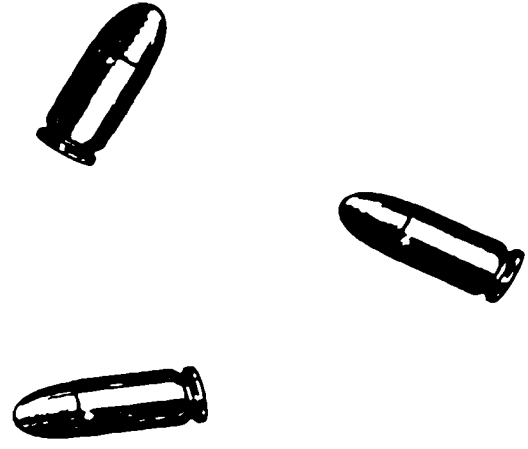
Şimdi yine onun yanına gidiyordu ve her şey yoluna girecekti.

"Her şey yolunda," dedi Ivo ve Rosalie gözlerini açıp ona ve yanındaki Magnus'a gülümsedi. Yüzleri birbirinden ne kadar farklıysa bir o kadar da benzerdi. Elleri onunkinin üstündeydi, düğüm olmuşlardı.

"Artık gidebilirsin," diye fısıldadı Magnus. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Gidebilirsin."

Rosalie herkesin istediği yegâne şeyin sevmek olduğunu düşündü. İnsanları ve yaptıklarını neden yaptıklarını anlayanların nazarında onun da tek bildiği sevgiydi. Şanslıydı.

Gözlerini kapadı ve dünyadan öylesine sessizce çekip gitti ki onu izliyor olmalarına rağmen öldüğünü anlamaları birkaç saniye sürdü.

İşe dönmeden önce biraz izin yaptım. Aslında benim fikrim değildi. Una Burt derhâl iş başı yapamayacağım kadar çok badi-
dire atlattığım konusunda diretmişti. Derwent’la aramıza mesafe
koymak istediğinden şüpheleniyordum. Kimse bana o konferans
görüşmesinde neler söylediğini anlatmamıştı fakat kendimce bir
fikrim vardı. Yani en azından birtakım şeyleri benim gözümde
değilse bile milletin gözünde açıklığa kavuşturduğunu bilmeme
yetecek kadar. Norfolk’a, coğrafyanın kâğıt misali düz olduğu
küçük ve تنها bir sahil kasabasına gittim. Şimdilik dağlardan
gına gelmişti. Oraya vardığım gün telefonumu kapadım. Aileme
gerektiğinde bana nasıl ulaşabileceklerini söyledim fakat onlar
dışında nerede olduğumu bilen yoktu.

Hava hep güneşliydi. Hayatı ve şu hayattaki en kıymetli
şeyin ne olduğunu düşünerek sık sık sahilde yürüyüşe çıktım,
soğuk denize dalıp dayanabildiğim kadar suda kaldım. Dizimin
ağrısı yavaş yavaş geçti. Saçlarım esintide savruldu ve tenimdeki
morluklar silindi. Bir tek ruhumdaki izler kaldı.

Norfolk Emniyeti’ne tayin istemeyi düşündüm.

Polisliği bırakmayı düşündüm.

Şehirden ayrılmadan evvel, Derwent’ın bütün gece bana
sarıldığı o küçük otel odasında onunla yaptığım konuşmayı
düşündüm. Eşyalarımı toplamıştım; veda ediyordum.

Dürüst ol, demişti Liv ve ben de Derwent karşımda kollarını kavuşturmuş vaziyette dikilirken elimden geldiğince dürüst olmaya çalışmıştım.

“O kulübede, mutlu olmanı istediğimi anladım. Kendini paramparça ettiğini görmeye dayanamam. Şunu bilmeni isteri—”
“Maeve—”

“Bilmeni istediğim bir şey var,” diye tekrarladım üstüne bastıra bastıra. “Thomas’ı seçmek zorunda olduğumu biliyorum. Bunun için sana asla kıyamam. Bazen işler istediğimiz gibi gitmez. İstisnai bir çift olabilirdik, ikimiz de bunu biliyoruz fakat bundan böyle elimizdekiyle yetinmemiz gerekecek. O da arkadaşlık. Neticede arkadaş olmak da önemli.”

Bir süre düşündü. “Ölümü beklerken vardığın sonuç bu mu? Bence biraz oksijensiz kalmışsın. Şaşırmamam lazım.”

“Şakaya vurma. Çok ciddiylim.” Derin bir nefes aldım. “Başka birini bulacağım. Kimsenin senin gibi olamayacağını biliyorum fakat kendime uygun birini seçmeye gayret edeceğim. Böylece artık benim için kaygılanmak zorunda kalmayacaksın.”

İrkildi. “Neden böyle konuşuyorsun?”

“Bence aramızdaki meseleyi yoluna koymaya çalışmaktan vazgeçmen için izne ihtiyacın var. Böylelikle bu senin kararın olmayacak. Beni unutacaksın. Tekrar mutlu olacaksın.” Çantamı aldım. “Zaten doğru olan da bu.”

İtiraza kalkışmadan, hatta sitem bile etmeden gitmeme izin vermişti çünkü haklı olduğumu biliyordu.

*

Kasabadaki birinci haftamın sonunda sahilde yürüyüşe çıktım. Martılar tepemde çığlık çığlığa daireler çiziyordu, kumsal ıssızdı. Deniz çekiliyordu. Rüzgârsa şiddetini kaybederek hafif bir esintiye dönüşmüştü. Güneş tenimi ısıtıyordu ve nihayet kendimi huzurlu hissettim. Bir buçuk kilometre kadar yürüdük-

ten sonra geri döndüm ve o anda kum tepelerinin arasından, uzaktan birinin geldiğini gördüm. Kararlı adımlarla yürüyordu. Onu hemen tanıdım ve ilmek ilmek işlediğim bütün huzur bir anda uçup gitti.

O yaklaştıkça objektif olmaya gayret ederek ona baktım. Zayıflamıştı fakat incecik kalmış da değildi; görünüşe bakılırsa haftalardır canına okuyan şey her neyse etkisini yitirmişti. Sanki eski Derwent geri dönmüş gibiydi.

Yeterince yaklaştığında, “Beni nasıl buldun?” diye seslendim. “Annenle babandan.”

“Onlara nerede olduğumu mu sordun?” Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değildim.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken eğlenmiş gibi görünüyordu. “Annen beni aradı,” dedi.

“Ne *yaptı*?”

“Başını alıp gittiğin için endişelenmiş. İyi olup olmadığına bakmamı istedi.”

“İyiyim. Birkaç güne Londra’ya döneceğim.”

“Ben de ona aynen öyle söyledim.”

“Ama onu ikna edemedin, öyle mi?” Kaşlarımı çattım. “Genelde seni dinler.”

“Doğrusunu istersen pek çabalamadım. Geri dönmeden önce seninle konuşmak istiyordum.” Ben daha ne demek istediğine dair tahmin bile yürütemeden konuşmaya devam etti. “Alt katındaki daireden çıktığımı sana söylemem gerekiyordu. Jonny yarın seyahatten dönüyor.”

Sorun değilmiş gibi başımla onayladım. Tabii ki çıkacaktı. Neticede ev sadece bir aylığına boştu.

“Melissa’ya geri döndüm.”

Neye uğradığımı şaşırdım ve tepkilerimi kontrol etmekte başarısız olduğumdan ne yazık ki bunu gördü. Bunu şimdi söylemesi nazik bir davranıştı çünkü böylelikle toparlanmak için

zamanım olacaktı fakat suratıma söyleme gereği hissetmemiş olmasını dilerdim.

“Luke’la konuştum,” diyerek konuşmayı sürdürdü. “Ona bensiz büyümenin neye benzediğini ve şimdilerde nasıl hissettiğini sordum. Beni tanıdığına memnun olduğunu ve doğru zamanda hayatına girdiğimi söyledi. Thomas’ın onun iyiliğini istediğimi anlayacağını söyledi. Büyüdüğünde yanında olabilirim. Annesiyle kavgalarımıza tanık olması onun için iyi değil ve Melissa’yla ilişkiyi sırf bu yüzden sürdürürsem yaptığının kimseye faydası yok demektir.” Duraksadı. “Yani Melissa’yla her şey bitti. Orada olmamın tek nedeni ayrılığa alışması için ona zaman tanımak. Bunu ona borçluyum.”

“Josh—”

“Bil diye söylüyorum, seninle Thomas arasında bir seçim yapmıyorum,” dedi Derwent. “Sen olmasan bile Melissa’yla sürdüremezdik çünkü aramızdaki ilişki nefrete dönüşmüştü. Bana çok kızgın ve muhtemelen bunu hak ediyorum. Asırlar önce ayrılmalıydık. Uzun süredir sürüncemede kalmasının tek nedeni benim.” Duraksadı. “Önümüzdeki birkaç ay çok zor geçecek ve başka bir şey olmadan önce Melissa’yla hiçbir bağlantım kalmasın istiyorum.”

“Başka bir şey?” Kaşlarımı kaldırdım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bekle ve gör.” Ellerini ceplerine soktu. Hiç huyu olmamasına rağmen çekingen bir hâli vardı. “Fakat sana sonsuza dek mutlu mesut yaşayacağımızın garantisini veremem, Maeve. O kadar kolay değil... ve sana layık olmadığımından hayli eminim.”

Şimdiye dek karşımda hep bir özgüven maskesi takmışken gerçek bir anda ortaya çıkıvermişti. Bu ikimiz için de keşfedilmemiş bir alandı. Hem de her açıdan.

Ona sıırıttım. “Boş yapma, Josh. Eski sevgililerimi gördün. Çıtamın ne kadar düşük olduğunu biliyorsun.”

Gülümsemesinin sıcaklığı gözlerine yansdı ve âdeta güneş doğdu. “Seni öpmeyi gerçekten çok istiyorum fakat bir adım daha yaklaşmayacağım. Kendimi kontrol edemediğimi biliyorsun.”

“Gayet iyi hatırlıyorum.”

İç geçirdi. “Sana olan hislerimi asla itiraf etmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.”

“Etmedin de.” En azından sözle. Bir esinti saçlarımı uçuşturdu. “Ama gerçeği öğreneceğim.”

“Zaten hep öğrenirsin.”

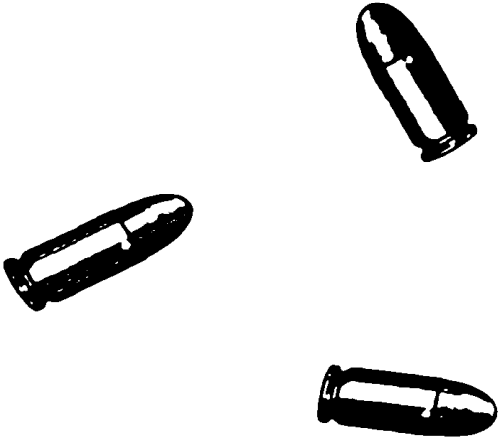
Nasıl hissettiğimi söyleme arzusuyla yüzünü inceledim. “Biliyor musun, sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair bahse giresim var.”

“Nesine?”

“Onluğuna?”

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Sen hiç dersini almaz mısın? Hep kaybediyorsun.”

“Evet,” dedim, “fakat günün birinde şansım dönecek.”

SON SÖZ

Felaket en beklemediğiniz anda gelir ve benim işim gereği bunu bilmem gerekirdi fakat telefonum çaldığında içimde kötüye yorulabilecek en ufak bir his yoktu. Bir sonraki District Line treninin boş olmasını ve arzu ettiğim tarafa gitmesini umarak kalabalık bir platformda dikiliyordum. İş çıkış saatiydi, son üç tren iptal edilmişti ve evimden çok uzaktaydım. Tek olumlu yanı, Batı Kensington istasyonunun yerin üstünde olmasıydı. Böylelikle hem telefonum çekiyordu hem de itişip kakışan kalabalığın ortasında beklerken temiz hava alabiliyordum. Tam kendime her şeyin çok daha kötü olabileceğini anımsatıyordum ki telefonum cebimde vızıldadı. Gayriihtiyari ekrana baktım. Arayanın babam olduğunu görünce endişeden mideme incecik bir sızı saplandı. Beni asla aramazdı.

“Alo? Babacım?” Bu çocukça lakabın nereden çıktığını bilmiyordum.

“Maeve.” Sesi kulağımda âdeta patladı; panikten bas bas bağıırıyordu. “Maeve?”

“Evet, benim.” Bir tren rayların üstünde kayarak karşı platforma yanaşırken frenleri acı acı öttü. Boştaki elimin işaret parmağını kulağıma sokarak telefonu diğer kulağıma sertçe bastırdım. “Pardon, burası gerçekten çok gürültülü. İyi misin?”

“Maeve, ben...” Cümlesini yarıda kesip arkada gürültü yapan birini susturdu.

“Baba? Her şey yolunda mı?” Aniden buz kestim. “Anneme bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hayır.”

“Peki ya Thomas’a?” Bu akşamüstü ona bakacaklarını biliyordum. “Ağlayan o mu?”

“Evet, Thomas.”

“Ne oldu Thomas’a? İyi mi?”

“O iyi. Bir şeyin yok, Thomas. Ağlamayı kes lütfen, hadi bakalım uslu çocuk olalım.” Tam bir sabır abidesi olan babamın sesinin tahammülsüz çıktığını duymak beni şimdiye dek olan her şeyden daha çok endişelendirdi. Hattın diğer ucunda, uzaklardan gelen bir siren sesi duydum ve gittikçe yaklaşıyordu.

“Baba, neler oluyor?”

“Maeve, bebeğim, çok üzgünüm...”

“Baba, ne oldu?”

Ses tonu, sadede gelmekten kaçınması... Ne söyleyeceğini biliyordum ve söylemesine ihtiyacım vardı fakat söylediğinde, etrafımda olup biten hiçbir şeyi umursamadan platformun ortasında dizlerimin üstüne çöküverdim. Tek kelimeydi fakat dünyamı başıma yıkmaya yetti.

“Josh...”

“Baba? Her şey yolunda mı?” Aniden buz kestim. “Anneme bir şey mi oldu?”

“Hayır. Hayır.”

“Peki ya Thomas’a?” Bu akşamüstü ona bakacaklarını biliyordum. “Ağlayan o mu?”

“Evet, Thomas.”

“Ne oldu Thomas’a? İyi mi?”

“O iyi. Bir şeyin yok, Thomas. Ağlamayı kes lütfen, hadi bakalım uslu çocuk olalım.” Tam bir sabır abidesi olan babamın sesinin tahammülsüz çıktığını duymak beni şimdiye dek olan her şeyden daha çok endişelendirdi. Hattın diğer ucunda, uzaklardan gelen bir siren sesi duydum ve gittikçe yaklaşıyordu.

“Baba, neler oluyor?”

“Maeve, bebeğim, çok üzgünüm...”

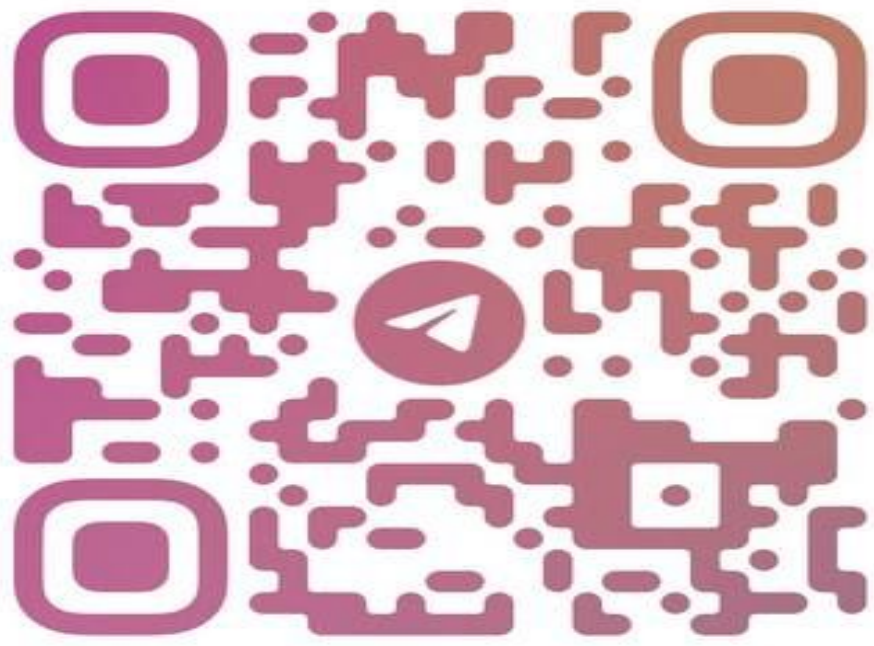
“Baba, ne oldu?”

Ses tonu, sadede gelmekten kaçınması... Ne söyleyeceğini biliyordum ve söylemesine ihtiyacım vardı fakat söylediğinde, etrafımda olup biten hiçbir şeyi umursamadan platformun ortasında dizlerimin üstüne çöküverdim. Tek kelimeydi fakat dünyamı başıma yıkmaya yetti.

“Josh...”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

@AYISIGIKITAP